POLÍTICA
Şi
SE
X**Autor:** John Sinclaire
Titlu original: Sex

& politics
Editor Dexon
Office
Toate
drepturile
pentru
acesta
versiune

aparţin
Dexon Office
Srl
© by Sorin
Ştefânescu
2021

© by Dexon Office SRL 2021
Informaţii, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare şi tipărire de cârţi şi broşuri
Email: aldopress@rdsmail.ro

Website:
www.aldopress.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SINCLAIRE, JOHN
Politică şi sex / John Sinclaire. – Bucureşti:

Dexon,
2021
ISBN
978-606-
050-190-9
32 929

John
Sinc
laire

r

u

e

n

SEXPOLITICĂ ŞI SEX

Bărbatul care a condus Zairul din 1965 se

numeşte
Joseph
Mobutu.
Cel puţin
aşa i s-a
spus la
naştere.
Nemulţumi

t de
aceasta
reminiscen
ţa
colonialista
, el şi-a
schimbat
numele în

Mobutu
Sese Seko
Ngbendu
Wa Za
Banga.
Ultimele
părţi ale
numelui

său
înseamnă
„Cocoşul
care sare
pe orice
mişcă” –
caracteriza
re care se

potriveşte multora dintre cei prezenţi în această carte.

Mobutu nu este

cuprins aici
deşi
numele lui
ar fi trebuit
să-i asigure
un loc de
frunte. Se
pare însă

că nu
există
suficiente
date
disponibile
despre
viaţa sa
sexuală.

Acelaşi
lucru este
valabil
pentru
mulţi lideri
moderni:
bărbaţi ca
Gamei

Nasser, al
Egiptului,
despre
care se
zvonea că
ar fi fost un
mare
afemeiat,

sau diverşi
lideri
japonezi.
Marea
majoritate
a
biografilor
nu se

deranjează
să
cerceteze
şi acest
aspect al
vieţii lor şi,
chiar dacă-
l

cercetează,
nu-l includ
în cărţile
lor, fiindcă
îl consideră
neimportan
t.

Dar această carte porneşte de la premiza că o asemenea

atitudine
faţă de
femei este
importantă
pentru că
dezvăluie şi
alte
aspecte ale

caracterului respectivului individ. De exemplu, se poate trage

concluzia
că un
bărbat
exagerat
de
afemeiat,
cum sunt
cei din

primele
două capi-
tole, Barbă
Albastră şi
Ţapi nu ar
trebui să
fie ales în
funcţii

înalte. Nu
este o pură
coincidenţă
faptul că
unii dintre
cei mai
mari
fustangii –

Adolf
Hitler, Idi
Amin, JFK,
Raphael
Trujillo şi
alţii – au
fost în
acelaşi

timp şi cei
mai
cumpliţi
dictatori ai
vremurilor
moderne.
Această
carte se

referă la o serie de şefi de state, începând cu anul 1945, precum şi

la câţiva
politicieni
de seamă
din Canada
sau Marea
Britanie,
din aceeaşi
perioadă.

Despre unii
există
puţine
informaţii.
Dar cartea
nu-şi
propune să
tragă

Timp de mai multe secole, a existat o aşa-numită „înţelegere între gentlemani

”, potrivit
căreia
presa nu se
preocupa
de
infidelităţil
e conjugale
sau de

consumul
abuziv de
alcool.
Raymond
Strother,
consilierul
lui Gary
Hart,

spunea:
„Exista o
asemenea
înţelegere
între gen-
tlemani,
dar acum s-
a terminat.

Ziariştii şi scriitorii de sex feminin au ridicat standardele de conduită ale

candidaţilo
r. Ele sunt
din ce în ce
mai
preocupate
de lucruri
personale.”
Există un

grăunte de adevăr în această afirmaţie.

De exemplu, nu s-a ştiut că bărbaţi

ca JFK,
RFK şi LBJ
au fost
afemeiaţi
decât după
moartea
lor. Iar în
cazul lui

FDR au
trecut
treizeci de
ani de la
moartea sa
până s-a
aflat
adevărul.

Dar, în
toate
aceste
cazuri,
membrii
mass-
media care
frecventau

cercuri
înalte ştiau
foarte bine
ce se
petrecea.
Totuşi
codul
tăcerii n-a

fost violat.
Se pare că
se bazau
pe
principiul
„aşa-s
băieţii” –
cu alte

cuvinte
viaţa
personală a
unui bărbat
era într-
adevăr
personală.
Altă

explicaţie
ar consta
în faptul că
membrii
presei erau
în marea
lor
majoritate

bărbaţi, de
la reporteri
până la
editori.
Probabil că
mulţi
dintre ei
erau la fel

de
afemeiaţi şi
băutori ca
politicienii.
Şi
dispreţuiau
la fel de
mult

femeile ca
aceştia. Ce
rost ar fi
avut să
susţină
cauza
femeilor?

Strother consideră că lucrurile s-au schimbat, mai ales în America de Nord.

Poate doar timpul va spune dacă este o schimbare definitivă. Hart a fost înlăturat

din postul
pe care-l
deţinea, iar
la
începutul
lui 1989,
John Tower
a pierdut

un loc în
cabinetul
administraţ
iei Bush
pentru că
era un
afemeiat şi
pentru alte

apucături urâte. Alt motiv al apariţiei acestor constrânge ri ar putea fi

jurnalismul
mai agresiv
care s- a
instaurat
după
războiul
din
Vietnam şi

după
afacerea
Watergate.
Oamenii au
început să-
şi piardă
încrederea
în

conducător
ii lor după
asemenea
evenimente
.

Uneori,
atitudinea
unui bărbat

afemeiat a
devenit
atât de
flagrantă,
încât a
trebuit
denunţată.
Şi, uneori,

cei care au
facut-o nu
au fost
neapărat
ziariştii.
Dar, în
orice caz,
ea a ajuns

pe prima
pagină a
ziarelor.
Iată doar
câteva
exemple:
Ted
Kennedy şi

Chappaqui
ddick;
Wilbur
Mills şi o
maşină
plină de
beţivi
violenţi la

miezul
nopţii; sau
prietena lui
Wayne
Hays, care
a afinnat că
era plătită
şi pentru

alte servicii
în afară de
cele de
secretară.
în toate
aceste
cazuri,
mass-

media a
renunţat la
codul
tăcerii.
Până
atunci,
tratase cu
indiferenţă

astfel de evenimente. The Times (Londra) afirma: „Istoria sugerează că (viaţa

personală)
nu este
relevantă;
că talentele
de
conducător
ale unei
persoane

nu pot fi
măsurate
prin
pioşenia
sa.”
Anthony
Lewis, într-
un articol

din New
York Times,
spunea:
„Istoria ne
demonstre
ază că
legătura
dintre

comportare
a sexuală
puritană şi
o
conducere
politică
înţeleaptă
este zero.

Lloyd George, Franklin Roosevelt şi John F. Kennedy şi-au adus din plin

contribuţia
la
democraţie
şi nu ar fi
fost aleşi în
fruntea
statului
dacă s-ar fi

aplicat
principiile
moraliste.”
Jonathan
Alter scria
în
Newsweek:
„Moralitate

a sexuală
nu are nici
o legătură
cu un bun
preşedinte.
” Acelaşi
sentiment
a fost

împărtăşit,
în mod
surprinzăto
r, şi de o
femeie.
Geraldine
Ferraro,
candidata

Partidului Democrat la postul de vicepreşedinte din 1984, afirma: „Moralitate

a nu este
un factor
determinan
t pentru a
stabili dacă
o persoană
este sau nu
aptă să

conducă
această
ţară... Nu
pun semn
de
egalitate
între
promiscuit

atea
sexuală şi
lipsa de
integritate.
” Şi totuşi,
dacă
desfrânare
a nu

contează,
pentru că
nu are nici
un efect,
de ce s-a
străduit
mass-
media s-o

înăbuşe, de ce nu a scris despre ea?”

Alt principiu ce venea în

sprijinul
„înţelegerii
gentlemeni
lor” s-a
centrat
asupra
problemei
libertăţii

personale. Viaţa personală a unui bărbat trebuia să rămână sacră. New Republic se

întreba:
„Oare po-
liticienii n-
au şi ei
dreptul la o
viaţă
personală?
Oare unele

probleme –
cum ar fi
practicile
sexuale –
nu sunt
irelevante
pentru
îndatoririle

lor oficiale? Nu ne expunem pericolului trivializării politicii, nu riscăm să alungăm

oamenii
capabili din
viaţa
publică,
sfârşind
prin a fi
conduşi de
nişte

puritani
insipizi?”
Fred
Hechniger
a mers
chiar mai
departe,
afirmând

că
„amestecul
dintre
politică şi
spionarea
vieţii
intime
începe să

semene cu
abuzurile
comploturil
or
totalitariste
. De la
pogromuril
e naziste

până la
dormitoare
le înţesate
cu
microfoane
ale
Moscovei,
acest

amestec a dăunat libertăţilor personale.”

Alt scriitor, care a considerat

că mass-
media a
depăşit
limita
atunci când
s-a
amestecat
în viaţa

personală a
lui Gary
Hart, a fost
de părere
că presa
trebuie să
păstreze un
echilibru

atunci când ia în discuţie vieţile intime ale candidaţilor. Cu alte cuvinte,

această
atitudine
reprezenta
un semnal
de a
tempera
vigilenţa.
Cu toate

acestea,
exact în
perioada
când s-a
dezvăluit
afacerea
Hart, The
New York

Times afir-
ma că
publicul
trebuie să
ştie cât mai
multe
despre
candidat,

„chiar dacă
acest lucru
presupune
amestecul
în viaţa sa
personală”.
Şi remarca,
de

asemenea,
că se
votează în
primul
rând omul,
nu
apartenenţ
a sa

politică,
fiindcă o
persoană
poate să-şi
schimbe
coloratura
politică,
dar nu şi

apucăturile
.
Scriitoarea
feministă
Suzannah
Lessard
mergea şi
mai

departe,
pledând
pentru
sacrificarea
vieţii
personale
în cazul
candidaţilo

r la preşedinţie. Această funcţie are o importanţă covârşitoare, după

părerea ei,
şi oamenii
trebuie să
aibă mai
mari
pretenţii de
la un
preşedinte,

deoarece
acesta va
deţine o
mare
putere
personală,
de care se
va putea

folosi în diverse feluri.

Totuşi Lessard dă înapoi, susţinând principiul

vieţii
personale,
cu excepţia
candidaţilo
r
prezidenţia
li. Un
afemeiat

înveterat
nu poate fi
nici
preşedinte,
nici
senator,
congresma
n sau

v.

membru al
guvernului.
Oricine
doreşte să
fie ales în
funcţii
publice
trebuie să

fie expus
investigaţie
i publice. în
cazul unei
persoane
publice,
trebuie
cercetate

toate
aspectele
vieţii
personale.
Cei care
doresc să
fie aleşi
trebuie să

fie
pregătiţi să
se
sacrifice.
Iar cei care
nu suportă
să-şi
expună

viaţa
personală
trebuie să
stea de-o
parte.
Reporterii
consideră
că este de

datoria lor
să scoată
în evidenţă
numai
faptele
care
afecteză
îndeplinire

a mandatului persoanelor publice.

Atunci când s-a cerut părerea

publicului, răspunsurile au fost adesea contradictorii. De aceea, nu trebuie să

ne mire că
această
carte şi-a
ales drept
temă sexul
şi
politicienii.
într-un

sondaj efectuat la patru săptămâni după izbucnirea scandalului Hart, 51%

dintre cei
chestionaţi
au afirmat
că presa
trebuie să
demaşte
legăturile
extraconju

gale ale candidaţilor la preşedinţie. 7% din publicul intervievat a fost de

părere că
preşedintel
e lor
trebuie să
aibă un
standard
de
moralitate

mai ridicat
decât cel al
celorlalţi
americani,
pentru că
reprezintă
simbolul
moral al

naţiunii. Cu toate acestea, 47% dintre cei chestionaţi au considerat

că
infidelitate
a conjugală
n-are nici o
legătură cu
îndatoririle
funcţiei
prezidenţia

le. O
treime a
considerat
adulterul
incompatib
il cu o
asemenea
funcţie

înaltă. 52% au afirmat că preferă o conduită morală adecvată – asemănăto are unui

pastor –, dar 52% au preferat un „preşedinte carismatic, o personalita te

fascinantă,
chiar dacă
are o viaţă
sexuală
mai
picantă”,
unuia care
„este

complet
credincios
soţiei, dar
este o
persoană
lipsită de
strălucire.”
Acesta este

un exemplu
de sondaj
impus, în
care
oamenii
trebuie să
aleagă
între un

bărbat
serios, dar
plicticos, şi
unul
afemeiat,
dar
carismatic.
De ce n-ar

putea fi şi
invers, un
carismatic
fidel şi un
afemeiat
plicticos?
întrebaţ
i dacă un

candidat de
moravuri
îndoielnice
va
manifesta
aceeaşi
atitudine
neserioasă

şi în viaţa publică, 52% răspund afirmativ. Un candidat care a avut

o singură
aventură în
trecut va
pierde 23%
din voturi,
în timp ce
unul cu mai
multe

escapade sexuale va pierde 38%. La alt sondaj, publicul a fost întrebat

dacă viaţa
sexuală a
unui candi-
dat are
vreo
legătură cu
numirea sa
într-o

funcţie publică. 63% au răspuns negativ, iar 37% pozitiv. Totuşi,

când
aceleaşi
persoane
au fost
întrebate
dacă ar
mai susţine
un

candidat prezidenţial în cazul în care ar afla că are escapade sexuale, 55% au

răspuns da
şi 45% nu.
La un
sondaj
efectuat în
Canada,
unul din
trei oameni

intervievaţi au răspuns că viaţa personală a unui politician influenţează voturile.

La aproape 20 de ani după Chappaquiddick, 15% din cei întrebaţi în cadrul unui

sondaj au
răspuns că
Ted
Kennedy ar
fi trebuit să
fie în
maşină cu
Mary Jo;

33% l-au criticat pentru că nu a anunţat imediat accidentul, iar 46% au

fost
complet
împotriva
lui, pentru
că a minţit
în ceea ce
priveşte
rolul jucat

în
respectivul
incident.
Atunci
când oame-
nilor li s-a
cerut să
enumere

cei mai
buni nouă
preşedinţi
de la FDR
la Reagan,
aceştia au
fost: FDR,
JFK,

Truman,
Ike,
Reagan,
Ford,
Carter, LBJ,
Nixon. Iar,
când au
fost puşi

să-i
enumere
pe cei mai
morali
preşedinţi,
lista a
arătat în
felul

următor:
Truman,
Carter,
FDR, Ford,
Reagan,
Ike, LBJ,
Nixon, JFK.
Bărbaţii l-

au
considerat
pe Truman
drept cel
mai bun
preşedinte
după FDR,
iar femeile

au optat pentru JFK.

Chiar dacă acest lucru poate părea surprinzător, nu toată

populaţia
practică
adulterul
sau
infidelitate
a. Un
studiu
Kinsey

efectuat la sfârşitul anilor 40 şi începutul anilor 50 a descoperit că 50% dintre

bărbaţi şi 26% dintre femei aveau relaţii extraconjugale. Alt sondaj,

făcut de Playboy în 1982, a arătat că 48% dintre bărbaţi şi 38% dintre femei

practicau asemenea relaţii. Alte studii au indicat că „o copleşitoar e

majoritate
a
americanil
or sunt
împotriva
adulterului
”, dar îl
practică.

Se pune întrebarea dacă un bărbat afemeiat a avut de pierdut, întrebaţi-i

pe Gary
Grant, John
Profumo,
Ted
Kennedy,
Andreas
Papandreu,
Juan Peron,

Nelson
Rockefeller
şi pe mulţi
alţii. Hart
şi Kennedy
au pierdut
alegerile
prezidenţia

le; Profumo
a fost
înlăturat
definitiv
din viaţa
politică;
Papandreu
a pierdut

alegerile şi
puterea
politică;
Peron a
fost scos
din funcţie:
Rockefeller
a pierdut

ocazia de a candida la preşedinţie, ceea ce i-a cauzat moartea. Ideea că publici-

tatea
negativă
este
inofensivă
este
complet
greşită.
întrebaţi-i

pe aceşti
oameni.
Poate că
acest lucru
nu
contează în
industria
de

divertisme
nt, dar nu
şi în
politică.
Politicienii
sunt
perfect
conştienţi

de faptul
că des-
frânarea nu
le poate
aduce
decât o
scădere a
popularităţi

i. Chiar şi dictatori temuţi, cum au fost Hitler şi Mussolini, s-au străduit să-

Există şi efecte mult mai concrete. J. Edgar Hoover avea dovezi că JFK se

încurcase
cu o femeie
bănuită a fi
spion
german, iar
Kennedy şi-
a
compromis

poziţia,
după cum
remarca un
scriitor,
pentru că
„a dorit să-
şi ascundă
trecutul,

trădând
astfel un
grup-cheie
de sprijin –
negrii –
care l-a
ajutat să
devină

preşedinte,
stânjenind
inevitabil
campania
fratelui său
împotriva
crimei
organizate.

” Hoover a
avut grijă
ca JFK şi
RFK să nu
se apropie
prea mult
de Martin
Luther

King şi-i
avea pe
amândoi la
mână,
pentru că
erau
afemeiaţi.
Ca

procuror
general,
RFK şi-a
dedicat o
parte din
timp
acoperirii
aventurilor

fratelui său
şi a alor
sale, timp
care şi-ar fi
putut găsi
o
întrebuinţa
re mai

benefică dacă cei doi n-ar fi fost nişte fustangii înrăiţi.

Unii cercetători

susţin că
infidelitate
a este
genetică.
Biologul
Edward O.
Wilson
afirmă că

rolul
bărbatului
este să fie
„agresiv,
dominant şi
desfrânat”.
Psihologii
spun că

principalul
motiv
pentru care
politicienii
devin
afemeiaţi
este că
„ambiţia şi

puterea
sunt asoci-
ate adesea
cu o mare
potenţă
sexuală”.
Dar este
evident că

nu toţi
bărbaţii
sunt
desfrânaţi.
Jumătate
dintre
bărbaţii din
Statele

Unite nu au
practicat
nici măcar
o singură
dată
adulterul,
şi cu atât
mai puţin

relaţii
sexuale
intense în
afara
căsătoriei.
Mulţi
dintre
politicieni

sunt soţi
fideli.
Dintre
ultimii
preşedinţi
ai SUA,
Truman,
Nixon,

Ford,
Carter şi
Reagan au
fost soţi
credincioşi.
Ike şi FDR
au avut
fiecare câte

o singură
aventură,
în timp ce
JFK şi LBJ
au fost
afemeiaţi.
Nici măcar
aşa –

numitele
ţări
mediterane
ene, cu
procent
mare de
bărbaţi
virili, nu

produc
numai
afemeiaţi.
Franco al
Spaniei şi
Salazar al
Portugaliei
n- au fost

astfel de
indivizi.
Francezii
sunt
amanţi
renumiţi,
dar se pare
că De

Gaulle a fost un soţ fidel. Orice bărbat care devine conducător ul unui stat sau o

figură
politică
importantă
este, prin
definiţie,
un om am-
biţios. Dar
nu toţi sunt

afemeiaţi.
Mai este
vorba şi de
dorinţa
sexuală,
măsurată
în numărul

de
parteneri.
Desfrân
area este o
trăsătură
de caracter
care se
regăseşte

doar la unii bărbaţi. Aceasta se asociază cu misoginismul şi cu o viziune depreciativ

ă, abuzivă despre femei. Este o caracteristică înrădăcinată şi

distructivă,
care s-a
manifestat
de la bun
început. Un
bărbat nu
devine
afemeiat

după ce
ocupă o
poziţie
importantă.
De obicei,
afemeiatul
care obţine
puterea

devine şi
mai
desfrânat
considerân
d că
regulile
generale
nu i se mai

aplică.
Gary Hart
este cel
mai bun
exemplu în
acest sens.
Provocând
ziarişti să-l

prindă
asupra
faptului, a
afişat o
aroganţă
nemaiîntâl
nită,
sugerând

că nu vor reuşi şi că, oricum, nu-i pasă.

Relaţiile extraconjugale deveniseră

un fapt atât
de obişnuit,
încât ele nu
mai erau
considerate
drept o
ruşine.
Totuşi

genul Don
Juan este
bărbatul
care se
foloseşte
de femeie
pentru a
simţi că

este
puternic.
El este
incapabil
să
întemeieze
o relaţie
serioasă cu

o femeie. Psihologii au remarcat, de asemenea, că „un astfel de

bărbat
dispreţuieş
te femeile”.
O
asemenea
comportare
este lipsită
de

maturitate, abuzivă şi incompat-ibilă cu un conducător. Dacă un candidat ar face parte

dintr-un
club rasist,
s-ar stârni
un scandal,
dar iată că
desfrânare
a nu
provoacă

aceeaşi
revoltă. S-a
infiltrat
atât de
adânc în
mentalitate
a noastră,
încât nu

mai este
considerată
o problemă
serioasă,
ca
antisemitis
mul sau
rasismul. în

unele
culturi,
poligamia a
fost chiar
legiferată.
Atitudinea
unui bărbat
faţă de o

femeie nu
poate fi
izolată de
atitudinea
sa faţă de
sexul opus
în viaţa
publică.

Dacă
individul
aflat la
putere este
un afe-
meiat, nu
există nici
o şansă să

se instaureze egalitatea între sexe.

Articolul lui Suzannah Lessard

despre Ted Kennedy ilustrează multe dintre dificultăţile întâmpinate în

abordarea acestui subiect, din cauza înrădăcinării acestei mentalităţi masculine

complet
eronate.
New
Republic i-
a cerut
scriitoarei
feministe
să facă un

articol pe
această
temă, dar
apoi a
refuzat să-l
publice.
Atunci, ea
l-a oferit

ziarului Washington Post, care a refuzat de asemenea publicarea lui, pentru că

„serioasele
sale
argumente
politice se
bazează pe
prezumţii
care
violează

convenţia”
– puteţi
înţelege ce
doriţi prin
această
convenţie.
Post a
publicat

totuşi
câteva
pasaje la
rubrica sa
mondenă,
referitor la
vâlva
stârnită de

atitudinea ziarului New Republic. Articolul a fost publicat până la

urmă în Washington Monthly.

Articolul în sine avea un ton destul de blând. Se

punea doar
accentul
asupra
faptului că
oamenii
trebuie să
ştie că un
candidat

este afe-
meiat
înainte de
a-l vota.
„Sigur, asta
nu
înseamnă
că trebuie

să-l respingă”, spune în concluzie Lessard. „Poate are alte trăsături,

care-l fac
demn de
funcţia
respectivă.
” Dar, cu
toate că a
fost un
articol

destul de
paşnic, a
stârnit
mari
controvers
e înainte
de a fi
publicat.

Un bărbat care se foloseşte în mod obişnuit de femei, după bunul său plac,

nu poate fi
un om
demn de a
reprezenta
interesele
unei
naţiuni. N-
are cum să

fie suficient
de sensibil
şi receptiv
la
problemele
ridicate de
mişcarea
feministă.

Dacă este
capabil să
mintă şi să-
şi înşele
soţia,
atunci
poate face
la fel şi cu

un necunoscut, care i-a încredinţat votul. Dacă umileşte şi/sau renunţă la

o soţie mai
în vârstă,
care l-a
ajutat
probabil sa
ajungă
acolo unde
este, cum

se va purta
cu ceilalţi
membri ai
societăţii?
Ce
atitudine
va avea
faţă de

femeile mai în vârstă, faţă de bătrâni sau faţă de cei slabi?

Referitor la

relaţiile sexuale, filozoful Georges Bataille a spus: „Cei ahtiaţi după

schimbare
sunt
nevrotici.”
Cu ani în
urmă,
Abraham
Maslow a
scris că

actul
sexual este
sau poate fi
„un act de
dominare...
copulările
întâmplăto
are sunt

văzute ca
nişte...
relaţii de
dominare”.
De
asemenea,
el adăuga
că o nevoie

emoţională satisfăcută de o relaţie extraconjugală constă, de fapt, în „dorinţa de

a cuceri, de
a-ţi adăuga
noi trofee”.
Alfred
Kinsey
spunea:
„Cea mai
apropiată

paralelă cu
imaginea
răspunsului
sexual este
bine
cunoscuta
psihologie
a furiei.”

Există un surprinzător consens în privinţa faptului că ostilitatea şi dominaţia,

spre
deosebire
de
intimitate
şi plăcerea
fizică, sunt
elemente
importante

ale actului sexual. Robert Stroller susţinea că „ostilitatea – dorinţa manifestă

sau
ascunsă de
a face râu
altei
persoane –
este cea
care
sporeşte

plăcerea sexuală.”

Autorul Charles Stember adaugă că, pentru bărbaţi,

umilirea
obiectului
sexual este
o parte
vitală a
actului
sexual, nu
un adaos.

Teoria psihanalistă susţine că un anumit grad de sadism este un element

esenţial al sexualităţii masculine. Kate Millett a folosit o expresie puţin

diferită,
care este
specifică,
după
părerea ei,
pentru un
politician
afemeiat –

„vânător-luptător-amant.”

Această ostilitate este mai mult decât evidentă la

un
politician
afemeiat.
Nu este
întâmplător
faptul că
majoritatea
afemeiaţilo

r din
această
carte au
fost nişte
conducător
i negativi,
distructivi,
dictatoriali.

Cei care au
contacte
sexuale
dese, luptă
mult – şi nu
prea mai
fac altceva.
Un bărbat

fidel poate
fi la fel de
nepotrivit,
dar nu se
ştie. Cei
mai înrăiţi
afemeiaţi
de la Casa

Albă, nu
numai din
epoca
modernă,
ci din toate
epocile, au
fost JFK şi
LBJ. Ei au

distrus în
numai opt
ani ce
reuşise să
realizeze
SUA într-o
sută.

Ţara pe care a fost cât pe ce s-o câştige Nixon în ianuarie 1961 era departe de

cea pe care
a moştenit-
o în
ianuarie
1969. JFK
este
răspun-
zător de

începutul
războiului
din
Vietnam –
el a trimis
soldaţi în
loc de
„consilieri”

. Tot el este cel care a aprobat folosirea armelor chimice în această ţară –

prima în
care s-au
folosit
asemenea
arme, după
primul
război
mondial.

Tot el a organizat atentate împotriva lui Castro. JFK a încercat, de

asemenea,
să
oprească
marşul lui
Martin
Luther
King spre
Washington

şi nu i-a
ajutat cu
nimic pe
negri sau
pe femei.
LBJ a
determinat
escaladare

a
dramatică
a
războiului,
a
dezlănţuit
bombarda
mente

masive şi a susţinut supremaţia albilor. Exemplele pot continua. Tot ei sunt

cei care au
pus bazele
inflaţiei,
ale cărei
efecte se
fac simţite
şi azi. JFK
şi LBJ au

Actriţa Shirley MacLaine spunea, apropo de afemeiatul Kennedy: „Prefer un

preşedinte
care
regulează o
femeie, în
locul unuia
care
regulează o
ţară

întreagă.”
Din păcate,
cei doi au
făcut şi
una, şi alta.
Politicienii
sunt,
oricum,

destul de
corupţi.
Există un
proverb
care spune:
„Puterea
corupe, iar
puterea

absolută
corupe
absolut.” Şi
se pare că
este
adevărat.
Poate că
acest

proverb nu
face decât
să dea vina
pe
noţiunea
puterii în
sine, în loc
de individ.

Dar cel mai
bine ar fi
să ne
exprimăm
în felul
următor:
oamenii
corupţi

corup
puterea,
iar cei
corupţi
absolut o
corup
absolut.

Rolul femeilor este şi mai greu de lămurit. Sunt destule dispuse să

se lase
folosite de
politicienii
fustangii.
Chiar pe
vremea
când
Robert

Redford era în vogă, un sondaj a ajuns la concluzia că „majoritate

a femeilor
ar prefera
să se culce
cu
preşedintel
e Statelor
Unite,
indiferent

cum ar fi
acesta,
decât cu
Robert
Redford”.
Numărul
femeilor
atrase de

putere este
imens, mai
ales în ziua
de azi.
Stember
spune că
„este o
tendinţă

specific
feminină
de a
transforma
acest fapt
în interes
sexual”.
Teoria

psihanalitică susţine că masochismul este o componentă esenţială a

sexualităţii feminine. Feminista Nancy Reeves atribuie această tendinţă

forţelor
culturale,
nu celor
biologice,
dar
recunoaşte
că şi
„femeile

semiemanc
ipate
doresc să
pozeze în
victime”.
Lessard
consi- derâ
că

Femeile afişează această atitudine de victime voluntare atât faţă de politicieni,

cât şi faţă
de vedete
rock sau
sportivi
celebri.
Argumentu
l potrivit
căruia

femeile
sunt atrase
de faimă,
bani şi
putere nu
stă în
picioare
atunci când

este vorba
de
criminali în
masă. Se
pare că
aceştia
sunt
asaltaţi în

închisoare
de femei
dornice să
facă
dragoste
şi/sau să se
mărite cu
ei. Cele

mai bune
exemple
sunt Ted
Bundy şi
Richard
Speck.
Când era în
închisoare,

Richard
Bundy s-a
căsătorit
cu o astfel
de femeie
şi cei doi
au făcut şi
un copil.

Respectiva
lucra ca
asistent
social si si-
a pierdut
serviciul
pentru că a
lipsit prea

mult, ca să stea alături de el.'

Afemeia ţii din această carte au avut

aceeaşi
atitudine şi
în tinereţe,
când erau
nişte
necunoscuţ
i, şi mai
târziu,

când au
ajuns la
putere. De
exemplu,
Sukarno şi
Mussolini.
Există oare
o patologie

feminină
similară în
mare, dar
diametral
opusă celei
pe care o
posedă
afemeiatul?

După
părerea
mea, nu
toţi
bărbaţii
prezentaţi
aici sunt

nişte
afemeiaţi.
Doar cei
din
primele
trei
capitole şi

câţiva din
celelalte.
Dar
materialul
cuprinde
doar ceea
ce se ştie

despre
conducăto
rii lumii
moderne
şi despre
practicile
lor

sexuale,
fără să
intre în
profunzim
e

.BAR
BĂ
ALB

AST
RĂ

Cei din categoria Barba Albastră se

disting de
ceilalţi
bărbaţi din
această
carte
printr-o
trăsătură
caracteristi

că: femeile
care s-au
implicat în
relaţii cu
aceştia au
sfârşit
prematur,
subit şi

misterios.
în alte
privinţe,
atitudinea
lor a variat
– de la
nevropaţi,
cum ar fi

Idi Amin şi John Kennedy, până la lumea bizară a lui Adolf Hitler. Altă

caracteristică esenţială este dispreţul nemărginit faţă de femei, mai

mare decât
în cazul
ţapilor.
Această
categorie
include
bătăuşi,
violatori,

laşi şi
bogătaşi
capabili să
orchestrez
e
investigaţii
pe furiş şi
să-şi

acopere urmele.

Patru dintre aceştia au fost acuzaţi de crimă, deşi nici

unul n-a
ucis cu
mâna lui
femeia în
cauză.
Oricum, ei
formează o
categorie

extrem de
violentă şi
cumplită.
Faptul este
evident
pentru
primii trei,
dar este

valabil şi
pentru
fraţii
Kennedy.
Cei doi
Kennedy
mai mici nu
au avut

suficientă
putere să
demonstrez
e pe deplin
acest lucru,
dar el
reiese din
poveştile

prin care
au încercat
să-şi
acopere
urmele,
atunci când
o femeie a
murit în

preajma
lor. Robert
a înscenat
o cumplită
vendetă
împotriva
lui Jimmy
Hoffa, dar

şi lui Roy
Cohn, din
simplul
motiv că i-a
suflat
postul de
consilier
juridic al

lui Joe
McCarthy,
atât de
râvnit de
acesta.
Regimul
JFK a fost
cel care a

iniţiat
comploturil
e bizare şi
nereuşite
împotriva
lui Fidel
Castro, el a
declanşat

războiul
din
Vietnam,
trimiţând
soldaţi în
loc de
„consilieri”
. JFK a

autorizat
folosirea
armelor
chimice şi
biologice în
Vietnam,
nu numai
pentru a

distruge, ci şi pentru a compromit e definitiv recoltele. A fost prima oară când o ţară a

folosit
armele
chimice,
după
primul
război
mondial.
Nici măcar

Hitler, care
în 1940
avea la
îndemână
un stoc din
noua
generaţie
de arme cu

gaze paralizante (spre deosebire de aliaţi), nu a îndrăznit să

autorizeze
folosirea
sa. Viaţa
sexuală a
lui Hitler
este atât de
ciudată şi
respingăto

are, încât
unele
dintre
femeile lui
au încercat
să se
sinucidă.
Cel mai

mare
mister
pluteşte în
jurul morţii
nepoatei
sale, cu
care locuia.
S-a zvonit

că ar fi fost
ucisă, deşi
sinuciderea
este mai
plauzibilă.
Dar, în
orice caz,
Hitler a

împins-o în mod sigur spre acest act.

Iosif Stalin îşi bătea soţia şi, la fel ca

şi Hitler, a
facut-o pe
femeia cea
mai
apropiată
să se
sinucidă.
Numele lui

este legat
şi de alte
crime, care
au fost
luate, în
general,
drept
sinucideri.

La fel ca în cazul lui Hitler, şi atitudinea lui Stalin a dus-o mai mult ca sigur la

sinucidere pe soţia lui.

Practicile sexuale ale lui Idi Amin includ violul, deşi

acesta nu a
dus lipsă
nici de
partenere
doritoare.
Crimele pe
care le-a
ordonat au

fost la fel
de odioase
ca regimul
său. Una
dintre
soţiile lui a
fost găsită
dezmembra

tă şi băgată în portbagajul unei maşini.

Jack şi Robert Kennedy au

trăit
amândoi cu
Marilyn
Monroe, ea
fiind, un
timp,
amanta lor
comună. La

moartea
actriţei,
Robert a
fost acuzat
de crimă,
dar numai
de către
facţiuni

extremiste.
în orice
caz, fraţii
Kennedy au
contribuit
din plin la
degradarea
stării

psihice a
actriţei,
care era şi
aşa destul
de precară
la vremea
aceea. Şi
au reuşit să

controleze investigaţia morţii sale.

Ted Kennedy nu a fost acuzat vreodată

de moartea
lui Mary Jo,
cu toate că,
prin
tăcerea lui,
a
împiedicat
eventuala

salvare a
acesteia.
Deşi băuse
şi se făcuse
vinovat de
moartea
unei femei,
a scăpat

basma
curată,
graţie
sforilor
trase de
familia
Kennedy. în
concluzie,

feriţi-vă de
Barbă
Albastră,
sunt
periculoşi
pentru
sănătatea

dumneavoa
strălucită!
ADOLF HITLER

Viaţa sexuală a lui Adolf Hitler este

mai bizară
decât cea a
oricărui
bărbat
prezentat
în această
carte.
Acestui

individ îi
plăcea în
mod
deosebit ca
o femeie
să-l
lovească cu
piciorul,

să-l
biciuiască
şi să-şi facă
nevoile pe
el. Nu se
ştie dacă a
avut un
contact

sexual
normal,
adică dacă
şi-a
introdus
vreodată
penisul în
vaginul

v.

unei femei.
Şi, oricum,
chiar dacă
a facut-o,
nu era o
practică
obişnuită
pentru el.

Multe
dintre
rapoartele
despre
activităţile
lui sexuale
sunt
contradic-

torii.
Indiferent
în ce a
constat
viaţa lui
sexuală,
femeile cu
care s-a

culcat erau nefericite şi deprimate. Hitler s-a născut pe 20 aprilie 1889 şi a

preluat
puterea în
Germania
în 1933. A
condus
ţara până
la moartea
sa prin

sinucidere, pe 30 aprilie 1945.

Nu există prea multe informaţii

despre
copilăria
sa. în
tinereţe, la
Viena, în
perioada
1906-1910,
se spune că

idealiza
femeile şi
le privea
de la
distanţă.
Pe vremea
aceea, era
foarte

preocupat
de
moralitate.
Cu toate
acestea, un
raport al
poliţiei
vieneze

arată că
„era un
pervers
sexual,
probabil
fiindcă se
asociase cu
alţi

perverşi,
nu
neapărat
pentru că
era
interesat
de
asemenea

practici”.
în timp ce
se plimba
cu un
prieten
prin
cartierul
rău famat

al Vienei,
Adolf îşi
exprimă
dezgustul
faţă de
prostituţie.
Cineva a
afirmat că

„unele
femei îl
găseau
sexy pe
Adolf, dar
erau exact
acelea pe
care le

dispreţuia cel mai mult”. în timp ce căuta o cameră de închiriat, însoţit de

acelaşi
prieten, o
proprietăre
asă între
două vârste
şi-a
desfăcut
halatul, sub

care era
goală, cu
excepţia
chiloţilor.
Hitler a
fost atât de
jenat, încât
a luat-o

imediat la goană. Mai târziu, camaradul său nazist Ernst „Putzi” Hanfstaeng

l a
remarcat
aceeaşi
atitudine
când el şi
soţia lui au
văzut cum
încerca

Adolf să se
eschiveze
în
momentele
în care
femeile se
ofereau
practic să

se culce cu el.

Nici în 1918-1919, Hitler nu manifesta interes faţă de sex.

Apoi, în
august
1919, s-a
dus la un
medic şi i-a
spus că se
teme că
are sifilis.

Medicul l-a examinat şi i-a spus că o să-i facă o analiză, deşi nu i se pare că suferă de

această
boală.
Atunci
Adolf i-a
replicat:
„Dacă nu
am sifilis,
de ce sunt

complet
impotent?”
Medicul l-a
tratat şi,
după
aceea,
conform
acestui

raport, Hitler a început să aibă legături cu femeile – a avut cel puţin vreo

zece în
următorii
ani.
Zvonurile
despre
boala
venerică a
lui Hitler

au
reapărut
de mai
multe ori,
pe
parcursul
anilor.
Putzi

credea că
Fuhrerul
luase sifilis
în tinereţe,
la Viena.
Se zvonea,
de
asemenea,

că-l
contractase
în primul
război
mondial şi
că nu se
vindecase,
având crize

recurente
în 1937 şi
din nou în
1942.
Contrar
acestor
zvonuri, nu
există vreo

dovadă că
Hitler ar fi
suferit de
vreo boală
venerică.
S-a spus şi
că ar fi fost
homosexua

l, ceea ce este tot o minciună.

Putzi l-a cunoscut pe Hitler în 1922 şi a spus

imediat: „Acest om nu are o viaţă sexuală normală”. Soţia lui a fost de

aceeaşi
părere şi a
adăugat:
„Te asigur
că este un
abstinent.”
Iar Ernst a
mers mai

departe,
ajungând la
concluzia
că „era
impotent şi
se
masturba…
Din clipa în

care l-am
cunoscut,
am bănuit
că nu are
relaţii
sexuale
normale cu

nici o femeie.”

Prima relatare serioasă despre legătura dintre

Hitler şi o femeie datează din 1925, când Hitler locuia în satul Berchtesga

rten. Maria Reiter lucra ca funcţionară în magazinul mamei sale. Cei

doi s-au cunoscut în timp ce îşi plimbau câinii. Ea avea 16 ani, el 37. Prima

întâlnire a fost aranjată de un intermediar şi, cu această ocazie, ea a

asistat la
un discurs
de-al
Fuhrerului.
Dar faptul
că umbla
cu o
adoles-

centă
dăuna
carierei
sale
politice,
aşa că a
întrerupt
brusc

relaţia în
1928. în
acelaşi an,
fata susţine
că a
încercat să
se
spânzure,

dar a dat
greş. Maria
s-a
căsătorit
mai târziu
cu un
proprietar
de hotel,

dar cărarea
vieţii ei s-a
intersectat
din nou cu
cea a lui
Hitler, la
sfârşitul lui
1931 şi la

începutul lui 1932. Rudolf Hess a venit s-o anunţe că Hitler dorea să-l

viziteze.
Reiter şi-a
făcut
bagajul şi
s-a dus la
Führer,
petrecându
-şi o noapte

în
apartament
ul lui.
Despre
noaptea
aceea îşi
aminteşte
că „l-am

lăsat să
facă ce-a
vrut cu
mine”. De
asemenea,
ea afirmă
că Adolf a
implorat-o

să-i fie
amantă,
dar ea a
insistat s-o
ia în
căsătorie.
Şi, fiindcă
a refuzat-o,

s-a întors
acasă. în
1934 au
petrecut
altă noapte
împreună
şi a refuzat
din nou să

se însoare
cu ea. A
fost ultima
lor
întâlnire.
Maria a
divorţat şi
s-a

căsătorit
cu un ofiţer
SS, în
1936. Când
acesta a
murit în
război,
Hitler i-a

trimis o sută de trandafiri.

Cam în aceeaşi perioadă, Hitler a avut altă

relaţie cu o adolescentă, Jenny Hoffman. Tatăl ei, Heinrich, era prieten cu Hitler şi

membru al partidului nazist. Dar, după ce a aflat de la fiica sa de legătura cu Adolf, s-a

înfuriat şi
n-a mai
avut de-a
face cu el,
un timp.
Apoi, s-au
împăcat
însă, când

liderul
nazist l-a
numit
fotograful
partidului
şi i-a
acordat în
exclusivitat

e dreptul
de a-l
fotografia,
ceea ce l-a
îmbogăţit
peste
noapte.
Unii

asociaţi
consideră
că Hitler s-
a implicat
într-o
legătură
sexuală
compromiţ

ătoare şi astfel i-a cumpărat tăcerea lui Hoffman.

La sfârşitul anilor

1920, a
început
legătura cu
Geli
Raubal,
femeia care
a însemnat,
se pare, cel

mai mult
pentru el,
în cele din
urmă. în
septembrie
1929, s-a
mutat într-
un

apartament
mai mare,
în parte
pentru că
avea mai
mulţi
aghiotanţi
şi mai

multă
greutate în
politica
germană,
dar mai
ales pentru
că Geli se
muta cu el.

Angela Maria Raubal – cunoscută sub numele de Geli – avea douăzeci şi

unu de ani
şi era fiica
surorii
vitrege a
lui Hitler,
pe care o
chema tot
Angela

Raubal. Mama şi fiica s-au mutat amândouă în apartament, în

dormitorul alăturat de cel al lui Hitler. Geli era frumoasă, frivolă şi veselă. Nu

o interesa
politica,
voia numai
să se
distreze.
Hitler
spunea
despre ele:

„Aceste
femei sunt
atât de
primitive!
Coaforul,
hainele,
dansul,
teatrul le

distrag de
la orice
activitate
serioasă.
Nu citesc
decât
reviste şi
romane.”

Lui Adolf îi plăcea s-o însoţească pe Geli la diverse dineuri oficiale şi

nu-şi
ascundea
interesul
faţă de ea.
Această
relaţie i-a
făcut pe
asociaţii

săi din
partid să
ridice din
sprâncene,
dar el a
pretins cu
încăpăţâna
re că sora

lui vitregă
se mutase
de
asemenea
cu fiica ei.
Dar acest
fapt nu le-a
astupat

gura.
Hitler a
aranjat ca
Geli să ia
lecţii de
canto –
iniţial,
fusese

dorinţa lui
Geli, dar
Adolf se
opusese –,
ca să poată
spune că
fata venise
la

München
să studieze
muzica,
însă nu-şi
permitea
să-şi
închirieze
propriul ei

apartament
. Cu toate
acestea,
bârfele au
continuat
şi, la
începutul
lui 1931,

toţi – adică
elita
partidului
nazist –
ştiau că
trăiau
împreună.
Imaginea

publică a
liderului
Germaniei
– regizată
de
Goebbels –
era aceea a
unui

puritan, a
unui bărbat
complet
dezinteresa
t de femei.
Şi, pentru
majoritatea
germanilor,

Legătura dintre ei a fost destul de tensionată. Fiind extrem de gelos,

Hitler o urmărea îndeaproape, îi alegea hainele, compania şi, în general, îi

dirija viaţa. Era captivat de ea şi o considera „întruchiparea ideal-alului său

feminin”. în ciuda acestei supraveghe ri atente, se zvonea că Geli reuşea

totuşi sâ-şi
facă de
cap. Se
spune că o
dată Hitler
a prins-o în
braţele
şoferului şi,

turbat de
furie, l-a
concediat
imediat. La
rândul ei,
se pare că
şi Geli era
o fire

pasională
şi geloasă
pe Adolf.
Cu puţin
înainte de
moartea ei,
Geli a
descoperit

că Hitler se
întâlnea cu
altă femeie,
care va
deveni
importantă
în viaţa lui,
Eva Braun.

Descoperis
e o
scrisoare în
care
aceasta îi
mulţumea
lui Adolf că

o dusese la teatru.

Ca artist, Hitler şi-a asumat dreptul să o picteze

nud şi a
realizat
câteva
desene
obscene.
Se
zvoneşte,
de

asemenea,
că o
biciuia.
Conducător
ul nazist
avea
obiceiul să-
şi

împodobea
scă pereţii
cinema-
tografului
său cu
scene din
filme
porno. Dar,

indiferent
ce se
petrecea
între ei,
Geli nu era
fericită. I-a
mărturisit
unei

prietene că
„nu pot
face ce-mi
pretinde
el”. Altă
dată, a
spus:
„Hitler este

un
monstru.
Nici nu ţi-
ar veni să
crezi ce-mi
cere.” Cei
mai mulţi
considerau

că Geli era o fată dulce, naturală şi încântătoare. Dar nu şi Hanfstaengl, care o ca-

racteriza drept „o târfuliţă farâ minte, cu mutră vulgară de servitoare” .

Cei doi s-au certat furibund pe 18 septembrie 1931, când Hitler a zbierat la

ea furios.
Nu se ştie
ce a
provocat
această
ceartă, dar
se pare că
asemenea

întâmplări erau destul de frecvente. Geli s-a împuşcat la miezul nopţii. Nici

unul dintre
servitorii
din casă n-
a auzit
împuşcătur
a. Moartea
ei rămâne
un mare

mister. S-a
zvonit că ar
fi ucis-o
Adolf, din
cauză că
avea o
relaţie cu
un alt

bărbat. Dar nu există nici o dovadă în sprijinul acestei afirmaţii; prin

urmare, se pare că a fost totuşi o sinucidere. Hitler s-a arătat îndurerat

la moartea
ei şi i-a
purtat poza
tot restul
vieţii.
Camera în
care s-a
sinucis a

rămas
intactă.
După
moartea ei,
a afirmat:
„Se pare că
femeia
joacă un

rol mai
mare în
viaţa unui
bărbat
decât
suntem
înclinaţi să
presupune

m când nu
suntem
privaţi de
prezenţa
ei. Este
adevărat că
am depăşit
dorinţa de

Mai mulţi autori afirmă că Hitler a jucat teatru atunci când şi-a

manifestat
disperarea
la moartea
lui Geli.
Alţii spun
că „relaţia
dintre ei nu
s-a

consumat
niciodată”,
deşi au
trăit mai
mulţi ani
împreună.
Se pare că
doctorul

care a
examinat
cadavrul a
constat că
fata era
virgină.
După
moartea lui

Geli, Hitler
s-a dus la
medicul lui
şi i-a
explicat că,
după ce a
concediat
şoferul pe

care-l
prinsese cu
nepoata
lui,
atitudinea
lui faţă de
Geli s-a
schimbat

„şi
dorinţele
lui au
devenit mai
frecvente şi
mai
variate”.
Adolf voia

să ştie dacă
aceste
dorinţe ar
fi putut s-o
împingă la
sinucidere.
Doctorul i-
a răspuns

că „nu”.
Aceasta ar
putea fi
considerată
o referire
la diversele
sale

perversiuni sexuale.

Hanfsta engl auzise de la alte femei că Hitler era în acelaşi

timp „un
sadic şi un
masochist”.
Ernst
susţine
totodată că
i s-au
confirmat

suspi-
ciunile
când a
văzut
desenele
cu Geli –
nu puteau
fi decât

creaţia
unui sadic.
Camaradul
nazist Otto
Strasser
relatează
vorbele lui
Geli. Se

pare că
„Hitler o
punea să
se
dezbrace...
Se întindea
pe podea.
Apoi îi

cerea să
stea pe
vine
deasupra
feţei lui.
Această
poziţie îl
excita la

maximum.
Când era
aproape de
apogeu, o
punea să
urineze
peste el şi
acest fapt îi

provoca
orgasmul.
Geli
spunea că
era
profund
dezgustată
de aceste

practici”.
Nu este
singura
care
confirmă
perversiuni
le
Fuhrerului.

Acestuia îi plăcea, de asemenea, ca o femeie să-l lovească cu piciorul, să se cace pe

el şi să-l
biciuiască.
Se pare că
purta biciul
la el.
Părintele
Bernard
Stempfle,

care l-a
ajutat pe
Hitler să
scrie Mein
Kampf, în
1929, a
spus că
Adolf îi

scrisese
nepoatei
sale „o
scrisoare
şocant de
compromiţ
ătoare, în
care

menţiona explicit înclinaţiile sale masochiste şi coprofilice”. Probabil

că o relaţie
sexuală
normală nu
reuşea să-l
ducă la
orgasm.
Hitler
vorbea

adesea
despre
păstrarea
purităţii
„flăcării
vieţii”.
Hanfstaeng
l susţine că

era
impotent.
în 1932,
Eva Braun
devenise
deja cea
de-a doua
şi ultima sa

tovarăşă de
viaţă, ce
avea să
stea cu el
până la
sfârşit. Dar
ea va avea
şi alte

relaţii, atât înainte, cât şi în timpul convieţuirii lor. Una dintre ele a fost cu Winifred

Wagner, în 1932. Aceasta era o femeie inteligentă şi frumoasă,

fiind nora
compozitor
ului
Richard
Wagner.
Asociaţii lui
Hitler
sperau că

această
relaţie o să
ţină, dar a
fost
imposibil.
Hitler i- a
cerut
acestei

femei să-l
lovească.
Cu alte
ocazii, a
tratat-o ca
pe o mamă
şi a rugat-o
să-l

biciuiască. Winifred s-a dus la medicul lui Hitler şi i-a mărturisit că a fost surprinsă

şi şocată
de felul
cum
abordează
sexul,
afirmând
că era
„animalic”.

Iar apoi a refuzat să mai aibă de-a face cu el.

Un regizor german de

film susţine
că-i furniza
stele de
cinema
pentru
distracţii
de-o
noapte.

Ministrul
de externe
al Italiei
spune că
Fiihrerul a
avut o
relaţie de
scurtă

durată cu o fată de douăzeci de ani, pe nume Sigrid von Lappus. Spionajul

militar al
SUA are
dovezi
despre
legătura lui
Hitler cu
două tinere
miinchenez

e, Abel şi Ahaue. Un sponsor al partidului nazist l-a găsit pe Hitler în genunchi,

făcând o
declaraţie
de
dragoste
fiicei sale –
spre
stânjeneala
tuturor

celor implicaţi. Legătura cu Suzi Liptauer a facut-o pe aceasta să se

sinucidă, la scurt timp după întâlnirea cu liderul nazist. O actriţă germană,

Renatte Mueller, s-a sinucis, de asemenea, după o experienţă amoroasă cu Hitler.

Se
consemnea
ză încă o
relaţie cu o
englezoaic
ă naivă,
Unity
Walkirie

Mitford,
care spera
într-o
alianţă
între
Germania
şi Marea
Britanie.

Dar, atunci
când
Germania a
declarat
război
Angliei în
1939,
femeia s-a

împuşcat în
cap, în
Germania.
Adolf a
ordonat să
fie îngrijită
de cei mai
buni medici

şi i-a adus
flori la
spital. Un
autor trage
concluzia
că Hitler a
susţinut
relaţii

sexuale cu
şapte
femei,
dintre care
şase s-au
sinucis sau
au încercat
s-o facă.

Eva Braun,
Reiter şi
Liptauer au
dat greş.
încercarea
de
sinucidere
a lui

Mitford a fost considerată un gest politic.

Când Renatte Mueller şi-

a petrecut
o noapte cu
Hitler,
acesta i-a
descris mai
întâi în
detaliu
metodele

medievale şi gestapoviste de tortură. După ce s-au dezbrăcat, Fiihrerul s-

a întins pe
podea şi a
spus că
este un om
nedemn şi
s-a acuzat
în toate
felurile,

rugând-o
pe Renatte
să-l
lovească,
spre
oroarea
fetei, care
a acceptat

până la
urmă.
„Aceste
lovituri îl
excitau din
ce în ce
mai mult.”

Atunci când l-a văzut prima oară pe Hitler, Eva Braun era o funcţionară

de
optsprezec
e ani şi
lucra în
atelierul
fotografic
al lui
Heinrich

Hoffman.
S-au
întâlnit
ocazional
cât timp a
trăit Geli,
apoi, la
începutul

lui 1932, s-
a mutat la
el.
Fotograful
o considera
„frivolă, cu
minte de
canar,

inconsecvente”, în timp ce unul dintre doctorii lui Hitler o caracteriza drept o

persoană
„de proastă
calitate,
arogantă şi
egoistă”.
Eva nu ştia
absolut
nimic

despre
politică şi
era perfect
de acord cu
ideile
Fiihrerului
ei. Hitler
voia să

rămână
invizibilă,
să nu
participe la
viaţa
politică.
Era rareori
văzută în

societatea
germană.
Doar
apropiaţii
lui ştiau de
ea. Mulţi
dintre
prietenii lui

considerau
că liderul
lor o să dea
de bucluc
şi n-o să
reziste
unui al
doilea

scandal. După părerea lor, era un „pervers, care o împinsese la

Se spune că Braun îi era devotată lui Hitler şi că el fusese primul şi

singurul ei iubit. Conform nazistului Albert Speer, „Hitler o ţinea pe

Eva lui ca
pe o
marionetă
într-o casă
de păpuşi.
Făcea
parte din
ambianţă,

aidoma
coliviei
canarului,
arborelui
de cauciuc
şi
ceasurilor
de lemn”.

Când Hitler
era vizitat
la locuinţa
sa de
diverşi
demnitari
sau de
miniştrii

cabinetului
său, o
punea să
stea în
camera ei.
Pentru el,
Braun era
acceptabilă

social doar în anumite limite. Nu-i păsa de sen-timentele ei şi o dată a afirmat,

în prezenţa
ei, că „un
bărbat
foarte inte-
ligent
trebuie să-
şi ia o
femeie

primitivă şi proastă”. Nu suporta femeile inteligente.

Eva a încercat de două ori să

se
sinucidă.
Pe 1
noiembrie
1932, s-a
împuşcat în
gât. Era
deprimată

pentru că
Adolf îşi
dedica tot
timpul
alegerilor
şi n-o mai
băga în
seamă.

Gelozia a fost de asemenea unul dintre motive, pentru că mai multe dintre

rivalele ei
îi
trimiseseră
fotografii
cu
Führerul şi
cu alte
femei, din

timpul
campaniei.
Aceleaşi
motive au
determinat-
o să
recurgă la
cea de-a

doua
tentativă,
pe 29 mai
1935, când
s-a
împuşcat
din nou.
Atunci,

auzise
zvonuri în
legătură cu
Unity
Mitford.
Dar, în cele
din urmă,
Eva s-a

lămurit că
nu putea
trăi alături
de el decât
în
condiţiile
impuse de

liderul nazist.

Braun a sperat întotdeauna că o să se mărite cu Führerul,

dar acesta
a respins
ideea de
fiecare
dată. I-a
spus lui
Albert
Speer că „o

mulţime de
femei se
simt atrase
de mine
pentru că
sunt
neînsurat”.
Iar Speer a

adăugat că
„Hitler
crede că
exercită o
puternică
atracţie
sexuală
asupra

femeilor.
Dar a fost
întotdeaun
a prudent
în această
privinţă.”
Adolf i-a
spus mereu

Evei că nu
se poate
căsători cu
ea, pentru
că trebuie
să se
dedice
naţiunii.

Unui aghiotant i-a mărturisit că ar pierde voturi dacă s-ar însura.

„Aşa că am
o fată la
dispoziţia
mea, la
München.”
Führerul a
comentat
pe tema

căsătoriei,
afirmând
că” pentru
mine
însurătoare
a ar fi fost
un
dezastru.

Există un moment în care apar neînţeleger i între un bărbat şi soţia lui, şi anume

când soţul
nu mai
poate să-i
dedice
consoartei
sale atâta
timp cât i
s-ar cuveni.

Dintr-o
căsătorie,
nu m-aş fi
ales decât
cu faţa
posomorât
ă a unei
soţii, dacă

n-aş fi vrut
să-mi
neglijez
îndatoririle
... Partea
proastă a
unei
căsătorii

este că
generează
drepturi.
Aşa că este
de preferat
să ai o
amantă. Ai
mai puţine

răspunderi
şi totul se
transformă
mai mult
într-un dar,
decât într-o
obligaţie.”
Totodată,

Fiihrerul i-a mărturisit secretarului său: „Eva este foarte drăguţă, dar numai

Geli era
capabilă
să-mi
inspire o
adevărată
pasiune.
Nici nu mă
gândesc să

mă
căsătoresc
cu Eva.
Singura
femeie de
care aş fi
putut să
mă leg pe

viaţă era
Geli.”
Informa
ţiile despre
viaţa
sexuală a
Evei şi a lui
Adolf sunt

derutante.
Braun i-a
spus odată
lui Speer
că făceau
sex normal.
Mai târziu
însă i-a

mărturisit
că „Hitler
nu era atât
de potent
pe cât ar fi
vrut ea.”
Eva i-a
spus

surorii sale
că viaţa ei
sexuală cu
Fiihrerul
era „com-
plet
normală.”
însă unei

prietene
apropiate i-
a spus cu
totul
altceva. „în
ceea ce
priveşte
bărbăţia

lui, nu
obţin nimic
de la el.”
Discuţiile
despre sex
şi despre
practici
sexuale

perverse
erau
subiectele
sale
preferate.
Adeseori,
el le cerea
tinerelor

femei sâ-i
descrie
experienţel
e lor sexu-
ale. Mai
există cel
puţin încă
o persoană,

în afară de Hanfstaengl, care a ajuns la concluzia că Hitler era impotent.

v.

în timpul
războiului,
dr. Walter
Langer a
cules
observaţii
psihologice
despre

Fiihrer
pentru
americani.
Langer a
remarcat
un puternic
filon
masochist

şi faptul că
relaţiile
sale
sexuale cu
femeile
erau „în
aparenţă
ciudate şi

le
împingeau
la
sinucidere,
aşa cum s-a
întâmplat
cu nepoata
sa, Geli

Rau- bal, şi cu tentativele nereuşite ale Evei Braun.”

Eva s-a alăturat lui

Hitler în buncărul lui, pe 15 aprilie 1945. Avusese nenumărate

posibilităţi
şi ocazii să
fugă din
Germania
şi totuşi a
venit acolo,
împotriva
voinţei

Fiihrerului. Speranţele lui Braun s-au împlinit pe 29 aprilie, în buncăr, pe măsură ce

se apropiau aliaţii. Cei doi s-au căsătorit în acea zi. Iar, în ziua următoare,

s-au sinucis
amândoi.
„Este
un fapt
dovedit că
femeilor le
plac
bărbaţii

adevăraţi”, afirma Hitler. „Instinctul le spune că trebuie să caute

protecţia
unui erou.”
**IOSIF
STALIN**

La fel
ca în cazul
lui Hitler,
informaţiile

despre
viaţa
sexuală a
lui Iosif
Stalin sunt
confuze şi
contradicto
rii. Un

lucru este clar însă: el a manifestat acelaşi dispreţ faţă de femei, ca şi faţă

de propria sa ţară. La naştere, pe 21 decembrie 1879, purta numele de Iosif

Visarionovici Djugaşvili, pe care şi l-a schimbat ulterior în Stalin – omul de

oţel –, în jurul anului 1910. în preajma anului 1928, reuşise să-şi

consolideze
puterea si
a condus
Rusia până
la moartea
sa,
survenită

pe 5 martie 1953.

Stalin a cunoscut-o pe prima sa soţie în Georgia, când locuia

în casa
unei
bătrâne,
Ecaterina
Svanidze,
care avea o
nepoată de
optsprezec

e ani cu
acelaşi
nume. Cei
doi au
început să
trăiască
împreună,
dar

Ecaterina
s-a plâns
mamei lui
Stalin că
tânărul nu
avea de
gând s-o ia
de nevastă.

La insistenţele celor două femei, cei doi s-au căsătorit religios în cele din

urmă. Se avansează diverse date, de la 1902, până la 1907, cea mai probabilă

fiind 1904.
în 1908, s-a
născut fiul
lor.
Ecaterina a
murit în
1910.

Ea era o creştină pioasă, care considera că rolul soţiei era să îngri-

jească de
casă şi se
supunea
voinţei lui
Stalin. Un
observator
comenta
despre

acest cuplu: „A fost o căsătorie fericită, pentru că soţia lui nu se ridica la

nivelul său
intelectual
şi-l
considera
un
adevărat
semizeu.
Iar faptul

că era
georgiană
o făcuse să
fie educată
în
sacrosanta
tradiţie
potrivit

căreia
femeia este
roaba
bărbatului..
. Această
femeie cu
adevărat
georgiană

veghea
asupra
bunăstării
soţului ei
tremurând
de frică.”
Brutalit
atea

caracteristică dictatorului s-a manifestat încă din 1908, când Ecaterina

era
gravidă. Un
om care
locuia la ei
cu chirie îşi
aminteşte
că Iosif „o
înjura

murdar şi o lovea cu piciorul în burtă”. Alt observator spune că în relaţiile cu femeile,

indiferent
dacă era
vorba de
mamă,
soţie sau
fiică,
acesta
vorbea

urât, fără
respect şi
era capabil
de violenţă
fizică.”
Atunci
când se
afla în

compania
unui grup
de femei
bolşevice,
cunoscute
pentru
„înaltele
lor

standarde
morale”,
lui Stalin îi
făcea mare
plăcere să
le
umilească
ruşinos,

cântând
cântece
obscene în
faţa lor. O
dată, a
jignit-o pe
propria lui
mamă,

spunându-i
„târfa
bătrână” în
public.
Pentru
prima lui
soţie a avut
totuşi

sentimente
. La
înmormânt
area ei, a
spus cu
tristeţe: „A
fost
singura

fiinţă care
mi-a
îmblânzit
inima dură.
O dată cu
ea, a murit
şi
blândeţea

mea faţă
de
oameni.”
în jurul
anului
1913, când
a fost exilat
timp de

patru ani în
Siberia, a
trăit cu o
ţărancă al
cărei soţ
era plecat
în război.
Au avut un

fiu
împreună.
Altă
relatare
susţine că
ţăranca era
necăsătorit
ă şi a

primit din
partea lui
Iosif o
promisiune
scrisă că o
va lua de
nevastă.
Conform

acestei
relatări,
din
respectiva
relaţie s-ar
fi născut
doi copii –
unul care

s-a născut
mort şi
altul care a
supravieţui
t. „Peste
câţiva ani,
femeia

avea numai
vorbe de
ocară la
adresa lui.
Şi-a
crescut
fiul,
învâţându-l

să-şi
urască
tatăl.”
Atunci
când s-a
întors din
exilul
siberian,

Iosif a
început să-i
dea
târcoale
Nadejdei
Alliluyeva.
îi cunoştea
pe părinţii

ei din
1900, cu
un an
înainte de
naşterea
Nadejdei.
în 1917,
Iosif s-a

stabilit la
pensiunea
familiei.
Fata avea
numai
şaisprezece
ani când a
apărut

chiriaşul de
38 de ani.
în curând,
s-a înfiripat
o relaţie
romantică
între ei.
Nadejda îl

considera un erou al cauzei de eliberare a ţării. S-au căsătorit în 1918 sau 1919.

Nadejda
lucra
atunci ca
secretară a
lui Stalin.
Nu se ştie
exact ce
calităţi a

văzut
Stalin la
această
fată, dar în
nici un caz
inteligenţa,
pentru că
ura femeile

deştepte – obişnuia să le caracterize ze drept „heringi cu idei”. Ca urmare a

prieteniei
lor,
Nadejda a
anunţat în
scurt timp
că era
gravidă.
Tatăl ei,

Serghei,
era un om
cu principii
largi, ca un
adevărat
comunist.
Dar iată că,
la aflarea

veştii, şi el
şi soţia lui
au
reacţionat
ca nişte
adevăraţi
burghezi şi
i-au cerut

lui Stalin
să se
însoare cu
fiica lor.
Nadejda a
născut un
fiu, în
1920, şi o

fiică,
Svetlana,
în 1926.
Ţinând
cont de
data
căsătoriei,
această

poveste cu
graviditate
a este
puţin
probabilă,
deşi nu se
exclude
complet.

A fost o căsătorie cu probleme de la bun început. Unul dintre motive îl

constituia
faptul că
pasiunea
pentru
politică a
lui Stalin îi
lăsa puţin
timp

pentru familie. Iar Nadejda nu era o femeie supusă, ca Ecaterina. Nu suporta

să-şi audă
soţul
înjurând în
prezenţa
ei, când
aveau
oaspeţi.
Altă

problemă era faptul că o înşela. Aceste infidelităţi sunt descrise de un

observator
drept
„aventuri
trecătoare
cu
secretare
guvername
ntale şi

altele de
acest gen”.
în 1927, a
izbucnit un
mare
scandal
între ei,
când

Nadejda l-a
amenințat
că se
sinucide
dacă Iosif
nu rupe
relația cu o
cântăreață

georgiană.
Stalin i-a
făcut pe
plac şi a
trimis-o pe
respectiva
într-un
oraş

îndepărtat.
Altă
amantă a
liderului
rus a fost o
fată numită
Yolka
Andreievna

, care i-a făcut un fiu. După ce a intrat în partidul comunist, în 1918, Nadejda a

O criza asemănătoare a izbucnit în 1926, după naşterea Svetlanei. Atunci,

Nadejda şi-
a făcut
bagajele,
şi-a luat cei
doi copii şi
a plecat la
tatăl ei, la
Leningrad.

Avea de
gând să
înceapă o
nouă viaţă,
dar Stalin a
sunat-o şi a
convins-o
să se

întoarcă
acasă. Ca
s-o împace,
i-a promis
că
angajează
o
guvernantă

pentru copii şi că o lasă sâ-şi continue studiile. Şi s-a ţinut de promisiune. Deşi

locuiau
împreună,
viaţa lor
sexuală s-a
încheiat.
Nadejda
dormea în
dormitorul

ei, iar Iosif
„în birou
sau într-o
cămăruţă
cu telefon,
lângă
sufragerie”
.

Nadejda
nu ştia
nimic
despre
atrocităţile
pe care
începuse să
le comită

soţul ei,
dar s-a
lămurit
atunci când
a început
studiile. S-
a înscris la
Facultatea

de chimie
industrială
şi studenţii
s-au grăbit
s-o pună la
curent cu
excesele
regimului

stalinist,
neştiind
cine era.
Când i-a
cerut
lămuriri
soţului ei,
acesta a

insultat-o
în cei mai
obsceni
termeni şi
a acuzat-o
că „se ia
după
zvonurile

troţkiste”. Iar bieţii studenţi care o luminaseră au fost arestaţi. Nadejda a

hotărât să
plece
singură în
Ucraina, să
vadă cu
ochii ei
dacă erau
adevărate

zvonurile –
şi anume
foametea
cauzată de
guvern,
care
confiscase
alimentele,

pentru a le
trimite în
alte părţi
din URSS.
Stalin s-a
înfuriat şi a
ameninţat-
o că

divorţează
şi o
exilează în
Siberia.
Dar femeia
tot a
plecat.
Stalin l-a

rugat pe
doctorul lui
„să-i bage
minţile-n
cap”. După
ce s-a
întors,
Nadejda i-a

Pe 8 noiembrie 1932, Stalin şi Nadejda s-au dus acasă la un prieten să

sărbătorea
scă cea de-
a
cincispreze
cea
aniversare
a revoluţiei
din

octombrie.
La
petrecere,
a izbucnit o
ceartă
violentă
între ei.
Unul dintre

motive a
fost o
femeie,
Rosa
Kaganovici,
care era, se
pare, noua
amantă a

lui Stalin.
Iar al
doilea
motiv l-au
constituit
remarcile
Nadejdei la
adresa

politicii
agrare a lui
Stalin.
Liderul rus
s-a înfuriat
şi a
aruncat o
ţigară

aprinsă pe
rochia ei.
Altă
relatare
spune că s-
au luat la
bătaie.
Nadejda a

fugit şi
Iosif s-a
luat după
ea. în
dimineaţa
următoare,
pe 9
noiembrie,

înjur de ora 4, Nadejda murise împuşcată.

S-au avansat diverse ipoteze

referitoare
la felul în
care a
murit
Nadejda.
Unii sunt
de părere
că s-a

sinucis. Era deprimată şi avea o căsătorie nefericită. Trebuie menţionat aici şi

faptul că
sora şi
fratele ei
sufereau
de boli
nervoase.
O a doua
versiune

este că, la sosirea acasă, Stalin a amenințat-o cu pistolul. S-au

încâierat şi
arma s-a
descărcat
accidental.
Iar a treia
susţine că
Stalin şi-a
ucis, pur şi

simplu,
soţia.
Atunci
când au
ajuns
acasă, Iosif
a început
să-şi bată

soţia cu
pumnii.
Cineva din
casă i-a
despărţit.
Nadejda i-a
strigat
soţului ei

că este un
ucigaş. Iar
Stalin a
scos
pistolul –
pe care-l
purta
întotdeaun

a la el – şi a
împuşcat-o.
Conform
acestei
versiuni,
înainte de
înmormânt
are, Stalin

i-a adunat pe membrii Politburo şi a mărturisit că şi-a ucis soţia. „Mi-am pierdut

capul. Nu
voiam ca
soţia mea
să se
amestece
în treburile
de partid.”
A cerut să

fie eliberat
din funcţie
şi scos din
partid.
Unul dintre
membri,
Viaceslav
Molotov, a

intervenit
şi i-a luat
apărarea,
înşirând
realizările
lui Stalin.
Discursul
lui l-a

salvat. Se pare că liderul rus a plâns toată noaptea după soţia sa. Pe

certificatul de deces, cauza morţii este „oprirea inimii”. Nu se ştie exact care

din aceste
versiuni
este cea
adevărată,
dar
majoritatea
istoricilor
pledează

pentru
sinucidere
sau omor
prin
imprudenţă
.
Şi Rosa
Koganovici

a dat
naştere la
multe
poveşti
contradicto
rii. Unii
susţin că
Stalin a

început să
o
frecventeze
încă de pe
vremea
când
Nadejda
era în

viaţă. Iar
alţii afirmă
că relaţia
lor a
început
numai
după
moartea

Nadejdei.
Fie că Rosa
a rămas
amanta lui
Stalin,
până nu s-a
mai auzit
de ea, fie

că s-a
căsătorit
cu el şi
apoi a
divorţat.
Unii – prin-
tre care şi
Svetlana –

susţin că
Rosa nu a
existat. Dar
se ştie
foarte bine
că ea a
avut doi
sau trei

fraţi care
au ocupat
funcţii
înalte în
administraţ
ia lui
Stalin.
Koganovicii

erau o
familie de
evrei.
Svetlana
nu
concepea
ca tatăl ei
să se fi

încurcat cu o evreică, pentru că era de un antisemitism învederat. Dar

ideologia
nu are nici
o legătură
cu sexul.
Mussolini a
avut o
îndelungat
ă relaţie cu

o evreică. Istoria abundă în asemenea exemple. Proprietarii de sclavi din

America se culcau adesea cu sclavele lor, deşi îi dispreţuiau pe negri. Majoritatea

biografilor
lui Stalin
acceptă
existenţa
Rosei şi a
unei
legături
între ea şi

lider. Fraţii Koganovici au fost înlăturaţi în cele din urmă de regim, iar

Rosa a
dispărut.
Dar,
chiar şi
când era cu
Rosa,
Stalin îşi
găsea timp

şi pentru
alte femei,
pe care le
aducea la
proprietate
a de lângă
Moscova şi
în vila sa.

După
moartea
Nadejdei,
aghiotantul
şi
bodyguard
ul său,
Nikolai

Vlasik, i-a prezentat nişte chelneriţe în casa lui de la ţară, dintre care Stalin a

ales-o pe
Valecika
Istomina.
Aceasta a
devenit
menajera
lui şi, la
moartea lui

Stalin, a fost acceptată drept văduva lui neoficială. Valecika era

descrisă ca
fiind o
„femeie
corpolentă,
care servea
la masă şi
nu se
amesteca

în nici o
discuţie. I-a
rămas
credincioas
ă
stăpânului
ei până la
moartea

acestuia, şi chiar după.”

Unul dintre biografii lui Stalin relatează

că, după
moartea
Nadejdei,
liderul rus
a „început
să ducă o
viaţă
depravată”.

Una dintre amantele sale a fost Liza Kazanova, prietenă cu răposata sa soţie.

Atunci
când au
început
relaţia,
Liza era
logodită.
Pretendent

ul ei, ofiţer
în Armata
Roşie, s-a
trezit
transferat
brusc la
frontiera
cu China.

Iar în drum
spre noua
lui unitate
a fost
condamnat
la 25 de ani
de
închisoare

pentru „activitate revoluţionara”. Când legătura s-a încheiat, la fel ca în cazul

Rosei, nu s-a mai auzit nimic de Lisa. Conform unei relatări bizare,

Stalin a
început să-
şi facă
probleme
în privinţa
potenţei
sale
sexuale la

sfârşitul
anilor
1930.
Prietenul
său Mihail
Kalinin i-a
recomanda
t o operaţie

de reîntinerire ; de asemenea, se pare că i s-a transplantat glanda

unei
maimuţe.
Poate că
povestea
este prea
fantezistă
dar, la
vremea

aceea,
Rusia avea
o fermă
experiment
ală de
maimuţe,
ale căror
glande

erau
transplanta
te
oamenilor.
Numai
prizonierii
politici
erau

folosiţi
drept cobai
în aceste
experienţe.
Cineva
i-a spus
odată
liderului

rus că
sexul este
„ca un
pahar cu
apă”, din
care bei
atunci când
ţi-e sete, la

care Stalin
a
comentat:
„Cine ar
vrea să bea
apă
murdară?”
După ce a

citit o
publicaţie
dedicată
per-
versiunilor
sexuale,
Stalin l-a
întrebat pe

aghiotantul
său: „Oare
oamenii
chiar fac
aşa ceva?”
Deşi
descria
sexul drept

o ocupaţie
sănătoasă
şi naturală,
necesară
pentru a
procrea, el
spunea
totodată că

„oamenii n-
ar trebui s-
o practice
în timpul
unei
urgenţe
naţionale,
cum ar fi

primul plan
cincinal!
Un bărbat
trebuie să
fie legat în
primul
rând de
clasa şi

poporul lui,
nu de
femeia lui.”
IDI
AMIN
Una
dintre
soţiile lui

Idi Amin –
ca
musulman,
acesta avea
dreptul la
patru – a
murit în
împrejurări

misterioase
. Deşi nu a
fost
implicat
direct în
moartea sa,
Amin i-a
ucis în

orice caz
pe soţii şi
pe prietenii
femeilor pe
care le
dorea. Se
purta atât
de urât cu

femeile,
încât este
printre
puţinii din
această
carte care
a recurs la
viol. îi

plăcea, de
asemenea,
să bată
femeile şi
să-şi laude
virilitatea.
Idi Amin
s-a născut,

cu
aproximaţi
e, în anul
1925. Pe
25 ianuarie
1971, era
general
maior în

armata
ugandeză
şi liderul
loviturii de
stat care l-
a adus la
putere
chiar în

acea zi. Idi
a condus
Uganda
până când
a fost
înlăturat,
în 1979. La
început, a

plecat în
exil în
Libia. Şi în
ziua de azi
se află tot
în exil,
undeva în
Africa. Idi

nu ştie să
scrie şi mai
mult
silabiseşte
decât
citeşte.
în
tinereţe, în

1946, Idi s-
a alăturat
armatei
coloniale
ugandeze,
care se
numea
British

Army's
King's
African
Rifles.
Prima
relatare
despre
escapadele

sale
sexuale
datează de
la
începutul
anilor
1950, când
era

sergent. A
fost prins
în pat cu
soţia unui
coleg şi
apoi fugărit
gol pe
stradă. Un

ofiţer
britanic îşi
aminteşte:
„în 1955
avea un
dosar
destul de
prost. Nu

putea fi
înaintat în
grad,
pentru că
suferea de
o boală
venerică.”

Cam în acea perioadă a cunoscut-o pe prima sa soţie. O chema Malyamu

Kibendi (Sarah) şi avea în jur de douăzeci de ani. Relatările o descriu ca

fiind o
femeie
frumoasă,
inteligentă,
de un
metru
optzeci. Nu
a existat,

practic, o
nuntă.
Amin a
plătit
preţul
cerut
pentru
mireasă şi

unirea lor a fost recunoscută. Căsătoria oficială a avut loc abia în

1966, când
aveau deja
mai mulţi
copii. în
acelaşi an,
Amin şi-a
luat o a
doua soţie,

pe Kay
Adroa. Kay
era
creştină,
fiică a unui
preot
protestant
şi studentă

la
Universitat
ea
Makerere
din
Uganda.
Relaţia lor
se baza

numai pe
sex. Kay a
devenit
soţia cea
mică şi
soţia
numărul
doi pentru

Sarah. Se spune că cele două femei s-au împăcat foarte bine. Idi „le solicita pe

amândouă,
dar
preferata
lui era
Kay”.
Amândouă
femeile au
fost bătute

Nora a devenit soţia numărul trei în 1967. A fost mai mult o

căsătorie
de
convenienţ
ă politică,
deoarece
Nora era
înrudită cu
preşedintel

e Ugandei, Milton Obote, pe care Amin avea să-l înlăture de la conducerea

ţării în
1971.
Pentru a
câştiga
favorurile
lui Obote,
Idi a ales-o
şi a plătit

preţul.
Nora nu a
avut nici
un cuvânt
de spus. în
casa lui Idi,
ea era
socotită

inferioară
primelor
două soţii
şi muncea
cel mai
mult.
Medina a
fost soţia

numărul
patru,
căsătoria
având loc
în 1971 sau
1972. în
1973, Amin
avea patru

neveste şi
înjur de
douăzeci
de copii,
unii dintre
ei de la
amante.
Avea şi un

harem de
vreo
treizeci de
femei,
răspândite
pe tot
cuprinsul
Ugandei.

Toate erau
urmărite
de spioni,
astfel încât
nu
îndrăzneau
să se

combine cu alţi bărbaţi.

Dar, în afară de ele, dictatorul a avut nenumărat

e aventuri
de o
noapte. Un
scriitor
afirmă că
Amin s-a
culcat cu
„sute,

poate chiar cu mii de femei”. De la fetiţe de doisprezece ani, până la femei albe de pa-

truzeci.
Cunoscut
drept un
om
primitiv, el
îşi bătea
femeile şi
era un

„amant
feroce,
agresiv”.
Majoritatea
amantelor
sale nu au
rezistat
decât

câteva luni. Respectivul scriitor afirma: „Reputaţia lui Amin şi a macabrului

regim de
teroare le
atrage cel
mai mult.
Am vorbit
cu multe
femei
frumoase,

care
spuneau că
nu puteau
rezista
sexualităţii
pe care o
degaja.”
Aceleaşi

sentimente
sunt
împărtăşite
şi de Henry
Kyemba,
fost
ministru în
guvernul

Amin, care
a afirmat
că Idi
„consideră
că energia
lui sexuală
este un
semn de

putere şi
autoritate.
Nu
încearcă
niciodată
să-şi
ascundă
pornirile.

Reputaţia performanţelor sale sexuale este atât de mare, încât femeile îi cad în

braţe.
Dintre
amantele
lui au fost
femei de
toate
culorile şi
naţiile, de

la
prostituate
la
licenţiate.”
Kyemba
îşi
aminteşte
că era

chemat din
când în
când în
biroul
şefului său,
să-l asculte
cum se
laudă cu

cuceririle sale.” A avut o viaţă sexuală extraordinară”, afirmă fostul ministru.

De
asemenea
dictatorului
îi plăcea să
le spună
miniştrilor
săi că, dacă
o dorea

cineva pe
soţia lui
Medina,
femeia era
întotdeaun
a dispusă.
Spunea
despre Kay

că „era un
animal la
pat”, dar se
plângea că
Nora era
„prea
rece”. Idi
nu prea era

adeptul vibratoarelor şi al prezervativelor excitante. îi plăcea sexul oral,

dar numai
în propriul
său
beneficiu,
întrucât nu
era dispus
să-l aplice
şi femeilor.

Se lăuda
mereu cu
numărul
copiilor săi
şi cu faptul
că reuşea
să-şi
mulţumeas

că toate soţiile.

Un biograf naiv consideră că Idi îşi împărţea

cu dreptate
atenţiile şi
darurile
între soţiile
sale, luând
drept bune
afirmaţiile
acestuia:

„Un bărbat
trebuie să-
şi împartă
în mod egal
dragostea
între soţiile
lui şi să le
facă să se

simtă
dorite şi
fericite.”
Dar, în
realitate,
femeile
erau
neglijate

de el şi
foarte
nefericite.
în martie
1974,
primele
trei soţii,
Sarah, Kay

şi Nora s-
au aliat. De
doi ani,
fuseseră
practic
izolate şi
îşi luaseră
amanţi. Pe

25 martie,
unite de
ura lor
împotriva
lui Idi, au
dat o
petrecere
pentru

amanţii lor. Amin a fost informat de unul din bodyguarzii lui. Furios, a telefonat

soţiilor sale
şi le-a
amenințat
că le
izgonește.
Dar femeile
erau prea
bete ca să

le mai pese
şi i-au spus
dictatorului
că n-avea
decât să şi-
o ţină pe
Medina şi

să se ducă
la dracu'.
A doua
zi, Amin a
anunţat că
divorţase
de toate
trei. Ca

musulman,
putea s-o
facă
spunând
simplu
„divorţez
de tine” de
trei ori.

Pentru
ochii lumii,
Idi a spus
că a
divorţat de
Sara şi de
Nora
pentru că

se
bâgaseră în
afaceri –
ceea ce era
adevărat,
pentru că
Idi le
dăduse la

fiecare câte
un magazin
de textile
în 1971. Iar
de Kay
divorţase
pentru că
era

verişoara
lui şi
primise
prea multe
plângeri la
adresa ei.
La o
lună după

divorţ,
Sarah a
fost
arestată,
înscenându
-i-se un
furt. Dar a
fost

amendată
şi
eliberată.
Peste un
an, maşina
pe care o
conducea a
fost lovită

de alta, în care se aflau bodyguarzi i lui Idi. Sarah a fost internată

cu piciorul
şi mâna
rupte.
Fostul ei
soţ a
vizitat-o şi
a cer- tat-o,
reproşându

-i că nu ştia
să
conducă.
Când a
ieşit din
spital, la
sfârşitul lui
1974, a

fugit la
Londra şi
nu s-a mai
întors
vreodată în
Uganda.
Sarah a
fost nevoită

să-şi
abandonez
e cei şase
copii, care
au fost
crescuţi de
celelalte
femei ale

lui Idi. Nu se poate spune însă că Medina, care-i rămăsese credincioasă, avea

parte de o soartă mai bună. Idi o bătea adesea. în 1975, a umplut-o de vânătăi

şi i-a
fracturat
bărbia. Altă
dată, când
era gravidă
în trei luni,
a lovit-o şi

cu
picioarele.
Cea de-
a doua
soţie, Kay,
a fost
găsită
moartă în

august
1974.
Trupul ei
dezmembra
t a fost
descoperit
în
portbagajul

unei
maşini. Cea
mai
acceptată
versiune
despre
circumstan
ţele morţii

sale este că
a murit din
greşeală, în
timpul unui
avort, făcut
de doctorul
Mhalu-
Mukasa.

Medicul,
care era de
asemenea
şi tatăl
copilului, a
intrat în
panică
văzând că a

ucis-o şi s-a
temut că va
cădea
pradă
mâniei lui
Idi, aşa că
i-a ciopârţit
trupul şi l-a

îndesat în
portbagajul
maşinii lui,
sperând să
scape de el
mai târziu,
cu ajutorul
unui

prieten.
Dar pri-
etenul a
fost arestat
şi a spus
tot ce ştia.
Bănuind că
va fi

arestat în
curând,
doctorul a
preferat să
se sinucidă
cu o
supradoză
de droguri,

decât să fie
torturat de
dictator.
Alţii susţin
însă că
Amin a
aflat de
legătura

dintre Kay
şi doctor, a
ucis-o sau a
pus pe alţii
s-o facă, iar
apoi a
băgat
cadavrul în

maşina
doctorului,
ca să-l
distrugă şi
pe acesta.
Medicul a
găsit
cadavrul şi

apoi s-a sinucis. Se spune, de asemenea, că Amin a ucis-o pe Kay pentru că o credea

informatoare.

Deşi nu se poate afirma cu certitudine că el e vinovat,

câteva
surse
observă că,
în diverse
ocazii, Idi a
ucis
bărbaţi ca
să le ia

femeile,
pentru a le
transforma
în
amantele
sale sau,
într-un
singur caz,

în soţie.
Este vorba
de cea care
îi va deveni
cea de-a
cincea
nevastă,
Sarah

Kyoloba. Idi a cunoscut-o în 1974, când fata avea optsprezece ani, şi a

obligat-o să se culce cu el. Pe atunci, Sarah trăia cu un prieten şi era gravidă

cu acesta.
După ce a
născut şi s-
a întors la
prietenul
ei, la
începutul
lui 1975,

Amin a anunţat-o că el era tatăl copilului. O dată sau de două ori pe săptămână,

Sarah era
obligată să
vină la
reşedinţa
lui Amin,
ca să se
culce cu el.
Prietenul a

protestat în
cele din
urmă şi a
încercat să
pună capăt
acestui
lucru. Dar,
a doua zi, a

fost luat de
soldaţi şi
nu s-a mai
auzit de el.
Sarah şi-a
dat seama
că Idi l-a
ucis, dar

nu putea
face nimic.
Cei doi s-
au
căsătorit în
1975, deşi
Sarah l-a
urât

întotdeaun
a – din
acest motiv
şi pentru
că o bătea
mereu.
Legătur
ile lui

întâmplăto
are şi
aventurile
de o noapte
sunt „prea
numeroase
să poată fi
numărate”

şi au
cuprins
toate
ramurile
administraţ
iei lui. Nici
un minister
sau

departame
nt nu a
scăpat
neatins. O
femeie care
nu-l
cunoscuse
personal pe

Idi putea fi chemată printr-un aghiotant la reşedinţa dictatorului, la o

anumită
oră, într-o
anumită zi.
Nu se
preciza
motivul,
dar era
evident.

Amin o
văzuse şi- o
plăcuse.
Apoi putea
să n-o mai
cheme
deloc sau s-
o solicite

permanent
o perioadă
de timp,
înainte să
renunţe
complet la
ea. Cea
care nu se

prezenta o
făcea pe
riscul ei. I
se putea
întâmpla
oricând
ceva ei sau
unui

membru al
familiei
sale.
Uneori,
femeile
chemate în
acest mod
preferau să

renunţe la
serviciu şi
să fugă din
ţară decât
să se
supună. La
pat, lui
Amin îi

plăcea ca
femeile să
se mişte şi
să facă
mult
zgomot
sau, după
cum spune

cu
cuvintele
lui: „N-are
nici un haz
să te culci
cu o fată
timidă –
înţelegeţi

ce vreau să spun?” Dacă respectivel e nu-i satisfăceau aceste pretenţii,

Idi se înfuria şi le bătea.

Culmea este că, deşi recurgea la viol, nu a

dus
niciodată
lipsă de
femei care
să i se
ofere de
bunăvoie.
Idi susţine

că s-a
culcat cu
sute de
femei albe.
Fostul
ambasador
al SUA în
Uganda,

Thomas
Melady,
confirmă
că şi unele
femei culte
erau atrase
de el.
Godfrey

Lule, fostul ministru de justiţie ugandez, spunea că Idi „era un obsedat sexual şi

nu vorbea
decât
despre
sex”.
Dictatorul
susţinea,
conform
spuselor lui

Lule, că
„inteligenţ
a unui
bărbat este
direct
proporţion
ală cu
capacitatea

sa sexuală
şi se lăuda
că era
capabil să
reguleze
patru femei
într-o
noapte”.

Unele surse spun că nu a existat nici o dovadă, în momentul înlăturării

sale de la
putere, că
Idi ar fi
suferit de
vreo boală
venerică.
Alţii susţin
însă că

avea sifilis. Una dintre prietenele lui, o asistentă medicală, afirmă că Idi i-a

transmis
boala şi că
a rămas
sterilă. Dar
tiranul le
ţinea
discursuri
soldaţilor şi

studenţilor, sfatuindu-i să evite răspândire a bolilor venerice. „Trebuie să fiţi foarte

deştepţi,
foarte
curaţi şi
foarte
sănătoşi”,
le spunea
el.” Am
auzit că

blenoragia face ravagii. La primele simptome, duceţi-vă la spital, să vă trataţi,

înainte de
a infecta
toată
populaţia.
N-aş vrea
să vă văd
distruşi de
gonoree.”

în momentul înlăturării sale din funcţie, Idi avea în jur de treizeci de amante

şi treizeci
şi patru de
copii. După
cum
remarcă
unul dintre
scriitori,
„atitudinea

lui faţă de
femei a fost
aceeaşi ca
şi faţă de
ţara sa”.
**JOHN F.
KENNE
DY**

Fără îndoială, John Kennedy a fost cel mai înrăit afemeiat de la Casa

Albă.
Lyndon
Johnson
este al
doilea. El
trata
femeile cu
dispreţ şi

le
considera
drept nişte
obiecte
care
trebuia
cucerite şi

apoi
aruncate.
Pe
parcursul
mandatului
său, a
afişat o
aroganţă

incredibilă. Azi, JFK este venerat ca un erou, aproape ca un semizeu.

John Fitzgerald Ken- nedy s-a născut pe 29 mai 1917 şi a fost asasinat pe

22
noiembrie
1963. Pe
12
septembrie
1953 s-a
căsătorit
cu

Jacqueline Lee Bouvier, care era cu doisprezece ani mai tânără decât el. A

fost preşedintele Statelor Unite din 1961 până în 1963.

Nu s-a ştiut că JFK

este un
afemeiat
decât la
jumătatea
anilor
1970, când
amanta lui,
Judith

Campbell, care avea legături cu lumea mafiotă, s-a hotărât să rupă tăcerea. De

atunci, a
început să
plouă cu
informaţii.
Pasiunea
pentru
femei i-a
venit destul

de târziu.
în 1933,
Jack a avut
prima lui
experienţă
sexuală,
când el şi
prietenul

lui, Lem Billings, s-au dus la un bordel, în Harlem. S-au îmbrăcat de gală şi

au vrut să-
şi piardă
amândoi
virginitatea
cu aceeaşi
femeie.
Prostituatel
e erau albe

şi taxa era de 3$. Mai târziu, în noaptea aceea, s-au întors la Choate, unde

studiau
amândoi, şi
au apelat la
colegul lor,
Ralph
Norton Jr.,
temându-se
să nu fi

luat
blenoragie.
Norton i-a
dus pe
amândoi la
spital, de
unde au
luat nişte

creme şi
unsori.
Când s-au
întors la
şcoală, au
încercat să
doarmă,
dar n-au

reuşit. La
miezul
nopţii, Jack
a hotărât
că trebuie
să se ducă
la doctor.
Aşa că s-au

sculat şi au plecat. Kennedy a mai frecventat şi alt bordel de 3$, Gypsy

Tea Room (Ceainăria ţigănească), în West Palm Beach, o zonă unde familia

Kennedy îşi petrecea vacanţele.

John i-a scris unui prieten, povestindu-i despre

una dintre
cuceririle
sale de
adolescenţ
ă: „i-a fost
frică... dar
n-am simţit
himenul şi

mi s-a
părut
destul de
sexy.”
Peste
câţiva ani,
îi scria
prietenului

său
Billings,
lăudându-
se: „Acum
pot să-mi
găsesc câte
prietene
vreau, ceea

ce este un pas pe drumul cel bun.” Pe perioada cât Joseph Kennedy tatăl a fost

ambasador
la Londra,
familia a
locuit în
acest oraş
şi John s-a
angajat
într-o

competiţie
cu fratele
său, Joseph
Jr, în
privinţa
cuceririlor
feminine.
Publicistul

Tex
McCrary,
care-i
cunoscuse
în război,
spunea că
„erau cei
mai buni

spadasini
din ETO”.
în timp ce
era la
Londra,
înainte de
război,
John era

caracteriza
t drept un
tip „tăcut,
posomorât,
care
vorbea
numai de
fete.”

Printre colegii din marină, porecla lui era „Săgeata”.

Prima relaţie

serioasă a lui JFK cu o femeie a început în 1941, când a cunoscut-o pe Inga Arvad, care

lucra
pentru un
ziar din
Washington
, în toamna
acelui an,
s-au mutat
împreună,

într-un
apartament
din
Washington
. Până s-o
cunoască
pe Inga,
John nu

prea
obişnuia să
se culce de
două ori cu
aceeaşi
femeie.
Poreclită
„Inga-

Binga” de
John,
femeia era
căsătorită,
dar nu
locuia cu
soţul ei.
Relaţia

dintre ei a
fost destul
de
serioasă,
pentru că
John s-a
gândit la
un moment

dat la căsă-
torie. Dar
Joseph a
fost furios
şi i-a spus
fiului său:
„Zău, John,
dar este

deja
măritată.”
Presa a
emis
diverse
speculaţii,
presupunâ
nd că Joe

avea să
facă o
contribuţie
serioasă
bisericii
catolice,
pentru a
obţine

anularea
căsătoriei,
care le-ar fi
permis lui
John şi
Ingăi să-şi
unească
destinele.

Dar fata
mai avea şi
alte bube.
în anii
1930,
stătuse un
timp în
Germania,

unde se
învârtise în
înalte
cercuri
naziste.
După ce
participase
la nunta

mareşalului
i Goering,
la care
naşul
fusese
însuşi
Fiihrerul,
Inga îi

luase un interviu lui Adolf Hitler. De asemenea, fusese combinată cel puţin cu

un bărbat
bănuit de
spionaj.
Din cauza
acestui
trecut,
Inga se afla
în atenţia

FBI-ului,
care o
credea
spioană
ger-
mancă. Iar
JFK lucra
la biroul de

contrainfor
maţii al
marinei
când s-au
cunoscut.
La
Washington
, J. Edgar

Hoover
pusese
microfoane
atât în
apartament
ul lor, cât şi
în camerele
de hotel

unde se
culcau
uneori.
Şeful FBI-
ului
considera,
de
asemenea,

că JFK
discuta
prea mult
despre
activitatea
sa cu Inga.
Pentru a
pune capăt

acestei
relaţii,
Joseph a
intervenit
hotărât şi a
avut grijă
ca fiul său
să fie

transferat
la
Charleston,
Carolina de
Sud. Dar
relaţia a
continuat,
pentru că

Inga îl
vizita. în
timpul
uneia
dintre
aceste
vizite, s-au
pus

microfoane în camera lor de hotel, din ordinul lui Frances Biddle, procurorul

general. înregistrarea a ajuns până la preşedintele Roosevelt, care a auzit

că „Jack
discuta
despre
munca sa
în timp ce
facea
dragoste”.

Joseph a discutat din nou cu fiul său, atrăgându-i atenţia că nu era prudent să

continue o
relaţie cu o
femeie
măritată,
bănuită a fi
spioancă
germancă.
După ce a

tras din
nou sforile,
John a fost
trimis pe
mare.
Astfel, dacă
nu s-ar fi
încurcat cu

o spioancă
nazistă, n-
ar fi plecat
pe mare,
unde şi-a
câştigat,
fără să
vrea, faima

de erou de
război.
Faimă
care-l va
ajuta mai
târziu, în
alegeri.
Inga a

născut un
fiu, la nouă
luni după
ultima ei
întâlnire cu
Kennedy.
Cu şase
luni înainte

de a naşte,
se
căsătorise
cu actorul
Tim McCoy.
Mai târziu,
i-a spus
fiului ei,

Ronald
McCoy, că
tatăl său
nu este
Tim, ci JFK.
în timp ce
era în
campanie,

în Pennsylvania, pentru alegerile prezidenţiale, un membru al echipei

sale, care
ştia de
pasiunea
lui pentru
Inga, i-a
sugerat s-o
viziteze,
pentru că

se stabilise
acolo. Dar
John a
protestat
dezgustat.
„Inga?
Trebuie să
aibă vreo

în timp
ce era pe
mare, în
timpul
războiului,
le-a scris
nenumărat
elor sale

prietene.
Una dintre
ele,
Charlotte
McDonnell,
a primit o
scrisoare
de la el şi,

„când am
deschis-o,
am
constatat
că numi
era
adresată
mie.

Scrisese
două
scrisori şi
încurcase
plicurile.”
Nick
Nikoloric a
fost unul

dintre
camarazii
lui JFK.
Amintindu-
şi despre
anii aceia,
spunea:
„John era

aproape
obsedat de
fete. Şi
nouă ne
plăceau,
dar nu
eram atât
de

înnebuniţi
ca el.”
Jim şi
Jewel Reed
erau doi
soţi
prieteni cu
John, în

preajma
anului
1944. JFK
îl invita
mereu pe
Jim la
petreceri,
dar nu şi

pe Jewel,
care avea o
părere
proastă
despre el.
JFK nu
înţelegea
de ce Jim

nu-şi lasă
soţia ca să
hoinăreasc
ă
împreună.
„Jack se
credea
viril, dar eu

cred că
dispreţuia
femeile”,
spunea
Jewel. Iar
Jim Reed
considera
că „trata

femeile cu
totul altfel
decât mine.
I se părea
că există
un
adevărat
război între

sexe. Un bărbat trebuie să încerce să cucerească o femeie.”

La sfârşitul

anilor 1940, Jack avusese relaţii cu diverse femei celebre, cum ar fi

campioana
britanică
de tenis,
Kay
Stammers,
şi actriţa
Gene
Tierny, dar

majoritatea erau necunoscute. îi plăceau, de asemenea, dansatoarele de

cabaret de pe Broadway, iar cântăreaţa Morton Downey l-a respins,

spunând:
„Ah,
prostule,
dacă vrei
să ai vreo
şansă în
politică, ar
fi mai bine

să nu te
mai ţii
după tipele
de la barul
de noapte
al lui Billy
Rose!”
Dintre

femeile
obişnuite,
stewardese
le şi
secretarele
figurau de
asemenea
printre

preferinţel
e lui.
Apăreau în
fiecare
noapte în
apartament
ul său din
Georgetow

n şi Jack
nici nu se
obosea să
le reţină
numele. Le
spunea
„puştoaico”
sau

„scumpo” a
doua zi de
dimineaţă.
Veneau la
el noaptea,
iar
dimineaţa
erau

conduse de
omul lui de
încredere,
Billy
Sutton, la
firmele
unde
lucrau sau

la aeroport.
Un prieten
rămas
peste
noapte în
apartament
ul lui Jack
îşi

amintește
că acesta a
venit
târziu,
seara, după
ce fusese la
film cu o
fată. Peste

o secundă,
a apărut
alta.
Prietenul s-
a dus la
culcare, iar
dimineaţa
a văzut altă

fată
coborând
scările
pentru
micul
dejun. „Le
schimba ca
pe cămăşi”,

spune
acesta.
Una dintre
femeile
care i-au
trezit mai
mult decât
un interes

trecător a fost Florence Pritchett; aceasta, după părerea unora, a

fost iubirea vieţii lui. în 1948, Florence s-a căsătorit cu Earl Smith, care a devenit

ambasadorul preşedintelui Eisenhower în Cuba. JFK a făcut zeci de

călătorii la Havana, ca s-o vadă. Soţii Smith aveau, de asemenea, o casă la Palm

Beach, aproape de reşedinţa familiei Kennedy.

Apariţia cărţii lui Victor

Lasky, în
1963, JFK,
omul şi
mitul, a
creat
senzaţie.
Ea
deschidea

seria de
publicaţii
în care
acesta era
prezentat
într-o
lumină
„negativă”.

Cu toate că
autorul nu
vorbeşte
despre
escapadele
amoroase
ale lui Jack,
în carte

există
destule
informaţii
picante.
Acest fapt
ilustrează
ce puţin
abordat era

acest
subiect. Fie
Lasky nu a
găsit nimic,
fie editorul
a omis tot
ce era
compromiţ

ător. Sau poate că cei intervievaţi nu au împărtăşit asemenea informaţii.

Singurul lucru care apare în carte este „prima” căsătorie a lui JFK. Acest

eveniment
este atât de
lipsit de
importanţă
încât
majoritatea
cărţilor
actuale

despre JFK
nici nu-l
mai
menţioneaz
ă. Kennedy
şi o femeie
din înalta
societate,

pe nume
Durie
Malcolm
Desloge,
erau un
subiect de
senzaţie în
1947, în

Florida. Peste zece ani, în 1957, un cercetător, Louis Blauvelt, a publicat o

genealogie
a familiei
sale, după
treizeci de
ani de
studiu.
Blauvelt a
murit la un

an după
apariţia
cărţii, în
această
lucrare,
apărea, la
un moment
dat,

următoarea
însemnare:
Durie,
căsătorită
şi divorţată
de două
ori, s-a
căsătorit a

treia oară
cu JFK. Un
reporter s-
a interesat
la Casa
Albă şi a
luat
legătura cu

Durie, dar au negat şi unul şi altul. Nu s-a găsit nici un document care să

confirme acest zvon.

Una dintre cărţile mai recente abordează totuşi

această
poveste.
Conform
autorului,
atunci când
JFK a aflat
că revista
Look o să

publice un
articol
despre
această
căsătorie, l-
a prevenit
pe unul
dintre

editori:
„Dacă
publicaţi
ceva, o să
mă văd
nevoit să
cumpăr
revista

Look.” L- a instruit, de asemenea, pe avcatul său să atenţioneze ziarul newyorkez

Daily News
că „vor fi
terminaţi
dacă vor
publica
povestea
aceea”.
Newsweek

a publicat totuşi un articol, cu acordul lui JFK, şi cei doi reporteri care l-au

redactat au
fost miraţi
când l-au
intervievat
pe Kennedy
şi acesta
„nu a negat
hotărât

zvonurile”. Joseph Kennedy a auzit şi el povestea şi şi-a trimis avocatul personal,

James Landis, în Europa, unde se pare că s-ar fi încheiat căsătoria.

Landis a
întreprins
cercetări şi
a
descoperit
că Durie şi
Jack au fost
în sudul

Franţei,
unde s-au
întâlnit
întâmplător
cu una
dintre
prietenele
mamei

lui.”Din
felul în
care Jack a
prezentat-o
pe Durie,
aceasta a
dedus că
era soţia

lui Jack.”
Dar Landis
nu a mai
descoperit
nimic
altceva în
sprijinul

acestui
zvon.
Este
mai mult
ca sigur că
povestea
cu
căsătoria

este falsă şi cercetă-torul a făcut probabil o greşeală, deşi familia Kennedy se

pricepe să
şteargă
orice urmă,
aşa cum a
facut-o de
atâtea ori –
aşa cum s-a
întâmplat,

de pildă, cu
Teddy şi
Chappaqui
ddick sau
cu Robert
şi Marilyn
Monroe.
Dar cea

mai ciudată
este
atitudinea
lui Joseph
Kennedy,
care a
trimis un
avocat să

verifice. Dacă Joseph a luat legătura cu Jack, probabil că nu l-a

crezut când a negat, altfel n-ar fi declanşat investigaţiile. Pentru că, în cazul unui

răspuns
negativ, nu
ar mai fi
avut nici
un rost să
trimită un
om să
caute

dovezi în
Europa.
Prin
urmare, fie
Joseph nu
şi-a
întrebat
fiul, fie nu

l-a crezut.
Când se va
confrunta
cu o
situaţie
similară,
fratele lui,
Robert

Kennedy, va acţiona la fel – va apela la alte surse.

George Smathers era coleg

de Senat
cu Jack. Ei
obişnuiau
să „vâneze”
împreună
şi
întreţineau
femei într-

un
apartament
secret din
Washington
, pe care-l
foloseau
amândoi.
„Lui Jack îi

plăcea să
meargă
acolo şi să
se distreze
cu tinere
secretare.
Prefera
sexul în

grup”, afirmă Smathers. Senatorul îşi mai aminteşte: „Aveam o ascunzătoa

re liniştită
pe râu,
când eram
senatori
amândoi.
Ne duceam
acolo,
uneori cu

câteva
fete...
Odată, m-a
anunţat că
sunt
chemat la
Senat, ca
să-şi facă

de cap de
unul
singur...
mi-am dat
seama însă
că era
imposibil,
pentru că

era vacanţă
parlamenta
ră... Aşa că
am plecat
cu maşina
într-
acolo...
Ticălosul se

distra de
minune cu
amândouă
fetele.”
Smathers
susţine că,
atunci când
JFK era

preşedinte,
l-a găsit
împreună
cu o „tâ-
nără într-o
ţinută
foarte
răvăşită” în

biroul lui.
Deşi se
spunea că
nu
amestecă
escapadele
sale
amoroase

cu politica,
în timp ce
candida
pentru
Congres,
JFK a
plecat o
dată în

timpul unei
parade,
desfăşurată
la Boston,
ca să
prindă
trenul,
pentru că

avea o
întâlnire la
New York.
Uneori,
desfrânare
a lui
Kenndey îl
uimea şi pe

Smathers.
Atunci
când Jack a
ratat
nominaliza
rea pentru
postul de
vicepreşedi

nte, la
Convenţia
Democrată
din 1956,
el şi
Smathers
au plecat
într-o croa-

zieră cu yachtul în Mediterană. Jackie, gravidă în opt luni, a rămas acasă.

Această croazieră s-a transformat într-o orgie. în fiecare port, vasul

se umplea
de femei.
Un
membru al
echipajului
îşi
aminteşte:
„Cea mai

tare dintre
toate era o
blondă
superbă,
însă nu
prea
deşteaptă,
care se

pare că nu
avea nici
un nume,
dar îşi
spunea la
persoana a
treia
Pooh.” Tipa

îl fascina
pe Jack.
Când Jack
a aflat că
Jackie
născuse un
copil mort,
nu s-a

grăbit să se
întoarcă
acasă,
pentru că
se distra
prea bine.
Peste trei
zile, a

plecat
totuşi la
insistenţele
lui
Smathers,
care l- a
sfătuit să-şi
apere

căsătoria
dacă voia
să aibă
vreo şansă
în politică.
„Lui Jack îi
plăceau
foarte mult

fetele. Şi
tatălui său
la fel. Era
ceva
ereditar.”
JFK i-a
mărturisit
odată lui

Clare
Booth
Luce: „Tata
ne spunea
să facem
dragoste
cât mai
des.”

Avea un succes nebun la femei. Un prieten îşi aminteşte de vremea când era

congresma
n: „Dacă
intram cu
Jack într-o
cameră
plină cu o
sută de
femei, cel

puţin
optzeci şi
cinci ar fi
fost gata
să-şi
sacrifice
onoarea şi
tot ce

aveau ca să ajungă în patul lui. Şi el era mândru de atracţia pe care o exercita.”

Jack şi Jackie erau ca polul nord şi polul sud. Pe ea n-o interesa politica, ci

arta, spre
deosebire
de JFK,
care era un
grosolan.
Când îi
facea
curte, ea

ştia că era
un
afemeiat,
dar nu s-a
lăsat
impresiona
tă. Frank
Waldrupo

era
editorul
ziarului
unde lucra
Jackie.
Omul
cunoştea
bine

reputaţia
lui Jack şi a
avertizat-o
pe angajata
lui, pentru
că n-ar fi
vrut s-o
vadă

suferind.
Dar, chiar
dacă Jackie
era
conştientă
de
defectele
lui Jack, nu

şi-a
imaginat
probabil că
este atât de
desfrânat.
Cineva
remarca:
„La

petreceri,
era pusă în
situaţii
penibile,
când soţul
ei punea
ochii pe
altă femeie

şi se
strecura pe
furiş cu ea,
ajungând
să fie
compătimit
ă de
celelalte.”

Kennedy îşi asigura prietenii că soţia lui nu ştia de escapadele sale, dar unul dintre

ei spune:
„După
primul an
de
căsătorie,
Jackie
părea
debusolată,

La începutul căsătoriei, Jackie s-a gândit chiar la divorţ, din cauză că

Jack o
înşela pe
toate
drumurile.
A discutat
problema
cu familia
Kennedy şi

cu propria
ei familie.
Se pare că
Joseph
Kennedy i-
a oferit
nurorii sale
un milion

de dolari
bani
gheaţă ca
să rămână
cu fiul lui şi
Jackie a
acceptat
oferta. Deşi

nu există
nici o
dovadă,
acest zvon
nu a fost
negat
niciodată.

La petreceri, Kennedy flirta pe faţă cu orice femeie, chiar dacă

era însoţit
de soţia lui.
O prietenă
de familie
spune:
„Este
evident că
nu-şi dădea

seama ce
mult o
jignea pe
soţia lui.”
Prietenii se
întreceau
să-i aducă
femei şi

Jackie i-a
spus odată
unuia care
nu se
ocupa cu
aşa ceva că
„era
printre

puţinii care
n-o
făceau”.
Iar faţă de
altul a
remarcat:
„Cred că
majoritatea

bărbaţilor
îşi înşală
nevestele.”
La Casa
Albă,
lucrau
două tinere
de vreo

douăzeci
de ani. Una
pentru
Evelyn
Lincoln, iar
alta pentru
Pierre
Salinger.

Nici una
dintre ele
nu avea o
îndatorire
clară şi-l
însoţeau
adesea pe
preşedinte

în călă-
toriile lui.
Un
reporter a
remarcat
că
„amândouă
erau la

dispoziţia
preşedintel
ui la orice
oră din zi şi
din noapte;
acesta era
întotdeaun
a însoţit de

una dintre
ele, când
călătorea”.
Servicul
Secret le-a
codificat
sub numele
de Arcuşul

şi Vioara şi
de atunci
toată
lumea le-a
spus aşa.
Cele două
dădeau
petreceri în

Georgetow
n pentru
oamenii din
Admi-
nistraţia
Kennedy.
Un
reporter

cina la
Palm Beach
cu Arcuşul,
când fata a
fost
chemată la
telefon. La
întoarcere,

i-a spus:
„Era
preşedintel
e. Are
nevoie de
mine
imediat.
Trebuie să

plec.”
Jackie ştia
de ele şi le
poreclise
cu dispreţ
„câinii
Casei
Albe”. în

timp ce
prezenta
Casa Albă
unui
fotograf
francez, a
deschis o
uşă şi a dat

peste
Arcuş sau
Vioară.
Atunci s-a
întors spre
fotograf şi
i-a spus:
„Aceasta

este femeia
care se
culcă cu
soţul meu.”
Cu altă
ocazie,
Jackie a
găsit nişte

chiloţi în lada patului şi i-a dat dispreţuitoare lui Jack, spunând:

„Află ai cui sunt. Nu-s mărimea mea.”

JFK a întreţinut o relaţie cu Pamela

Turnure,
pe care a
cunoscut-o
la o nuntă,
când ea
avea
douăzeci
de ani şi el

patruzeci.
Pe atunci,
tânăra
lucra de
câţiva ani
ca
recepţioner
ă, în vreme

ce JFK era
senator.
Proprietăre
asa lui
Pam,
doamna
Leonard
Kater,

susţine că viitorul preşedinte o vizita cu regularitate. Odată, l-a auzit aruncând

cu pietre în
geamul ei,
pe la unu
noaptea.
Doamna şi
domnul
Kater
înregistrau

sunetele
care se
auzeau din
dormitorul
celor doi şi
au tras
concluzia
că „era un

amant
foarte
vorbăreţ”.
în cele din
urmă,
femeia a
defilat prin
faţa Casei

Albe, cu o
pancardă
pe care
scria:
„Vreţi un
preşedinte
desfrânat?”
Un

reporter
invitat la o
petrecere
la Casa
Albă
spune: „îmi
amintesc
că, la un

moment
dat,
preşedintel
e a
dispărut şi
la puţin
timp după
aceea, l-am

văzut
îndreptând
u-se pe
furiş spre
ascensoare
le care
duceau la
apartament

ele
familiei.”
Jackie era
plecată în
ziua aceea,
dar ştia de
Pamela.
Când

preşedintel
e JFK a
hotărât că
Jackie avea
nevoie de o
secretară
personală –
deşi nu

solicitase
una –, i-a
trimis-o pe
Pamela. Iar
Jackie a
fost nevoită
să accepte.
Se pare că

lui
Kennedy îi
plăcea
ideea ca
amanta să
lucreze
pentru
soţie.

încordarea dintre cei doi era evidentă şi în alte privinţe. O femeie l- a întrebat

odată pe
JFK dacă
discuta
problemele
politice cu
soţia lui, la
care
preşedintel

e i-a
răspuns:
„Eşti una
dintre
feministele
acelea
înrăite?”
James

McGreogor Nurns candida pentru Congres şi l-a rugat pe Jack să-l susţină.

JFK a fost
de acord şi
Burns s-a
întors mai
târziu cu
un scenariu
în care
erau

implicaţi şi el şi Jackie. Kennedy s-a uitat peste el şi i-a spus: „Scoate, te rog, toate

referirile la soţia mea.” Charles Bartleett era de părere că „Jack era un soţ

îngrozitor”.
Scriitorul
Truman
Capote îi
cunoştea
pe amândoi
şi obişnuia
să cineze

cu ei, dar
mai ales cu
Jackie,
pentru că
Jack era
plecat
adesea din
oraş. Nu

discuta
niciodată
despre
problemele
ei, dar
Capote ştia
că era
jignită de

„atitudinea soţului ei”. În timpul campaniei pentru preşedinţie din 1960,

Kennedy şi-
a continuat
escapadele.
Morton
Downey i-a
povestit lui
Roy Cohn
cum

reuşise
familia
Kennedy să
asigure
tăcerea
unei femei
cu care se
combinase

Jack, în
timpul
campaniei.
în noaptea
când a fost
nominalizat
de
democraţi,

la Los Angeles, reporterii l-au surprins în timp ce escalada un gard, în apropierea

locuinţei
sale. Jack
le-a strigat
că „se
grăbeşte să
ajungă la
tatăl lui”,
dar se

grăbea, de
fapt, să
ajungă la
soţia unui
fost
diplomat. A
făcut
câteva

însemnări
în timpul
campaniei,
când avea
laringită.
S-a crezut
că au fost
distruse,

dar au
apărut
când ar fi
trebuit să
împlineasc
ă şaptezeci
de ani. într-
una dintre

ele, îşi
exprimă
îngri-
jorarea că,
în cazul
câştigării
alegerilor,
„s-a

terminat cu escapadele mele”. După ce a câştigat, i-a spus prietenului său,

ziaristul Charles Bartlett, că intenţionea ză să-şi tempereze apucăturile . Bartlett

susţine:
„Mi-a spus
că vrea să
păstreze
puritatea
Casei
Albe.” Dar,
în timp ce

facea
asemenea
promisiuni,
aranja ca
„drăguţa şi
îndatoritoa
rea sa
stewardesă

Janet des Rosiers, să facă parte din personalul Casei Albe”. Fusese

stewardesa
avionului
cu care
cutreierase
ţara, în
timpul
campaniei.
Cel mai

v.

sugestiv,
apropo de
puritatea
Casei Albe,
este
dialogul
glumeţ
dintre Jack

şi un apropiat al său, care i-a spus că „Administraţia Kennedy se va

caracteriza
prin
regulat,
aşa cum
cea
Eisenhowe
r s-a distins
prin

jocurile de golf. La care JFK i-a răspuns: „Vrei să spui nouăspreze ce găuri

într-o
singură zi,
nu?”
JFK şi-a
văzut mai
departe de
treburile
lui şi la

Casa Albă.
Când
Jackie era
plecată,
adică
destul de
des, Secret
Service

avea grijă
să acopere
ce se
petrecea
dincolo de
uşile
închise ale
apartament

elor de familie. Unul dintre observatori afirmă: „Sinatra şi alţi actori de la

Hollywood
îi furnizau
diverse
stele şi
steluţe.”
Cei din
Secret
Service

aveau
datoria să
păstreze
secretul,
dar nu şi
servitorii.
De aceea,
JFK şi-a

pus
avocatul să
pregătească
o
declaraţie
pe care
trebuiau s-
o semneze

şi prin care
îşi luau
obligaţia să
nu
vorbească
sau să scrie
despre ce
se petrecea

la Casa
Albă. Dar,
când a aflat
presa, a
ieşit mare
scandal.
Atunci,
preşedintel

e i-a cerut
unuia
dintre
oamenii săi
– uşierul
principal –
să spună că
el avusese

această idee.

Președintele a întreținut o relație de durată cu Mary

Meyer.
Aceasta
locuia
împreună
cu Pamela
Turnure –
s-a spus
despre

femeile lui Jack că se plăceau şi erau prietene. Conform spuselor lui Mary, JFK

i-a cerut
prima oară
să se culce
cu el în
decembrie
1961, dar
relaţia nu a
început cu

adevărat
decât în
primele
luni ale lui
1962.
Venea de
câteva ori
pe

săptămână
la Casa
Albă, când
Jackie era
plecată.
Mary era,
se pare,
bună

prietenă cu Jackie. Ea şi Kennedy au fost împreună de cel puţin treizeci de

ori, din 1962 şi până la asasinarea preşedintelui. Odată a adus şase ţigări cu

marijuana
la Casa
Albă, din
care
preşedintel
e a fumat
trei. în cele
din urmă, a

refuzat,
spunând:
„Dacă ruşii
se găsesc
să facă
ceva
tocmai
acum?”

Meyer a
fost ucisă
în mod
misterios,
la câteva
luni după
asasinarea
preşedintel

ui. Cazul ei nu a fost soluţionat vreodată. Pe parcursul relaţiei lor, Mary a

ţinut un
jurnal şi a
lăsat
instrucţiuni
să fie
distrus
după
moartea ei.

Un timp,
nu a fost
găsit, dar,
în cele din
urmă, a
ajuns pe
mâna unui
prieten din

CIA de-al
lui Meyer,
care l-a
distrus,
conform
dorinţei ei.
Jurnalul
conţinea

mai multe referiri la JFK.

Kennedy putea să-şi procure şi singur amantele,

dar şi
prietenii
erau
întotdeaun
a
îndatoritori
. Un
reporter a

fost auzit o
data
spunând
unei femei
cum să
intre la
Casa Alba
cu un

bileţel care
trebuia să
ajungă în
mâna
preşedintel
ui. JFK l-a
sunat după
aceea şi i-a

spus: „Am primit mesajul tău – de fapt, le-am primit pe amândouă.”

Stewardese
le erau cele
mai
frecvente
vizitatoare
ale Casei
Albe. Se
ştie, de

asemenea,
că
preşedintel
e nu era
preocupat
deloc de
discreţie.
într-o după-

amiază,
când era în
pat cu o
femeie, au
fost
întrerupţi
de o bătaie
în uşă.

Când a
deschis uşa
furios, a
dat de doi
consilieri
de la
externe, cu
un teanc de

telegrame.
Femeia din
pat se
vedea
foarte clar.
Kennedy
nu s-a
deranjat

nici măcar
să închidă
uşa. A citit
telegramel
e, a hotărât
ce era de
făcut şi s-a
întors în

pat, la partenera sa.

Traphes Bryant era responsabil cu paza la Casa Albă

şi susţine
că a văzut
mai mulţi
bărbaţi goi
(inclusiv
JFK) şi
femei în
piscină.

Toţi erau
cu
paharele
de băutură
în mâini.
Apoi, s-a
declanşat
alarma,

semn că
Jackie se
întorsese
acasă pe
neaşteptat
e – această
supraveghe
re era

realizată
de Secret
Service
pentru JFK.
Toţi s-au
grăbit să
scape de
băutură,

iar
petrecerea
s-a spart.
Bryant
susţine, de
asemenea,
că a văzut
o blondă

goală
ieşind din
ascensor.
Pasiunea
lui Jack
pentru
blonde le
deranja pe

cameriste, pe care Bryant le auzea adesea bombă-nind: „De ce nu ne

uşurează
munca? De
ce trebuie
să căutăm
mereu păr
blond?
Oare nu
poate sa-şi

găsească o brunetă?” Apropo, Jackie era brunetă.

în vara lui 1963, s-a aflat că

exista un
stabiliment
particular
în Capitol
Hill, care
deservea
membrii
guvernului.

Una dintre fete era Ellen Rometsch, care lua 200$ pe noapte pentru

serviciile
ei. înainte
sa-şi
publice
articolul
referitor la
acest
subiect,

reporterul
Clark
Möllenhoff
s-a dus la
procurorul
general,
Robert
Kennedy,

să vadă ce
ştia. Bobby
a verificat
şi a aflat că
nimeni de
la Casa
Albă nu a
beneficiat

de
serviciile
ei. Dar ştia
totuşi că
Jack o
solicitase.
Pentru a-şi
proteja

fratele,
Bobby a
acţionat cu
fermitate
şi, până în
august,
Ellen şi
soţul ei au

fost
deportaţi
din SUA,
iar clubul
s-a închis.
După
moartea
celor doi

fraţi, a ieşit
la lumină
altă
întâmplare
în care
Bobby a
intervenit
pentru a-şi

proteja fratele. în 1975, William Safire a obţinut nişte documente

din
arhivele lui
J. Edgar
Hoover,
care arătau
că, la
începutul
lui 1961,

Robert a
plătit
500.000$
unei femei
care
pretindea
că fusese
logodită cu

Jack în
1951 şi-l
dăduse în
judecată
pentru că
îşi
încălcase
promisiune

a. Conform documentelor, RFK a acceptat să plătească suma cerută în locul

fratelui
său, aşa că
Hoover a
ajuns la
concluzia
că
povestea

era adevărată.

Ideea că JKF a apelat şi la prostituate – sau a vrut să apeleze

–, ca în cazul lui Rometsch, este susţinută şi de alt incident. O târfa a fost

trimisă o
dată pe
yachtul lui
Roy Cohen.
Femeia a
susţinut că
a fost una
dintre

fetele lui
JFK la Casa
Albă. Un
funcţionar
al Casei
Albe îşi
aminteşte
că a fost

oprit de un agent al Secret Service, în timp ce se pregătea să intre în clădire.” La

preşedinte se află acum o prostituată de 100$”, i-a spus acesta. Altă sursă din

Los Angeles îşi aminteşte că era solicitat de Secret Service „să găsească o

femeie
pentru
preşedin-
te”. Uneori
i se
comandau
două fete
deodată.

Dovezile par să indice că lui Kennedy îi plăcea sexul în grup.

Casa preşedintelui din Palm Beach, Florida, era alt cuibuşor de nebunii.

Ritualul obişnuit consta într-o plimbare pe North Avenue, cu un om de-al lui, căruia

îi arăta
femeile
care-l
interesează
. Se pare
că omul
respectiv
lua notiţe,

pentru că,
la puţin
timp după
aceea,
tipele înce-
peau să
apară fie la
reşedinţa

lui JFK, fie
în casele
prietenilor
sau ale
vecinilor.
Ziariştii le-
au zărit
adesea

strecurând
u-se
noaptea
înăuntru
sau
furişându-
se
dimineaţa.

Reporterul
CBS
Robert
Pierpoint
îşi
aminteşte
că a văzut
o tânără

femeie şi
pe Kennedy
ieşind
dintr-o
casă, într-o
dimineaţă.
JFK s-a suit
în limuzina

lui, nu
înainte s-o
îmbrăţişeze
în grabă.
Apoi, una
dintre
surorile
preşedintel

ui a apărut
într-o
maşină
decapotabil
ă şi a
strigat:
„Haide,
Mildred!”

La care
Mildred l-a
sărutat
pasional pe
Jack,
înainte să
se
desprindă

Atunci
când nu
făcea
dragoste, îi
plăcea să
vorbească
sau să
glumească

pe această
temă. Se
spune că
era capabil
să-și
amintească
subiectul
unui film

pornografic
văzut cu
ani în
urmă.
Odată,
Bobby
Baker a dat
peste

Kennedy în restaurantul Congresului. Stătea la masă cu o blondă răpitoare şi

cu un
prieten,
Bill
Thompson.
Pus de
Kennedy,
Thompson
l-a chemat

pe Baker la ei şi i-a spus: „Este cea mai expertă femeie în sex oral din Statele

Unite.”
Femeia nu
a
reacţionat,
iar JFK a
izbucnit în
râs şi apoi
i-a spus lui

Baker, care
se înroşise
la faţă:
„Linişteşte-
te, Bobby!
Este
nemţoaică
şi nu ştie

nici o
boabă de
engleză.
Dar ce ţi-a
spus Bill
este
perfect
adevărat.”

Un
aghiotant
al lui
Kennedy a
spus că
preşedintel
e i-a cerut
să încerce

să se culce
cu Letitia
Balridge,
secretara
lui Jackie,
care se
ocupa de
probleme

Laura Bergquist, un reporter al revistei Look, care i-a luat un interviu lui Jack, îşi

amintește:
„Nu mi-a
venit să
cred ce
vedeam!
Este
președintel
e Statelor

Unite, dar
când am
ajuns
pentru
interviu, l-
am găsit
într-un şort
care nici

măcar nu i
se potrivea.
Stătea
acolo şi se
scărpina în
diverse
locuri, şi
primul

lucru pe
care s-a
găsit să mi-
l spună a
fost:
«Bună,
Laura, ce
mi-ai

adus?”
Ziarista
tocmai se
întorsese
dintr-o
călătorie în
Cuba, unde
îi luase un

interviu lui
Che
Guevara.
Iar
Kennedy
voia să afle
amănunte
despre

cubanez. Laura a început să-i spună, dar, la un moment dat, JFK a întrerupt-o,

zicând:
„Cred că
Che ţi-a
căzut cu
tronc.”
După care
a plecat din
cameră.

„M- am
simţit
profUnd
jignită”,
spune
Laura.
„Venisem
din Cuba

încărcată
de
informaţii
preţioase şi
el m-a
trimis la
plimbare
cu remarca

După altă călătorie la Havana, Laura s-a întâlnit din nou cu preşedintel

e. Atunci, era interesat de Fidel Castro. Şi prima întrebare pe care i-a

pus-o a
fost: „Cu
cine se
culcă Fidel
Castro?
„Enervată,
la fel ca
prima oară,

Bergquist
s-a gândit:
„Nu ştiam
cu cine se
culcă Fidel,
pentru că
nu m-a
preocupat

acest lucru.
Pentru
mine nu
conta, dar
pentru el
da. Mă
scotea din
sărite,

pentru că
aveam atât
de multe
să-i spun
despre
Castro şi el
nu mă
întreba!”

într-altă
însemnare
de-a sa, în
perioada
cât a
suferit de
laringită, în
timpul

campaniei
din 1960,
se laudă:
„I-am făcut
felul
blondei.” O
femeie
spune că,

după
părerea lui
Kennedy,
cel mai
potrivit loc
pentru o
femeie era
poziţia

orizontală.”
Cred că era
discret
într-o
anumită
măsură”,
afirmă un
prieten,

„dar voia
ca oamenii
să afle că
este şi mai
afemeiat
decât
fusese tatăl
său”. Şi

nici nu-i
păsa dacă
era prins.
Unui
prieten i-a
spus: „Cât
sunt în
viaţă, nu

pot să-mi
facă nimic,
iar după
aceea cui îi
pasă?”
Când alt
prieten i-a
spus că are

de gând să divorţeze, preşedintele l-a sfătuit: „De ce nu faci ca mine?”. Iar

prietenul
respectiv i-
a spus că el
trebuia să
fie acasă
cinci nopţi
pe
săptămână,

spre
deosebire
de
Kennedy.
După
câteva zile,
Kennedy l-
a sunat şi i-

a spus: „Ai
dreptate,
dacă ar
trebui să
stau acasă
trei nopţi
pe
săptămână,

O
femeie
după care
s-a ţinut,
dar cu care
n-a ajuns
să se culce,
a remarcat:

„Pentru el,
cea mai
palpitantă
parte a
unei relaţii
era
hărţuirea.
Probabil

că, în sinea
lui, era
dezamăgit
atunci când
femeile îi
cedau prea
repede.
Asta

dovedeşte
dispreţul
său
profund
faţă de
sexul
opus.”
Odată, l-a

întrebat de
ce este atât
de
afemeiat,
la care el i-
a răspuns:
„Nu-mi dau
seama.

Cred că o
am în
sânge.”
Ziaristul
John White
a fost
prietenul
surorii lui

Kennedy,
Kathleen,
şi spunea
despre
preşedinte
că „cel mai
mult îl
preocupa

să domine
o femeie.
După ce le
avea, îşi
pierdea
interesul şi
trecea la
altă

pradă.”
Autorul
Gary Wills
spunea că
o femeie cu
care
discutase
era de

părere că,
dacă s-ar
afla de
escapadele
lui Jack,
popularitat
ea lui ar
spori şi ar

avea mai mult succes în politică. Preşedintele era o fire dominatoare,

Sigur, JKF era un bărbat deosebit de viril. Smathers, care nu era nici el mai

prejos,
spunea:
„Avea cel
mai activ
libidou pe
care l-am
văzut
vreodată la

un bărbat.”
Alt coleg
congresma
n afirma:
„Aveam
impresia că
sunt cu un
taur, când

călătoream
împreună.”
Dar, la fel
ca
majoritatea
armăsarilor
– ca
Mussolini,

de exemplu
– nu era
bun la pat,
din câte se
poate
deduce din
puţinele
relatări

disponibile.
O
englezoaic
ă îşi
aminteşte
că, la o
petrecere,
s-a trezit

într-un
dormitor,
singură cu
Kennedy. I-
a spus
câteva
cuvinte
despre

Anglia, în
timp ce
încuia uşa,
iar apoi s-a
dezbrăcat.
Pe urmă,
„au făcut
sex în mare

grabă” şi s-
au întors la
petrecere.
Altă
cucerire de
moment
spune că
„era la fel

de grăbit
ca
Mussolini.
Ceva de
genul «la
perete,
Signora,
dacă ai

cinci
minute
disponibile
». Nu era
un tip
lasciv, cu
care să te
simţi bine

în legătură cu înzestrarea fizică a lui Jack – şi a tuturor fraţilor Kennedy –,

Truman
Capote ne-
a relatat
ceva
interesant.
„Nu înţeleg
de ce toată
lumea

spunea că
fraţii
Kennedy
erau sexy.
Am văzut
destule
penisuri,
dar nici

dacă ai
pune cap la
cap toate
penisurile
familiei
Kennedy n-
ai obţine
unul ca

lumea. îl vedeam deseori pe Jack când stăteam la Noel şi Gloria Guiness, în

Palm
Beach.
Eram cazat
într-un mic
bungalow,
cu plajă
privată, iar
Jack înota

în pielea
goală.
Penisul lui
nu se
remarca
prin nimic!
Iar cel al
lui Bobby

la fel. Mă întreb cum a reuşit să facă atâţia copii. Cât despre Teddy – mai bine s-

o lăsăm
baltă.”

Una
dintre cele
mai
cunoscute
amante ale
lui JFK a

fost Judith Campbell; ea a rupt tăcerea în 1975 – atunci devenise Judith

Campbell Exner –, dezlănţuind o întreagă avalanşă de revelaţii despre

Kennedy.
Cei doi s-
au întâlnit
pe 17
februarie
1960, la
Las Vegas.
JFK se afla

în
campanie
electorală
şi poposise
în Nevada.
A stat în
apartament
ul lui Frank

Sinatra, de
la Sands
Hotel.
Acolo a
cunoscut-o
pe Judith
Campbell,
prin

intermediul lui Sinatra. Prima lor aventură amoroasă a avut loc pe 9 martie 1960, la

Piaza
Hotel, din
New York.
A fost o
dezamăgire
pentru
Judith, care
a avut

impresia că
nu se afla
acolo decât
ca să-l
servească.
„Mi s-a
părut că nu
voia să dea

nimic de la el. Nu era interesat decât să primească. ” Au continuat să se

întâlnească
de vreo
douăzeci
de ori la
Casa Albă,
au luat
prânzul în
biroul oval

şi în
numeroase
alte locuri,
cum ar fi
New
Hampshire,
Los
Angeles şi

New York.
La Casa
Albă, sunt
înregistrat
e şaptezeci
de
convorbiri
telefonice

între
preşedinte
şi
Campbell,
de la
sfârşitul lui
1960 până
la jumă-

tatea lui
1962.
La o
lună şi
ceva după
ce l-a
cunoscut
pe

Kennedy,
Campbell a
fost
prezentată
tot de
Sinatra
vestitului
şef mafiot

Salvatore „Sam” Giancana, omul recrutat de CIA pentru asasinarea lui Castro.

Judith şi
acesta au
devenit
amanţi şi
ea susţine
că, uneori,
sărea
practic

când în
patul
unuia, când
al celuilalt.
De câteva
ori, l-a
sunat pe
JFK de

acasă de la Giancana. Se pare că Sam a urmărit-o pe Campbell cu

stăruinţă
când a aflat
că este
amanta
preşedintel
ui. Spera,
probabil,
să-şi

asigure viitorul, în cazul în care s-ar fi ivit diverse necazuri. Judith era bine-

cunoscută
în lumea
industriei
de
divertisme
nt şi a
crimei
organizate,

unde
trecea din
braţe în
braţe,
frecventân
d tipi
destul de
dubioşi. în

amintirile
ei, Judih
susţine că
JFK nu a
ştiut
vreodată
de
existenţa

lui Sam.
Dar, mai
târziu, i-a
spus co-
autorului
David
Demaris că
era o min-

ciună,
pentru că-l
informase
pe Kennedy
de legătura
ei cu
mafiotul.

Acest lucru a ajuns la urechile lui J. Edgar Hoover, care s-a întâlnit cu

Bobby, pe 27 februarie 1962 şi l-a pus la curent cu ce se petrecea.

Hoover a sugerat ipoteza unui şantaj şi posibilitate a ca Judith să fi fost

implantată
pentru a-l
incrimina
pe
preşedinte.
Nu se ştie
ce a
răspuns

Bobby, dar
s-a întâlnit
cu fratele
său pe 22
martie,
pentru o
discuţie
între patru

ochi. După aceea, JFK a întrerupt brusc relaţia cu Campbell.

JFK a avut atâtea

femei,
încât s-a
ajuns ca
numele său
să fie legat
de cel al lui
Stephen
Ward,

implicat în
celebrul
scandal
Profumo
din Anglia.
Ward era
un medic
care i-a

tratat pe
Joseph
Kennedy şi
pe Averell
Harriman,
membru al
administraţ
iei

Kennedy. Iar femeia pe care au împărţit-o era Suzy Chang, născută în China, în

1955.
Familia ei
s-a stabilit
în SUA în
anii '50,
dar Suzy a
locuit mai
întâi la

Londra.
Era
prietenă cu
Ward şi se
pare că a
avut o
aventură
cu JFK în

1960, în
SUA.
Autorul
Anthony
Summers
deţinea
documente
oficiale

despre
această
femeie,
care a fost
urmărită
îndeaproap
e de FBI în
perioada

scandalului Profumo. în iunie 1963, Kennedy era la Londra,într-o vizită oficială,

când ziarul newyorkez Journal-American a tipărit un articol care o lega de „numele

celei mai
mari
personalităţi politice
ameri-
cane”. Se
sugera
chiar că

povestea
Profumo
ascunde un
scandal şi
mai mare.
Dar nu se
specifica
lămurit

numele lui JFK.

De îndată ce a apărut articolul, JFK a primit un

telefon de
la prim-
ministrul
Macmillan.
Şi
preşedintel
e l-a pus
imediat pe

Robert să
preia
controlul
asupra
situaţiei.
Articolul a
apărut într-
o singură

ediţie a
ziarului
Journal-
American,
iar apoi a
dispărut
complet. în
patruzeci şi

opt de ore,
cei doi
reporteri,
autori ai
articolului,
se aflau în
biroul lui
Bobby.

Robert le-a cerut să-i spună care erau sursele lor de informaţii. Dar ei au

refuzat şi
întâlnirea
s-a
terminat
într-un
punct mort.
La discuţie
a participat

şi Courtney
Evans,
omul de
legătură al
lui Hoover.
JFK i-a
atras
atenţia să

nu „facă
nici un
memorand
um” despre
cele dis-
cutate.
Evans i-a
spus lui

Hoover, iar a doua zi, Robert şi-a exprimat credinţa că Evans nu l-a înţeles greşit.

Procurorul general a amenințat că dă în judecată ziarul dacă mai publică ceva. La

sfârşitul
anilor
1980,
Chang avea
un nou
nume şi
locuia pe

coasta de
est a SUA.
Altă
femeie de-a
lui Ward
care a
susţinut că
a avut o

aventură
cu JFK
după ce a
fost ales
preşedinte,
înainte de
învestirea
sa, a fost

Mariella Novotny, de optsprezece ani. Mariella era de naţionalitat

e cehă,
rudă cu
Anton
Novotny,
preşedintel
e
Cehoslovac
iei. în ziua

când a
părăsit
Anglia,
spre
Statele
Unite, unde
a avut o
aventură

cu Jack,
susţine că
l-a văzut pe
Ward. Mai
târziu, a
spus că l-a
crezut un
pion într-

un complot menit să compromită alegerea preşedintelui.

La una dintre

petrecerile
lui Ward,
Novotny a
întâlnit un
american
pe nume
Harry
Towers,

care lucra
în industria
de
divertisme
nt. Acesta
a invitat-o
să-l
însoţească

în SUA, iar ea a acceptat. Au sosit pe 14 decembrie 1960 şi au locuit

împreună
în diverse
hoteluri din
New York.
Novotny
spune că a
ajuns
prostituată,

după ce
Towers a
început să-i
aranjeze
întâlniri.
Dar Towers
a negat
toate

aceste acuzaţii. Mariella a fost arestată în martie 1961, sub acuzaţia de

prostituţie.
Towers a
fost şi el
arestat.
Dar au fost
eliberaţi
amândoi pe
cauţiune.

Harry a fugit în ţările Cortinei de Fier, unde a rămas timp de douăzeci

de ani. Şi Mariella i-a urmat exemplul, fugind cu vaporul pe 31 martie 1961. Un

raport FBI precizează că Mariella „a fost ajutată în mod evident să părăsească

SUA de
către nişte
persoane
necunoscut
e”.
în timp
ce se afla
în SUA,

Novotny
spune că
Towers a
prezentat-o
lui Peter
Lawford şi
apoi a luat-
o la câteva

petreceri.
La una
dintre ele,
dată de
cântăreţul
Vie
Damone, l-
a cunoscut

pe Kennedy
şi au făcut
sex în
câteva
minute.
Această
întâlnire a
fost

aranjată de
Lawford.
Fosta soţie
a lui Dean
Martin,
Jeanne, a
spus
despre

Lawford:
„L-am
văzut pe
Peter
făcând pe
peştele
pentru
Kennedy.”

Mai târziu, Mariella a spus că a participat la un joc sexy în grup cu JFK. S-au

folosit
prostituate,
îmbrăcate
în halate,
care jucau
rolul
doctorului
şi al

asistentei,
iar
Kennedy
era
pacientul.
Au fost
recrutate
de Lawford

şi, după
câteva
minute de
hârjoneală,
au făcut
sex
împreună.

Novotny susţine, de asemenea, că „1-a vizitat pe preşedinte la o casă din

Washington
, unde s-a
culcat şi cu
fratele lui,
Robert”. La
întoarcerea
în Anglia,
Mariella i-a

povestit
cele
întâmplate
reporterului
Peter
Earle, de la
News of
the World.

Cea mai
mare parte
din
povestea ei
nu a fost
publicată –
din motive
diplomatice

. Dar Earle a crezut în povestea ei, spre deosebire de alţii. Mariella a dat FBI-

ului o
agendă cu
numele
clienţilor
din New
York,
dintre care
mulţi erau

personalităţi bine cunoscute. FBI-ul susţine că agenda a fost distrusă. în

1983,
Novotny a
murit din
cauza unei
supradoze
de droguri.
înainte
să moară,

în 1967,
actriţa
Jayne
Mansfield a
spus că
avusese o
relaţie
sporadică,

întinsă pe
trei ani cu
Jack.
Fuseseră
prezentaţi
de Lawford
şi se pare
că JFK a

fost atras
de ea de
prima oară,
pentru că
era
gravidă.
Leslie
Devereux

era o târfa
de lux
newyorkez
ă, care
primise o
adresă de
la Lawford
şi i se

spusese să
se ducă
acolo să-l
aştepte.
Adresa s-a
dovedit nici
mai mult
nici mai

puţin decât
Carlyle şi
când au
ajuns la
apartament
ul lui
Kennedy,
Jack a

zâmbit şi a spus: „Bun, Peter, acum poţi să dispari.” Leslie s-a întâlnit de vreo patru-

cinci ori cu JFK. Au practicat sex sănătos la început, după care au trecut la per-

versiuni. Devereux spune că i-a legat mâinile şi picioarele de pat, i-a pus o

eşarfa la
ochi şi l-a
gâdilat cu o
pană şi cu
vârful
degetelor.
în
noaptea

învestirii,
după multe
petreceri,
Lawford a
adus şase
actriţe de
la
Hollywood,

care
doreau să
se culce cu
preşedintel
e. Peter le-
a aliniat pe
toate şi
preşedintel

e şi-a ales
două.
Principa
lul
personaj
feminin din
cazul
Profumo a

fost Christine Keeler. în iulie 1965, ea a susţinut că s-a culcat cu

Kennedy. Dar nu i s-a dat atenţie, pentru că nu prezenta credibilitate. A fost

bănuită că voia să scoată bani cu asemenea declaraţii. Preşedintele s-a arătat

foarte
interesat
de cazul
Profumo şi
a cerut
Ambasadei
SUA de la
Londra să-i

trimită
personal
toate
telegramel
e legate de
acest
scandal.
Un prieten,

Charles Spaulding, remarca: „I-a părut rău pentru Profumo şi l-a compătimit

că a fost
prins. Jack
era, de
asemenea,
de părere
că fetele
implicate
erau

drăguţe.”
Keeler şi
Mandy
Rice-Davies
au sosit la
New York
în iulie
1962 şi au

rămas
acolo înjur
de o
săptămână.
Au venit cu
planuri
grandioase,
intenţionân

d să-şi
încerce
norocul la
Hollywood.
Dar şi-au
terminat
banii şi s-
au întors

acasă. FBI
şi Hoover
au aflat de
venirea lor
în timp ce
cercetau
contribuţia
americană

la
scandalul
Profumo.
Pe 2 iulie
1963, RFK
l-a întrebat
pe Hoover
dacă îi

poate
spune
exact ce au
făcut
Keeler şi
Rice-Davies
când au
vizitat New

York-ul.
Era ciudat.
De ce îl
interesa
vizita de o
săptămână
a celor
două femei

necunoscut
e? Probabil
că se
temea să
nu fi luat
legătura cu
fratele lui
şi voia să

se
pregăteasc
ă dinainte
în
eventualita
tea unui
scandal.
Cazul

Profumo
ieşise la
iveală cu
nici o lună
în urmă. Şi
deoarece
exista o
bine

cunoscută
antipatie
între fraţii
Kennedy şi
Hoover,
probabil că
lui Bobby îi
venise

destul de
greu să-i
pună
această
întrebare.
Totuşi, din
aceleaşi
motive ca

Joseph
Kennedy
altă dată,
Robert nu
a putut să-l
întrebe
direct pe
fratele lui.

Cea mai celebră aventură a lui Kennedy a fost cea cu Marilyn Monroe.

Sigur, nu a fost singura vedetă din viaţa lui. Experienţel e sale sexuale

mai includ
şi alte
nume, cum
ar fi: Angie
Dickinson,
Kim Novak,
Janet Leigh
şi Rhonda

Fleming.
Evident,
nici una nu
recunoaşte.
JFK avea
două
principale
surse de

vedete: Frank Sinatra şi cumnatul lui, Peter Lawford.

Primul care a

denunţat
legătura
dintre JFK
şi Monroe
a fost
ziaristul
Earl
Wilson, în

1974, în
cartea lui,
Show
Business
Laid Bare.
Wilson
afirmă că
relaţia lor a

început în
jurul anului
1961 şi s-a
desfăşurat
în Hotelul
Carlyle din
New York,
în Beverly

Hills, la reşedinţa lui Peter Lawford din Santa Monica şi în alte locuri.

Vedeta îi
spunea
„The Prez”
şi credea
că o să-l
scape de
bine
cunoscuta

lui durere
de spate,
dacă o să
facă
dragoste
cu el. Una
dintre
întâlnirile

celebre, a
fost la
Hotelul
Carlyle, în
mai 1962,
unde
Monroe,
îmbrăcată

în „piele şi
mărgele”,
i-a cântat
„Mulţi ani
trăiască”
lui Jack, la
o petrecere
dată în

cinstea lui. Kennedy avea un apartament personal la ultimul etaj al acelui hotel. Era

atât de
personal,
încât a
trebuit să
vină la
recepţie să-
şi ia
coresponde

nţa primită
de la
Washington
. „Nimeni
nu ştia ce
se petrecea
acolo”,
spune unul

dintre aghiotanţii săi. Se pare că îl folosea în diverse scopuri.

înainte
de acest
loc de taină
de la
Carlyle,
JFK
avusese un
apartament

la etajul
opt al
Hotelului
Mayfaier
din
Washington
, din 1955,
până la

sfârşitul lui 1959. Un informator FBI îi spunea „jucăria personală a lui

Kennedy”. Acest tip a participat la o petrecere dată în respectivul apartament

, în cadrul
căreia Jack,
senatorul
Estes
Kefauver
„şi femeile
cu care
erau s-au

regulat în
văzul
tuturor. Iar,
când au
terminat,
şi-au
schimbat
partenerele

şi au luat-o de la început”.

Când JFK o însoţea pe Monroe la petreceri,

acasă la
Lawford, o
ducea la
piscină „şi-i
spunea
poveşti
deochiate,
în timp ce

o pipăia”.
O dată,
stătea
lângă ea la
cină şi şi-a
băgat
mâna pe
sub masă.

A mângâi-
at-o pe
picior şi a
înaintat,
până a
observat că
vedeta nu
purta

chiloţi.
Atunci, şi-a
retras
repede
mâna.
Marilyn a
spus
zâmbind:

„Nu credea că o să ajungă atât de departe.”

Cercetările ulterioare

au arătat
că relaţia
dintre ei a
început
mult mai
devreme,
probabil
chiar din

1951. Pe
vremea
aceea,
tânărul JFK
şi Monroe
participau
la
petrecerile

lui Charles
Feldman,
care-i
invita
adesea pe
fraţii
Kennedy şi
pe agentul

lui Marilyn.
Două
dintre pri-
etenele ei
au spus că
s-a întâlnit
cu JFK în
ultimele

luni ale
căsătoriei
ei cu Joe Di
Maggio. La
începutul
anilor
1960,
Marilyn era

văzută ade-
sea la casa
de pe plajă
a lui
Lawford,
pentru
întrunirile
şi

petrecerile
din timpul
campaniei.
Până la
Convenţia
Democrată
din iulie
1960, la

Los
Angeles,
zvonurile
despre
legătura
lor
începuseră
deja să se

răspândeas
că. De
aceea,
conducător
ul de
formaţie
Freddy
Karger,

care făcuse
o pasiune
pentru
Monroe, a
refuzat să
cânte la
balul
convenţiei

la care a
participat
Kennedy.
Umoristul
Art
Buchwwald
a scris un
articol

comic
despre cei
doi pentru
ziarul său,
imediat
după
alegerile

din noiembrie.

Este posibil însă ca relaţia dintre ei să fi început mai târziu,

când i- a
prezentat
Peter
Lawford.
Actorul a
aranjat
multe
dintre

întâlnirile
celor doi şi
a
fotografiat-
o de mai
multe ori
pe Marilyn
în timp ce

făcea dragoste cu JFK în cada mare de marmură.

Debora h Gould,

cea de-a
treia soţie
a lui
Lawford,
spunea:
„Peter mi-a
mărturisit
că Jack şi-a

dorit
dintotdeau
na s-o
cunoască
pe Monroe.
A fost unul
dintre
visele lui.

Şi l-a
întrebat pe
Peter dacă
putea să-l
ajute. Iar el
l-a ajutat,
bineînţeles,
ca

întotdeaun
a.” Marilyn
a povestit
câtorva
prieteni
despre
relaţia ei
cu Jack.

Unul dintre
aceştia a
fost Paula
Strasberg,
iar altul
reporterul
Sidney
Skolsky.

Acestuia
din urmă i-
a
mărturisit
că trebuia
să lase o
lumină
aprinsă

când ea şi
JFK erau
singuri
acasă la
Lawford.
Dacă
lumina se
stingea, cei

de la
Secret
Service
dădeau
buzna pe
uşă. Alt loc
favorit era
Carlyle.

Marilyn, la fel ca alte femei, considera că JFK era un amant grăbit, „nu avea timp

de
preludiu.”
Monroe i-a
spus
reporterului
i James
Bacon că
JFK „nu-şi

pierdea vremea cu preliminarile.”

George Smathers spune că a auzit de

legătura
dintre
preşedinte
şi Monroe
de la însuşi
JFK. „Nu
am crezut
că este

ceva serios
între ei,
până am
aflat de
Bobby. I-a
zburat-o de
sub nas
fratelui său

– Jack nu se dădea în lături să ia prietena fraţilor sau a prietenilor. ” Smathers

se înşală
asupra
amănuntel
or în acest
caz, dar, în
general,
are
dreptate.

Cu
câteva ore
înainte de
a muri, în
august
1962,
Monroe i-a
telefonat

lui Peter Lawford şi i-a şoptit: „Spune-i la revedere preşedintelui.”

JFK şi parlamentarul englez Harold Macmillan s-au cunoscut în Bahamas,

în decembrie 1962. într-o seară, în timp ce discutau, Kennedy a remarcat o

tânără şi i-
a spus lui
Macmillian
: „Ştii, mi
se pare
nostim,
dar, dacă
trece prea

mult timp
fără să mă
culc cu o
femeie, mă
apucă
durerea de
cap.”

ROBERT F. KENNEDY

Bobby a fost considerat

întotdeaun
a drept
fratele „cel
serios” al
clanului
Kennedy,
fiind
încetăţenit

ă ideea că
unica
aventură a
lui a fost
cea cu
Marilyn
Monroe.
Dar

cercetări
mai
recente
sugerează
că RFK a
fost un
afemeiat,
la fel ca

ceilalţi fraţi. S-a născut pe 25 noiembrie 1925 şi a fost procuror

general, pe durata mandatului fratelui său. în 1964, a fost ales senator

SUA pentru statul New York. Bobby a fost asasinat pe 6 iunie 1968, în

timpul unei
campanii
pentru
nominaliza
rea
prezidenţia
lă a
Partidului

Democrat.
El s-a
căsătorit
cu Ethel
Skakel în
1950, iar în
1960, când
RFK a fost

numit „tatăl anului”, avea şapte copii.

Mare parte din reputaţia

sa de om
serios se
bazează pe
atitudinea
lui din
tinereţe
faţă de
femei. Se

spune că,
la
şaptesprez
ece ani, se
purta
întotdeaun
a cuviincios
cu o fată.

Colegul său
de şcoală
Sam
Adams
spune:
„Pentru
Bobby,
femeile

erau
inabordabil
e... Nu
suporta
glumele
deocheate
şi nu se
amuza

niciodată
de ele.”
Familia
Kennedy îl
considera
un puritan,
iar el s-a
certat cu

JFK din
cauza
legăturii
acestuia cu
Inga Arvad.
RFK nu
privea cu
ochi buni

relaţiile
sexuale
fără perdea
practicate
de fratele
său, în
afara
căsătoriei.

„Robert
era revoltat
că fratele
său călca
în picioare
principiile
morale pe
care le

preţuia
atât de
mult... S-au
certat tot
timpul pe
această
temă”,
remarcă

unul dintre observatori. Sam Adams adaugă de asemenea că la Harvard

„nu par-
ticipa
niciodată la
escapade
sexuale,
împreună
cu alţi
băieţi. Din

când în
când,
studenţii
vizitau
zona rău
famată din
Boston, dar

nu şi
Bobby.”
Fie
aceste
declaraţii
sunt
eronate,
fie, pe

parcurs,
Robert s-a
schimbat.
Chiar şi
unele cărţi
ceva mai
noi despre
el nu

consemnea
ză decât
escapada
cu Monroe.
Prietenul
de familie
al clanului
Kennedy,

Arthur Schlesinger Jr., neagă însă această relaţie în cartea lui. „Mă

îndoiesc că
s-au
întâlnit mai
mult de
cinci-şase
ori.” Totuşi
Schlesinge
r ştia mai

mult decât
a scris.
Câţiva ani
mai târziu,
i-a spus
însă
scriitorului
Anthony

Summers: „Bobby era om. îi plăcea să bea şi-i plăceau fetele tinere. Şi

se bucura
de aceste
plăceri
când
călătorea –
adică
destul de
des.”

Mariella Novotny, una dintre femeile implicate în scandalul Stephen

Ward/John
Profumo
din Marea
Britanie, a
susţinut că
s-a culcat
şi cu Jack
şi cu

Robert.
Alte dovezi
vin de la
Jeanne
Martin,
fosta soţie
a lui Dean,
care făcea

parte din
cercul lui
Peter
Lawford.
Femeia îl
considera
pe Dean un
peşte, care-

i furniza
prospături
lui JFK:
„Era o
afacere
murdară –
şi nu le
păsa să fie

cel puţin
discreţi. Bi-
neînţeles,
nici unul
dintre fraţii
Kenndey
nu era
discret de

felul lui.
Erau la fel
de
năzdrăvani
ca nişte
liceeni.
Ceea ce se
petrecea în

casa de pe
plajă era
greu de
conceput.
Erau când
într-o
cameră,
când într-

alta, cu diverse femei. Da, Bobby era apucător, dar nu ca Jack... Deşi nu-l

interesam
ştiu foarte
bine ce se
întâmpla
acolo. O
prietenă
de-a mea
era în

bibliotecă,
împreună
cu el şi,
până să-şi
dea seama
ce se
întâmplă, a
încuiat uşa

Este posibil ca RFK şi Marilyn să se fi întâlnit prima oară după

alegerile
prezidenţia
le din
1960.
Prezentare
a a avut loc
la o
petrecere

dată de Lawford la vila sa din Santa Monica. Se pare că cei doi s-au strecurat

de la
petrecere
şi s-au
regulat pe
bancheta
din spate a
unei maşini
parcate. A

fost o
relaţie care
avea să
dureze
până la
moartea lui
Marilyn,
deşi prima

lor apariţie publică s-a produs în mai 1962, la petrecerea dată în cinstea

zilei de
naştere a
lui Jack, la
New York.
Legătura
dintre RFK
şi Marilyn
s-a

suprapus
cu cea
dintre
actriţă şi
JFK. La
acea
petrecere,
Robert şi-a

manifestat
în mod
evident
interesul
faţă de ea.
Adlai
Stevenson
a spus în

glumă că a
trebuit „să
treacă de
zidurile
puternice
de apărare
ridicate de
Robert

Kennedy”, pentru a putea ajunge la actriţă, întrucât acesta „era atras de ea

O vecină de-a lui Marilyn Monroe din Los Angeles, Jeanne Carmen, îşi

aminteşte
că a
deschis uşa
apartament
ului lui
Monroe în
vara sau
toamna lui

1961 şi l-a
găsit în
prag pe
Bobby. îi
tot spunea
să intre,
dar el
încremenis

e în loc. în
cele din
urmă,
Marilyn a
ieşit din
baie şi l-a
sărutat.
Aceste

două femei
l-au
machiat
odată pe
RFK,
punându-i
o barbă
falsă de-a

lui Jack Benny, o şapcă de baseball şi ochelari de soare. Şi, după aceea, i-au

propus să
meargă pe
plaja de
nudişti,
asigurându
-l că nu va
fi
recunoscut.

Şi nu a
fost, într-
adevăr.
Camerista
lui Monroe
de la studio
şi altă
prietenă îşi

amintesc
de lungile
conversaţii
telefonice
dintre RFK
şi actriţă.
Marilyn a
început să

ţină un
jurnal,
după ce
Bobby s-a
supărat
odată pe
ea, pe
motivul că

nu-şi
amintea ce-
i spusese.
Jeanne
Martin a
văzut-o
uneori pe
Marilyn în

După moartea actriţei, s-a găsit un bileţel scris de mână pe hârtia familiei

Kennedy.
Era de la
sora lui
Kennedy,
Jeanne
Smith, şi
nedatat.
Jean îi

mulţumea lui Monroe că-i trimisese o mică scrisoare tatălui ei şi adăuga:

„Am înţeles
că tu şi
Bobby
sunteţi
împreună!
Noi toţi
suntem de
părere că

ar trebui să
vii cu el
când se
întoarce pe
Coasta de
Est!” Jean
susţine că
nu-şi

amintește
să fi trimis
bileţelul
acela, dar
nici nu
neagă că l-
a scris.
Joseph

Kennedy a suferit un atac de apoplexie în decembrie 1961. Aşa s-ar explica

bileţelul lui
Monroe
trimis
acestuia,
ceea ce
dovedeşte
că familia
Kennedy

ştia de relaţia lor.

În vara lui 1962, RFK a făcut numeroase călătorii pe

Coasta de Vest. în aparenţă, motivul era filmul care se turna după cartea lui.

în timp ce
se afla
acolo, el şi
Monroe s-
au întâlnit
de câteva
ori – de
obicei, la

petrecerile
date de
Lawford.
Vecinii
actriţei
susţin că l-
au văzut
vizitând-o

pe Monroe
la adresa ei
din
Brentwood
de mai
multe ori,
în iunie şi
în iulie. Iar

actriţa a
dat
nenumărat
e telefoane
la biroul lui
Bobby de
la

Washington
.
Legătur
a lui
Marilyn cu
Bobby a
fost mult
mai

serioasă
decât aven-
tura cu
Jack. După
cum
spunea un
scriitor: „A
fost atrasă

fizic de
Bobby şi el
de ea. Dar
el i-a arătat
un interes
cu totul
deosebit,
spre

deosebire
de
preşedinte.
Iar acest
fapt a fost
mult mai
periculos
pentru

Marilyn, decât o simplă relaţie bazată pe sex.” La începutul lui 1962,

ea le-a dat
de înţeles
prietenilor
că s-ar
putea să se
recăsătore
ască şi nu
cu oricine,

ci cu un om
important,
din guvern.
Cei care au
presupus
că se
referea la
Robert au

fost
surprinşi
de lipsa ei
de
discreţie şi
realism.
Unul dintre
cei mai

vechi
prieteni ai
actriţei
susţine că
Marilyn i-a
arătat
jurnalul ei,
în care

erau
însemnate
întâlnirile
cu RFK şi i-
a spus:
„Robert
Kennedy
mi-a

promis că
se
căsătoreşte
cu mine.
Ce părere
ai?” Spre
sfârşitul
vieţii,

actriţa a
discutat de
multe ori
cu ziaristul
W. J.
Weatherby.
La
începutul

lui iunie, la
petrecerea
aniversară,
i-a spus că
s-ar putea
să se
recăsătore
ască într-o

bună zi.
Iar, când
Weatherby
a întrebat-o
cu cine,
Marilyn i-a
răspuns:
„Singura

problemă
este că e
deja
însurat şi
este un om
celebru,
aşa că
trebuie să

Legătura dintre RFK şi Monroe s-a deteriorat serios în iulie 1962. Slatzer a

caracteriza
t-o drept „o
relaţie cu
probleme,
care
mersese,
se pare,
prea

departe”. Spre sfârşitul acestei legături, Slatzer a constatat că Monroe

devenise
aproape
paranoică.
Era
convinsă că
telefonul ei
era
interceptat

şi „se
temea
mereu de
ceva sau
cineva.”
Prietenul ei
susţine că
Marilyn a

consemnat
în jurnalul
ei discuţiile
de alcov
dintre ea şi
Bobby,
inclusiv
detaliile

complotulu
i CIA
pentru
asasinarea
lui Fidel
Castro.
Slatzer a
prevenit-o

că jurnalul
era
periculos.
Iar Marilyn
i-a spus că
programas
e o
conferinţă

de presă, la
care era
pregătită
să dea totul
în vileag,
dacă RFK
nu lua
legătura cu

ea. Slatzer
a sfătuit-o
să renunţe
la această
idee şi să-l
treacă la
capitolul
„experienţe

nereuşite.”
Actriţa a
murit cu
două zile
înainte de
a avea loc
această
presupusă

Marilyn Monroe a murit din cauza unei supradoze de droguri, în noaptea de 4 august

1962.
Moartea ei
nu a fost
investigată
niciodată în
mod serios
şi nici nu s-
a făcut o

autopsie
amănunţită
. Oamenii
şi-au
schimbat
mărturiile
pe
parcursul

timpului.
Nu s-au
găsit urme
de droguri
în stomacul
ei. Şi nici
înţepături
de ac pe

braţe. Se pune deci întrebarea cum şi-a administrat drogurile. Şi dacă s-a drogat,

într-adevăr,
ar fi trebuit
ca urmele
să apară în
intestine.
Dar acest
lucru nu s-
a verificat

la autopsie. Când a sosit la faţa locului, poliţia a fost surprinsă de ordinea

pe care a găsit-o în cameră. De obicei, o victimă a unui surplus de droguri

intră în
convulsii şi
dărâmă
totul înjur.
Se spune
că RFK a
dat o
depoziţie la

poliţie – pe
care poliţia
a facut-o
apoi
pierdută.
Toate
datele
legate de

convorbiril
e telefonice
ale lui
Marilyn
Monroe au
fost
împărţite
în două şi

Până cu vreo şase săptămâni înainte să moară, Marilyn l-a sunat pe Robert la

Washington, la numărul său secret de la Departamentul de Justiţie.

însă, după 25 iunie, a început să sune prin centrală. RFK deconectase linia

directă,
semn că
voia să
întrerupă
relaţia.
Atitudinea
ei lipsită de
discreţie şi

legăturile
cu mafioţii
– prin
intermediul
fostului ei
amant,
Frank
Sinatra –, i-

au făcut pe
fraţii
Kennedy să
considere
că
reprezenta
un risc
mult prea

mare
pentru ei.
Pe 26
iunie,
Bobby se
afla la Los
Angeles,
unde

cinase cu
actriţa la
familia
Lawford. A
doua zi,
RFK s-a
dus acasă
la Monroe

şi a stat
cam o oră,
conform
spuselor
menajerei.
Se pare că
i-ar fi spus
actriţei să

nu mai
sune şi să
nu mai ia
vreodată
legătura
nici cu el
nici cu
fratele lui.

Dar
Marilyn a
încercat şi
luna
următoare
să dea de
Robert şi i
s-a plâns

Referitor la weekendul în care a murit actriţa, RFK a spus că a fost la

ranchul
prietenului
său John
Bates din
Gilroy,
California,
aflat la 350
de mile de

Los
Angeles.
Era
împreună
cu soţia sa,
Ethel, şi cu
o parte din
copii. Bates

susţine că
Robert n-ar
fi avut cum
să se
furişeze la
Los
Angeles în
weekend.

Totuşi,
câţiva
oameni
jură că l-au
văzut la
Los
Angeles.
Camerista

lui Monroe, Eunice Murray, susţine că RFK a fost acolo pe 4 august şi s-a certat cu

actriţa, la
ea acasă.
Dar, prima
oară,
aceeaşi
Murray a
afirmat că
n-a fost.

Peter Lawford a declarat public că RFK nu era în oraş în weekendul acela, dar

i-a
mărturisit
unui pri-
eten exact
contrariul –
şi anume
că Bobby a
fost în

oraş, s-a
întâlnit cu
Monroe şi
a plecat,
iar apoi
actriţa i-a
telefonat
lui

Lawford.
Doi ofiţeri
superiori
de poliţie
spun că
Bobby a
fost în oraş
în noaptea

Nu ducem lipsă de teorii care să explice moartea actriţei: unii susţin

că a ucis-o
RFK, alţii
dau vina pe
mafie, fiind
de părere
că au vrut
să- 1
incrimineze

pe Bobby. Dar, logic vorbind, RFK ar fi avut toate motivele să-i dorească

moartea,
pentru că
Marilyn
amenințase
că o să dea
relația lor
în vileag.
Povestea

cu
conferinţa
de presă
este falsă,
mai mult
ca sigur,
pentru că
nu mai

făcuse în
viaţa ei aşa
ceva. Toţi
fraţii
Kennedy au
tratat
femeile cu
dispreţ şi

aroganţă şi
nu le-ar fi
trecut vre-
odată prin
minte să
ucidă o
fiinţă atât
de

inofensivă şi neînsemnată. în perioada premergătoare morţii sale,

Monroe a
avut
destule
probleme
psihice,
exacerbate,
mai mult
ca sigur, de

legătura cu
fraţii
Kennedy şi
este destul
de probabil
să se fi
sinucis.
Dar, în

orice caz, s-a făcut totul pentru a se ascunde detaliile.

Probabil că RFK s-a

întâlnit cu actriţa în noaptea de 4 august, ca să rupă definitiv relaţia cu ea. Iar

Monroe i-a
telefonat
mai târziu
lui
Lawford.
Sesizând
panica din
glasul ei,

acesta s-a
dus
probabil la
ea acasă,
unde a
găsit-o
moartă sau
pe moarte.

în această
situaţie, cei
doi au
întârziat să
anunţe
poliţia
câteva ore,
până când

Robert a
reuşit să
plece din
oraş cu un
elicopter,
în timp ce
Lawford a
rămas să

şteargă
toate
urmele.
Poliţia i-a
ajutat prin
ancheta lor
mai mult
decât negli-

jentă, care
a dus la
pierderea
unor dovezi
importante.
„S-a
sinucis. Nu
au ucis-o

fraţii
Kennedy”,
susţine
Truman
Capote.
„Dar au
plătit-o pe
una dintre

cele mai
bune
prietene
ale ei să-şi
ţină gura.
Prietena
ştia cum
stăteau

lucrurile şi,
după
moartea lui
Marilyn, au
trimis-o
într-o
croazieră
în jurul

lumii, perioadă în care nu a mai ştiut nimeni de ea.”

Atunci când RFK a

candidat pentru Senat din partea statului New York, în 1964, partidul de

v.

dreapta a
publicat o
broşură
intitulată
Ciudata
moarte a
lui Marilyn
Monroe, în

care-l
acuzau pe
RFK că ar
fi ucis-o pe
Monroe
prin
intermediul
unor agenţi

comunişti
aflaţi sub
controlul
lui, după ce
ea l-a
ameninţat
că va
demasca

relaţia
dintre ei.
Dar în
1968, când
s-a hotărât
să
candideze
pentru

preşedinţie
, nu au mai
circulat
asemenea
zvonuri.
Joe
DiMaggio a
fost unul

dintre cei
care-l urau
pe Robert.
Vedeta de
baseball s-
a căsătorit
cu Monroe
în 1954,

dar cei doi
nu au
rezistat
decât nouă
luni
împreună.
După
moartea lui

Marilyn,
Joe le-a
spus
antrepreno
rilor de
pompe
funebre:
„Aveţi grijă

să nu apară
la înmor-
mântare
vreunul
dintre
afurisiţii
ăia de
Kennedy.”

La meciul
de baseball
Old Timer's
Day de pe
stadionul
New York
Yankee, cei
doi s-au

întâlnit. Robert i-a întins mâna lui DiMaggio, dar Joe nu l-a băgat în seamă.

EDWARD M. KENNEDY

Ultimul dintre băieţii

Kennedy,
Edward M.
Kennedy, a
fost la fel
de
afemeiat ca
Jack.
Singurul

lucru care-l deosebea de fraţii săi era pasiunea pentru băutură. El era nu

numai un
afemeiat,
dar şi un
beţiv.
Atitudinea
lui
iresponsabi
lă a dus la

scandalul Chappaquiddick. Acesta, plus comportarea a lui din timpul şi

după acest incident i-au anihilat orice şansă de a candida la preşedinţie. Edward

Moore Kennedy s-a născut pe 22 februarie 1932 şi a fost ales senator de

v.

Massachus
setts în
1962. S-a
căsătorit
cu Virginia
Joan
Nennett în
1958 şi au

divorţat în 1985.

Când era student la Harvard, în primăvara lui 1951,

Edward l-a
plătit pe
colegul lui
de cameră
să se
prezinte la
examenul
de spaniolă

în locul lui. La câteva ore după descoperirea înşelătoriei, au fost exmatricul

aţi
amândoi.
Ted a fost
reprimit
însă în
toamna lui
1953.
Familia

Kennedy a
ţinut
ascuns
acest
incident
timp de
zece ani.
Cât a

studiat la
Facultatea
de drept, a
fost arestat
de cel
puţin patru
ori pentru
conducere

în stare de
ebrietate.
înainte să
se însoare
cu Joan,
Edward a
fost văzut
la toate

petrecerile.
Se îmbăta
şi
conducea
ca un
nebun,
ceea ce i-a
adus

porecla de „Cadillac Eddie”. împreună cu un coleg, avea „o listă cu fete de la

categoria A
(de cea mai
bună
calitate)
până la E
(la care
apelau
doar în caz

de
urgenţă)”.
Alţi colegi
au spus că
se întâlnea
mai ales cu
cele din
categoriile

A şi B. Şi, când se întâlnea, îşi preciza intenţiile de la bun început. „Dacă

fetele nu
voiau să se
culce cu el,
nu le mai
invita a
doua oară.”
După ce
Jack

Kennedy a fost ales preşedinte, în noiembrie 1960, locul lui de senator de

Massachus
etts a
rămas
vacant. Dar
lui
Kennedy-
tatăl nu-i
convenea

acest lucru. „Am plătit pentru el. Aparţine familiei,” a protestat el. Dar un senator

trebuia să
aibă minim
treizeci de
ani şi
Edward era
prea tânăr.
Problema a
fost

rezolvată
de JFK,
care l-a
numit
guvernator
de
Massachus
sets pe

Benjamin
Smith,
fostul lui
coleg de
facultate,
cu condiţia
să
elibereze

locul în 1962, când Ted împlinea vârsta necesară.

Ted a cunoscut-o

pe Judith
Campbell o
dată cu
JFK, în
februarie
1960, la
Las Vegas,
în

apartament
ul de hotel
al lui Frank
Sinatra.
JFK o
invitase la
prânz a
doua zi. în

seara când
s-au
cunoscut,
Edward a
încercat s-o
convingă
să fugă cu
el la

Denver, dar propunerea lui i s-a părut „copilăroasă şi temperamentală”:

Când
Judith i-a
povestit
întâm-
plarea lui
JFK, acesta
s-a amuzat
şi a fost de

acord cu caracterizarea lui Campbell, adăugând că era puţin probabil ca

puştiul să urmeze destinul clanului Kennedy.

Unul dintre biografii lui

Edward,
James
MacGregor
Burns,
prieten cu
familia
Kennedy, a
recunoscut

că
reporterii,
senatorii,
funcţionarii
lor, amici şi
duşmani nu
se îndoiau
că „Edward

este
implicat în
diverse flir-
turi de
lungă sau
scurtă
durată,
precum şi

în relaţii
mai mult
sau mai
puţin
intense. Un
prieten de-
al lui Ted
din

Congresul
american,
a remarcat:
„Este cel
mai
indiscret
tip dintre
toţi

congresma
nii şi
senatorii,
luaţi la un
loc. I-am
spus de
zeci de ori:
«Te

comporţi
prosteşte,
Ted. Toţi
ştiu ce faci
şi unde te
duci. Jack
băga fetele
pe scara de

serviciu a
hotelului
Carlyle,
dar tu nu-ţi
iei nici o
măsură de
precuaţie.»
„La care

Ted i-a răspuns: „Mda, cred că ai dreptate.” Dar i- a intrat pe o ureche şi i-

a ieşit pe alta. Un reporter de la Washington spunea de asemenea: „Cel mai

important
lucru de
remarcat
este
neglijenţa
lui
Kennedy
faţă de

propria lui
carieră.
Pur şi
simplu, nu-
i pasă.
Vrea să se
distreze.
Ştie că

poate fi
prins
oricând,
dar nu face
nici cel mai
mic efort
să fie
discret.”

Cu doi ani înainte de Chappaquiddick, Kennedy fusese combinat

cu o
femeie,
Contesa
Liana
Campbell,
cu care îşi
petrecea
weekendul.

în
momentul
când a
izbucnit
scandalul
Chappaqui
ddick, Ted
era

implicat cu
Helga
Wagner,
care locuia
în Key
Biscayne,
Florida.
După ce

maşina lui
a căzut în
apă, dar
înainte să
anunţe
poliţia,
Kennedy a
dat mai

multe telefoane. Inclusiv lui Wagner.

La începutul lui 1969, Ted îşi

merita din
plin
porecla de
„Cadillac
Eddie”,
pentru că
bea mult şi
conducea

ca un
nebun.
Mulţi
reporteri
au avut
ocazia să
dea nas în
nas cu

Kennedy,
beat şi
incoerent.
Mulţi au
scris
articole pe
această
temă, dar

acestea nu
s-au
publicat
vreodată.
John
Lindsay de
la
Newsweek

a scris
despre Ted
„că era un
pericol
public”. Nu
s-a publicat
nimic,
pentru că

presa
menaja
familia
Kennedy.
Căsătoria
lui era în
cumpănă în

perioada aceea.

Pe 18 iulie 1969, Kennedy şi-a lăsat prietenii pe insula

Chappaqui
ddick şi a
plecat cu
tânăra de
28 de ani
Mary Jo
Kopechne.

A căzut cu
maşina de
pe un pod
într-un lac.
Ted a
scăpat, dar
Mary Jo a
fost mai

puţin
norocoasă.
A murit în
vehiculul
scufundat.
Petrecerea
de pe
insulă –

care se află
la est de
Martha's
Vineyard –
fusese dată
în onoarea
secretarelo
r care

ajutaseră
în
campania
prezidenţia
lă a lui
Robert
Kennedy,
cu un an în

urmă. La
această
petrecere
au
participat
şase femei,
toate
necăsătorit

e, înjur de
douăzeci
de ani şi
şase
bărbaţi,
toţi înjur
de treizeci
şi

căsătoriţi,
în afară de
unul. Nici
una dintre
soţii nu a
fost
prezentă.
Ar fi fost

mai uşor să
aleagă un
restaurant
sau hotel
din
Edgartown,
nu un
bungalow

izolat, pe o insulă îndepărtată. Femeile erau cazate toate la Edgartown. Bărbatul

care a
închiriat
bun-
galowul i-a
spus
proprietaru
lui că va fi
folosit doar

de el, de
soţia lui şi
de copii.
Este lesne
de înţeles
care a fost
adevăratul
scop al

Kennedy a spus că a plecat cu fata la 11:15 p.m, intenţionând să ia feribotul,

să se
întoarcă în
Edgartown.
Dar s-a
rătăcit, a
luat-o pe
un drum
pavat, care

ducea spre
feribot,
apoi pe o
cărare
noroioasă
şi, în final,
s-au trezit
în lac. Ted

s-a
scufundat
de mai
multe ori
după ce a
ieşit din
maşină,
încercând

s-o salveze
pe Mary Jo,
dar n-a
reuşit. Pe
urmă, s-a
întors pe
jos, o milă
şi jumătate,

până la
bungalow
şi i-a adus
pe Joseph
Gargan şi
Paul
Markham
la lac. S-au

scufundat
cu toţii, dar
în zadar.
Edward le-
a spus
celor doi să
se întoarcă
la

petrecere. El avea de gând să se ducă la Edgartown, să raporteze accidentul

la poliţie. Feribotul nu mai circula după miezul nopţii. Dar omul care-l

dirija era
obligat prin
contract să
facă
traversări
şi după
această
oră, contra

unei taxe suplimentare. Cu toate acestea, nu a fost solicitat. Ted susţine

La 7:30 a.m., Kennedy era îmbrăcat în haine lejere, de yachting, şi

discuta
vesel cu
ceilalţi
turişti din
hotel.
Gargan şi
Markham
au apărut

şi ei şi s-au
retras toţi
trei în
camera lui
Ted, unde
acesta din
urmă le-a
spus că nu

anunţase
poliţia.
înjur de
8:50 a.m.,
au luat
feribotul
înapoi,
spre

Chappaquiddick; ajunşi acolo, s-au învârtit pe chei. Feribotul s-a întors la

Edgartown
şi a revenit
cu un
scafandru.
Cei trei l-
au tras de
limbă şi au
aflat că se

îndreaptă
spre locul
unde se
produsese
accidentul.
Kennedy şi-
a dat
seama

atunci că
trebuia să
raporteze
accidentul,
aşa că s-a
întors la
Edgartown
cu feribotul

şi a
telefonat la
poliţie.
Senatorul a
făcut o
scurtă
declaraţie
în care nu

i-a
menţionat
pe Gargan
şi pe
Markham.
Şi nici nu a
dat detalii
despre

petrecere. Trecuseră zece ore de la accident. Ted a susţinut că a fost ameţit,

înmormântarea lui Mary Jo a avut loc pe 22 iulie. A participat Ted Kennedy,

care îşi
pusese
gâtul în
ghips
pentru a
arăta că se
rănise în
accident.

v.

Dar l-a
purtat doar
la
înmormânt
are.
Investigaţi
a locală a
fost mai

mult decât
sumară.
Procurorul
a deschis
cercetările,
dar
avocaţii
familiei

Kennedy s-
au folosit
de tactici
legale ca s-
o întârzie.
S-a ajuns la
o
înţelegere

cu
procurorul
local din
Edgartown,
care era
prieten cu
Ted.
Kennedy a

recunoscut
că a fugit
de la locul
accidentulu
i şi a fost
condamnat
la două luni
de

închisoare cu suspendare. Cam la o săptămână după

accident,
Kennedy şi-
a pledat
cazul la TV
şi la radio
locuitorilor
din
Massachus

etts. A pomenit pentru prima oară de Gargan şi Markham, spunând:

„Este inadmisibil că am plecat de la locul accidentului”, a declarat el.

Discursul
lui
incoerent a
scârbit
întreaga
ţară. Ba
chiar şi pe
prietenii lui

Kennedy.
De
exemplu,
pe
Theodore
Sorenson,
care lucra
pe atunci la

o carte
despre
familie.
Sorenson a
caracteriza
t atitudinea
lui Ted
drept

„incalificab
ilă” şi a
scos câteva
pasaje din
carte
referitoare
la
„luminosul

viitor politic” al lui Edward.

Nu s-ar fi deschis nici o investigaţie, dar

protestele publice au fost atât de răsunătoare e încât, în ianuarie 1970, s-a declanşat

ancheta.
Rezultatele
s-au făcut
publice
abia peste
nouă luni.
Kennedy a
susţinut că

nu mai
fusese la
Chappaqui
ddick
înainte de
18 iulie şi
de aceea se
rătăcise.

Totuşi,
mulţi
localnici au
declarat
că-l mai
văzuseră
de câteva
ori înainte

de această
dată. Pe 18
iulie,
parcursese
de două ori
drumul
pavat spre
feribot şi

cel nepavat până la plajă. Deci era familiarizat cu zona.

El a declarat,

de
asemenea,
că a plecat
de la
petrecere
la 11:15
p.m, dar
şeriful

Look a văzut o maşină parcată cu doi pasageri în ea la 12:45 a.m.

Probabil că Edward a scăzut o oră, pentru că feribotul se oprea la miezul nopţii. La

anchetă, a
declarat că
o ducea pe
Mary Jo
înapoi la
hotel,
pentru că
se simţea

rău. Cu
toate
acestea, nu
şi-au luat la
revedere
de la cei de
la
petrecere

şi Mary Jo
şi-a lăsat
geanta.
Când
Gargan şi
Markham
s-au întors
la

petrecere,
nu aveau
hainele
ude, aşa
cum ar fi
trebuit,
dacă s-a fi
scufiindat

după fată.
Deci
nimeni nu
a încercat
s-o salveze
pe Mary Jo.
Un
localnic

susţine că
a văzut trei
bărbaţi
într-o
barcă,
traversând
canalul
Edgartown,

în jurul
orei 2 p.m.
A doua zi
de
dimineaţă,
un băiat a
descoperit
că barca lui

v.

fusese
folosită în
timpul
nopţii şi
legată în
alt loc. Prin
urmare,
Kennedy

nu
traversase
canalul
înot. Când
s-a întors la
petrecere,
după ce a
căzut cu

maşina în
lac, a
trecut pe
lângă două
clădiri
luminate.
într-una ar
fi putut să

fie oameni,
iar a doua
era o staţie
de
pompieri
nefolosită,
de unde ar
fi putut să

dea alarma
şi să adune
ajutoare în
câteva
minute.
Dar Ted nu
a făcut
nimic din

toate
acestea.
între ora
accidentulu
i şi
momentul
când l-a
anunţat –

când era
„ameţit şi
confuz” – a
reuşit să
dea
şaisprezece
sau
şaptesprez

ece tele-
foane,
inclusiv
unei
prietene
din Florida.
Această
listă cu

apeluri
telefonice,
văzută de
câţiva
oameni, nu
a fost
prezentată
la anchetă,

pentru că
se
„pierduse”.
încercarea
de a se
obţine
exhumarea
cadavrului

a eşuat. Cererea a fost refuzată de tribunalul din Pennsylvania, mai ales

pentru că părinţii fetei, catolici fervenţi, s-au opus vehement. Cardinalul

Cushing i-a îndemnat să refuze, pentru că „ar desacraliza ” trupul. Şi, dacă este

puţin
probabil ca
familia
Kopechne
să-l fi
cunoscut
personal pe
cardinalul

Cushing,
clanul
Kennedy îl
cunoştea în
mod sigur.
Nu cumva
l-au pus să
facă

presiuni asupra soţilor Kopechne? În raport, judecătorul, a afirmat:

„Consider
că...
Edward
Kennedy a
condus
imprudent
maşina... şi
acest fapt a

contribuit
la moartea
lui Mary Jo
Kopechne.”
Dar nu s-a
mers mai
departe. S-
a stabilit

de
asemenea
că Ted şi
Mary Jo nu
aveau de
gând să se
întoarcă la
Edgartown

şi că
Edward
Kennedy a
luat-o în
mod voit pe
drumul
nepavat.
După cum

a remarcat
unul din
scriitori:
„Nu era
nevoie să
fii admi-
ratorul lui
Edward

Kennedy ca
să-ţi dai
seama că el
şi avocaţii
lui i-au
manipulat
pe toţi şi
pe toate –

procuratură, stat, oficialităţi, presă, public, prieteni, evenimentele în sine –

remarcabil.
”

Cel mai trist este că Mary Jo ar fi putut scăpa cu viaţă. Când

s-a scos
maşina din
apă, după
zece ore de
când se
scufundase
, mai erau
câteva

pungi de
aer în
vehicul.
Faţa lui
Mary Jo
era
îndreptată
spre una

dintre ele.
Se pare că
s-a sufocat,
nu s-a
înecat,
după ce s-a
terminat
oxigenul

din acea
pungă.
Poate că a
mai
supravieţui
t câteva
ore, înainte
să se

sufoce.
Dacă Ted s-
ar fi oprit
la una
dintre case
să ceară
ajutor,
poate că ar

fi reuşit s-o
salveze. La
anchetă,
„experţii
au declarat
că Mary Jo
ar fi scăpat
cu viaţă

mai mult
ca sigur,
dacă Ted ar
fi dat alar-
ma de
incendiu.”
Părinţii lui
Mary Jo au

venit pe
insula
Chappaqui
ddick în
1975 şi au
declarat că
„nu au fost
satisfăcuţi

de
relatarea
senatorului
.”

Alt zvon
apărut
după
moartea lui

Mary Jo susţinea că fata ar fi fost gravidă cu Ted. Autopsia ar fi lămurit

imediat lucrurile, dar familia Kennedy s-a opus din răsputeri.

În momentul

accidentului, era aproape o certitudine că Ted Kennedy va fi nominalizat

să
candideze
la alegerile
prezidenţia
le din 1972
de către
democraţi.
Dar, în

ciuda
măsurilor
luate,
şansele lui
s-au
spulberat
în noaptea
aceea. în

toamna lui 1974, Ted a încercat să-şi reia avântul, dar reporterii au

dezgropat
din nou
incidentul
Kopechne.
în
septembrie
1974, Ted a
anunţat că

se retrage. Motivul principal a fost acela că Boston Globe declanşase o masivă

investigaţie
a cazului,
indicând
sute de
nepotriviri
între
mărturia
lui Ted şi

declaraţiile prietenilor lui.

Ted şi-a anunţat intenţia de a candida pentru

preşedinţie
în 1979,
dar nu
avea nici o
şansă.
Căsătoria
lui era
destrămată

, mai ales
din cauza
firii lui
desfrânate.
Se zvonea
că Ted
întreţinea
relaţii cu

femei de
genul
Margaret
Trudeau,
bogătaşa
Amanda
Burden,
schioarea

Suzy Chaffee şi altele. I se dusese vestea atât de mult, încât New Republic a

însărcinat-
o pe
feminista
Suzannah
Kessard să
scrie un
articol
despre

afemeiatul Ted. în cele din urmă, a fost publicat în Washington Monthly, cu următoarea

concluzie: „Ted prezenta devieri de compor-tament, tendinţe narcisiste

şi un ego
infantil,
care
trebuia
hrănit în
permanenţ
ă.” Ori de
câte ori

Ted încerca
să
candideze,
i se punea
în faţă
cazul
Chappaqui
ddick şi el

constata că
nu poate
răspunde
la între-
bările
jenante.
Şansele lui
s-au

spulberat
din nou
atunci când
presa a
început să-
şi bată joc
de el făţiş,
poreclindu-

l FRK (de la Fat Rich Kid – Copil gras şi bogat –, nume inventat de un

aghiotant
al lui
Carter).
Desfrân
area lui
Ted nu
reprezintă
un răspuns

la
„tragediile
sale
cumplite” –
era aşa cu
mult
înainte să
se întâmple

ceva.
încercând
să
analizeze
ce motive
ar avea
oamenii să-
l aleagă pe

Ted, un scriitor sugerează, vorbind despre clanul Kennedy în general:

„Bărbaţii Kennedy reafirmă calităţile pe care le simt la ei înşişi: insistenţă,

duritate,
sex,
lăcomie,
lipsa
simţului
moral şi
curaj.”
Toate

acestea îl caracterizează şi pe Ted – mai puţin duritatea.

„Teddy este

nebun”,
spunea
Truman
Capote.
„Un pericol
public. Un
irlandez
beat care-şi

pierde
cumpătul.
Aş prefera
pe oricine
ca
preşedinte
în locul
lui.”

TAPI

#

Ţapii se situează cu o treaptă mai jos decât Bar bă

Albastră.
Nici una
dintre
femeile
acestor
bărbaţi nu
a murit
prematur,

în
împrejurări
misterioase
. La prima
vedere, ei
formează
un grup
disparat,

fără trăsă-
turi
comune,
care
cuprinde
un fascist
italian, un
conducător

din
Orientul
Mijlociu, o
mână forte
din
Caraibe, un
dictator
asiatic, un

te- xan
crud şi
vulgar şi
un despot
african.
Toţi din
această
categorie

sunt
deosebit
de
afemeiaţi.
în situaţii
diferite, ar
fi putut fi

foarte
buni
prieteni.
Scopul lor
era să
reguleze
tot ce

mişcă.
Preferau
femeile
tinere,
deşi nu
neapărat.
Erau atât

de
obsedaţi,
încât unii
dintre ei
apelau la
oameni
speciali,

care
urmau să
le
furnizeze
în
permanen
ţă femei.

Deşi se
cunosc
puţine
amănunte
despre
tehnicile
lor

sexuale,
se ştie că
aveau un
stil rapid,
dur, şi că
actul
sexual în

sine dura
un minut
sau două.
Deşi
tratau
femeile cu
bru-

talitate,
acest fapt
nu le
împiedica
pe acestea
să se
simtă

atrase de
ei. Când
nu făceau
dragoste,
sexul era
principalu
l lor

subiect de
conversaţi
e.
Preferau
umorul
deochiat
şi

povesteau
cu lux de
amănunte
ce faceau
în pat
.Discreţi
a nu-i

caracteriza
pe nici unul
dintre ei.
Chiar dacă
poporul nu
ştia cine
erau, cei
apropiaţi

erau
perfect
lămuriţi.
Soţiile erau
conştiente
de
comportare
a soţilor,

dar nu
aveau ce
face. Unii
îşi per-
miteau să
aibă un
număr
practic

nelimitat
de neveste
şi au
împrăştiat
copii pe tot
cuprinsul
ţării. Cei
mai mulţi

erau
nelegitimi.
Altă
trăsătură
comună
era
dispreţul
faţă de

femei în
general.
Toţi
considerau
că femeile
erau nişte
fiinţe bune
numai

pentru sex,
gătit,
spălat,
crescut
copii şi alte
îndeletnicir
i de acest
gen.

Dornici să
posede cât
mai multe,
mulţi
dintre
aceşti
bărbaţi au
recurs la

afrodisiace
la
bătrâneţe,
ceea ce
este o
ironie,
ţinând cont
că s-au

lăudat
întotdeaun
a cu
virilitatea
lor. Toţi au
instaurat
regimuri
violente,

care s-au
extins
peste
hotare. Au
regulat
mult şi au
luptat mult.
Formând

un grup
pestriţ şi
putred,
Ţapii nu
cuprind cei
mai grozavi
şi isteţi
reprezenta

nţi ai genului.

BENITO MUSSOLINI

Conform tuturor relatărilor,

dictatorul
Benito
Mussolini
era brutal
şi mitocan
cu femeile.
Practica un
sex rapid şi

înjura în
gura mare
atunci când
ajungea la
orgasm.
Cowboy-ii
americani
nu-şi scot

niciodată
cizmele din
picioare.
Se spune
că mor
încălţaţi cu
ele. Aşa a
murit şi

Mussolini.
Şi tot aşa îi
plăcea să
se
reguleze.
Benito s-a
născut pe
29 iulie

1883 şi a condus Italia din 1922 până la moartea lui.

Şi-a început

viaţa
sexuală la
şaisprezece
ani şi de
atunci a
avut
numeroase
femei şi a

frecventat
nenumărat
e bordeluri.
Prima lui
experienţă
sexuală a
fost cu o
prostituată,

care
„degaja
grăsime
din fiecare
por”, din
câte îşi
aminteşte
el. A spus

că această
experienţă
l-a făcut să
se simtă
„murdar –
şi a plecat
clătinându-

se ca un om beat.”

Dar apoi a constatat că avea succes la femei.

Obişnuia să
le agaţe ori
de câte ori
avea ocazia
şi să le
reguleze pe
malul
râului, pe

scări sau
rezemate
de copaci.
„Dezbrăcă
m din
priviri
orice fată
pe care o

vedeam”, mărturiseşte el. încă din tinereţe, a contractat o boală venerică.

Nu se ştie
dacă era
chiar
sifilisul
care-l va
chinui mai
târziu.

O fată de douăzeci de ani, al cărei soţ îşi făcea armata, a fost prima

femeie care
a
reprezentat
mai mult
decât o
aventură
de-o
noapte. A

devenit
prima lui
amantă în
1902.
„Iubirea
noastră era
sălbatică şi
plină de

gelozie”, îşi aminteşte el. „Făceam ce doream cu ea.” Se regulau şi se băteau

cu aceeaşi
pasiune
care a
caracteriza
t întreaga
sa viaţă
amoroasă
de tinereţe.

O dată a
înjunghiat-
o în
coapsă,
vârându-i
cuţitul
până la
plăsele.

„Abuza
întotdeaun
a de ea, o
bătea şi
făcea
dragoste
violent,
egoist.”

Altă cucerire timpurie a fost Virginia, care avea un ten frumos şi

arăta
destul de
bine. A
plăcut-o de
cum a
văzut-o,
aşa că, fără
să stea

mult pe
gânduri,
„am prins-o
pe scări,
am trântit-
o într-un
colţ şi am
posedat-o.

Când ea s-a ridicat, plângând umilită, m-a insultat, spunând că i-am răpit onoarea, şi

probabil că
avea
dreptate.
Dar, vă
întreb, la
care
onoare se
referea?”

Virginia a fost amanta lui timp de trei luni. Mussolini a călătorit mult în

tinereţe,
lăsând în
urma lui un
şir de
amante
neconsolat
e. O
tehnică

favorită
pentru a
câştiga
favorurile
sexuale ale
unei fete
era cea
veche de

când
lumea: le
promitea
că se
însoară cu
ele.
    în jurul
anului

1906, a
devenit
profesor şi
a continuat
să alerge
după
femei. Unul
dintre

biografii
săi a scris
despre
regiunea
Friuli, unde
a predat
Mussolini,
că „un

bărbat care
nu bea, nu
mănâncă şi
nu face
dragoste
pasional nu
merită

numele de bărbat”.

S-a îmbolnăvit de sifilis în 1907 şi s-a tratat timp de

cincispreze
ce ani. în
anii 1920,
când a
constatat
că nu se
simţea
prea bine, i

s-a luat
sânge şi s-a
trimis la
analiză în
Anglia.
Testele au
arătat că
nu mai

avea
microbul
sifilisului.
Deoarece
se
răspândise
ră zvonuri
că

dictatorul
ar avea
această
boală,
Benito s-a
gândit să
facă
publice

rezultatele
analizelor,
ca să pună
capăt
bârfelor.
Dar
aghiotanţii
lui l-au

convins să renunţe la această idee.

Femeia sortită să fie unica soţie a

dictatorului a fost Rachele Guidi. S-au cunoscut în 1908 sau 1909 şi au început să

trăiască
împreună
peste un
an. El avea
26 de ani,
iar ea 16.
Vor avea
cinci copii.

Rachele
era fiica
amantei
tatălui său.
Se glumea
că ar fi
sora
vitregă a

lui Mussolini.

În anul când a cunocut-o pe Rachele, se afla în oraşul

Trent de
şapte luni.
Benito nu i-
a scris nici
măcar o
dată în
acea
perioadă şi

a făcut un
copil cu o
femeie din
Trent.
Rachele şi
Mussolini
s-au
căsătorit

civil pe 29
decembrie
1925, când
dictatorul a
hotărât că
trebuia să
respecte
canoanele

religiei
ţării pe
care o
conducea.
Alt motiv a
fost acela
că Papa
Pius al IX-

lea i-a
cerut să se
căsătoreas
că. Dar
acest fapt
nu i-a
temperat
cu nimic

„ardoarea sexuală.”

Cu o lună înainte de căsătoria civilă, Benito avea

un fiu cu o coafeză, pe nume Ida Dalser. Acesta a fost singurul copil

neligitim
pe care-l va
recunoaşte
vreodată
dictatorul.
A fost de
asemenea
una dintre

cele mai
furtunoase
relaţii pe
care le-a
avut. Când
îi scria, se
semna

„iubitul tău sălbatic.”

Dalser a continuat relaţia cu Mussolini câţiva ani, cu scurte

perioade de întrerupere, până când el a părăsit-o definitiv în 1915. Dar

femeia nu
s-a lăsat
dată la o
parte atât
de uşor. S-
a dus odată
până la
Milano, la

biroul
amantului
ei, cu
copilul în
braţe şi i-a
strigat din
stradă să
coboare.

Mussolini a amenințat-o de la fereastră cu pistolul. Altă dată, a dat foc camerei de

hotel în
care se afla
şi a distrus
tot,
zbierând că
este soţia
dictatorului
. A trimis

scrisori de
ameninţare
lui Benito,
în care-i
cerea să se
ţină de
cuvânt şi
să se

însoare cu ea.

Nici pensia de întreţinere fixată de Mussolini nu a reuşit

să-i astupe
gura; ea a
insistat că
Benito îi
promisese
s-o ia de
nevastă.
încercând

cu
disperare
să evite un
scandal
public –
italianul de
rând nu era
la curent

cu
aventurile
sale
sexuale –,
Mussolini a
băgat-o cu
forţa într-
un azil de

nebuni,
cam în anul
1925, unde
a murit
zece ani
mai târziu.
Relatările
despre fiul

său sunt
contradicto
rii. Unii
susţin că
era handi-
capat fizic
şi mintal şi
că a murit

tot într-un
azil, în
1941. Iar
alţii spun
că era
normal şi
că a murit
pe front în

cel de-al doilea război mondial.

în acei ani, Mussolini a avut

nenumărat
e legături.
Una dintre
ele a fost
Margareta
Sarfatti,
care locuia
la Milano.

Mussolini s-a mutat definitiv la Roma la sfârşitul lui 1922, să conducă Italia.

Rachele i s-
a alăturat
abia peste
cinci ani.
Până atunci
a locuit la
Milano.
Benito

venea la
Milano de
câteva ori
pe an.
Uneori, ca
s-o vadă pe
Sarfatti.
într-una

dintre
aceste
vizite, în
1924, când
venise la
Milano
pentru o
înmormânt

are, a
petrecut
zece zile cu
Sarfatti,
spunându-i
soţiei sale
că doarme
la birou.

Rachele,
care-l
cunoştea, a
aflat de
noua lui
amantă şi a
părăsit
imediat

Milano.
Sarfatti
venea
permanent
la Roma,
unde dic-
tatorul o
vizita la

hotel. Nu a terminat definitiv cu ea decât la jumătatea anilor 1930. Această

amantă era evreică.

Leda Rafanelli a fost urmărită fără succes de Benito

între 1913-1914. I-a spus că nu era însurat şi că nu avea nici un fel de obligaţii.

Şi, când a
aflat că
minte, i-a
explicat cu
neruşinare
că soţia lui
era
obişnuită

cu
aventurile
sale. I-a
spus, de
asemenea,
că „avea
nevoie de o
femeie

talentată,
care să-l
susţină ca
amantă
oficială.”
Unul dintre
scriitori a
remarcat

că nici una
dintre
femeile lui,
poate cu
excepţia
Clarei
Petacci, nu
era

drăguţă:
„Ba se
putea
spune chiar
că erau
urâte şi
deosebit de
neatrăgăto

are. Gustul
lui în
asemenea
privinţe era
un motiv
de uimire
pentru

asociaţii
săi.”

Claretta sau Clara Petacci a fost cealaltă amantă

importantă din viaţa lui. Născută în 1912, fiind cu aproape treizeci de ani mai

tânără
decât
dictatorul
italian, ea
l-a
cunoscut în
1932. L-a
venerat

dintotdeau
na. Rachele
susţine că
Clara i-a
cunoscut
mai întâi
pe cei doi
fii ai lui

Benito într-o cofetărie din Roma, unde a încercat să le trezească interesul.

Şi, văzând
că nu
reuşeşte,
şi-a
încercat
norocul cu
tatăl. Clara
este

descrisă drept o femeie ambiţioasă, care s-a implicat în hotărârile politice.

Sigur, rolul ei era minor.

Se spune că primele întâlniri ale Clarei cu

Mussolini
au fost
platonice.
în perioada
respectivă,
Clara s-a
măritat,
dar

căsătoria a fost de scurtă durată. Relaţia cu Ducele s-a încheiat în 1936.

Mussolini îi
telefona
zilnic şi,
peste puţin
timp, a
instalat-o
în
apartament

ul lui
personal.
„Se ducea
acolo, în
jur de ora
trei, în
fiecare
după-

amiază, şi
îşi aştepta
răbdătoare
stăpânul.”
Trebuia să
fie mereu
prezentă,
chiar dacă

el nu
apărea
întotdeaun
a. Soţul de
care s-a
despărţit a
fost exilat
de

Mussolini
în Japonia,
ca să evite
un scandal.
„Publicul
italian nu
ar fi fost de
acord, iar

el nu voia
să-şi asume
un risc
politic.” De
fapt, nu s-
a aflat de
această
legătură

decât la
sfârşitul lui
1942, când
zvonurile s-
au
răspândit
cu
repeziciune

. „Ulterior, sexualitate a lui a devenit legendară.”

în timp ce se afla la Roma, a

continuat
să-şi facă
de cap. O
pictoriţă
străină,
căreia i-a
pozat de
câteva ori,

i-a făcut un
tablou şi un
copil. O
actriţă sau
o ziaristă
franceză,
cunoscută
sub numele

de
Mademoise
lle
Fontages –
pe numele
ei adevărat
Magda
Caraboeuf

– a venit la Roma în 1937. Când s-a întors la Paris, a spus că fusese amanta lui

Benito. Din câte a mărturisit, primul lui gest de „tandreţe” faţă de ea a fost acela

că i-a luat
eşarfa de
mătase şi a
vrut s-o
sugrume.
„în cele
două luni
cât am stat

la Roma,
Ducele m-a
avut de
douăzeci
de ori”, a
povestit ea.
Această
declaraţie

a provocat
scandal;
drept
rezultat,
Mussolini a
anunţat
poliţia şi
ambasada

franceză că
nu va mai fi
primită în
Italia.
Montages a
reacţionat
încercând
să se

otrăvească,
iar apoi a
tras cu
pistolul şi l-
a rănit pe
ambasador
ul francez.
Considera

că, din
cauza lui,
„pierduse
iubirea
celui mai
minunat
bărbat din
lume.”

Activităţile sexuale ale Ducelui i-au inspirat legile. Ca dictator, a impus o

taxă pe „celibatul nejustificat”. Această măsură era destinată să sporească

rata
natalităţii.
S-au
instituit
pedepse
severe
pentru
adulter,

mai severe
pentru
femei decât
pentru
bărbaţi.
Conform
ordinului
lui

Mussolini, „cine contracta sifilis trebuia să răspundă penal.”

Benito ştia că escapadele sale sexuale o îndurerau pe Rachele, dar nu

conta. A continuat să alerge după femei. De fapt, când avea de ales între

probleme
de stat şi
probleme
sexuale,
ultimele
aveau
întotdeaun
a

prioritate.
Deşi era
şeful
statului, îşi
satisfăcea
întotdeaun
a dorinţele.
Dispărea

cu vreo femeie şi punea toată poliţia în alertă.

Fie veneau

femeile la
el, fie se
ducea el la
femei.
Şoferul lui,
Ercole
Borrato, îl
plimba la

diverse
adrese,
prin toată
Roma.
Femeile
care
veneau în
biroul lui

erau
posedate
pe podea
sau pe
pervazul
ferestrei de
pasionalul
Duce...

„care se
deranja
rareori să-
şi scoată
pantalonii
sau
pantofii.” I-
a spus lui

Borrato că
„un bărbat
ar trebui să
aibă motor
la spate, ca
să ajungă
să le

satisfacă pe toate.”

Alt scriitor spunea că îi plăceau toate femeile, cu

condiţia să
nu fie
slabe.
„Singura
lui
pretenţie
era să
miroasă

puternic,
fie a
parfum,
dacă trupul
lor nu avea
o duhoare
specifică,
fie a

transpiraţi
e, pe care o
prefera cel
mai mult.”
Nu-l
deranja
dacă nu
erau

curate. Şi
nici nu se
gândea să
le facă să
se simtă
bine. Le
întindea pe
podeaua

goală din
biroul lui
sau pe
pervaz.
Acestea
erau
locurile lui
preferate.

Nu-şi
scotea
pantalonii
sau
pantofii, iar
sexul se
termina
într-un

minut sau
două.
Clara se
plângea
odată,
apropo de
tehnica lui
rapidă:

„Nici
măcar nu-şi
scoate
cizmele.”
Deşi se
mişca
repede, era
foarte

zgomotos,
pentru că
„nu poate
face
dragoste în
linişte şi, în
timp ce
ţinea o

femeie în
braţe,
scotea fel
de fel de
exclamaţii,
înjurături
şi strigăte”.
Probabil că

aşa se explică de ce prefera secretari surzi.

Amantel e lui Benito proveneau

din toate
categoriile
sociale –
măritate,
nemăritate,
ziariste,
actriţe,
servitoare,

contese,
turiste
străine,
soţii de
fascişti –
„şi toate
vorbeau
după aceea

despre
experienţel
e lor fără
regret şi
adesea cu
mândrie.”
Şi
reveneau,

pentru că
„nu puteau
refuza un
om atât de
important.”
Altele erau
„fascinate
de

senzualitat
ea lui, mai
ales când
brutalitate
a şi
sălbăticia
înjurăturilo
r din

momentul
orgasmului
erau
urmate de
cuvinte
tandre.” Li
se părea
fascinant.

Mussolini
ştia asta,
pentru că
simţise de
mult că
femeile
„preferă
bărbaţii

brutali în
locul celor
manieraţi.”
în afară
de faptul
că practica
sex brutal,
Benito

considera
că
intervenţia
femeilor în
politică
este un
dezastru.
Le chema

atunci când
avea
nevoie de
ele şi apoi
le concedia
imediat.
Clara ştia
că amantul

ei avea
multe
aventuri şi
era geloasă
şi
îngrijorată
să nu fie
înlocuită de

alta.
Mussolini
„recunoşte
a dreptul
Clarei de a
fi geloasă
şi propriul
lui drept de

a profita de
orice
ocazie care
i se
oferea”.
„Are o
groază de
femei”, s-a

plâns Clara unei prietene.

Ducele se lăuda adesea faţă de Clara cu cuceririle

lui. în felul acesta, o facea „să-şi vadă lungul nasului”. Amantelor preferate le dădea

numărul lui
de telefon
personal,
dar îl
schimba
imediat
cum se

plictisea de ele.

Rachele a fost printre ultimele care au aflat de

aventura
lui cu
Clara. I-a
spus o
servitoare,
pe la
jumătatea
anului

1943.
Femeia a
clocotit de
furie luni
de zile,
înainte să-
şi înfrunte
rivala.

Când a
ajuns acasă
la Clara,
paznicul nu
a lăsat-o să
intre şi i-a
cerut mai
întâi

instrucţiuni
lui Benito.
Ducele a
autorizat
întâlnirea
şi, când s-a
întors,
paznicul a

găsit-o pe
Rachele
încercând
să
escaladeze
gardul înalt
de trei
metri, care

înconjura
proprietate
a. Rachele
a comentat
acru
despre
hainele lui
Petacci,

spunând:
„Câtă
eleganţă!
Această
femeie
întreţinută
este cu
adevărat

elegantă!
Aşa se
îmbracă o
femeie
când este
amanta
con-
ducătorului

naţiunii – şi uitaţi-vă la mine, care sunt măritată cu el.” Aceste cuvinte au fost urmate

de insulte
şi ţipete de
ambele
părţi. Un
aghiotant
al lui
Mussolini,
prezent la

această scenă, a trebuit să le despartă. Clara a leşinat. „Ştiu eu

cum este
cu
leşinurile
astea”, a
spus
Rachele.
„Nu moare

nimeni din
aşa ceva.”
Petacci
şi-a revenit
şi l-a sunat
pe Benito
să-i spună
că Rachele

o făcuse
curvă.
Nervos,
Ducele i-a
spus
aghiotantul
ui său să
menţină

controlul
asupra
situaţiei.
Dar
Rachele a
trecut din
nou la atac
şi i-a cerut

Clarei să
pună capăt
legăturii cu
soţul ei.
Clara a
spus că
Mussolini
avea

nevoie de
ea şi că
scrisorile
lui sunt cea
mai bună
dovadă.
„Arată- mi-
le”, i-a

cerut
Rachele.
Petacci l-a
sunat pe
Benito,
care i-a dat
per-
misiunea

să citească
o parte
dintre ele,
spunând:
„Bine, dar
nu
înrăutăţi
lucrurile.”

După ce Clara a început să le citească, Rachele i le-a smuls din mână şi aghiotantul

a trebuit să
intervină
din nou,
alegându-
se cu o
zgârietură
din partea
soţiei

dictatorului. După două ore, Rachele şi-a dat seama cu amărăciune că este

înfrântă şi a plecat.

În noaptea aceea, a încercat să se sinucidă,

luând
otravă. Şi,
câteva
nopţi după
această
ceartă,
Mussolini a
dormit într-

adevăr la el în birou.

în 1943, dictatorul se săturase de Petacci şi, în consecinţă,

a încercat
să pună
capăt
relaţiei lor.
I-a
mărturisit
unui
prieten că

amanta lui
este
„revoltătoa
re”. Odată,
a trebuit să
pună o
santinelă s-
o împiedice

să intre în
reşedinţa
lui. Dar tot
a intrat.
„S-a
terminat”,
i-a spus
Mussolini.

Dar Clara l-
a implorat
şi a reuşit
să-l
înduplece.
A mai
încercat de
câteva ori

să scape de ea, dar îl facea întotdeaun a să se răzgândeas că. Odată, i-a spus:

„Te rog să
mă laşi în
pace!
Războiul
merge
prost. Este
posibil ca
oamenii să

mă critice
pentru
slăbiciunea
de care
dau
dovadă.
Există deja
o femeie

care m-a
împins
numai la
prostii –
gata, m-am
săturat!”
în
noaptea de

28 aprilie
1945,
Mussolini
şi Petacci
erau într-o
maşină şi
încercau să
füga din

ţara
invadată de
forţele
aliate. Dar
au fost
prinşi de
partizanii
italieni şi

împuşcaţi.
A doua zi,
trupurile
lor au fost
atârnate cu
capul în jos
în piaţa
publică din

Milano şi
lăsate
acolo timp
de câteva
ore. Clara
n-ar fi
trebuit să
fie cu el în

maşină în
ziua aceea.
Ar fi putut
să plece
mai
devreme
din ţară, în
siguranţă,

aşa cum
încercase
s-o
convingă
Mussolini.
Dar ea
refuzase,
insistând

să rămână
cu amantul
ei.
în
amintirile
ei,
publicate
zeci de ani

mai târziu,
Rachele a
ştirbit
mare parte
din
legendara
sexualitate
a soţului ei.

Susţinea că „pal-maresul lui nu era mai impresionant decât cel al oricărui italian

atrăgător...
Soţul meu
dormea
întotdeaun
a acasă –
cu excepţia
perioadelor
când era

plecat.” A susţinut că „nu umbla după femei”. Rachele a recunoscut totuşi că au

existat trei
femei care
au facut-o
să sufere:
Dalser,
Sarfatti şi
Petacci.

IBN SAUD

Dacă ar fi să ţinem cont de numărul de femei cu care s-a

culcat, Ibn Saud ar putea fi declarat campion mondial, cel puţin în epoca

modernă.
Dar a avut
şi avantaje
incontestab
ile: o
religie care
dă frâu
liber

bărbaţilor
şi o ţară
care poartă
numele
familiei
sale. Ibn
Saud s-a
născut cu

aproximaţi
e între anii
1876 –
1880. în
1932, a
creat
Regatul
Ara- biei

Saudite, pe
care l-a
condus
până la
moartea sa,
survenită
pe 9

noiembrie 1953.

S-a căsătorit prima oară în Kuweit, când avea numai

cincispreze
ce sau
şaisprezece
ani.
Mireasa lui
era mai
tânără, dar
a murit la

scurt timp
după
aceea. La
începutul
secolului,
avea cel
puţin două
neveste şi

nu ştiu câte
amante. în
preajma
vârstei de
treizeci de
ani, Ibn
Saud
susţinea că

avusese 75 de neveste.

Unul dintre motive era adesea cel politic. Stăpânitor

ul
deşertului
trebuia să
stabilească
legături de
rudenie cu
diverse
clanuri şi

triburi,
pentru a
forma
şi/sau a
cimenta
alianţe. Ca
musulman,
respecta

legea
căsătoriei
stipulată
de Coran.
Un bărbat
avea voie
să se
însoare cu

patru femei
odată.
Ceremonia
de
căsătorie
era simplă
şi dura
câteva

minute. Cei
care erau
în preajmă
jucau rolul
de martori.
Divorţul
era şi mai
rapid.

Bărbatul trebuia să declare de trei ori soţiei sale că divorţa de ea şi se termina.

Ibn Saud
nu şi-a luat
niciodată
mai mult
de patru
soţii
deodată.

în jurul anului 1915, Ibn a fost rănit la şold, în timpul unei bătălii în deşert. în

timp ce
zăcea în
cortul lui,
în
convalesce
nţă, s-a
răspândit
zvonul că

îşi rănise
organele
genitale şi
că era
teminat ca
tată şi soţ.
într-o ţară
în care

virilitatea
se situa pe
primul
plan, era
un zvon
periculos şi
mulţi
pretendenţi

la tron s-au grăbit să facă un pas înainte. Ibn Saud a fost prevenit şi a trimis disperat

emisari în
cel mai
apropiat
sat, să-i
aducă o
mireasă,
cât mai
repede.

Avea mai puţin de patru la vremea aceea. Şi i s-a adus o fată. Ibn s-a căsătorit

cu ea imediat şi a pus capăt zvonului.

Ibn Saud a fost obsedat întotdeaun

a de sex şi
de femei. I-
a spus
odată unui
vizitator
englez că
nu avea
decât trei

plăceri în viaţă: „Rugăciunile, femeile şi parfumul, exact în această

ordine.”
Altui viz-
itator, i-a
mărturisit
că sexul
era o mare
plăcere şi
lucrul

pentru care
merita într-
adevăr să
trăieşti era
„să-ţi
lipeşti
buzele de
buzele unei

femei,
trupul tău
de trupul ei
şi
picioarele
tale de
picioarele
ei”. Un ob-

servator
spunea că
„nevoia
pasională
de femei
era
fundament
ală în ceea

ce-l privea,
făcea parte
din
raţiunea lui
de a fi, îl
ridica
deasupra
celorlalţi

bărbaţi,
făcea din el
un
conducător.
Iar, ca şef
al statului,
avea la
picioare

toate femeile pe care le dorea”.

Deşi n-a avut niciodată mai mult

de patru
neveste în
acelaşi
timp, Ibn
Saud a
adunat
înjur de
300 soţii pe

toată
durata
vieţii sale.
Când a
murit avea
patru. Ori
de câte ori
pleca într-o

călătorie, Ibn îşi făcuse un obicei să divorţeze de cea la care ţinea cel mai

puţin. în
felul
acesta,
asigura un
loc liber, în
caz că
întâlnea
vreo

femeie
care-i
cădea cu
tronc sau
întrezărea
vreo
posibilitate
de alianţă.

Femeile erau înfăşurate din cap până-n picioare. Când Ibn sau

aghiotanţii
săi alegeau
nevestele,
se ghidau
după ochii,
voce,
atitudine,
familia din

care făceau
parte şi
după orice
zvonuri
care
circulau
despre

frumuseţea lor.

în unele cazuri, nici nu le vedea feţele, pentru că descoperir

ea chipului
nu era
primul
lucru pe
care-l
făcea. Dacă
noua soţie
îl

dezamăgea
, divorţa de
ea în
dimineaţa
care urma
după
noaptea
nunţii.

Aceste
femei erau
înapoiate
taţilor lor
cu
mulţumirile
lui Ibn şi cu
un cadou.

Cele care
aveau copii
erau
pensionate
şi li se
dădeau
case, până
când

copilul
împlinea
şase sau
şapte ani –
adică
trebuia să
fie destul
de mare să

poată locui
la palat.
Cele
divorţate şi
aruncate
după
noaptea
nunţii erau

libere să se
recăsătore
ască. Se
spunea că
nu erau
stigmatizat
e dacă fus-
eseră

femeile conducător ului deşertului.

Coranul cerea ca un bărbat să-şi trateze în

mod egal
nevestele,
aşa că
fiecare
dintre
soţiile lui
Ibn avea
casa ei cu

servitori şi ajutoare. Ibn Saud le vizita pe fiecare pe rând. Soţiile lui nu erau

văzute de
alţi bărbaţi
şi nici nu
discuta
despre ele.
Dar asta nu
însemna că
nu mai

avea şi alte
femei.
Palatul era
plin de
concubine
– care
aveau un
statut

similar
soţiilor –,
sclave şi
femei pe
care le
cumpărase.
Ele erau
admise de

Coran. Religia musulmană nu impune restricţii numerice şi probabil că Ibn Saud a

avut femei
cu sutele
cât a trăit.
Dar Ibn
Saud era
un om
disciplinat
şi şi-a

impus
singur
limite,
folosind
numărul
patru ca
bază. A
creat

echipa „A”,
formată din
patru soţii,
patru
concubine
şi patru
sclave.
Acestea

erau
femeile cu
care se
regula.
Membrele
echipei se
puteau
schimba

zilnic sau
de la oră la
oră, dar nu
erau
niciodată
mai mult
de
douăspreze

ce. în afară
de echipa
„A”,
accepta, ca
drept al
său
natural,
favorurile

oricărei
tinere fete
care îi era
prezentată
de gazdele
lui, când
călătorea
departe de

casă”. Acesta era un cunoscut obicei arab.

Evident, relaţiile lui

cu femeile
se limitau
la sex. Era
atât de
detaşat de
ele, încât,
într-un
rând, a

remarcat
că nu
văzuse
vreodată o
femeie
mâncând
sau bând.
Conversaţi

a lui cu
sexul opus
se limita la
banalităţi.
Şi le
dispreţuia,
bineînţeles.
Spunea că

femeilor li
se poate
permite să
asculte
citirea
cărţilor
sfinte, dar
că „scrisul

şi cititul
erau
nepotrivite
pentru
ele”. Altă
dată se
lăuda. „Nu
am ce face

cu femei
mai
bătrâne de
treizeci de
ani. Cum
împlinesc
această
vârstă,

divorţez de ele imediat.” A păstrat totuşi câteva care depăşiseră treizeci. De

exemplu,
cea de-a
doua soţie
a rămas
alături de
el toată
viaţa.
Divorţaseră

, dar au stat alături aproape cincizeci de ani.

A avut mulţi copii – 45 de fii

au ajuns la
vârsta
maturităţii
– cu cel
puţin 22 de
mame. Şi
cel puţin
tot atâtea

fiice cu şi mai multe femei. Numărul este impresionant, pentru că, pe

atunci, mortalitatea infantilă era de 75-80%.

Conform unui scriitor,

„potenţa
lui sexuală
a fost
fenomenală
aproape
toată viaţa
sa”. Se
culca cu

cel puţin o
femeie din
echipa „A”
şi
considera
că era
minimum
ce putea

face,
pentru a-şi
menţine
reputaţia.
Făcea
dragoste
rareori mai
mult de o

dată pe zi
şi niciodată
dimineaţa,
considerân
d că un
asemenea
obicei era
nesănătos.

Siesta era ora preferată pentru a-şi regula sclavele. Când termina cu

una, o
dădea
uneori mai
departe,
unui
prieten.
Discuta
„fără

perdea
despre
trupurile
sclavelor...
conversaţia
era atât de
tehnică şi
presărată

cu
reminiscen
ţe sexuale
şi erotice,
încât avea
accente
academice,
fără să

excludă
însă
lăudăroşeni
ile”.
O dată
cu trecerea
timpului,
îmbătrânin

d, Ibn a
făcut mai
puţini copii
şi a început
să se laude
mai mult
cu puterea
minţii sale.

A devenit
mai agitat
decât în
anii
tinereţii.
între 1942-
1943 i s-au
născut

patru fii,
apoi nici
unul, până
în 1947,
ultimul
văzând
lumina zilei
în 1952.

în 1945,
în decursul
acestei
perioade în
care au
apărut
temerile
scăderii

potenţei lui
Ibn Saud,
trusa
medicală
regală a
fost uitată
din
greşeală la

bordul unui
vas SUA.
Ofiţerii
americani
au
descoperit
cu această
ocazie că

ea era
plină cu o
bogată
varietate
de
afrodisiace.
Unul dintre
cei care

procurau
concubine
regale
continua să
recruteze
fete din ce
în ce mai
tinere,

crezând că
trupul lor
fraged o
să-l
revitalizeze
pe rege.
Chiar şi
în moarte,

Saud a vrut
mai mult
decât i s-ar
fi cuvenit.
Coranul
dădea
dreptul la
un număr

limitat de hurii în paradis (însoţitoare în cer). Ibn spera să i se facă un hatâr. Le-a

spus
prietenilor
„că spera
să i se
acorde o
dispensă şi
să aibă
patru sau

mai multe soţii pe lumea cealaltă.”

La moartea lui Ibn Saud, i-a urmat la

tron fiul
său Saud,
care a con-
dus până în
1964, când
a fost
înlăturat în
mod

paşnic. Pe urmă, ţara a fost condusă de alt fiu, Faisal, care a domnit din 1964

până a fost asasinat, în 1975.

Saud s-a născut în 1902. A avut 55 de fii şi 54 de

fiice şi un
harem
impresiona
nt, care
număra
peste o
sută de
soţii în

1964.
Numărul
total de
soţii şi
concubine
este
necunoscut
.

Faisal, născut între anii 1904-1906, a avut o tinereţe rebelă şi şi-a făcut de

cap în
perioada
cuprinsă
între 1920
şi 1930.
Diplomaţii
vremii
credeau că

nu va fi în
stare de
nimic,
pentru că
„era prea
legat de
femei”.
Dar, după

două
căsătorii
timpurii şi
de scurtă
durată, cea
de-a treia
s-a dovedit
fericită şi a

durat până
la moarte.
Se pare, de
asemenea,
că i-a fost
credincios
soţiei sale.
Nu a

profitat
vreodată
de avanta-
jele
poligamiei.
A avut opt
fii şi nouă
fiice. La

moartea sa,
era un rege
auster, pios
şi bătrân,
renumit în
toată
lumea
arabă

pentru ascetismul său.

RAFAEL TRUJILLO

Preşedintele

Republicii Dominicane din 1930 şi până la moartea sa, în 1961, Rafael Trujillo a

condus
ţara cu o
mână de
fier. Se
purta oribil
cu femeile
şi
„selecţiile”

sale
săptămânal
e erau
notorii. El
şi Idi Amin
sunt
singurii
bărbaţi

descrişi în această carte care au recurs la viol.

Rafael s-a născut pe 24

octombrie 1891, la San Cristobal, Republica Dominicană. A intrat în armată

în 1919, şi
în 1930 era
preşedintel
e ţării sale.
Se cunosc
puţine
lucruri
despre

tinereţea
sa, pentru
că Trujillo
a distrus
toate
informaţiile
existente.
Dar şi din

datele
rămase se
poate
alcătui un
portret
compromiţ
ător pentru
Trujillo.

între 1910-1916, a fost condamnat şi a primit amendă, precum şi câţiva ani

de temniţă.
Dar a
reuşit să
scape de
executarea
pedepsei,
deşi nu se
ştie cum.

Se pare că
ar fi comis
altă
ilegalitate
şi că un
timp ar fi
fost peşte.

în 1913, s-a căsătorit cu Aminta Ledesma. Părinţii ei s-au opus vehement,

pentru că
ştiau că
Rafael era
un bătăuş
şi un
fustangiu.
Dar Aminta
era

gravidă,
aşa că n-au
avut
încotro. Se
pare că
Trujillo a
stat foarte
puţin timp

cu soţia sa; cei doi au divorţat în 1925. Descrisă drept o persoană „umilă şi

ştearsă”,
Aminta a
fost practic
izgonită
după di-
vorţ, deşi a
continuat
să

locuiască
în capitala
dominicană
. Foarte
puţini
oameni
ştiau de

existenţa ei.

Spre sfârşitul anilor 1920, Trujillo a devenit şef

de stat
major, dar
tot nu era
admis în
cluburile
selecte şi
în lumea
bună din

societatea dominicană. Pentru a remedia acest neajuns, Rafael şi-a îndreptat

atenţia
asupra
Bienvenidei
Ricart.
Fata
provenea
dintr-o
familie

săracă, dar
bună. Ca
să-şi atingă
scopurile, a
copleşit-o
cu cadouri,
încercând
să se

însoare cu ea. Familia Ricart s-a opus la fel de mult ca soţii Ledesma şi din

aceleaşi
motive.
Totuşi,
Trujillo a
triumfat
din nou şi
s-a
căsătorit

cu Ricart în
1927. Dar
însurătoare
a nu i-a
temperat
firea
afemeiată
şi

Bienvenida s-a lămurit în curând cu cine avea de-a face.

La numai un

an după
căsătorie,
Trujillo s-a
îndrăgostit
de Maria
Martinez.
Familia ei a
fost atât de

revoltată
de această
legătură,
încât au
izgonit-o de
acasă.
Rafael a
instalat-o

în propriul
său
apartament
, ceea ce a
declanşat
un scandal
social.
Pentru a

contracara
revolta,
Trujillo a
inventat o
căsătorie
pentru
Maria, cu
un cubanez

care nu a apărut vreodată în Republica Dominicană. S-au măsluit şi actele de

căsătorie. în iunie 1929, Maria i-a născut un fiu, Ramfis. În general,

numele
Măriei nu a
apărut în
presă şi
copilul
Ramfis s- a
arătat în
public

împreună
cu
Bienvenida
, pentru a
se
înrădăcina
ideea că
sunt mamă

şi fiu. Dar lucrurile s-au schimbat în 1934, când s-a anunţat, în luna

decembrie
a acelui an,
că
Bienvenida
pleca în
străinătate
pentru
câteva luni,

într-o
călătorie
de plăcere.
După
aceea, nu
s-a mai
auzit nimic
de ea. în

1935, s-a
modificat
legea
divorţului,
intro-
ducându-se
un
amendame

nt care
preciza că
se putea
obţine pe
baza unor
temeiuri
mai mult
decât

ciudate, şi
anume „cu
acordul
unuia
dintre soţi,
dacă nu au
avut copii
în primii

cinci ani de
căsătorie
sau mai
târziu”. Iar
Bienvenida
nu avea
nici un
copil şi

astfel
Trujillo a
fost primul
care a
beneficiat
de
avantajele
noii legi.

Rafael a
obţinut
divorţul în
aprilie şi s-
a căsătorit
cu Maria
pe 28
septembrie

v.

. Atenţia presei a fost atrasă pe 30 septembrie , când s-a anunţat că dictatorul

s- a
căsătorit.
Dar
căsătoria
nu a pus
capăt
aventurilor
sale. Un

scriitor
spunea că
„senzualita
tea şi
dorinţa lui
sexuală
erau
extraordina

re. Nu era
numai
amoral, ci
şi profund
imoral...
Interesul
exagerat al
lui Trujillo

faţă de
femei era
remarcabil
prin
ferocitatea
sa.”
în luna
decembrie

1936, Lina Lovotan a fost proclamată Regina viitorului carnaval din Santo

Domingo.
Iar Trujillo
a pus ochii
pe ea,
inevitabil.
Lina s-a
ales cu o
vilă la

Miami –
unde a
locuit până
în anii
1970 – şi
cu un post
în acest
oraş pentru

fratele ei Jose, care a devenit viceconsul în 1943.

Maria şi Lina s-au angajat

într-o
competiţie
feroce
pentru a
ocupa
poziţia de
Primă
Doamnă.

Numai
după o
luptă
acerbă,
Maria şi-a
reconsolida
t poziţiile şi
Lina a

părăsit definitiv Republica Dominicană. Plecarea ei a fost grăbită de o încercare

nereuşită de asasinat. S-a dovedit apoi că Maria avea memorie bună. După

douăzeci
de ani de la
încoronare
a Linei ca
Miss,
Republica
Dominican
ă îşi alegea

reprezen-
tanta la
concursul
Miss
Univers din
1956, care
urma să se
ţină la

Long
Beach,
California.
Cu acea
ocazie,
doamna
Trujillo a
informat pe

membrii
juriului de
preselecţie
că puteau
alege pe
oricine în
afară de
două

persoane:
una era cea
mai
drăguţă
fată, iar
cealaltă –
nepoata
Linei.

Căsătoria celor doi a fost furtunoasă. în anii 1940, Maria l-a urmărit o

dată pe
Rafael
până la o
bază
armată,
crezând că
avea o
întâlnire

amoroasă.
Trujillo a
aflat şi s-a
înfuriat
atât de rău,
încât a
ordonat
unor ofiţeri

s-o împuşte
dacă intră
în cazarmă.
La
începutul
anilor
1950, se
zvonea că

urmau să
divorţeze.
Legenda
spune că
Maria şi-a
ameninţat
soţul cu
arma în

dormitorul
lor şi i-a
spus că o
să-l ucidă
dacă
încearcă să
divorţeze.
Iar Trujillo,

temându-se
că soţia sa
nu glumea,
a anulat
planurile
de divorţ.
Maria
şi-a păstrat

soţul până
la moarte,
dar a
trebuit să-i
suporte
nenumărat
ele
aventuri.

După cum
remarca un
scriitor,
„într-o ţară
latină,
virilitatea
se măsoară
prin

numărul
femeilor,
aşa că
atitudinea
lui Trujillo
faţă de
femei l-a
făcut

respectat”.
Apropiaţii
lui
glumeau
fără perdea
despre
escapadele
sale

sexuale.
Rafael nu
era un tip
discret.
Vanitatea a
jucat un rol
important
în viaţa

dictatorului
. Se
strângea în
corset, să-
şi ascundă
burta şi
purta
pantofi cu

toc, să
compensez
e cei un
metru
şaizeci ai
săi.
Ipohondru
înrăit, era

oricând
gata să
testeze noi
medicamen
te, mai ales
„cele
menite să
sporească

virilitatea”. Principalul subiect de discuţie la palat între Rafael şi aghiotanţii săi erau

proprietăţil
e noului
rival al
afrodisiacul
ui spaniol
„musca
spaniolă”.

Abelardo Nanita, biograful oficial al dictatorului, a scris despre el că

„succesul
lui la femei
nu avea
nici o
legătură cu
politica.
Era un tip
bine,

impunător
şi, când îşi
făcea
apariţia în
rândul
mulţimii
entuziasmate,

femeile îl
priveau
pline de
admiraţie
în primul
rând
pentru că
era un

bărbat
chipeş, nu
pentru că
era erou
naţional.”
Evident,
asta era
părerea pe

care şi-o cultiva Trujillo despre el.

Fiind un dictator cu multe probleme

pe cap, nu
avea timp
să umble
după
femei, aşa
că această
sarcină
revenea

aghiotanţil
or săi. Se
găseau
întotdeaun
a prieteni
şi oameni
dornici să-i
câştige

favorurile,
care îi
furnizau
prospături.
Mulţi taţi şi
fraţi
dominicani
au făcut

avere
datorită
unei rude
sau
prietene de
sex opus;
Pe
Rafael nu-l

interesau
soţiile
altora. îi
plăcea să
deţină
drepturi
exclusive
asupra

femeilor
sale.
Favoritele
lui erau
femei
însemnate,
de care nu
se putea

atinge nici
un bărbat
fără să
rişte.
Prefera
mulatrele
grăsuţe.
Găseai cu

greu o
femeie
slabă
printre
cuceririle
sale. Tip
galant şi
fin, lui

Rafael îi plăcea de asemenea să recite poezii pentru o noapte în alcov. Nu

agrea
prostituatel
e şi îşi
alegea
femeile din
diverse
medii
sociale.

Majoritatea erau virgine.

O dată cu trecerea timpului, procesul de selecţie a

devenit din ce în ce mai organizat. El a numit un responsabil, care

aduna o
dată sau de
două ori pe
săptămână
un grup de
femei – în
jur de
treizeci –

pe gustul
dictatorului
. Trujillo le
trecea în
revistă şi
indica pe
cine dorea
pentru

săptămâna
respectivă.
Celor alese
li se
spunea
unde şi
când
trebuie să

se prezinte.
Dictatorul
se regula
cu fiecare
femeie o
dată sau de
două ori.
Câteva

erau
păstrate
ceva mai
mult. O
favorită nu
avea
dreptul să
aibă viaţa

sociala
proprie,
dar, după
ce Trujillo
termina cu
ea, era
libera sâ-şi
continue

viaţa. Şi-a susţinut financiar toţi copiii, dar le-a acordat foarte rar

paternitatea.

Majoritatea femeilor adunate pentru selecţie

veneau de
buna voie,
deşi mai
erau şi
unele care
nu ştiau
despre ce
este vorba,

la început.
Probabil ca
fuseseră
alese de
cineva care
nu le
spusese
adevărul.

Trujillo nu
le forţa
niciodată
să se culce
cu el dacă
nu doreau.
Dar refuzul
lor avea

alte
repercusiu
ni – se
puteau
trezi fără
serviciu
sau vreuna
dintre

rudele lor
de sex opus
începea să
fie
amenințată
cu șomajul.
Sau, în
unele

cazuri,
iubitul sau
prietenul
se alegea
cu o bătaie
zdravănă.
Dar erau
rare cele

care îl refuzau. În ultimii cinci ani ai vieţii sale, Trujillo a devenit şi

mai
afemeiat şi
au început
să-i placă
fete foarte
tinere – de
vreo
şaisprezece

ani.
Selecţiile
aveau loc
mai des, de
vreo trei
ori pe
săptămână,
adunându-

se înjur de
patruzeci
de femei.
Mulţi
bărbaţi cu
funcţii sus-
puse aveau
un rol activ

în aceste selecţii. Funcţionar ul palatului care răspundea de această activitate

era
răsplătit cu
10% din
toate
proiectele
publice.
în
noaptea de

30 mai 1961, Trujillo era singur, cu excepţia şoferului său, care-l ducea la

noua lui amantă. Pe drum, o maşină plină cu con-spiratori l-a interceptat;

rebelii l-au atacat şi l-au rănit uşor. Şoferul a vrut să încerce să se

strecoare,
dar Trujillo
a rămas
acelaşi
bărbat viril
şi bătăios
până la
sfârşit,

refuzând să
se dea
bătut. Aşa
că a ieşit
din maşină
cu
pistoalele
în mână şi

a fost
lichidat
imediat.
SUKAR
NO
Legend
arele
escapade

sexuale ale dictatorului indonezian Sukarno au început la o vârstă fragedă. Deşi legea

musulmană
îi permitea
patru soţii,
el nu s-a
mulţumit
cu atât şi a
reuşit să
aibă cinci.

S-a născut pe 6 iunie 1901 în Indiile Olandeze de Est, aşa cum se numea

Indonezia
la vremea
aceea. S-a
implicat de
tânăr în
politică şi
s-a trezit
preşedintel

e ţârii sale atunci când aceasta şi-a proclamat independenţa, în 1945. S-a menţinut la

putere
până în
1966, când
a fost
înlăturat
printr-un
puci
militar. A

murit pe 21 iunie 1970.

Cam prin anul 1915, Sukarno era elev de liceu.

Colegii săi erau mai ales olandezi, deci băieţi albi. Adolescentul a simţit

ghimpele
rasismului,
fie real, fie
imaginar, şi
a jurat că
se va
răzbuna. Şi
cea mai

bună
răzbunare i
s-a părut să
se culce cu
fete albe.
Mai târziu,
Sukarno
avea sâ-şi

amintească
despre
această
perioadă:
„Doar aşa
puteam să
mă simt
superior

faţă de albi
şi sâ-i fac
să se
supună
voinţei
mele. Doar
acesta este
scopul, nu?

Un bărbat
cu piele
tuciurie sâ-
l domine pe
un alb!
Dominarea
unei fete
albe a

devenit o
problemă
de mândrie
pentru
mine...
Recunosc
că am
umblat

special
după albe.”
Şi este
evident că
a avut
succes.
Unul
dintre

primii săi mentori politici a fost un bărbat pe nume Tjokroamin to. în 1921,

s-a
căsătorit
cu fiica
mentorului
său, tânăra
de
şaisprezece
ani, Siti

Utari. A
fost mai
puţin o
căsătorie
din
dragoste şi
mai mult o
uniune-

simbol cu
tatăl ei.
Sukarno a
susţinut
mai târziu
că acea
căsătorie
nu s-a

consumat
niciodată şi
că a
considerat-
o pe Utari
mai mult
ca pe o
soră „decât

ca pe o
parteneră
de sex”.
Dar cei
care-l
cunoşteau
se amuzau
copios de

asemenea
declaraţii,
pentru că
„libidoul
său
remarcabil
” devenise
legendar.

Cei doi au divorţat în 1923, când Tjokroamin to a început să aibă

probleme politice. Conform legii musulmane, procedeul este foarte simplu.

Bărbatul
trebuia să
rostească
„talak,
talak,
talak” şi să
înapoieze
femeia

tatălui ei. Este exact ce a făcut Sukarno.

Dar sexul, nu politica a fost

motivul acestui divorţ. în acelaşi an în care s-a căsătorit cu Utari, Sukarno s-

a mutat în
alt oraş,
pentru un
timp. A stat
în pensiune
la un
prieten al
socrului

său. Inggit Garnish era soţia prietenului şi era cu paisprezece ani mai mare decât

Sukarno,
dar el a
plâcut-o de
cum a
vâzut-o.
Relaţia lor
a început
de îndată.

După ce a divorţat, s-a căsătorit cu Inggit. Şi ea obţinuse divorţul între timp.

Dictatorul
spune
despre cea
de-a doua
soţie:
„Inggit şi
cu mine ne
asemânam

foarte
mult.
Aveam
amândoi
aceleaşi
interese...
şi-l iubeam

amândoi pe Sukarno.”

I-a rămas credincios aproape un an, ceea ce era un

record
pentru el,
dar apoi a
început să
vină târziu
acasă din
ce în ce
mai des. în

ciuda
acestui
fapt,
căsătoria
lor a
rezistat
până când
a apărut o

legătură serioasă, în 1938, care a provocat complicaţii.

Atunci Sukarno trăia în

exil, pe
coasta de
vest a
Sumatrei,
şi s-a
combinat
cu o fată de
cincispreze

ce ani, pe nume Fatmawatti, fiica unui şef de trib local. Inggit nu făcuse nici

un copil şi
avea
cincizeci şi
unu de ani.
Sukarno a
vrut ca
Fatmawatti
să fie cea

de-a doua soţie, dar s-au ivit discuţii. Organizaţii le feministe militante au lansat

proteste
vehemente
când au
aflat. Şi
nici cu
Inggit nu i-
a venit
uşor. Când

Sukarno i-a spus ca are de gând sâ-şi ia încâ o soţie, ca sa aibâ copii, Inggit a refuzat şi i-

a cerut
divorţul.
Sukarno i-a
spus: „Nu
am de gând
sa renunţ
la tine. Vei
rămâne

prima mea soţie.” Pe urmă i-a făcut altă propunere. „Deşi o iubesc pe Fatmawatti

, o să uit de
ea dacă tu
îmi găseşti
una mai
potrivită
pentru
mine.”

Nu s-a ajuns la nici o înţelegere şi subiectul a fost abandonat temporar.

Inggit nu
putea să
dea divorţ,
pentru că
acesta era
doar
avantajul
bărbatului,

conform
legii
musulmane
.
Descriindu-
şi
sentimente
le sale faţă

de Fatmawatti, Sukarno a spus: „Pentru mine era doar o fetiţă

drăguţă...
Am simţit
doar
dragoste
părintească
faţă de ea."
Dar cunos-
cuţii lui i-

au luat în
derâdere
vorbele,
spunând:
„A simţit o
furnicătură
în coapse.”

Căsători a lui s-a mai lungit câţiva ani, dar în condiţii proaste. Sukarno a

continuat
să se
combine cu
diverse
secretare şi
frecventa
cu
regularitat

e gheişele –
pe vremea
aceea,
Indonezia
era
ocupată de
japonezi.
Când, într-

o noapte, s-
a întors
acasă
târziu,
Inggit n-a
mai
suportat şi
i-a aruncat

în cap cu o cană. în 1943, au divorţat şi Sukarno s-a căsătorit cu

Fatmawatti
.
Abu
Hanifah,
asociat al
lui
Sukarno, a
descris-o

pe noua
soţie drept
tânără şi
drăguţă. Şi
i s-a părut,
de
asemenea,
„nesofistica

tă. Nu ştia
să se
îmbrace, şi
nici să se
poarte.
Singurele
atuuri ale
miresei

erau doar
tinereţea,
drăgălăşeni
a şi
zâmbetul...
Educaţia
socială a
fost opera

lui
Sukarno. El
a creat-o
după
propriul lui
gust şi
propria-i
imaginaţie.

Iar faptul
că s-a
plictisit
după aceea
de propria
lui creaţie
este altă
poveste.”

Hanifah a avut ocazia sâ-l cunoască mai bine pe Sukarno într-o zi, când

mergea cu
maşina
împreună
cu el şi cu
Fatmawati.
De câte ori
treceau pe
lângă o

femeie,
Sukarno se
zgâia la ea
şi comenta:
„Uite ce
drăguţă
este. Pun
pariu că nu

a împlinit
douăzeci
de ani” sau
„Ce gură
are, ce
sâni.”
Hanifah, la
rândul lui,

glumea,
spunând că
Sukarno nu
avea
altceva de
făcut decât
să se uite
la soţia de

lângă el,
dacă voia
să vadă o
femeie
drăguţă. La
care
Fatmawatti
a răspuns:

„Parcă nu
ştii cum
este Bung
Karno. Nu
ştie
niciodată
ce vrea cu
adevărat.

Ieri s-a
căsătorit
cu o femeie
mai în
vârstă,
experiment
ată, azi m-a
luat pe

mine, o
virgină
neştiutoare
,
Dumnezeu
ştie ce o să
dorească
mâine.”

Următoarea criză majoră sexuală care a zdruncinat viaţa dictatorului

s-a produs
abia în
1953. în
anul acela
a început
legătura cu
doamna
Hartini

Suwondo,
soţia unui
director de
companie
petrolieră.
Deoarece
locuia în alt
oraş, ea

trebuia să
vină cu
avionul la
Djakarta,
ca sâ-l
întâlnească
pe
Sukarno.

Un ofiţer
de armata
se ocupa
de detaliile
întâlnirii.

S-a aflat
repede de
legătura

dintre ei,
care a
devenit
principalul
subiect de
bârfa şi
comentarii
din presa

indonezian
â. Hartini
era
descrisă
drept o
femeie
sofisticată,
mai

emancipată
decât
Fatmawati.
Relaţia lor
era atât de
serioasă,
încât a
început să

îngrijoreze guvernul. Aii Saetroamid jojo, prim-ministrul indonezian voia să

evite un
scandal.
Dar
Sukarno
era hotărât
să se
însoare cu
această

femeie. Aii
i-a atras
atenţia ce
probleme
ar ridica un
asemenea
gest şi l-a
rugat pe

dictator s-o
păstreze
doar ca
amantă.
Sukarno i-a
răspuns că
o iubea şi
că „ar fi

imoral să nu o ia în căsătorie.”

În momentul acela, un mic grup de

indonezieni
încerca să
imple-
menteze
legea
căsătoriilor
monogame.
Atitudinea

lui Sukarno
a stârnit alt
val de
proteste
din partea
femeilor,
care au
organizat

marşuri
împotriva
lui. Chiar
dacă pe
Sukarno îl
deranjau
toate
aceste

manifestaţi
i, nu a luat
măsuri
împotriva
lor. Iar
acest fapt
demonstra,
după

părerea lui,
că nu era
un tiran.
Până la
urmă, s-a
căsătorit
cu Hartini
în 1953,

aşa cum hotărâse.

Dar această căsătorie a fost primită la fel de prost şi

acasă.
Fatmawatti
era la fel
de
revoltată
ca şi Inggit
cu
cincispreze

ce ani în
urmă. A
refuzat să
împartă
casa cu
soţia
numărul
doi şi a

plecat de la
palat.
Hartini nu
a fost
avansată
niciodată la
rangul de
Primă

Doamnă, în mod oficial. Sukarno şi-a respectat promisiune a dată fiului său, pe care-l

născuse cu
Fatmawati.
Iar acest
fapt
însemna,
conform
pro-
tocolului,

că Hartini
nu putea să
stea alături
de dictator
pe podium
la
reprezentaţ
iile publice

şi nici cu
miniştrii şi
soţiile lor.
Sukarno
era
conştient
că
Fatmawatti

era
furioasă şi
considera
că nu avea
nici un
motiv.
„Cele două
soţii ale

mele sunt
adevărate
musulmane
şi ştiu
legile
noastre
sfinte. Aşa
că mă

înţeleg, sau ar trebui să mă înţeleagă.”

în timp ce Hartini participa la un congres

al femeilor
în 1963, ea
le- a
permis să
dea o
rezoluţie
prin care
urma să fie

acceptată ca Primă Doamnă a ţârii. Când a aflat ce se întâmplă, Sukarno şi-

a lăsat
baltă toate
treburile şi
s-a grăbit
să ajungă
la acea
întrunire.
Apoi a

scos-o pe Hartini din sală şi i-a poruncit să se întoarcă acasă.

Lider bine

cunoscut
pe scena
politică a
lumii,
Sukarno îşi
dădea frâu
liber firii
sale

desfrânate.
Când
călătorea,
se combina
cu
olandeze,
rusoaice,
americance

,
chinezoaice
, japoneze,
filipineze şi
mexicance,
ca să
enumerăm

doar
câteva.
Una
dintre cele
mai
cunoscute
călătorii
ale sale a

fost turul
lumii din
1956, când
a vizitat
Germania
de Vest,
SUA, China
şi Rusia.

Atunci, s-a dedat la adevărate orgii sexuale şi unii observatori indonezieni

au bănuit
că
„guvernele
comuniste
au avut
ocazia să
adune
suficiente

dovezi
compromiţ
ătoare, pe
film sau
bandă,
pentru a-l
forţa pe
Sukar- no

să se
apropie de
blocul
marxist.”
Această
temere era
mai mult
ca sigur

exagerată,
pentru că
Sukarno nu
s-a străduit
niciodată
să-şi
ascundă
activităţile

şi nu prea
îi păsa cine
o să afle.

Ziarele
franceze l-
au descris
drept „le
grand

séducteur”, în timp ce presa americană l-a caracterizat drept „o lipitoare” şi

un „fustangiu”. În Marea Britanie se zvonea că avea 150 de copii, deşi nu

avea decât
opt, cinci
cu
Fatmawatti
, doi cu
Hartini şi
unul cu
altă femeie,

cu care s-a
căsătorit
mai târziu.
În
timpul
infamului
tur din
1956,

dictatorul a vizitat California, ocazie cu care Marilyn Monroe a fost

invitată la
un dineu
diplomatic,
la
insistenţele
lui
Sukarno.
Acesta a

fost evident atras de actriţă şi se zvoneşte că s-au întâlnit după aceea.

Indonezian
ului îi
plăcea să
se laude cu
cuceririle
sale
sexuale,
dar nu a

suflat nici o
vorbă
despre
Monroe,
astfel încât
zvonurile
par
nefondate.

Dar, în 1958, conform spuselor unui ofiţer CIA din Asia, se iniţiase un

plan pentru a-i apropia pe Sukarno şi Monroe, intenţionând să-l atragă spre SUA. A fost

un plan
care nu s-a
pus
niciodată în
practică.
La fel
ca
majoritatea

bărbaţilor
afemeiaţi,
Sukarno
avea o
părere
proastă
despre
femei. Cam

prin anul 1940, a anunţat că era pentru discriminarea între sexe, spunând:

„Nu sunt
de acord cu
maniera
vestică.”
Mai târziu,
Fatmawatti
l-a întrebat
ce gen de

soţie
preferă. La
care
dictatorul i-
a răspuns:
„îmi plac
femeile
nesofisticat

e... de
modă
veche, care
îi aduc
soţului
papucii.
Nu-mi
place noua

generaţie
de femei
americance
, care, din
câte am
auzit, îşi
pun soţii să
spele vase-

le.” La jumătatea anilor 1960, cea de-a treia soţie i-a pus o întrebare

politică, la
care i-a
răspuns:
„Nu ai cum
să înţelegi
aceste
probleme.
Sunt mult

prea
complicate
pentru
mintea
unei
femei.”
Avea idei
fixe în

privinţa
vârstei şi-i
plăcea să
glumească,
spunând:
„O femeie
este ca un
arbore de

cauciuc.
Nu mai
este bună
după
treizeci de
ani.”
în anii
60,

Sukarno şi-
a mărit
numărul de
neveste.
Ratna Sari
Dewi, o
animatoare
de bar

japoneză, pe care a cunoscut-o la Tokyo, în 1959, a devenit cea de-a treia soţie. Au

urmat o
femeie pe
nume
Hariati şi
Yurike
Sânger,
care a fost
soţia

numărul
cinci.
Depăşise
limita
impusă –
de aceea
Yurike nu a
fost

recunoscută niciodată, conform legilor musulmane.

Soţiile dictatorului nu au

trecut
neobservat
e când
studenţii
au
demonstrat
în 1965
împotriva

regimului Sukarno. Protestatarii aflaseră că Dewi fusese în excursie, în Europa şi

la New
York şi îşi
cumpărase,
printre
alte, haine
de vizon şi
smaralde.
Furioşi,

studenţii
au scris
slo- gane
pe zidurile
palatului
lui
Sukarno:
„Nu avem

nevoie de
păpuşi
japoneze în
Indonezia”
sau „Să
oprim
importul de
soţii din

Japonia.”
Acasă la
Hartini,
studenţii
au scris
slogane de
genul:
„Atei

locuieşte
prostituata
şefa;
aceasta
este
pepiniera
bolilor
venerice.”

Unul dintre biografii lui Sukarno, J.D. Legge, susţine că dictatorul i-a fost

credincios
lui Inggit
timp de
nouăspreze
ce ani şi nu
a devenit
obsedat de
sex decât

în anii
1950-1960,
ca urmare
a declinului
puterii şi a
spaimei de
moarte.

Dar Legge s-a înşelat. Sukarno a fost obsedat de sex de la bun

început. Nu
a fost o
apucătură
de
bătrâneţe.
Era aşa de
când se
ştia şi nu s-

a schimbat
niciodată.
Sexul a fost
pentru el
un subiect
preferat.
Făcea
afirmaţii de

genul:
„Femeile
nu ar
trebui să
mănânce
niciodată
ananas, le
taie

apetitul
sexual.”
Avea multe
tablouri şi
statuete cu
femei
goale.
Trecea rar

pe lângă
ele fără să
le atingă. îi
plăcea, de
asemenea,
să
povesteasc
ă despre

aventurile sale sexuale.

Obligat să aleagă între moarte sau sex, el nu a

stat prea
mult timp
pe gânduri.
în 1964, s-a
dus la
doctor,
după ce
făcuse o

criză.
Medicul l-a
sfătuit s-o
ia mai încet
cu
activitatea
sexuală pe
viitor. Iar

pacientul s-
a interesat
cât mai
avea de
trăit dacă
renunţa la
femei. Şi
când doc-

torul i-a
răspuns
„doi ani”, a
râs şi i-a
spus:
„Atunci ce
rost ar mai
avea să-mi

prelungesc viaţa, dacă trebuie să mă lipsesc de femei?”

A făcut fel de fel de

încercări,
pentru a-şi
spori
vigoarea
sexuală.
Consuma
miere
arăbească,

sirop
japonez şi
vitamine
americane.
Binevoitorii
îi aduceau
„afrodisiac
e

garantate”,
cum ar fi
ser
olandez,
ciocolată
coreană
sau
mamele

uscate de
şarpe.
„Sunt un
bărbat
viril”,
declara
Sukarno.
„Trebuie să

fac
dragoste
zilnic.”
După ce a
fost
înlăturat de
la putere,
Sukarno a

pierdut nu
numai
conducerea
ţârii, dar şi
soţiile.
Hariati,
Dewi şi
Fatmawatti

au divorţat
de el în
următorii
ani. în ziua
când a
murit,
Dewi a
venit în

vizită, la rugămintea lui. Şi-a adus şi fiica, în vârstă de trei ani, pe care o

vedea
pentru
prima oară.
La
înmormânt
area lui, au
participat
soţiile şi

copii.
Inggit avea
83 de ani.
LYNDON JOHNSON

A călcat pe urmele lui Jack Kennedy – ceea ce nu era deloc uşor –, cel puţin în

privinţa
femeilor.
Dar, în
orice caz,
Lyndon
Baines
Johnson nu
s-a lăsat

mai prejos
decât
predecesor
ul său.
Incapabil
să egaleze
performanţ
ele lui JFK,

din punct
de vedere
numeric, s-
a remarcat
prin
vulgaritate
şi o părere
proastă

despre
sexul opus,
în general.
Lyndon s-a
născut în
Texas, pe
27 august
1908. Din

punct de vedere politic, şi-a croit drum până la poziţia de vicepreşedinte, din

1961 până
în 1963, şi
apoi de
preşedinte,
până în
1969. A
murit pe 22

ianuarie
1973.
încă din
copilărie, îi
plăceau
femeile.
îmbrăţişa şi
săruta

toate
mamele şi
bunicile şi
se spune că
toate
femeile din
oraş îl
iubeau.

Avea un
talent
înnăscut de
linguşitor,
care nu-l
va părăsi
niciodată.
în

adolescenţă, era un lăudăros şi se încăiera adesea.

Se ştie, de asemenea,

că Johnson
era hotărât
să se
căsătoreas
că din
interes.
Pusese
ochii pe

trei fete
bogate. în
1924, îi
făcea curte
lui Kitty
Clyde Ross,
fiica celui
mai bogat

om din
Johnson
City, care
era cu un
an mai
mare decât
el. Tatăl lui
Kitty nu

privea cu
ochi buni
familia
Johnson. în
urmă cu
douăzeci
de ani,
chiar soţiei

sale i se
interzisese
să se
mărite cu
tatăl lui
Lyndon.
Părinţii o
obligaseră

să nu se
mai vadă
cu
prietenul ei
şi o
supraveghe
aseră
atent.

La colegiu, Johnson s-a împrietenit cu Carol Davis, care era cu doi ani mai

mare decât
el. Lyndon
a răspândit
personal
vestea că
este pri-
eten cu
fiica celui

mai bogat
om din San
Marcos.
Aceasta se
întâmpla în
1928. Carol
avea o
maşină

albă
decapotabil
ă, primită
în dar de la
tatăl ei.
Lyndon o
conducea
şi-i claxona

pe colegii
săi, ori de
câte ori
treceau pe
lângă ei.

Unul
dintre ei îşi
aminteşte

că se lăuda
cu faptul
că
progresa în
plan sexual
cu Carol şi
descria cu
lux de

amănunte
tot ce
făceau.
„Am fost la
film
împreună
şi ea a
plătit.”

Johnson
ţinea
neapărat
să
amintească
oamenilor
ce bogată
era familia

Davis. Unul dintre studenţi povestea: „Era fiica unui bogătaş şi Lyndon se

băga în
sufletul ei.”
Iar altul
spunea de
asemenea:
„Ne dădea
mereu de
înţeles că

voia să-şi
găsească o
fata cu
bani. Era
atât de
preocupat
sa se
însoare din

interes,
încât inspi-
rase
rubrica
umoristica
din ziarul
colegiului.”

Nici tatăl lui Carol nu agrea clanul Johnson şi-i atrăsese atenţia

fiicei sale
să nu se
amestece
cu ei. Fata
îşi amintea
că tatălui
ei îi plăcea
să stea pe

verandă şi
să discute
cu oamenii,
în afară de
Lyndon, cu
care nu
vorbea
niciodată.

Cei doi
aveau
puţine
gusturi
comune.
Lyndon era
interesat
doar de

politică;
romanţa
dintre ei s-
a încheiat
destul de
curând.
Cineva
susţine că

LBJ a cerut-o oficial în căsătorie, dar Carol l-a refuzat.

în campusul

studenţesc,
vorbea
mult
despre
fete.
Fratele lui,
Sam
Houston

Johnson, îşi
aminteşte
că a asistat
de mai
multe ori la
următoarea
scenă când
l-a vizitat

pe Lyndon
în căminul
studenţesc:
viitorul
preşedinte
se întorcea
gol în
camera lui,

după duş,
îşi lua
penisul în
mână şi
spunea:
„Jumbo are
nevoie de
exerciţiu.

Mă întreb
pe cine o
să regulez
la noapte.”
Tot
lâudându-
se cu
cuceririle

lui, şi-a
căpătat o
reputaţie
de afe-
meiat – dar
nu şi în
rândul
celor care

erau cu
adevărat
afemeiaţi.
Adevărul
era că
Lyndon îşi
găsea cu
greu o

prietenă,
deşi în
campus, ra-
portul
dintre fete
şi băieţi
era de trei
la unu.

Unul dintre colegii săi îşi aminteşte: „Toţi ne lăudam cu cuceririle noastre,

dar Lyndon friza ridicolul. Nu-l credea nimeni.”

Altă reputaţie care i se

lipise ca o
etichetă la
terminarea
colegiului,
în 1930,
era aceea a
unui om
hotărât să

se însoare
din interes.
în anuarul
din 1930 al
colegiului
apăreau
anunţuri
false, care

îndemnau
studenţii să
se înscrie
în clubul
inimilor
singuratice
. Unul
dintre

acestea
suna cam
aşa: „Avem
şi fete
bogate,
Lyndon.”
Johnson se
alesese, de

asemenea,
cu porecla
Bull
(Taurul) –
de la
„bullshit”
(rahaturi) –
şi devenise

renumit
pentru
minciunile
pe care le
debita. în
anuarul din
anul
absolvirii,

era luat
peste
picior şi
pentru
acest lucru.
Dorinţa lui
s- a
transforma

t în
realitate pe
17
noiembrie
1934, când
s-a
căsătorit
cu Claudia

Alta Taylor – Lady Bird. Tatăl ei era cel mai bogat om din Karnack, Texas.

Peste
câţiva ani,
în 1937,
când
Johnson
era
proaspăt
congresma

n la
Washington
, l-a
cunoscut
pe Charles
E. Marsh,
proprietaru
l celui mai

influent
ziar din
oraş –
Austin
American –
Statesman.
El şi Lady
Bird şi-au

petrecut o
săptămână
la
reşedinţa
lui Marsh
din
Virginia,
care se

numea
Longlea.
Tot acolo
locuia şi
Alice Glass,
o femeie
superbă,
frumoasă şi

deşteaptă
în acelaşi
timp.
Aceasta
era amanta
lui Marsh.
Bogătaşul
îşi părăsise

nevasta şi
copiii
pentru ea
şi o ruga
mereu să
se mărite
cu el, dar
ea îl refuza

de fiecare dată.

LBJ şi Alice s-au simţit atraşi unul de altul după

câteva
vizite la
Longlea;
Alice i-a
spus
surorii ei
că Lyndon
era „un

tânăr care
va salva
lumea”. îi
admira, de
asemenea,
idealismul
şi lipsa

ambiţiei politice.

în 1938, Glass şi-a informat sora că ea şi Johnson trăiau

împreună
de câteva
luni.
Uneori, LBJ
se ducea la
Longlea cu
Lady Bird,
dar de cele

mai multe
ori mergea
singur. „O
lăsa
singură
weekenduri
în şir”. îşi
aminteşte

sora lui Alice. Cei doi se întâlneau şi în apartamentul din Washington

, plătit de Marsh – dacă acesta nu era în oraş.

în parte, atracţia lor era de

natură
sexuală. Pe
atunci
Marsh avea
50 de ani,
Alice 26 şi
LBJ 29. Lui
Alice „îi

plăceau
bărbaţii” –
„era neb-
ună” după
LBJ. Alice
le-a spus
prietenelor
ei că

Lyndon
discutase
cu ea
despre
căsătorie şi
spusese că
o să
divorţeze.

Era o
epocă în
care un
divorţ
putea
termina
cariera
unui om

politic, aşa
că nu
vorbise
serios,
chiar dacă
afirmase
acest lucru.

Se spune că părea alt om când era cu Alice. Stătea liniştit, în

timp ce ea
îi citea
poezii. Şi
încerca să
mănânce
mai delicat,
în loc să-şi
îndese

mâncarea
în gură.
Marsh nu a
aflat
niciodată
despre
legătura
dintre ei şi

Johnson a
continuat
să-l lucreze
pe la spate.
Merita,
pentru că
Marsh îl
ajuta

financiar.
Toată
lumea este
de părere
că Lady
Bird ştia
despre
această

legătură.
Până la
urmă,
relaţiile
dintre cei
doi s-au
răcit şi
Alice s-a

căsătorit
cu Marsh.
Au divorţat
rapid şi ea
s-a
căsătorit
de mai
multe ori

v.

după
aceea. Cei
doi au
continuat
să se
întâlnească
, din când
în când.

Ruptura s-a produs în 1941, când LBJ a căutat să obţină o funcţie politică mai

înaltă,
dovedind
că era
ambiţios.
După ce
ajunsese
senator,
obişnuia

să-i dea
drumul
şoferului o
zi întreagă
şi să
conducă
nouăzeci
de mile, ca

Până să ajungă senator, la sfârşitul anilor 1940, LBJ avea o reputaţie

de
„afemeiat
incurabil”.
Şi se pare
că soţia sa
era la
curent cu

escapadele lui.

Mulţi erau uimiţi atât de umorul, cât şi de manierele

lui. Se
scărpina
între
picioare şi
se scobea
în nas fără
jenă, de
faţă cu

oricine.
Dacă avea
vreo rană
sau vreo
problemă
de
sănătate,
cum ar fi

hernia, îşi dădea jos pantalonii s-o arate, chiar dacă erau şi femei de faţă. Dacă

discuta cu
un bărbat
şi-i venea
să se ducă
la toaletă,
îl lua şi pe
acesta cu
el şi con-

tinua
discuţia, în
timp ce-şi
făcea
nevoile.
Unul dintre
cunoscuţi îl
descria

drept „un mitocan ticălos”. Alţii îl considerau un „american vulgar, de

proastă calitate”. îi plăceau glumele pornografice. Atunci când era întrebat ce

părere
avea
despre
Jerry Ford,
spunea:
„Politica
economică
a lui Ford

este cel
mai râu
lucru care
se putea
întâmpla
acestei
ţâri, după
ce

dresurile
au exclus
regulatul
cu
degetul.” îi
plăcea să
privească
împerecher

ea dintre bovine.

Cât timp a fost senator, când Lady Bird lipsea din oraş –

sau chiar şi
când nu
lipsea –, îşi
lua câte o
femeie,
poate chiar
una dintre
secretarele

lui,
mergeau la
o petrecere
şi o
prezenta
oamenilor,
spunând:
„Vreţi s-o

cunoaşteţi pe prietena mea?”

O funcţionară a Casei Albe a avut odată o

experienţă neaşteptată la ranchul din Texas al lui LB J. în primul rând, a fost

surprinsă
să constate
că uşile
dormitoare
lor nu se
încuiau.
Dar se
simţea în

siguranţă
cu atâţia
agenţi de
la Secret
Service,
care roiau
peste tot.
în toiul

nopţii, a simţit o prezenţă în camera ei. Se pregătea să ţipe, când a auzit un

glas
cunoscut,
care i-a
spus: „Dă-
te mai
încolo; este
preşedintel
e tău.”

în timpul Convenţiei Democrate din Los Angeles, în 1960, LBJ stătea să

dea mâna
cu invitaţii.
Pe atunci,
era
candidat la
nominaliza
rea pentru
candidatur

a
prezidenţia
lă. La un
moment
dat,
strângând
mâna unei
tinere, a

găsit o
cheie de
hotel în
palma ei.
Lyndon a
bâgat-o în
buzunar,
fără să

clipească.
Mai târziu,
s-a dus în
respectiva
cameră de
hotel şi a
exclamat:
„Iatâ-mâ,

draga
mea.” S-au
regulat o
jumătate
de oră şi
apoi a
plecat.
înainte să

iasă, i-a
spus: „îţi
mulţumesc
pentru
ajutorul dat
campaniei
mele.”

Majoritatea relaţiilor lui au fost de scurtă durată, dar au existat şi unele

mai
îndelungat
e. Cea care
a ieşit la
iveală abia
în 1987 a
fost
legătura cu

Madeleine Brown. Mare parte dintre cei implicaţi muriseră de mult; totuşi, deşi

există
puţine
dovezi,
povestea
lui Brown
şi LBJ pare
adevărată.

Madelei ne l-a cunoscut pentru prima oară pe Johnson la Austin, Texas, în

1948, când
avea 23 de
ani, cu
ocazia
recepţiei
date de
postul de
radio KTBC

–
proprietate
a familiei
Johnson.
Brown
lucra
pentru o
agenţie de

publicitate.
Peste trei
săptămâni,
s-au
întâlnit
întâmplător
la altă
petrecere.

Madeleine a spus: „S-a uitat la mine de parcă aş fi fost un cornet cu îngheţată

într-o zi
toridă de
vară.”
După
câteva
clipe, i-a
spus: „Ne
vedem în

apartament
ul meu.”
„Era un tip
dur şi
poate că
asta mi-a
plăcut cel
mai mult la

el”, îşi amintеşte Brown. „Era poruncitor, stăpân pe situaţie. Mi se spusese

că orice
femeie
trebuie să
se poarte
ca o târfă
în pat şi
cred că
este exact

ce am
făcut.”
LBJ i-a
atras
atenţia de
la bun
început să
păstreze

secretul.
„N-ai văzut
nimic, n-ai
auzit nimic,
n-ai spus
nimic.”
Jesse
Kellam,

managerul
postului de
radio KTBC
şi
confidenta
familiei
Johnson
era

mijlocitoar
ea lor. Ori
de câte ori
LBJ se
întorcea de
la
Washington
şi voia s-o

vadă pe Brown, Kellam lua legătura cu ea.

Madelei ne locuia la Dallas şi,

cum i se
dădea de
ştire, lua
avionul şi,
într-o oră,
era la
Austin. Era
aşteptată

de o furgonetă KTBC şi dusă la Hotelul Driskill.

De obicei,

petreceau
cam o
jumătate
de oră
împreună.
Cel mai
mult
stăteau trei

ore, iar cel
mai puţin
cincispreze
ce minute.
Când nu
avea timp,
LBJ o
saluta şi-i

spunea:
„Scumpo,
nu pot să-ţi
acord
decât un
sfert de oră
din
preţiosul

meu timp.”
întrebată
despre
practicile
sexuale ale
lui
Johnson, ea
a răspuns:

„Era cam ciudat, dar ne potriveam de minune.” Relaţia lor era pur

carnală. Nu
discutau
niciodată
despre
politică.
„Ne
petreceam
timpul

făcând, nu vorbind”, spune Brown.

Dar lucrurile s-au complicat

în 1950,
când
Madeleine
i-a spus lui
LBJ că este
gravidă.
Preşedintel
e s-a

înfuriat şi a zbierat la ea: „Cum ai putut să fii atât de proastă, Dora?” Pe urmă, când

i-a mai
trecut
furia, LBJ i-
a promis că
o să aibă
grijă de ea
financiar.
Unul dintre

avocaţii
săi, Jerome
Ragsdale a
aranjat
totul. Fiul
lor, Steven,
s-a născut
în de-

cembrie 1950.

Madelei ne a susţinut că LBJ a instalat-o într-o casă

cu două
dormi-
toare, i-a
dat câte o
maşină
nouă la
fiecare doi
ani, o

servitoare
şi câte
cărţi de
credit avea
nevoie.
Legătura
lor a
continuat

în anii 50 şi 60. Brown era în drum spre Austin, ca sâ-l întâlnească pe LBJ,

când s-a
anunţat
vestea
asasinării
lui JFK. S-a
întors
acasă, dar,
peste

câteva
săptămâni,
Kellam a
telefonat
să-i fixeze o
întâlnire cu
noul
preşedinte

în acelaşi loc.

Legătur a lor s-a întrerupt în 1965, dar s-au mai întâlnit

pentru
ultima oară
în 1969.
Atunci,
Brown i-a
spus lui
LBJ că ar
trebui să-l

recunoască
pe Steven,
la care LBJ
i-a răspuns:
„Dar nu pot
face asta.
Trebuie să
mă

gândesc la
fiicele mele
şi la Lady
Bird.” „Ah,
ce proastă
am fost că
am
acceptat să

fiu vioara a
doua”, s-a
gândit
Brown, dar
nu mai
avea ce
face.
Kellam a

sunat-o în
1973, să-i
spună că
LBJ murise.
    Lui
Steven nu i
s-a spus
adevărul

despre
tatăl lui –
pe
certificatul
lui de
naştere
apare
numele

primului
soţ al lui
Brown,
James –
decât în
1975, când
Madeleine
a avut un

atac de
cord şi a
crezut că o
să moară.
în iunie
1978,
Steven a
declanşat

un proces
de 10
milioane $
împotriva
lui Lady
Bird
Johnson,
susţinând

ca fusese
„privat de
dreptul
care i se
cuvenea
prin
naştere.”
Se spune

ca Steven
avea
acelaşi
profil şi
aceleaşi
trasaturi ca
LBJ. Drept
dovada,

Brown a
oferit o
scrisoare
de la
Ragsdale,
scrisa la
scurt timp
după

moartea lui LBJ, în care se pre-cizează: „Te asigur personal că aranjament ul financiar

stabilit de
Lyndon
pentru tine
şi Steve va
continua.”
Dar, la doi
ani de la
moartea lui

Lyndon, n-a mai primit nici un ban.

George Reedy a fost unul dintre

asociaţii lui LBJ; în memoriile sale, el spunea că Lyndon nu era un tip deosebit de

viril. „în schimb, îşi cultivase instinctele. ” Alt aghiotant făcea glume

despre
firea sa
destrăbălat
ă,
susţinând
că LBJ avea
un simţ în
plus. Dar

Reedy era de părere că performanţele lui se datorau exerciţiului.

Referindu-se la preferinţele lui LBJ în materie de sex din anii 1930, Gene Latimer

spunea că
lui Johnson
îi plăceau
câpşoarele
drăguţe şi
nu prea-i
păsa de
ceea ce

conţineau. Referindu-se la o perioadă mai târzie, Reedy afirma că femeile pe

care le
alegea
puteau fi
descrise
drept „de
proastă
calitate”.
Cu

excepţia lui
Lady Bird,
fireşte.
Femeile lui
trebuiau să
fie tinere,
vesele,
maleabile.

Atunci
când îi
cădea cu
tronc vreo
femeie, LBJ
îi povestea
despre
visele şi

aspiraţiile
lui şi o
asigura că
o sâ-i dea
un post
important.
Şi, după ce
accepta,

descoperea
că singura
poziţie pe
care o
putea
ocupa era
aceea de
secretară

personală.
Dar şi
funcţia
aceasta
prezenta
avantaje.
Călătorea
în cele mai

bune
condiţii,
primea
haine
scumpe şi
participa la
petreceri
selecte,

alături de
familia
Johnson.
Lyndon
avea grijă
întotdeaun
a să fie
însoţită de

un bărbat de încredere.

De obicei, nu era menţinută în această

funcţie
decât o
scurtă
perioadă,
după care
devenea o
secretară
anonimă,

printre
celelalte,
poreclite
de
personalul
masculin al
lui LBJ
drept

„haremul
său. „Prin-
cipalul
criteriu de
selecţie al
lui LBJ era
frumuseţea
. Adevărata

muncă de
secretariat
era făcută
de femei
mult mai
inteligente,
dar „nu
atât de

dotate
fizic... îi
plăceau
tipele
superbe,
nu numai
drăguţe.”

în biroul său, se afla într-o permanentă stare de agitaţie din mai multe motive: îşi

schimba
destul de
des
preferata,
nu se ghida
după
principiul
valorii. O

bună parte
dintre
femeile
inteligente,
care nu se
regulau cu
LBJ, nu
aveau nici

o şansă să promoveze.

Lui Johnson îi plăcea foarte mult să călătoreasc

ă însoţit de
multe
femei, pe
care să le
strunească,
să le
cumpere
haine, să le

pună la
cură de
slăbire şi
să le
atragă
atenţia să
se rujeze.
Reedy

rezuma
gusturile
sale,
spunând:
„Deşi era
un ţăran
texan,
poseda

instinctele unui sultan turc din Istanbul.”

Asociaţii lui Johnson au încercat sâ-

i scuze
pornirile
desfrânate.
Wilbur
Cohen
spunea:
„Cred ca o
iubea pe

doamna
Johnson...
dar era şi
el bărbat.”
Vechea
poveste a
teoriei
genetice,

nu? Erv
Duggan îl
considera
„un
vulpoi...
dar cred că
îi plăceau
femeile şi

le
respecta.”
    însă, la
fel ca şi
ceilalţi
ţapi, LBJ
nu iubea şi
nici nu

respecta femeile. Reedy observase că Johnson le considera bune doar

la pat, în
bucătărie,
ca
secretare şi
ca mame.
LBJ
considera
că o femeie

nu putea fi
mai mult
decât mâna
dreaptă a
unui bărbat
important.
Nu avea
pic de

respect
faţă de
flerul lor
politic, din
câte
remarcase
Reedy. îi
plăcea să le

povestească amicilor cele mai intime detalii ale cuceririlor lui.

Pe Lady Bird a început s-o domine chiar din clipa în care s-a căsătorit

cu ea. în public, ţipa la ea şi-i dădea ordine care trebuiau respectate imediat. „O

făcea de
râs în
public.
Zbiera la
ea şi-i
indica ce
să facă.
Toţi texanii

o
compătime
au şi se
întrebau
cum îl
suportă”,
îşi
aminteşte

un
cunoscut
de-al lor.
Dimineaţa,
trebuia sâ-i
aducă
ziarele şi
cafeaua la

pat, sâ-i
aranjeze
hainele, sâ-
i pună în
buzunar
toate
lucrurile de
care avea

nevoie, sâ-i
lustruiascâ
pantofii.
Johnson
insista să
facă
singură
toate

acestea şi Lady Bird îi respecta voinţa.

Doamna Johnson ştia de majoritatea

aventurilor
lui LBJ.
Dar, atunci
când i s-au
pus
întrebări
pe această
temă la

emisiunea TV a Barbarei Walters, a spus: „Lyndon iubea toţi oamenii,

aşa că ar fi
imposibil
să
excludem
jumătate
din
populaţia
lumii –

femeile. Şi,
chiar dacă
m-a înşelat
de câteva
ori,
probabil că
femeile
acelea

aveau ceva în plus faţă de mine şi experienţa mi-a servit de învăţătură. ” Pe

vremea
când era
preşedinte,
Lyndon le-a
arătat
câtorva
reporteri
interioarele

private ale
Casei Albe.
Reporterii
erau
prieteni cu
JFK şi lui
Johnson îi
făcea

plăcere sâ-i
împungă
pe tema
firii
desfrânate
a
răposatului
preşedinte.

Când au trecut prin faţa dormitorului ui principal, le-a spus: „Nu este

nevoie să
mă furişez
prin
Georgetow
n. Am tot
ce vreau
chiar aici.
Noaptea

trecută şi
azi-
dimineaţâ
m-am
rostogolit
peste Bird.
Nu este
râu pentru

un bărbat
de cincizeci
şi şapte de
ani, nu-i
aşa?”
**JEAN-
BEDEL**

BOKASSA

Conducătorul minusculei Republici din Africa Centrală,

Jean-Bedel
Bokassa,
era croit
după
acelaşi
tipar ca şi
Idi Amin.
Ani de zile,

a prădat
sistematic
vistieria
statului, şi-
a ucis
oponenţii şi
copiii, a
practicat

canibalism
ul şi a
comis
multe alte
atrocităţi,
înainte de
a fi
înlăturat.

S-a născut
în preajma
anului
1921. Când
avea şase
ani, tatăl
său a fost
omorât în

bătaie de
stăpânii
coloniali
francezi,
iar mama
lui s-a
sinucis
peste o

săptămână.
Jean-Bedel
a fost unul
dintre cei
dois-
prezece
orfani
rămaşi în

grija celor
32 de unchi
ai săi. în
tinereţe, a
intrat în
armată şi a
servit
Franţa cu

onoare,
luptând în
Europa, în
al doilea
război
mondial, şi
apoi în
Indochina.

Cam prin
1965,
ajunsese
şef de stat
major în
ţara sa şi,
de Anul
Nou, a

condus o
lovitură
militară
care l-a
înlăturat de
la putere
pe vărul
său, David

Dacko, şi s-a instalat ca preşedinte. Câţiva ani mai târziu, s-a declarat preşedinte

pe viaţă,
iar după
aceea s-a
autointitula
t împărat.
Ceremonia
de
încoronare

din 1977 a
costat 25
milioane de
dolari,
adică
aproape o
treime din
bugetul

întregii
ţâri.
Nu se
ştie exact
câte soţii a
avut în
total, dar în
momentul

încoronării erau nouă. Numărul oficial de copii recunoscuţi variază între 29 şi

55.
Celelalte
femei,
amante sau
aventuri de
o noapte
sunt mult
prea

numeroase pentru a putea fi enumerate. Soţia preferată a lui Bokassa a fost

Catherine,
o
băştinaşă,
fostă
stewardesă
la Air
Zaire. Un
pilot, fost

coleg cu
ea, îşi
aminteşte
de un zbor
în care
Bokassa,
anturajul
lui şi

stewardese
le s-au
dedat la
orgii de
neînchipuit
. Catherine
nu era
prezentă.

Ea a fost cea încoronată împărăteasă la ceremonia din 1977. Soţia

numărul
doi, după
preferinţel
e lui
Bokassa, a
fost o
românc㠄
blondă,

cântăreaţă
de cabaret,
cunoscută
sub numele
de La
Roumaine.
Soţiile şi
amantele

aveau fiecare vila lor şi erau păzite straşnic.

Adesea, Bokassa nu apărea

săptămâni în şir şi La Roumaine se plictisea. Aşa că punea pe cineva s-o

ducă la
palatul lui
Bokassa,
unde o
apucau
isteriile de
faţă cu toţi
şi-i spunea

soţului ei „maimuţă pocită”. Odată, l-a convins pe bucătarul vilei unde locuia sâ-i

împrumute
scuterul şi
a plecat la
plimbare.
Acest lucru
era interzis
şi, când alt
servitor i-a

spus lui
Bokassa ce
s-a
întâmplat,
dictatorul
s-a înfuriat
şi a
ordonat

uciderea
bucătarului
cu piper,
care i s-a
înfundat în
urechi, în
nas, în ochi
şi în altă

parte. O
menajeră
de la vila
unde locuia
La Rou-
maine i-a
spus lui
Jean-Bedel

că stăpâna
ei şi o
cameristă
se regulau
amândouă
cu gărzile.
într-o
noapte,

Bokassa s-a
strecurat
până la vilă
pe jos şi a
prins-o pe
soţia lui
făcând
dragoste

cu un
bărbat. A
găsit, de
asemenea,
fotografii
cu cele
două femei
şi patru

soldaţi.
Trei dintre
ei au fost
ucişi
imediat,
dar unul a
supravieţui
t. La

procesul
lui,
Bokassa a
spus: „N-
am putut
să suport
asemenea
comportare

din partea
soţiei mele,
a
servitoarei
şi a
gărzilor –
de aceea
am ordonat

arestarea
şi
executarea
lor.” La
Roumaine
a fost
cruţată şi i
s-a permis

să
părăsească
ţara.
Din
când în
când,
Bokassa
ordona să

se adune
de pe
străzile
capitalei
toţi
cerşetorii
şi cei cu
defecte din

naştere, să
fie urcaţi în
avioane şi
aruncaţi în
râu. Hoţilor
li se tăiau
urechile.
Ziariştii

erau
invitaţi să
asiste la
asemenea
mutilări, la
care
soldaţii
tăiau

urechile
pungaşilor
şi apoi îi
lăsau în
soare, unde
cei mai
mulţi
dintre ei

mureau. În 1971, dictatorul a sărbătorit Ziua Femeii spânzurând u-i pe toţi

puşcăriaşii vinovaţi de o agresiune împotriva unei femei.

în 1970, Bokassa a dezlănţuit

o serioasă
ofensivă
pentru a-şi
găsi fiica
pe care o
făcuse în
Vietnam.
Nu ştia

decât că
avea
şaptesprez
ece ani şi o
chema
Martine.
Ambasada
fracezâ din

Saigon a
fost
asaltată cu
saci de
fotografii şi
dictatorul a
reuşit în
cele din

urmă sâ-şi
recupereze
fiica.
Martine a
fost găsită
vânzând
ţigări într-o
mahala din

Saigon. A
fost dusă
cu avionul
în
Republica
Centrafrica
nâ, unde i
s-a făcut o

primire
oficială de
către
înlăcrimatu
l Bokassa şi
marea sa
familie de
cincizeci şi

ceva de
copii
recunoscuţi
. Peste o
lună, a fost
găsită ade-
vărata
Martine şi

ceremonia
s-a repetat.
Ambelor
Martine li
s-a permis
să rămână.
Cea
adevărată

s-a
căsătorit
cu un
medic, iar
cea falsă
cu Ei- del
Obrou,
care

devenise comandantul gărzii prezidenţiale. în 1976, Obrou a eşuat în încercarea

de a-l
asasina pe
Bokassa şi
a fost
executat. A
doua zi,
falsa
Martine,

care era
gravidă, a
născut un
fiu făcut cu
soţul
adevăratei
Martine.
Peste

câteva zile,
copilul a
murit în
împrejurări
misterioase
– a fost
otrăvit din

ordinul lui Bokassa.

La palatul lui, pentru aventurile de-o noapte,

Bokassa
avea opt
cuibuşoare
ale
dragostei,
la primul
etaj. Şi, ca
să aibă de

unde alege,
adunase în
jurul lui un
batalion
întreg de
secretare
negre şi
albe, o

groază de
croitorese
şi un
regiment
de femei.
Principala
sarcină a
şefului de

protocol
era sâ-i
furnizeze
în
permanenţ
ă femei
şefului său.
Dacă

dictatorul
era afară,
pe străzi, la
o
ceremonie
oficială şi
punea ochii
pe vreo

femeie,
oprea
procesiune
a şi
spunea:
„Să mi-o
aduceţi la
noapte.”

Alteori,
colinda
personal
străzile, cu
o valiză
plină de
bani, ca să
caute

femei. Bokassa prefera blondele şi fetiţele de doisprezece ani. Ca să astupe

gura
părinţilor,
le dădea
bani, un
scuter sau
chiar o
casă, dacâ-l
lăsau să se

culce cu
fiicele lor.
în 1974,
Bokassa a
hotărât că
toţi copiii
de şcoală
trebuia să

cumpere
uniforme
de 24 $
bucata. Iar
acestea nu
se găseau
decât la
magazinul

soţiei sale
Catherine.
Bugetarii
nu fuseseră
plătiţi de
luni de zile,
aşa că
părinţii nu-

şi
permiteau
să dea
atâţia bani.
De aceea,
copiii au
încercat să
organizeze

nişte
proteste
timide. Dar
au fost
atacaţi şi
întemniţaţi.
Bokassa a
ucis

personal
un băiat de
opt ani,
împuşcând
u-l în cap
de la mică
distanţă, a
despicat

craniile
altora cu
un satâr
mare, pe
care-l purta
mereu la
el, şi le-a
scos ochii.

Iar soldaţii lui i-au omorât pe ceilalţi în bătaie. Opinia publică mondială a

fost atât de
scandaliza-
tă, încât
francezii
au trimis
trupe de
desant,
înlăturându

-l pe
Bokassa şi
reinstaurân
du-l ca
preşedinte
pe David
Dacko.

La insistenţele Franţei, Coasta de Fildeş l-a primit în exil pe Bokassa,

care a stat
acolo patru
ani. S-a
căsătorit
cu o femeie
din acea
ţară şi în
toată

această
perioadă a
fost mai
mult beat
decât
treaz. Când
n-au mai
putut sâ-l

suporte,
cei din
Coasta de
Fildeş l-au
alungat şi
atunci
fostul
împărat s-a

dus în Franţa, unde a locuit la periferia Parisului încă trei ani. Era

însoţit de
soţia din
Coasta de
Fildeş, de
cin-
cisprezece
copii şi de
alte

douăzeci
de femei.
Judecat în
lipsă de tri-
bunalul
Republicii
Centrafrica
ne, în

1980, a
fost
condamnat
la moarte
pentru
atrocităţile
comise.

Bokassa a dezlănţuit un scandal în Franţa atunci când şi-a publicat

memoriile,
intitulate
Adevărul,
în care
susţine că
preşedintel
e Franţei.
Giscard

d'Estaing, „cumpăra fete” în excursiile sale în ţara lui Bokassa şi se regula cu

băştinaşele
. Bokassa a
susţinut, de
asemenea,
că a lâsat-
o gravidă
pe
Catherine

şi apoi a obligat-o să facă întrerupere de sarcină. Giscard l-a acţionat în judecată,

pentru a
opri
publicarea
cărţii şi, în
mai 1985,
tribunalul a
hotărât că
pasajele

din
memorii
erau
defăimătoa
re şi a
decretat
retragerea
de pe piaţă

a tuturor exemplarelor. Mii de cărţi au fost arse în vara aceea.

Din motive

necunoscute, Bokassa s-a întors de bunăvoie în Republica Centrafricană, în

1986. Unii
presupun
că spera să
fie primit
cu braţele
deschise şi
să i se dea
tronul

înapoi. Dar
a fost
arestat
imediat şi
condamnat
la moarte
pentru
lichidarea

oponenţilor
săi politici.
în anul
următor,
sentinţa a
fost
comutată
în

închisoare
pe viaţă.

BĂR
BAŢI

v.

FATALI

Bărbaţii din această categorie nu se ridică

la nivelul
Ţapilor.
Spre
deosebire
de aceştia,
Bărbaţii
fatali nu
sunt atât

de
influenţaţi
de sex.
Deşi
instinctele
primează,
aşa cum
este cazul

lui Chiang Kai-Shek, într-o perioadă a vieţii sale; al Şahului Iranului, pentru

câtva timp,
şi, uneori,
al lui Bob
Hawke,
când bea
prea mult.
    Ceea
ce-i leagă

pe Bărbaţii
fatali de
Ţapi şi de
Barbă
albastră
este
dispreţul
faţă de

femei. Toţi
bărbaţii din
aceste
categorii
şi-au afişat
desfrânare
a fără jenă
– în faţa

apropiaţilo
r lor, a
ziariştilor,
a soţiilor şi
aşa mai
departe.
Poate că
cetăţenii

de rând
care au
trăit sub
conducerea
lor nu au
avut ocazia
să le
cunoască

adevărata
faţă, dar
oamenii
importanţi
erau
perfect
informaţi.
Dar şi

acest fapt este o caracteristică a Bărbaţilor fatali, a Ţapilor şi a genului

Barbă
Albastră.
Ceilalţi
trebuie să-
ţi cunoască
puterea de
seducţie.
Toţi

Bărbaţii Fatali şi-au înşelat soţiile fără perdea, cu excepţia lui Peron. Un bărbat fatal

este tot
atât de
preocupat
să
cucerească
şi sâ-şi
etaleze
cuceririle.

Cum era de
aşteptat,
aceşti
bărbaţi
preferau
femeile
tinere,
împingând

această
pasiune
până la
extrem,
cum a fost
cazul lui
Peron. Şi-
au părăsit,

fără să stea
pe gânduri,
soţiile mai
în vârstă
pentru o
prospătură.
Chiang a
renunţat la

soţiile şi
concubinel
e sale,
pentru o
femeie
care-i
aducea
avantaje

politice.
Marcos a
izgonit-o pe
soţia sa
legitimă,
cu cei trei
copii ai lor,
pentru o

legătură
benefică
din punct
de vedere
politic. Bob
Hawke a
rămas
căsătorit

cu aceeaşi
femeie, în
timp ce
zbura din
floare- n
floare, cu
mintea

aburită de
băutură.
Şahul
şi-a alungat
soţia,
pentru că
nu a fost în
stare sâ-i

nască un
fiu. Mao şi-
a înlăturat,
de
asemenea,
nevasta
bătrână,
după ce-l

însoţise în
Marşul cel
Lung şi
născuse pe
drum.
Anastasio
Somoza
tatăl şi fiul

şi-au
păstrat
soţiile, dar
le-au
înşelat cu
neruşinare
şi au
zămislit

zeci de copii nelegitimi. Peron era pedofil.

în această carte,

singurele
femei
puternice
sunt unele
dintre cele
căsătorite
cu Bărbaţi
Fatali.

Altele, cum
au fost
soţiile lui
Anthony
Eden,
Pierre
Trudeau şi
Idi Amin –

s-au
răzbunat
înşelându-i.
Dar ma-
joritatea
femeilor
despre
care

vorbim aici
au fost
nişte
victime. Un
exemplu
extrem
este Lady
Bird

Johnson –
un model
de
supunere.
Practic,
nici una nu
s-a implicat
în politică.

Imelda Marcos s-a râzbu- nat pe soţul ei, încheind o înţelegere care i-a permis,

practic, sa
jefuiască
vistieria
ţârii cum a
vrut. După
ce a fost
obligata
zeci de ani

sa nu se
amestece
în politica,
ultima
soţie a lui
Mao şi-a
luat
revanşa, cu

rezultate
dezastruoa
se. Doar
Peron şi
soţia lui,
Eva, au
format un
adevărat

cuplu. în
timp ce el
era clar
şeful, Eva
îşi întărea
poziţiile,
până când
moartea ei

prematură
a surprins-
o anonimă
şi
nerealizatâ
.

CHIANG KAI-SHEK

Chiang Kai-Shek a început-o devreme cu femeile –

era un
adolescent
când s-a
căsătorit
prima oară.
Născut pe
31
octombrie

1887,
Chiang a
condus
guvernul
naţionalist
chinez din
1928 până
la moartea

lui,
survenită
pe 7 aprilie
1975. Din
1949,
guvernul se
stabilise în
Taiwan.

A
început
şcoala la
cinci ani şi
se pare că
a avut alt
profesor, în
fiecare an.

La treisprezece ani, era instruit de Mao Feng-mei. în iarna lui 1901-1902,

tânărul Chiang, în vârstă de numai paisprezece ani s-a căsătorit cu Mao,

care era
doar cu
câţiva ani
mai mare
ca elevul
ei. A fost o
căsătorie

aranjată de părinţi.

Se pare că Chiang a fost foarte zănatic. Mao le-a

mărturisit
prietenilor
că se
temea de
„brutalităţil
e şi bătăile
soţului ei”.
Se spune

că acesta
ar fi
depăşit
orice limite
între 1911
– 1921,
când şi-a
petrecut

mult timp
în oraşul
Shanghai.
S-a făcut
remarcat
prin
desfrânare
a lui –

frecventa toate bordelurile din oraş.

Cu ocazia unui banchet ţinut la un

asemenea
bordel, în
1921, a
fost vrăjit
de Yao Yi-
ching, care
era coafeza
unei

prostituate. Cei doi s-au plăcut de cum s-au văzut, iar Chiang a transforma

t-o în
concubina
lui şi a
adus-o
acasă.
Chiang
a devenit
de două ori

tată, între 1908 – 1913. Fiul cel mare era de la Mao, în timp ce despre cel

de-al doilea
nu se ştie
exact cine
i-a fost
mamă. Prin
anii 1930,
circula
zvonul că

ar fi fost
fiul unuia
dintre
prietenii lui
Chiang,
făcut cu o
gheişă
japoneză.

Omul
murise şi
Chiang
adoptase
copilul.
Dar, peste
câţiva ani,
se spunea

că el era
tată, mai
ales că
fusese în
Japonia în
perioada
respectivă.

în timp
ce era la
Shanghai,
Chiang a
trăit în
desfrâu iar
unul dintre
contempor

ani îi
reproşează
„degradare
a morală”.
Probabil că
nenumărat
ele sale
aventuri

din această
perioadă
au fost bine
cunoscute,
pentru că,
în anii
1920, i-a
scris unui

prieten,
încercând
să-şi scuze
comportam
entul. „Toţi
spun că
sunt
desfrânat,

dar nu ştiu
că este
ultimul
lucru la
care
apelează
un om
disperat.”

Liderul naţionalist a ajuns la o răscruce în existenţa sa în 1921. Mama lui a murit în

luna iunie a
aceluiaşi
an. Politica
îi răpea din
ce în ce
mai mult
timp. După
o perioadă

de adâncă meditaţie, Kai-Shek s-a hotărât să se dedice în întregime politicii. Şi,

pentru a-şi
limpezi
situaţia, în
noiembrie
1921 s-a
despărţit
de soţia sa,
Mao şi de

concubina
Yao,
împărţind
proprietate
a familiei
între cei
doi fii ai
săi.

Unii sunt de părere că Chiang a luat moartea mamei sale drept un

semn divin,
care l-a
eliberat de
obligaţiile
de familie
şi l-a
îndrumat
spre

politică.
Până la
sfârşitul lui
1921, era
un om
liber, gata
„să mă
dedic din

tot sufletul
revoluţiei”.
Dar,
chiar dacă
a hotărât
să renunţe
la femei,
treaba asta

nu l-a ţinut mult. în 1922, s-a combinat cu o prostituată, care l-a fascinat. O

chema
Ch'en
Chieh-ju.
Trăiau
împreună
când avea
timp. Nu se
ştie dacă

era
concubina
lui sau se
căsătoriser
ă legal. în
orice caz,
era
cunoscută

sub numele
de Madame
Chiang, şi
mulţi o
credeau
soţia lui.
între 1922
şi 1927, şi-

a luat altă femeie – în mod sigur, o concubină.

Chiang a cunoscut-o pe Soong

May ling în 1922. Era sora ministrului de finanţe al ţârii şi a doamnei Sun Yat-

sen, aşa că
era bine
situată, din
punct de
vedere
politic. Sun
Yat-sen era
cel mai

puternic
politician
din China.
Nu i-a
venit uşor
s-o curteze.
Când a
sugerat

prima oară
ideea căsă-
toriei, Sun
a fost de
acord, dar
Madame
Sun s-a
opus. Cel

mai mare
obstacol în
calea
pretendent
ului erau
zvonurile
despre
căsătoriile

şi
legăturile
lui
precedente
. Madame
Sun era
revoltată şi
i-a spus

soţului ei
că Chiang
era imoral.
„Mayling
nu trebuie
să se
mărite cu
un aseme-

nea
desfrânat!
Chiar şi în
clipa de
faţă
trăieşte cu
o femeie!”
a exclamat

ea. Sun i-a comunicat toate acestea lui Chiang şi i-a spus protejatului său să

aştepte
puţin până
când soţiei
lui o să-i
treacă
supărarea.
Atitudinea
doamnei

Sun l-a
uimit pe
Kai-Shek,
pentru că,
în lumea
lui,
„femeile nu
aveau nici

un cuvânt de spus”.

încercând să facă ordine în viaţa sa, Chiang a renunţat

din nou la
femeia cu
care trăia.
Ch'en a
plecat în
Statele
Unite.
Pentru cei

care au
cunoscut-o,
era evident
că nu
ducea lipsă
de bani. Cu
timpul, s-a
stabilit în

California
şi, în cele
din urmă,
şi-a scris
biografia.
în 1967
avea de
gând să

trimită
manuscrisu
l unei
edituri din
New York,
dar oficiali-
tâţile
taiwaneze

au prins de
veste şi i-
au
cumpărat
manuscrisu
l contra
unei
însemnate

sume de bani.

După plecarea lui Ch'en, Chiang le-a spus ziariştilor

ca
divorţase
de ea
conform
tradiţiei
chineze. Şi
a prezentat
familiei lui

Maling
dovada
care
demonstra
ca
divorţase
de prima
soţie.

Eforturile sale nu au fost în zadar, pentru ca, în 1927, Chiang s-a căsătorit

cu Soong. Unirea lor a fost considerată un act politic, prin care Chiang „şi-

a
consolidat
poziţia de
comandant
suprem al
armatei.”
în ziua
nunţii,

Chiang a
declarat că
el şi soţia
sa se vor
dedica trup
şi suflet
revoluţiei.
Dar a mai

găsit ceva
trup
disponibil
şi pentru
femei. în
1942-1943,
zvonurile
despre

aventurile
sale
deveniseră
atât de
agasante,
încât soţia
lui s-a
văzut

nevoită să
discute cu
el. I-a spus
că vuia
toată ţara
că avea
amante şi
că „le vizita

zilnic, în
văzul
tuturor.” Se
pare că
divorţul nu
mai putea
fi evitat.

Ca să rezolve problema, Chiang a dat o mare petrecere, la care a invitat atât

chinezi, cât şi străini. Când s-au adunat cu toţii, a ţinut un discurs, în care a

negat toate
zvonurile.
A afirmat
că oamenii
trebuia să
se bazeze
pe
integritate

a şi
seriozitatea
lui. A mai
adăugat că
n-ar mai fi
demn să-i
conducă,
dacă s-ar

face vinovat de o asemenea compor-tare. După acest discurs,

Madame Chiang a ţinut şi ea unul, declarând că nu s-a îndoit nici

o clipă de soţul ei.

După cum remarca unul dintre scriitori, „faptul că

era însurat
n-a contat
prea mult
pentru
Chiang...
nu şi-a
refuzat
niciodată

vreo
femeie.”
FERDIN
AND
MARCO
S

Deşi a fost conducător ul necontestat al ţârn sale, acest fapt nu l-a

scutit să fie
umilit de
activităţile
sale
sexuale.
întreagă
ţară a
ascultat la

radio
gemetele
actului său
sexual.
Ferdinand
Marcos s-a
născut pe
11

septembrie 1917. A fost preşedintele şi dictatorul Filipinelor din 1965

până în 1986.

Nu există informaţii despre tinereţea sa, dar se

pare că
„Marcos
era un
fustangiu
înrăit, deşi
nu s-a aflat
nimic
concret în

acest
sens”.
Această
lipsă de
date clare
caracterize
ază
întreaga lui

viaţă. Una dintre explicaţii ar fi faptul ca, în Filipine, virilitatea este la

mare preţ,
aşa ca o
aventura
este nu
numai
tolerata, ci
chiar
aprobata.

Adesea, ea schimba imaginea unui bărbat.

în 1950, Marcos a cunoscut-o

pe Carmen Ortega, care era o fată simplă de la ţară. Ferdinand s-a oferit s-o

sponsorizez
e pentru un
concurs de
frumuseţe
– Miss
Fotomodel.
La scurt
timp, a

devenit
amanta lui
şi s-a mutat
în casa lui
– el care
locuia
împreună
cu mama

lui, Josefa.
Lui
Carmen i
se spunea
doamna
Marcos.
Ferdinand
a luat-o o

dată în
vacanţă, în
SUA. Când
s-a dus la
bancă, să
scoată
50.000 $, a
prezentat-o

drept soţia
lui. Josefa a
sperat
întotdeaun
a că fiul ei
o să se
însoare cu
Ortega. în

1954,
aveau trei
copii.
Apoi,
Marcos a
cunoscut-o
pe Imelda
şi s-a

schimbat totul. Carmen nu avea nici o valoare din punct de vedere politic,

spre
deosebire
de Imelda,
care era
plină de
fler.
Marcos şi
Imelda s-au

căsătorit
pe 1 mai
1954.
Femeia şi-a
dat seama
de
reputaţia
soţului ei,

dar nu şi-a
imaginat că
era chiar
atât de
afemeiat.
în timp ce
se aflau în
luna de

miere,
Carmen şi
copiii s-au
mutat într-
o casă din
suburbii,
dându-se la
o parte din

calea
doamnei
Marcos.
Când
Imelda a
aflat
povestea
lui Carmen,

a fost
uimită şi a
vrut să se
mute cu
toţii,
laolaltă
pentru că
locuinţa lui

Marcos se
afla,
culmea, pe
strada
Ortega.
Dar Josefa
şi

Ferdinand s-au opus.

Pe lângă această veste neplăcută, noua soţie

a mai aflat
că
Ferdinand
continua să
o
frecventeze
pe Carmen,
pe furiş.

Imelda a viz- itat-o imediat şi i-a cerut să rupă relaţiile cu Marcos. Dar a găsit-

o gravidă
cu cel de-al
patrulea
copil –
conceput
după nunta
Imeldei – şi
femeia a

refuzat s-o asculte.

Atunci, şi-a da seama că nu avea ce face. Nu exista nici

măcar posi-
bilitatea
divorţului,
pentru că
Filipine era
o ţară
catolică.
Nu putea

obţine o
anulare a
căsătoriei
şi nu avea
cum sâ-şi
împiedice
soţul s-o
vadă pe

Carmen. A fost atât de şocată, încât Marcos a dus-o la New York, ca să

urmeze un tratament psihiatric. Când şi-a revenit, s-a dus în Portugalia, într-un

pelerinaj la altarul Sfintei Fecioare de Fatima. S-a rugat sâ-i dea copii, sperând că

o sâ-şi consolideze poziţia şi apoi s- a întors la Manila. La sfârşitul lui 1955, a

născut primul dintre cei trei copii ai săi.

Spre sfârşitul anilor

1950,
căsătoria
lor se
deteriorase
semnificati
v. După
cum
remarca

unul dintre
scriitori,
„pe
parcursul
anilor,
Imelda
Marcos a
îndurat

toate
aventurile
soţului ei.”
Marcos a
mărturisit
amantelor
sale că
Imelda era

frigidă şi
că nu putea
să se culce
cu ea. Iar
altcuiva i-a
spus că
soţia lui

suferea de „virginitâ”. În timpul campaniei electorale filipineze din 1965,

Imelda nu
l-a văzut
aproape
deloc. Nu
toate
absenţele
sale se
datorau

politicii şi
Imelda „a
învăţat în
perioada
aceea să
accepte că
vor fi şi
alte femei

în viaţa lui
Marcos, pe
măsură ce
va fi din ce
în ce mai
bogat şi
mai
important”.

Marcos se bucura de o reputaţie de gigolo şi glumea adesea pe această temă.

Când s-au apropiat alegerile din 1969, Ferdinand a hotărât ca unul dintre

proiectele sale de relaţii cu publicul va fi un film care va avea drept temă

aventurile sale. Un grup de oameni de afaceri, la fel de desfrânaţi ca el, din

care făcea
parte şi
Potenciano
Ilusorio, au
fost
însărcinaţi
să se ocupe
de acest

proiect.
Rolul
amantei
sale urma
să fie
interpretat
de o

americancă
.
Ilusorio
a luat
legătura cu
Paul Mason
de la
Hollywood,

un pro-
ducător
neînsemnat
care lucra
pentru
Universal
Studios.
Mason a

selectat
două femei
pe care le-a
considerat
potrivite –
Joyce
Reese şi
Dovie

Beams.
Cele două
au sosit la
Manila în
decembrie
1968. La
început,
Beams a

stat pe
gânduri.
Auzise că
în Filipine
se aduceau
fete
americance
pentru

„audiţii”,
iar apoi
erau
drogate şi
violate. Cu
toate
acestea, s-a
gândit sâ-şi

asume riscul.

După câteva zile, cele două „actriţe” au fost duse la o

petrecere,
unde au
cunoscut
un bărbat
care le-a
fost
prezentat
drept

„Fred”.
Reese i-a
spus lui
Dovie că l-a
recunoscut
imediat pe
Marcos. Au
discutat un

timp, după care „Fred” s-a concentrat asupra lui Beams. Au discutat câteva ore,

uitând
complet de
Joyce. în
cele din
urmă, Fred
a recunos-
cut că el
era

preşedintel
e. înainte
să plece, în
noaptea
aceea, a
sârutat- o
şi i-a spus:
„M-am

îndrăgostit
de tine”. A
doua zi s-a
întors, au
devenit
amanţi şi
ea a primit
rolul. Dovie

se născuse
pe 5 august
1932. Avea
36 de ani
când l-a
cunoscut
pe
Ferdinand,

dar s-a dat
de 23. La
Hollywood,
era o
actriţă de
mâna a
doua.

Beams a fost instalată imediat într-o casă în curs de renovare, în selectul

cartier
Greenhills
din Manila.
I s-au pus
la
dispoziţie
servitori,
un

bodyguard
şi o
secretară.
Când a
început
relaţia lor,
Ferdinand
i-a spus că

devenea
impotent
ori de câte
ori se
apropia de
Imelda şi
că nu se
culcaseră

de ani de
zile. Dovie
a aflat apoi
despre
Carmen.
Odată,
după ce s-
au certat,

Ferdinand a plecat în grabă la Carmen, să-l consoleze.

La puţin timp după

aceea, Marcos i-a dăruit o vacanţă în Hong Kong, de unde tânăra şi-a

cumpărat
un
casetofon,
ca să poată
învăţa
cuvinte şi
expresii în
spaniolă şi

o serie de
dialoguri,
pentru
film. O
parte
dintre
dialoguri
erau scrise

chiar de
Marcos.
Din când în
când,
lecţiile lor
de limbi
străine
erau

întrerupte
de o
partidă de
sex – în
timp ce
casetofonul
continua să
înregistrez

e. Uneori, Marcos îi cânta serenade amantei sale. Dovie nu era o proastă. în

curând,
ajunsese să
deţină o
colecţie
întreagă de
casete
compromiţ
ătoare.

Când Imelda era plecată din ţară, Marcos îşi petrecea tot timpul în

Greenhills sau o aducea pe Dovie la palat. Când acesta dormea, Dovie

scotocea
peste tot,
căutând
documente
interesante
, pe care să
le păstreze
pentru zile

negre. Colecţia ei se îmbogăţea pe zi ce trece. Dacă Imelda era în oraş, se

întâlneau
adesea
într-un
bungalow,
pe terenul
de golf al
palatului.

Conştientă de firea desfrânată a soţului ei, Imelda şi/sau spionii ei erau

întotdeaun
a pe
urmele lui
Marcos. Ea
le ordona
adesea
gărzilor
palatului

„s-o plimbe
prin Manii,
în căutarea
soţului ei...
Ştiam în-
totdeauna
unde era
preşedintel

e, aşa că o duceam în altă parte.”
Principalul om de încredere al lui Marcos era

colonelul
Ver, care
avea grijă
să-l
acopere pe
şeful lui.
Când
Marcos îşi

întrerupea
obligaţiile
prezidenţia
le, Ver avea
grijă s-o
transporte
pe Dovie.

Treptat, legătura lor a început să se zahariseasc ă. într-o zi, când a

venit
acasă,
Dovie şi-a
găsit
bagajele
făcute.
Marcos i-a
explicat că

locuinţa
era
supraveghe
ată de
spioni şi
era mai
sigur să se
mute în

altă parte. Dovie a fost de acord, dar mai târziu a descoperit că totul

fusese o
minciună.
Carmen şi
copiii ei s-
au mutat în
casa
renovată,
aşa cum

fusese intenţia dictatorului, de la bun început. Au apărut neînţelegeri şi certuri.

Dovie a mai făcut două înregistrări, în timp ce erau în pat, în ianuarie 1970. De

data
aceasta, nu
a mai fost o
coincidenţă
– a ascuns
casetofonul
sub pat.
Ferdinand

nu ştia.
Aceste
casete au
fost trimise
în SUA,
împreună
cu alte
documente

şi articole compromiţ ătoare.

într-o noapte, şi-a făcut nişte fotografii polaroid în

pielea
goală.
Ferdinand
i-a cerut
să-i dea o
şuviţă din
părul ei
pubian şi

ea a accep-
tat, cu
condiţia să-
i dea şi el.
între timp,
filmul lui
Dovie se
terminase

şi Marcos
nu era
mulţumit
de el.
Susţinea că
era de
proastă
calitate şi

distribuţia lăsa de dorit. Pentru Dovie, a fost picătura care a

umplut pa-
harul;
tânăra a
părăsit
furioasă
Manila,
jurând să
se răzbune.

Peste
câteva luni,
în august
1970, s-a
întors. A
cerut
150.000 $
sau chiar

mai mult.
Ilusorio a
refuzat să
plătească
şi a
reclamat-o
la Biroul
Naţional de

Investigaţii. Poliţia secretă a ridicat-o şi a confruntat-o cu Marcos.

v.

Cei doi s-
au certat
cumplit. în
final,
Ferdinand
a vrut s-o
sărute şi să
se

recompens
eze. Dar
Dovie a
refuzat,
ulterior a
susţinut că
a fost dusă
într-o

cameră de hotel şi torturată.

Poveste a a ajuns în ziare şi a revoltat tot oraşul.

Deşi avea spionii ei, Imelda a aflat din presa de cea mai recenta şi umilitoare

dintre
escapadele
soţului ei.
Dovie a
luat
legătura cu
ambasada
SUA din

Manila. Oficialităţile americane au încercat s-o ajute pe Imelda să cumpere

tăcerea lui Beams cu 100.000 $. Când Dovie le-a spus despre informaţiile pe care le

strânsese, personalul ambasadei a supravegheat- o îndeaproape.

Atunci, Dovie a solicitat o conferinţă de presă. Şi, deoarece ziariştii nu

puteau
discuta
făţiş
despre
preşedintel
e
republicii,
s-a referit

la Marcos drept Fred, ceea ce a permis reporterilor s-o citeze fără probleme. I-a

pus să
asculte una
dintre
înregistrări
, cu
gemete,
şoapte şi
scârţâituril

e patului.
Bărbatul a
cântat apoi
o romanţă
de
dragoste,
pe care o
ştia toată

lumea că
este
preferata
lui Marcos,
şi i-a spus
lui Dovie că
o plăcea
mai mult

v.

ca pe
Imelda. S-
au făcut
copii după
respec-
tivele
casete şi
un grup de

studenţi protestatari le-a difuzat la staţia radio a campusului. întreaga

naţiune a
ascultat
încremenit
ă de uimire
cum
Ferdinand
o implora
pe Dovie să

facă sex oral cu el.

Funcţionarii ambasadei SUA au pus-o pe Dovie într-

un avion cu
destinaţia
Hong
Kong.
Imelda a
reuşit să
îmbarce în
acelaşi

avion un
ucigaş
profesionis
t, care n-a
reuşit însă
să-şi
îndeplineas
că

misiunea.
Peste
câteva zile,
când Dovie
a încercat
să ia alt
avion, de la
Hong Kong

la Los
Angeles,
agenţii
Imeldei au
făcut altă
încercare –
deturnată
de data

aceasta de
poliţia
britanică.
Aceasta a
luat actriţa
în custodia
sa pentru
un timp.

După ce a ajuns nevătămată în California, Dovie a scos la iveală toate

dovezile,
inclusiv
pârul
pubian al
lui
Ferdinand.
Din când în
când, în

anii care
au urmat,
agenţi
Imeldei au
încercat să
o abordeze
pe Dovie,
ca să

recupereze materialele compromiţătoare. Imelda se temea că scandalul ar putea

să-i
ştirbească
propriile
şanse de a
ajunge într-
o zi
preşedintel
e ţârii sale.

Dar Dovie făcuse nenumărate copii, ca să se asigure, şi le

împrâştiase
peste tot.
    În cele
din urmă,
ea şi-a spus
toată
povestea
într-o

carte,
intitulată
Iubitoarea
Dovie a lui
Marcos,
scrisă de
ziarista
Hermie

Rotea. Dar, imediat după ce a fost publicată, a început să dispară. Agenţii

Imeldei au
scos-o din
toate
bibliotecile
SUA,
inclusiv din
Biblioteca

Congresului.

Casetele au devenit piese de colecţie în Filipine,

vânzându-se cu 500 $ bucata. Se spune că şi principalul contracandidat al lui Marcos,

Benigno Aquino, ar fi cumpărat una. Aceste înregistrări reprezenta u o sursă de

amuzament pentru cei care erau împotriva lui Marcos.

Daca Ferdinand a ieşit

umilit din
întreaga
poveste, în
schimb
Imelda era
revoltata.
Toata furia
ei,

reprimata
în toţi acei
ani cât
Ferdinand
îi fusese
necredincio
s, s-a
concentrat

asupra lui Dovie. La cinci ani dupâ incident, a spus unor bancheri americani

mai mult
decât
surprinşi:
„II vedeţi
pe omul
acesta?
Prefera o
târfa în

locul meu.”
Pe
parcursul
anilor,
Imelda a
început sa
arate
prietenilor

fotografiile
nud ale lui
Dovie. în
dormitorul
ei, avea un
dosar
detaliat
despre

întregul
scandal.
Un dosar
care
susţinea ca
legătura lui
Dovie cu
Ferdinand

era „pură
halucinaţie
”. Când ea
şi Marcos
au fugit în
Honolulu,
în exil, în
1986, avea

dosarul la ea.

S-a zvonit, de asemenea, că Dovie fusese implantată

fie de CIA,
fie de unul
dintre
inamicii
politici ai
lui Marcos,
cu intenţia
de a-l umili

şi a-i
submina
poziţia.
Altă teorie,
şi mai
fantezistă,
susţinea că
ar fi mâna

Mafiei. Dar
toate
aceste
zvonuri nu
au nici o
bază reală.
A fost doar
o greşeală

de-a lui Marcos.

Pasiune a lui Ferdinand pentru femeile americane

nu s-a
limitat la
Dovie. Se
spune că ar
fi avut
nenumărat
e legături
cu soţiile

personalu-
lui
ambasadei
SUA,
soldate cu
transferul
imediat al

soţilor în alte ţâri.

Cântăreaţa filipinezâ Carmen Soriano a fost altă

femeie care
a cedat
farmecelor
lui
Ferdinand.
însoţită de
consilierul
Ernesto

Villatuya, Imelda a vizitat-o în apartament ul ei din San Francisco, în 1970.

Prima doamnă i-a cerut lui Soriano să dea o declaraţie scrisă că n-o să se mai

culce cu
Marcos.
Dar
Carmen i-a
spus
Imeldei să
se ducă la
toţi dracii.

La care
Imelda a
vrut s-o
pleznească,
dar rivala
ei s-a ferit
şi l-a lovit

în schimb
pe Ernesto.
Alt
episod
violent s-a
produs
atunci când
Imelda s-a

internat în
secret la
spital, dupâ
o excursie
la Roma. S-
a zvonit că
o bătuse
Ferdinand,

crezând că-
şi făcuse
de cap cât
fusese
plecată.
Deşi Primei
Doamne îi
plăcea

compania
bărbaţilor
şi flirta cu
ei în public,
se spune că
nu a avut
nici o
relaţie

amoroasă.
Se pare că
Imelda nu
prea era
interesată
de actul
sexual.

Cei doi soţi se aflau într-o croazieră cu yachtul, în Golful Manila, în 1972, când

au ieşit la
suprafaţă
ambiţiile
Imeldei.
între ei s-a
declanşat o
discuţie
animată şi

Imelda l-a zgâriat pe Marcos pe faţă, iar el i-a dat o palmă care a trântit-o pe punte.

Incidentul Dovie a avut ramificaţii politice pe termen lung. Clanul

Imeldei l-a susţinut politic pe Marcos şi i-a adus un mare număr de voturi,

adică exact
ce avea
nevoie. Dar
au făcut o
înţelegere,
după ple-
carea lui
Dovie.

Soţia lui i-a promis că-l va susţine în continuare şi că vor rămâne împreună,

dar i-a spus
că toate
acestea
aveau un
preţ.
Marcos i-a
permis sa
facâ ce

dorea, fără
sa se
amestece.
Drept
urmare,
Imelda s-a
lansat în
diverse

afaceri, adâncind corupţia şi prădând vistieria ţârii. S-a ocupat de haine, de

bijuterii, de proprietăţi imobiliare internaţionale şi, bineînţeles, a achiziţionat

o uluitoare colecţie de pantofi. Un observator remarca: „în Filipine, un soţ

desfrânat
trebuie sa
plătească
tot restul
vieţii, dar
Marcos s-a
folosit de
banii noştri

din
impozite.”

BOB HAWKE

Bob Hawke al Australiei este unul

dintre
puţinii
conducător
i de stat
care au
declarat în
mod public,
într-un

spectacol TV, că şi-au înşelat soţiile. Hawke s-a născut pe 9 decembrie 1929, a

activat în mişcarea sindicală şi a devenit prim-ministru în 1983.

v.

în timp ce studia la universitate, la sfârşitul anilor 1940 şi începutul anilor

1950, Bob
s-a ales cu
două
reputaţii de
necontestat
: cea de
afemeiat şi
cea de

beţiv. Era
un băutor
atât de
înrăit, încât
a intrat în
Guiness
Book of
Records

pentru
viteza cu
care golea
paharele. A
băut două
halbe şi
jumătate
de bere în

douăspreze
ce
secunde.
Hawke a
continuat
să bea, dar
în anii
1970 a

renunţat definitiv la alcool.

Se spune că şi-a pierdut virginitatea în timp ce

era student, în 1949. Un prieten din vremea aceea îşi aminteşte: „Putea

oricând să
facă rost
de fete
pentru el şi
alţii. Era
ceva de
genul, «voi
daţi berea,

eu fetele».”
Alt student,
spunea:
„Hawke
avea
întotdeaun
a mare
succes la

femei. Sunt
mulţi
bărbaţi
care se
descurcă
bine în
compania
femeilor,

dar prost la pat. Hawke se descurca în amândouă situaţiile.”

La universitat

e, se regula
cât putea şi
„era un
fustangiu
înrăit”.
Cucerea
femeile, ca
să

demonstrez
e că era în
stare s-o
facă. Dar
nu se
implica
deloc
emoţional.

Se spune
că exercita
o fascinaţie
deosebită.
Chiar şi cei
care nu-l
înghiţeau
recunoştea

u că „are
un farmec
propriu”.
Pe 3 martie
1956, s-a
căsătorit
cu Hazel
Masterson,

pe care o cunoştea de la şaptesprezece ani.

în anii 1950, când Hawke

activa în mişcarea sindicală, aveau un sediu destul de mic. Biroul lui Bob era

la ultimul
etaj, dar
secretara
lui nu avea
voie să
lucreze în
acelaşi loc
cu el,

pentru că
ar fi fost
singuri şi
„reputaţia
lui de
afemeiat
era bine
cunoscută.

” Aşa că secretara lucra la etajul inferior. Birourile lor erau masive, în

aşa fel
încât sa nu
li se vadă
picioarele,
din cât îşi
aminteşte
una dintre
secretare.

Bob s-a lansat într-o dezbatere furtunoasa, care a avut loc în 1971 –

referitoare
la faptul
daca era
sau nu
înţelept ca
echipa de
rugby a
Africii de

Sud sa
întreprindă
un turneu
în
Australia.
Şi cei pro
şi cei
contra s-au

îndârjit şi
au început
sâ-şi
trimită
reciproc
scrisori
pline de
ura. Nici

viitorul
membru al
parlamentu
lui nu a
fost scutit.
Hawke a
încercat
întotdeaun

a sâ-şi
ascundă
escapadele
sexuale de
viaţa de
familie.
Dar, în
aceste

scrisori,
oamenii au
profitat de
ocazie sâ-i
spună lui
Hazel tot
ce ştiau
despre

aventurile soţului ei.

în anii 1970, Hawke era cunoscut drept un misogin

înrăit.
Când a fost
întrebat de
un
designer
vestimenta
r ce părere
are despre

moda pan-
talonilor la
femei, a
răspuns:
„Depinde
de femeie –
dar prefer
femeile

farâ pantaloni.” Când a apărut la o emisiune TV împreună cu o femi-

nistă, a
ofensat-o,
pipâindu-i
umărul, ca
să vadă
dacă purta
sutien. La
începutul

anilor
1970, o
revistă
feministă
australiană
l-a
desemnat
pe Hawke

Misoginul Lunii.

La conferinţa partidului laburist din 1977, feminista

Ann Giles a spus: „Hawke tratează femeile ca pe nişte obiecte bune

numai
pentru
sex.”
Ziarista
Mamie
Smith
remarca de
asemenea:

„Femeile îl consideră pe Hawke un ticălos, dar îl acceptă, crezând că ele vor fi o

excepţie.”
Presa i-a
criticat atât
patima
pentru
băutură,
cât şi des-
frânarea.

Unul dintre biografii săi îl caracteriza spunând: „Se ştiu multe

despre
Hawke –
era un
beţiv, un
fustangiu,
făcea
propuneri
neruşinate

femeilor
când era
beat, dar
aceste
lucruri nu
au apărut
niciodată în
presă, deşi

ziarişti
sunt atât
de ahtiaţi
după
cancanuri.”
Se
spune că
ostilitatea

sa faţă de
femei
reieşea
chiar din
atitudinea
lui, din
felul în
care se

ridica şi îşi
clătina
şoldurile.
Toate
gesturile
lui degajau
dominaţie,
iar acest

cuvânt
include şi
dominaţia
sexuală.
Feministele
îşi dădeau
seama
dintr-o

privire că era „Duşmanul ”. Aborda întotdeauna femeile cu un aer de

superiorita
te.
La
sfârşitul
anilor
1970,
publicul a
început să

dea mai
multă
atenţie firii
sale
desfrânate.
Iar acest
lucru a
stârnit o

reacţie
ciudată.
Femei
necunoscut
e îi scriau
sau îi
telefonau,
oferindu-i-

se pe tavă.
Hawke se
considera
irezistibil.
Când era
beat, agăţa
orice
femeie pe

care punea ochii. Unul dintre biografii săi scria: „S-a considerat întotdeaun

a un om
căruia îi
plăceau
femeile –
aşa cum se
întâmplă
cu
majoritatea

afemeiaţilo
r. Şi a
durat ani
de zile
până şi-a
dat seama
ca lucrurile

nu stăteau chiar aşa”.

În martie 1989, Hawke a apărut la o emisiune

TV şi i-a surpins pe mulţi când a recunoscut că îşi înşelase soţia.

Desigur, nu a dat amănunte şi nici reporterul emisiunii nu a insistat.

Dimpotrivă, s-a grăbit să schimbe subiectul. Hawke a recunoscut cu lacrimi în ochi

acest lucru,
susţinând
însă că
acum era
un soţ
credincios.
Cinicii cre-
deau că era

o manevră electorală, dar nu a fost. Majoritatea obser-vatorilor politici au

considerat
că
declaraţia
lui nu va
avea nici
un efect
asupra
viitorului

său politic. în acea emisiune TV, Hawke a mai adăugat: „Cred că nu există

multe
femei care
m-ar fi
putut
suporta”.
**ŞAHUL
IRANULUI**

Liderul iranian a fost alt afemeiat care a început-o devreme şi a con-

tinuat-o până la bătrâneţe. Mohammed Reza Pahlavi s-a născut pe 26

octombrie 1919. A devenit Şahul Iranului în 1941 şi a domnit până când

a fost
detronat şi
exilat în
1979 – mai
fusese
exilat o
scurtă
perioadă

din ţara sa, în anii 1950. A murit pe 27 iulie 1980.

La şaptesprezece ani, în

timp ce studia la o şcoală privată din Elveţia, s-a încurcat cu o cameristă,

care a fost
concediată
imediat.
Aceasta a
fost poate
prima sa
experienţă
sexuală.

Când s-a
întors în
Iran, peste
câţiva ani,
şi-a făcut
repede o
reputaţie
de gigolo.

Fiecare
fată din
oraş îi
stătea la
picioare şi
„profita din
plin de
avantaje...

le schimba
ca pe
cămăşi,
după cum
avea chef.”
Familia
a hotărât
că era

vremea sâ-l
însoare şi
căsătoria a
fost aran-
jată de
părinţi.
Nunta a
avut loc în

1939.
Mireasa
era Fawzia,
sora de
şaptesprez
ece ani a
regelui
Farouh al

Egiptului. Această uniune nu a fost nici fericită, nici încununată de succes.

în 1941, cuplul avea deja dormitoare separate. Fawzia suferea din cauza

aventurilor
soţului ei.
Şahul le
spunea
„păstoriţe”
femeilor
care cedau

avansurilor sale.

Se spune că, în 1944, Fawzia l-a surprins pe soţul ei în

pat cu o femeie. Relaţia dintre ei s-a înrăutăţit în 1945 sau 1947. Fawzia a

părăsit
Iranul, sub
pretextul
că se duce
în Egipt, ca
să-şi
viziteze
familia.

Dar nu s-a
mai întors
niciodată
şi, după un
timp, în
1948,
curtea a
dat un

comunicat prin care se anunţa oficial divorţul celor doi.

Conducătorul

Iranului a
revenit la
vechiul său
obicei şi a
avut
nenumărat
e femei.
Unul dintre

ataşaţii
ambasadei
iraniene
din Paris îşi
aminteşte
de vizita
şahului în
acest oraş,

în 1948: „A avut o seară sau două libere şi le-a petrecut în cluburi de noapte, în

compania
unor fete
uşoare,
procurate
de prietenii
lui, pe care
le-a
copleşit cu

cadouri.”
Peste
câteva luni,
aceeaşi
persoană
se afla la o
recepţie,
unde a

cunoscut-o pe una dintre cuceririle liderului său. Femeia i-a arătat cu

mândrie un inel cu diamante.

Pe când efectua o excursie în SUA, în 1949,

Şahul s-a
îndrăgostit
de o
pictoriţă
americancă
de 23 de
ani. S-au
ataşat mult

unul de
altul, până
când sora
lui i-a
telegrafiat
să se
întoarcă
urgent

acasă. Pe parcursul anilor 1940 şi 1950, a avut relaţii cu nenumărate femei, de

la
aristocraţia
iraniană,
până la
vedete de
cinema.
Genul său
preferat

erau
„europence
le înalte,
blonde, mai
ales
scandinave
le, care
soseau în

număr
mare...
Uneori, se
purta
destul de
cavalereşte
cu ele”.

Cea de-a doua soţie a lui, Soraya, a recunoscut că „cel mai mult îi plăceau

europencel
e... dar, din
câte ştiu,
nu s-a
gândit
niciodată
să se
însoare cu

vreuna
dintre ele.
îşi dădea
seama că
ar fi o
prostie”.

Soraya
Esfandiary

s-a
căsătorit
cu Şahul la
optsprezec
e ani, în
1950 sau
1951. Şi ea
suferea din

cauza
aventurilor
soţului ei,
dar ştia că
nu are ce
face. Se
pare că şi
Soraya l-a

prins în pat cu o femeie.

Căsătoria a s-a sfârşit în 1958, cu un divorţ. Principalul

motiv pare
a fi acela
că Soraya
nu a reuşit
să-i facă
nici un
copil.
Mama

Şahului îl
bătea la
cap să facă
mai repede
un băiat.
Soraya s-a
dus la un
ginecolog

şi i-a spus
care era
problema
ei: „De
patru ori
pe noapte
şi de două
ori după-

amiaza, şi
tot nu
rămân
gravidă”.
Doctorul i-
a explicat
că există o
nepotrivire

între ovul
şi spermă.
La care
Soraya a
adăugat:
„Nu-ţi cer
decât să
găseşti

ceva care
să le
potrivească
.” Se
presupune
că, după
divorţ,
şahul a

continuat
să se
întâlnească
ani de zile
cu fosta sa
soţie iarna,
în
localitatea

elveţiană
Gastaad, la
ski. între
timp, şahul
avea
aghiotanţi
care-i
procurau

femei sau,
ca să ne
exprimăm
cu perdea,
„aranjau
distracţii”
pentru
liderul lor.

în 1959, şahul s-a căsătorit cu o studentă iraniană la arhitectură, de 21 ani

– Farah Diba. Şi, în anul următor, a avut mult-doritul fiu.

Dar aventurile

şahului au
continuat
ca şi până
atunci.
Minou
Reeves
făcea parte
din

personalul
Şahului şi
îşi
aminteşte
de câteva
incidente la
care a fost
martor.

Odată, pe
aeroportul
din Zürich,
Şahul şi-a
lăsat soţia
şi a
dispărut,
ca sâ-şi

petreacă
după-
amiaza cu
o actriţă de
film. Peste
câteva zile,
la Berna,
Brigitte

Bardot stătea în barul unui hotel. Venise să se întâlnească cu el. Când

Reeves a
văzut ce se
petrecea şi
cât de des,
a înţeles de
ce Şahul
insista ca
el şi soţia

lui să aibă dormitoare separate. Legătura lui cu actriţa Ann Margaret l-a adus pe

prima
pagină a
ziarelor.
Când s-a
întors la
Teheran,
toată
lumea ştia

de aven-
turile lui.
Deoarece
era
conducător
ul unei ţâri
islamice,
avea

dreptul la
patru soţii
şi la câte
concubine
dorea. Şi,
deoarece
practica
monogamia

vestică şi relaţiile pe ascuns, era considerat un bărbat destul de reţinut.

în alte privinţe, Şahul îşi subaprecia soţia. Deşi Farah deschisese porţile

palatului
pentru artă
şi cultură,
Şahul nu
era deloc
interesat şi
„nu o lua
niciodată în

serios”. Odată, în 1973, ea a ţinut un discurs televizat în favoarea dreptului la

cuvânt.
Şahul a
instruit un
aghiotant,
ordonându-
i: „Spune-i
soţiei mele

că nu poate vorbi aşa”.

în anii 1970, relaţiile dintre cei doi soţi s-au

deteriorat
şi mai
mult. Şahul
devenise şi
mai
afemeiat.
Ani de zile,
şi-a

procurat
fete de la
Paris, prin
agenţia lui
Madame
Claude.
Sute de
femei de la

această
agenţie,
plus cele
de la
curtea lui
au trecut
prin patul
Şahului.

Una dintre fetele lui Madame Claude a stat câteva luni în capitala

iraniană, în
1969. A
călătorit la
clasa întâi
şi a fost
cazată la
un hotel de
Ministrul

Curţii, care
îşi luase o
cameră
lângă a ei.
A aşteptat
trei zile
până a
venit Şahul

s-o
reguleze,
timp în
care
ministrul a
asaltat-o cu
propuneri.
Fusese

prevenită
că va fi
îmbarcată
în
următorul
avion dacă
ceda,
pentru că

„Şahului îi
plăcea ca
fetele lui să
nu fie
atinse de
alţi
iranieni”,.
în

următoarel
e luni,
Şahul a
vizitat-o de
două ori pe
săptămână.
în rest, nu
prea avea

ce face. Nu
putea nici
măcar să
se ducă la
piscina
hotelului
fără
bodyguard.

Nu avea
voie să
vadă pe
nimeni, în
afară de
Şah şi de
ministru,
care nu

încetase cu propunerile . Până la urmă, a doborât-o plictiseala şi a părăsit Teheranul

de
bunăvoie,
după
câteva luni.
Se pare
că aceste
prostituate
care

veneau şi
plecau nu-l
deranjau
prea mult
pe Şah.
„Acesta era
stilul
familiei

Pahlavi –
considerau
că totul li
se cuvine.”
Dar apoi, s-
a întâmplat
ceva serios
– Şahul s-a

îndrăgostit de o iraniană de nouăspreze ce ani, Gilda. Se spunea că s-ar fi

căsătorit
cu ea şi că
ar fi
instalat-o
într-o casă,
pe
domeniile
palatului.

Farah s-a înfuriat şi a părăsit ţara, la sfârşitul lui 1972. Analizând cauza

acestei
despărţiri,
un agent
CIA
remarca:
„Se pare că
aventurile
Şahului au

fost
adevăratul
motiv”.
Farah s-a
întors, dar
a insistat
ca

Şahul sa
renunţe la
Gilda.
Generalul
Khatami,
cumnatul
lui, l-a
salvat,

luând-o pe tânără ca amantă. Şahul i-a fost recunoscător.

Autorul William Shawcross a notat câteva dintre poveştile pe care le-a

descoperit. Se spunea că Şahul a insistat să se culce cu fiica unui preot într-un

elicopter,
în plin
zbor; că
avea un
copil din
flori la
Paris; că
una dintre

amantele
lui a trimis
factura
pentru
hainele
cumpărate
ambasadei
iraniene

din Paris;
că, atunci
când venea
la St.
Moritz cu
soţia, ea se
ducea la
vila lor, iar

el într-o
cameră de
hotel, să se
reguleze;
că, dintre
europence,
prefera
blondele cu

gură mare;
şi că îi
plăceau
stewardese
le
Lufthansa.
Shawcross
a remarcat

că la
curtea
Şahului se
vorbea
numai
despre sex
şi că toţi
bărbaţii

făceau pe
peştii
pentru el.
Afacerile şi
sexul se
împleteau
armonios.
Un curtean

i-a
declarat:
„Trebuie să
fii peşte,
dacă vrei
să
înaintezi.”
Mulţi

dintre con-
silierii
personali ai
Şahului îi
procurau
femei.
Fostul
prim-

După ce a fost alungat din Iran, în 1979, a poposit în diverse ţâri. Una

dintre ele a fost Panama. Ambasadorul SUA în această ţară a pierdut, la un

moment
dat,
legătura cu
fostul
suveran şi
a început
să-l caute
disperat. în

cele din
urmă, a
apelat la
preşedintel
e Royo,
care, după
ce s-a codit
un timp, i-a

spus să se
liniştească,
pentru că...
Şahul se
distra
puţin.
Adică era
cu o

femeie.
Generalul
Noriega
era
vinovatul.
Discutase
cu Şahul şi
aflase că se

plictisea. Noriega i-a explicat atunci modul de viaţă latino-american:

fiecare
bărbat din
Panama
avea o
soţie şi o
amantă.
Şahului i-a
plăcut

ideea şi a
vrut să
cunoască
mai bine
obiceiurile
panameze.
Şi a văzut
interiorul

unei
camere
elegante de
la Hotelul
Panama.
Noriega i-a
rezervat o
cameră şi i-

a făcut rost
de-o
femeie. Nu
o târfa, a
insistat el.
O fată de
familie.

în perioada
când se
încurcase
cu Gilda,
Şahul a
fost
intervievat
de Oriana

Fallaci, care l-a întrebat dacă-şi luase altă soţie. „Ce calomnie stupidă şi

dezgustăto
are”, a
răspuns
Şahul.
Sigur, era
de acord cu
ea că un
musulman

putea să
aibă mai
multe
neveste,
dacă dorea.
Dar el unul
n-ar fi făcut
aşa ceva

decât în
împrejurări
de forţă
majoră, de
exmplu
dacă soţia
sa s-ar fi
îmbolnăvit,

sau ar fi
refuzat să-
şi
îndeplinească
obligaţiile.
„Să fim
sinceri!” a

spus Şahul.
„Doar
ipocriţii
sau
inocenţii îşi
imaginează
că un soţ
ar putea

tolera
asemenea
situaţie. în
societatea
voastră,
când se
întâmplă
ceva de

genul
acesta,
bărbatul îşi
ia o amantă
sau chiar
mai multe,
nu? în
schimb, la

noi, își ia o soție.”

WILLY BRANDT

Când, în anul 1974, Willy

Brandt a
demisionat
din funcţia
de cancelar
al
Germaniei,
au fost
implicaţi

câţiva
factori în
această
hotărâre –
unul dintre
ei au fost
aventurile
sale

sexuale.
Herbert
Ernst Karl
Frahm s-a
născut pe
18
decembrie
1913. Mai

târziu, şi-a luat numele de Willy Brandt, pentru că era mai comun, ca

un nom de guerre. A fost cancelarul Germaniei din 1969 până în 1974.

Gertrud Meyer era o funcţionară de orientare socialistă, care a fost

prima din
lungul şir
de femei
din viaţa
sa. Willy
avea
şaisprezece
ani la

vremea aceea. în 1933, Brandt s-a autoexilat în Norvegia, din cauza

naziştilor.
Meyer a
plecat cu el
şi s-au
mutat
împreună
la Oslo.
Willy a

prezentat-o unor prieteni drept soţia lui.

Peste câţiva ani, în 1936,

Gertrud s-a „căsătorit” cu un norvegian, ca sâ-şi asigure cetăţenia respectivei

ţâri. Dar
trăia în
continuare
cu Brandt
şi, ulterior,
s-a folosit
de acest
soţ de

convenienţă pentru a obţine un paşaport pentru Willy. în 1939, relaţia

dintre ei se
răcise.
Willy era
mai tot
timpul
plecat şi
Meyer şi-a
dat seama

că nu avea nici un viitor alături de el. Aşa că a plecat în Statele Unite. „Ne-

a despărţit
războiul –
dar nu
numai”,
spune
Willy.

Willy a
avut câteva

aventuri –
una la
Paris, cu o
emigrantă
germană.
Un prieten
norvegian
spune

despre
Brandt:
„Era un
mare
cuceritor,
pentru că
avea o
calitate

esenţială –
răbdarea.”
Una dintre
cele mai
importante
legături ale
lui a
început în

1939, cu
Carlota
Thorkildse
n. Ea era
cu nouă ani
mai mare
decât el şi
mai cultă,

din câte se spune. în 1940, au avut un copil.

Când naziştii au invadat

Norvegia,
Brandt a
fost obligat
să se mute
în Suedia,
unde s-a
căsătorit
cu Carlota,

în 1941. Au
dus-o
destul de
bine în
noua lor
ţară, dacă
şi-au
permis să

angajeze o menajeră. O chema Rut Hansen. Era o norvegiancă de 23 de

ani şi avea
nevoie de
bani. După
ce a stat un
an la
familia
Brandt, s-a
angajat

secretară.
Deşi Rut
era
căsătorită,
s-au
combinat
în 1944.
Mai târziu,

în acelaşi an, Carlota şi Brandt s-au despărţit şi au divorţat în 1948. Un prieten

comun
spunea:
„Willy a
schimbat-o
pe
intelectual
a Carlota
cu

proletara
Rut. De la
Carlota nu
primea
căldură,
dar îl
stimula

intelectual. în schimb, Rut îi stimula sentimente le. Carlota a fost dezamăgită

, mai mult
ca sigur,
dar nu l-a
urât.”

Willy s-a
întors în
Germania
în 1947 şi

Rut i s-a alăturat în acelaşi an. Soţul ei murise cu un an înainte. în scurt timp,

a rămas
gravidă şi
Brandt a
hotărât că
era timpul
să se
căsătoreas
că. La

Berlin, în vremea aceea, exista o brigadă norvegiană, care avea un capelan.

Dar preotul
a refuzat să
oficieze
ceremonia
pentru un
bărbat
divorţat,
care trăia

în păcat. Până la urmă, au găsit totuşi pe cineva dispus să-i căsătoreas că. Erau în

anul 1948 şi Rut era gravidă în opt luni.

La începutul anilor 1950, Willy

a lipsit de acasă mai multe săptămâni. Fusese plecat cu afaceri. Şi, în

momentele
libere, „a
căutat să-
şi ocupe
timpul cu
ceva
plăcut, ca
să-şi

alunge plictisul întrunirilor par-lamentare” . Cu alte cuvinte, a avut o

mulţime de legături. Cea mai remarcabilă, a fost cu o femeie divorţată, de 31 ani,

pe nume Suzanne Sievers. Relaţia lor a început în 1951.

Alt politician,

Herbert Wehner, îşi aminteşte că tipa îşi căuta de lucru spunând. „Am cele

mai
drăguţe
coapse din
Bonn”.
„Mi-a venit
să râd”,
mărturiseşt
e Wehner –

„ce târfa.”
Iată însă că
pe Willy l-a
atras şi au
început să
se
întâlnească
. Legătura

lor a durat
mai mult
de un an şi
a existat şi
o
coresponde
nţă între ei.
Ea se

semna
„Puma”, iar
el „Ursul”.
în cele din
urmă, s-a
dovedit că
Sievers s-a
culcat şi cu

alţi politi-
cieni
germani şi
a fost
arestată în
Germania
de Est, ca
spioană. A

fost
condamnat
ă la cinci
ani
închisoare.
Suzanne a
încercat să
joace pe

două fronturi.

Coment ând despre aventurile lui Brandt, o ziaristă spunea:

„Se plic-
tisea după
o zi de
muncă şi
voia să se
distreze,
iar femeile
reprezenta

u
distracţia.
Cunosc
zeci de
bărbaţi ca
el”. Sievers
a apărut în
biroul lui în

1955.
Brandt se
folosise de
toată
influenţa
lui pentru
a-i reduce
pedeapsa

la trei ani.
Recunoscăt
oare,
Sievers, a
vrut să
reînnoade
legătura,
dar Brandt

a refuzat. Peste câţiva ani, în 1960, uitând ce-i datora, ea s-a aliat cu oponenţii

lui Willy.
Câţiva
ziarişti au
prins de
veste şi au
pus-o să-şi
scrie
memoriile.

Femeia s-a apucat să lucreze, ajutată de un scriitor. Dar, în ultimul minut, a

fost emis
un ordin
judecătores
c care
interzicea
publicarea
cărţii.

Se spune că la începutul anilor 1970 „s-au perindat mai multe femei prin

viaţa sa”.
Dar
legăturile
n-au fost
de durată.
S-a bârfit
mult
despre

aceste
aventuri la
vremea
aceea.
„Unii
oameni îmi
supraestim
ează

virilitatea
la vârsta
mea”,
glumea
Brandt.
în
timpul
alegerilor

din 1972,
trenul lui
Willy a
străbătut
toată ţara.
Era dotat
cu
compartim

ente de
dormit
pentru
cancelar.
Dacă îl
vizita vreo
ziaristă
atrăgătoar

e, avea
toate
şansele să
fie invitată
într-unui
dintre ele.
Una dintre
ele, care s-

a întors la
două
noaptea în
compartim
entul ei,
după ce
petrecuse
câteva ore

cu Willy, a fost întâmpinată cu ura- le de colegii ei bărbaţi. Un purtător de

presă al lui Brandt i-a îndemnat să scrie un reportaj de genul: „La cei cincizeci şi

nouă de ani
ai săi,
cancelarul
nostru ţine
cinci
discursuri
pe zi, dă
opt

interviuri şi
tot i se mai
scoală.”
Dar nimeni
nu s-a
încumetat
să scrie aşa
ceva.

însă nu toate cele care primeau o astfel de invitaţie acceptau. O femeie l-

a refuzat,
pe motivul
că Willy
era „prea
gras”. în
perioada
alegerilor
din 1974,

Brandt a recurs la aceleaşi practici.

Succesul lui a luat sfârşit în 1974, când

a fost
nevoit să
demi-
sioneze.
Principalul
motiv a fost
izbucnirea
unui

scandal în
legătură cu
nişte
spioni,^
dar alt
factor a
fost firea
lui

desfrânată.
Rut
ajunsese la
exasperare.
în 1966, se
spunea că
„îşi vedea
de viaţa ei

şi era
disponibilă
ori de câte
ori avea
nevoie de
ea”.
În
discursul

pe care
Willy
Brandt l-a
ţinut la
înaintarea
demisiei a
spus,
printre

altele: „Nu
sunt un
sfânt şi nu
am susţinut
niciodată
că nu mă
macină
slăbiciunile

omeneşti.”
A lăsat să
se
înţeleagă
că unul
dintre
motivele
demisiei

sale a fost
„afacerea
cu
spionajul,
care
ameninţă
să târască
în noroi

viaţa mea personală”.

MAO ZEDONG

Se pare că Mao a început

târziu viaţa
sexuală şi
nu s-a
arătat
interesat
de femei
până în
jurul

vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Nu a fost niciodată un mare afemeiat,

în sensul
că nu a
avut multe
femei, în
comparaţie
cu cei
prezentaţi
în această

carte, dar
era rece,
înfumurat
şi trata
femeile cu
egoism şi
dispreţ.
Mao

Zedong (Mao Tse – Tung) s-a născut pe 26 decembrie 1893. A condus

China din 1949 până la moartea sa, survenită pe 9 septembrie 1976.

în tinereţe, s-a căsătorit la treisprezece sau paisprezece ani. A

fost o
căsătorie
aranjată de
părinţi –
aşa cum se
obişnuia –
şi mireasa
avea

nouăspreze
ce sau
douăzeci
de ani.
Deşi a
acceptat să
se însoare,
căsătoria

lor nu s-a
consumat
niciodată,
nu a trăit
cu ea şi nu
l-a
interesat.
Mai târziu,

a repudiat
legătura
lor. Femeia
a fost
lăsată la
părinţii ei,
să lucreze.
Din când în

când,
primea din
partea ei
obiecte
lucrate
manual,
cum ar fi
papuci de

pânză şi haine.

A fost un tânăr studios şi s-a împrietenit cu oameni

la fel ca el.
„Nu mă
interesau
femeile”,
îşi
aminteşte
el... „în
afară de

faptul că
nu discutau
despre
femei, cum
fac toţi la
vârsta
noastră,
colegii mei

nu vorbeau
nici măcar
despre
probleme
obişnuite
ale vieţii de
zi cu zi”.

Până la 26 de ani, se pare că nu avusese nici o experienţă sexuală. Cam prin

1920, a deschis o librărie, împreună cu o parteneră, pe nume Tao Ssu -

yung. Se
pare că cei
doi se
iubeau, dar
Tao l-a
părăsit
brusc după
câteva luni,

când
părerile lor
politice au
început să
difere.
în
acelaşi an,
a început s-

o curteze
pe Yang
Kaihui,
fiica unuia
dintre foştii
săi
profesori,
cu opt ani

mai tânără
ca el. La
început, au
locuit
împreună,
dar apoi s-
au
căsătorit

oficial –
poate din
cauză că ea
trebuia să
nască. în
1923,
Zedong
devenise

agitator
politic şi
cei doi nu
mai aveau
timp să
stea
împreună.
Yang va fi

executată
în 1930, de
duşmanii
lui Mao, cei
din
Kuomintan
g.

După această primă căsătorie „adevărată”, lui Mao i s-a trezit gustul

pentru sex.
Un fost
ofiţer îşi
aminteşte
că Mao
manifesta
mare
interes

pentru
femeile de
sub
comanda
sa, le făcea
propuneri
sugestive şi
le întreba

ce legături
aveau cu
ofiţerii.
Omul i-a
explicat că
toţi erau
foarte
ocupaţi şi

nu aveau
timp de
prostii.
Zedong i-a
spus
ofiţerului,
care era
mai tânăr,

că el, Mao,
era destul
de în
vârstă
pentru ca
frumuseţea
feminină
să-i

„deştepte sentimente voluptuoase”.

La jumătatea anului 1928,

aceste
sentimente
voluptuoas
e s-au
îndreptat
către Ho
Tzu-chemn
(He

Zizhen). Fata avea optsprezece ani şi era elevă de liceu. La câteva zile după ce s-

au
cunoscut,
trăiau îm-
preună.
Mao şi-a
anunţat
tovarăşii:
„Tovarăşa

He şi cu
mine ne-am
îndrăgosit.
” Cei doi s-
au
căsătorit
cam prin
1930 –

înainte ca
prima lui
soţie să fie
executată,
după unele
surse, sau
imediat
după,

conform altor informaţii. Majoritatea căsătoriilor şi legăturilor lui Mao au

fost mai mult neoficiale.

În timpul Marşului cel Lung, Zizhen a

fost una dintre cele 35 de femei care au însoţit aproape 100.000 de bărbaţi. A

născut cel
de-al
patrulea
copil al lor
în timpul
acestui
marş şi pe
al cincilea

la scurt
timp după
terminarea
lui. Zizhen
a fost
rănită de o
schijă şi i s-
au scos

opt-
sprezece
sau
douăzeci
de bucăţi
de metal
din corp.
„Slabă ca o

sperietoare de ciori”, aşa era descrisă la sfârşitul marşului.

După ce fuseseră

parcurse
6000 de
mile, unul
dintre
observatori
spune că
„Ho
ajunsese o

epavă şi
îmbătrânis
e cu zeci
de ani.
Mao şi-a
pierdut
interesul
pentru ea.”

Şi a
început să
se uite la
alte femei.
„Zedong se
poarta urât
cu mine”, i-
a

mărturisit
ea unei
prietene.
„Neam
certat. El a
pus mâna
pe o bancă
şi eu pe un

scaun. Este clar că s-a terminat totul între noi.” Mao a avut grijă sâ-şi transforme

soţia dintr-
o tovarăşă
de luptă
într-o
femeie
ştearsă,
care
suferea de

nervi –
probabil ca
urmare a
marşului.
începuse să
se poarte
ciudat şi se
spune că

îşi bătea copiii. Zizhen a fost trimită la Moscova să se trateze şi a ajuns într-

un azil
sovietic.
Peste
câţiva ani,
s-a întors
din Rusia,
nevindecat
ă, şi a fost

internată
într-o
instituţie
de boli
nervoase
din
Shanghai.

Un scriitor spunea că Mao „le-a tratat şi pe Zang şi pe Ho ca pe nişte

obiecte,
atâta timp
cât i-a
convenit.”
În perioada
petrecută
la Yenan,
şi-a

demonstrat misoginism ul, când a declarat că era legal ca activiştii comunişti să aibă

două soţii,
pe motiv că
războiul
chino-
japonez „i-
a obligat să
fie departe
de familiile

lor”. Mao şi Zizhen vor divorţa, dar numai la insistenţele lui Mao, în anul 1947 sau 1948.

în 1937, Mao era singur, soţia lui fiind internată la Moscova. „La cei

patruzeci şi
patru de
ani ai lui,
era la fel
de în
putere ca
oricând”,
remarcă un

contempor
an de-al
său. Se
lăuda
adesea cu
virilitatea
lui faţă de
tovarăşii

apropiaţi,
punând-o
pe seama
ardeilor
iuţi.” A
avut o
legătură cu
o ziaristă,

Ting Ling.
Şi-au
petrecut
multe ore
împreună.
Un tovarăş
spunea
peste

câţiva ani: „Deşi are înjur de cincizeci de ani, entuziasmul lui faţă de femei este

acelaşi.”
Lily Wu a
fost o
actriţă cu
care a avut
o scurtă
aventură.
Deşi

majoritatea surselor de informaţii susţin că Zizhen se afla la Moscova în perioada

aceea, unii
insistă că
era în ţară.
Ea şi Mao
s-au certat
feroce din
cauza
actriţei,

Zizhen
acuzând-o
că vrea s-o
despartă
de soţul ei.
Dar Mao a
negat tot.
La

insistenţele lui Zizhen, lui Lily i s-a cerut să părăsească Yenanul. Pe parcursul acestei

Mao era vrăjit de actriţă, astfel încât cei doi au început să-şi petreacă multe nopţi

împreună.
S-au
răspândit
repede
zvonurile
despre
noua
femeie a

liderului. în
scurt timp,
ea a rămas
gravidă şi
s-a hotărât
să devină
soţia
preşedintel

ui Mao.
într-o zi, a
dat buzna
la o şedinţă
a
comitetului
central şi i-
a anunţat

pe toţi:
„Am veşti
bune
pentru voi.
Preşedintel
e şi cu
mine trăim
împreună.”

Zedong a fost obligat de Jiang să legalizeze legătura lor. Ca membru de

partid, Mao
trebuia să
capete mai
întâi
aprobarea
comitetului
central.
Aşa că şi-a

prezentat cazul, susţinând că Zizhen suferea de o „dereglare nervoasă”,

care îl obligase să renunţe la ea în favoarea lui Chiang. Aşteptându-se

probabil să
nu
cârtească
nimeni, a
fost surpins
când
majoritatea
membrilor

comitetului s-au opus.

Ei au invocat motivul că era actriţă, că nu avea pregătirea

politică
necesară şi
că voia să
dea la o
parte o
mamă şi o
veterană a
marşului.

Cei mai
mulţi
membri ai
comitetului
participase
ră la acest
marş
alături de

Zizhen.
„Ho Tzu-
chen ţi-a
fost
întotdeaun
a o bună
tovarăşă.
Este

credincioasă şi şi-a arătat devotamentul faţă de lupta noastră. De ce nu mai

poţi trăi
alături de o
asemenea
femeie?” l-
a întrebat
unul dintre
ei. Dar
Zedong le-

a declarat:
„Daca nu o
acceptaţi
pe Jiang,
mă duc în
satul meu
natal şi mă
fac ţăran.”

în cele din urmă, partidul i-a dat aprobarea.

Dar i s-au impus unele

restricţii. Jiang trebuia să „rămână o simplă gospodină şi să nu se amestece

în
probleme
de stat.”
Aceste
condiţii nu
l-au
deranjat
însă pe

Mao, care-
şi închipuia
că femeia
nu-şi dorea
decât să
devină
soţia lui.
După cum

comenta
unul dintre
biografi,
„la fel ca
majoritatea
bărbaţilor
în vârstă,
îşi imagina

că tânăra Chiang Ching îl iubea dezinteresa t.”

Dar Jiang nu a

fost
recunoscut
ă drept
soţia lui
Mao decât
după tri-
umful
comunismu

lui, în
1949.
Supus
presiunii,
Mao a
obligat-o să
nu se mai
machieze şi

să stea
acasă, să
aibă grijă
de copii.
Mulţi
dintre
chinezii de
rând nu

priveau cu
ochi buni
legătura
lor.
Considerau
că Jiang
râvnea la

putere şi la glorie.

Dar ea a respectat restricţiile impuse şi nu a apărut în public cu

soţul ei şi
nici alături
de soţiile
celorlalţi
lideri
comunişti
timp de
aproape

treizeci de
ani.
Ajunsese
însă să
regrete
amarnic
insistenţele
ei şi şi-a

revărsat
furia în
timpul
Revoluţiei
Culturale şi
după, când
a făcut
parte din

odiosul
Grup al
celor Patru.
Jiang
spunea,
apropo de
anii
petrecuţi

alături de
Mao:
„Sexul este
pasionant
la început.
Dar
puterea
este cea

mai
importantă
pe termen
lung.”
Din
1973,
trăiau
separat şi,

dacă avea
ceva de
discutat cu
soţul ei,
trebuia să-i
trimită o
cerere
scrisă, care

era dusă de
un ofiţer de
legătură,
urmând să
primească
mai întâi
aprobarea
lui. Se pare

că cel puţin
o dată, în
1974, Mao
a refuzat-o.
I-a scris, în
schimb,
drept
răspuns:

„Nu ai
nimic de
câştigat
dacă o să
ne vedem.
Cărţile lui
Marx,
Lenin şi ale

mele sunt
toate acolo.
Nu le-ai
citit
niciodată,
aşa că n-
are nici un

rost să ne vedem”.

în anii 1930, genul de femei pe gustul lui Mao erau

cele
sensibile,
de casă. El
aprecia
frumuseţea
,
inteligenţa
şi

isteţimea.
Dar, mai
presus
decât
orice,
aprecia
loialitatea
faţă de el şi

de ideile lui. Era întotodeauna rece şi cu nasul pe sus faţă de femei. Cam prin 1936,

Mao îşi
povestea
viaţa unui
biograf. Şi
cea mai
interesată
să-l asculte
se dovedise

Zizhen.
Deşi, la
vremea
aceea, erau
împreună
de opt ani,
nu
cunoştea

toate acele
detalii.
Unul dintre
scriitori
spunea, în
legătură cu
relaţiile lui
cu femeile,

că Mao „le ignora, se folosea de ele şi le părăsea”.

ANASTASIO

SOMOZA

Cei doi Anastasio Somoza – atât tatăl, cât şi fiul – s-au

asemănat
destul de
mult.
Amândoi
au
exercitat
un control
dictatorial

asupra
Nicaraguei.
Şi amândoi
au fost
afemeiaţi.
Anastasio –
tatăl,
poreclit

Tacho, s-a născut în 1896. în 1937 era preşedintele şi dictatorul ţării. A

condus
ţara până
la moartea
lui, în
1956.
Când
avea
nouăspreze

ce ani, a
lăsat-o
gravidă pe
servitoarea
casei şi şi-a
mărturisit
fapta.
Femeia a

născut un
fiu, pe care
l-a
recunoscut
mai târziu.
Când
mama lui a
aflat, l-a

trimis în Statele Unite – la Philadelphia. Se spune că accentul englez şi american

pe care l-a prins în acea perioadă i-a fascinat apoi în anii 1930 pe americani,

când l-au ajutat să ajungă la putere în Nicaragua.

în 1919, Tacho s-a căsătorit

cu
Salvadora
Debayle.
Mai târziu,
a avut o
aventură
cu soţia
unui preot

american,
Matthew
Hanna. La
sfârşitul
anilor
1940,
Tacho
vizita

Austin,
Texas, la
invitaţia
unor
oameni de
afaceri
care erau
interesaţi

să obţină
concesiuni
petroliere
în ţara
dictatorului
. O
secretară
care se

ocupase de
organizare
a excursiei,
a ţinut
neapărat
să-l
cunoască,
Şi au

aranjat să
cineze la
hotelul lui.
Mai târziu,
a doua zi,
gazdele lui
texane au
început să-l

caute.
Când au
ajuns la
hotel,
santinela
extenuată
de la uşa
lui le-a

spus: „N-a
ieşit din
cameră.
Afurisita
aia de
blondă a
venit aici
noaptea

trecută şi n-au terminat încă.”

A lâsat gravidă o spanioloacă, şi femeia

a fost
nevoită să
părăsească
imediat
Nicaragua.
în anii
1950,
Tacho şi-a

luat o amantă tânără. A avut parte de un sfârşit violent, fiind

asasinat în septembrie 1956. Un fiu de-al lui, Louis, a condus ţara câţiva ani. Apoi a

fost
înlocuit de
o
marionetă,
până când
Anastasio –
fiul, născut
pe 5

decembrie
1925, a
fost numit
preşedinte,
în 1967.
Anastasio a
condus
ţara până a

fugit în
exil, în iulie
1979, când
a fost
izgonit de
sandinişti.
în
tinereţe,

Anastasio
s-a
îndrăgostit
de o
ziaristă.
Tacho nu
era prea
încântat şi

considera
că femeia
nu era
potrivită
pentru fiul
lui. De
aceea, i-a
cerut să

întrerupă orice legătură cu ea. Somoza a încercat s- o apere, înfuriindu-şi tatăl,

care l-a
plesnit
peste faţă
şi^ i-a rupt
un dinte.
Acest
incident a
pus capăt

poveştii lor
de
dragoste.
în anii
1940,
însoţindu-i
pe ofiţerii
gărzii

naţionale, Somoza frecventa cu regularitate bordelurile. Pe 20 decembrie

1950, s-a
căsătorit
cu
verişoara
lui
primară,
Hope
Somoza,

care era americancă.

Cei doi nu prea aveau multe în comun.

Somoza era
un beţivan
şi un
afemeiat şi
prefera să
golănească
decât să
stea cu

soţia sa
cultă şi
rafinată. A
continuat
să
frecventeze
bordelurile
şi în anii

1950. A
făcut şi o
fată în
această
perioadă,
pe care a
recunoscut

-o mai
târziu.
Somoza
a avut
diverse
relaţii
întâmplăto
are, atât în

ţară, cât şi
în
străinătate,
înainte să
se angajeze
într-o
relaţie pe
termen

lung, în
1965. în
anul acela,
şi-a luat ca
amantă pe
telefonista
de
şaptesprez

ece ani
Dinorah
Sampson.
Se
întâlneau
la vechea
fermă a lui
Somoza şi

într-o
magazie.
Dar pe
Dinorah n-
o deranja
acest lucru.
Se ştie
că

Anastasio arăta groaznic şi era suprapond eral când a cunoscut-o pe Dinorah.

Dar, la fel
ca mulţi
alţi oameni
importanţi,
îşi
supraestim
a farmecul.
în timpul

unei
campanii
electorale,
a spus:
„Toate
femeile
sunt
moarte

după
mine.”
în scurt
timp,
legătura lui
cu Dinorah
a ajuns la
urechile

tuturor şi a
devenit
principalul
subiect de
bârfa din
Nicaragua.
Pe măsură
ce trecea

vremea,
dictatorul
îşi petrecea
tot mai
mult timp
cu Dinorah
şi mai
puţin cu

Hope.
Sampson
„se băgase
în
aşternutul
lui.” Sătul
de întâl-
nirile

clandestine, Somoza i-a făcut o casă amantei sale, la sfârşitul anilor

1960.
Uneori, la
aceeaşi
petrecere
se întâmpla
să vină şi
soţia şi
amanta. în

momentul
acela,
grupul din
jurul lui
Hope se
rărea.
Oamenii
alergau la

Dinorah,
pentru că
se bucura
de mai
multă
trecere pe
lângă
dictator.

Odată, Hope şi-a adunat curajul s-o înfrunte pe rivala ei. Dar, când a ajuns în

faţa casei lui Dinorah, era atât de emoţionată, încât a leşinat. După

aceea, a
început
treptat să
se
îndepărtez
e de
dictator. în
1977,

Anastasio spunea despre soţia sa că „era o belea. E prea înţepată şi

mă
cicăleşte
tot timpul.”
Când a fost
întrebat de
ce nu
divorţează,
a răspuns:

„Din cauza
religiei şi a
poziţiei
mele.”
întrebat
care dintre
cele două
era mai

importantă, a răspuns fără să ezite: „Religia.”

Somoza era atât de gelos pe

amanta lui,
încât îi
schimba
des
bodyguarzi
i, temându-
se să nu se
atașeze

prea mult
de ei.
Uneori,
punea
agenţi pe
urmele ei,
când pleca
la Miami.

Anastasio a suferit un atac de cord în 1977, la vila lui Dinorah. Nu se ştie

dacă făceau dragoste în momentul acela.

La sfârşitul lui 1970,

Anastasio a găsit-o pe Dinorah plângând la o petrecere – i se păruse că fusese

jignită de
un
cântăreţ.
Beat,
Somoza s-a
înfuriat şi
s-a repezit
la tipul

respectiv. A
vrut să-i
dea un şut,
dar s- a
lovit de-o
piatră.
Peste o
săptămână,

i s-a umflat
piciorul
atât de rău,
încât şi-a
făcut
radiografie
şi a
constatat

că îşi
rupsese
degetul
mare.
Oamenii s-
au amuzat
copios pe

această temă.

După ce a fugit din Nicaragua, Somoza s-a exilat în Paraguay.

Acolo, în septembrie 1980, a avut aceeaşi soartă ca şi tatăl său –

a fost
asasinat.
**JUAN
PERON**

Deşi
Juan Peron
a fost la fel
de

afemeiat ca
toţi cei
prezentaţi
în această
carte,
există
totuşi o
diferenţă.

în perioada
când era
căsătorit,
se pare că
nu-şi înşela
soţia. Doar
când era
divorţat îşi

făcea de
cap.
Majoritatea
fustangiilor
umblă
după femei
tinere –
indiferent

ce vârstă au. Peron a dus această caracteristică până la extrem, manifestân

d o
pronunţată
preferinţă
pentru
copii. Juan
Peron s-a
născut pe 8
octombrie

1895. A fost preşedintele Argentinei din 1946 până în 1955, când

a fost
înlăturat de
un puci
militar.
După un
îndelungat
exil, s-a
reîntors, cu

sănătatea
şubrezită,
şi a condus
din nou
ţara, din
1973 până
la moartea
lui,

survenită pe 1 iulie 1974.

Poveştile despre viaţa sexuală a lui Peron

din anii
când urma
şcoala
militară şi
până la
prima sa
căsătorie,
în 1929,

sunt
contradicto
rii. Unul
dintre
biografii
săi, Page,
susţine că
Juan şi-a

dedicat
întreaga
energie
vieţii
militare şi
nu l-au
prea
interesat

femeile,
până s-a
căsătorit,
în 1929.
Page spune
că, în anii
1930, când
colegii lui

ofiţeri îşi
povesteau
escapadele
sexuale în
cazarmă,
Peron le-a
mărturisit
că nu avea

cu ce să se
laude,
pentru că
nu făcea
dragoste
decât cu
soţia lui.
Acest

scriitor
susţine, de
asemenea,
că este
puţin
probabil să
fi avut
relaţii cu

alte femei, până la moartea primei sale soţii.

Dar alţi biografi prezintă o

versiune
diferită.
Unul dintre
ei spune
că, la
terminarea
şcolii
militare,

Juan îşi făcuse o reputaţie de afemeiat, „având o oarecare predilecţie

pentru fete
foarte
tinere”.
Altcineva
afirmă că
Peron se
regula cu
prostituate

de când
era în
Academia
Militară,
pentru că,
„în
perioada
tinereţii

noastre nu
se dădeau
petreceri
unde ai fi
putut să
cunoşti fete
de familie.”

Pe 5 ianuarie 1929, Juan s-a căsătorit cu Aurelia Tizon, de şaptesprez

ece ani. A
fost o
căsătorie
destul de
obişnuită,
dar fără
copii.
Peron nu a

avut
niciodată
copii şi a
fost acuzat
adesea că
este
„steril” de
către

oponenţii
săi politici.
Aurelia a
murit de
cancer
uterin pe
10

septembrie
1938.
    între
1939-1940,
Juan a stat
în Europa
şi se
zvoneşte că

ar fi avut o
amantă
nemţoaică
cât a
colindat
Italia.
Dictatorul
însuşi

recunoaşte
că, în
Spania, a
trăit cu o
profesoară
catalană şi
este posibil
s-o fi lăsat

gravidă.
Peste
douăzeci
de ani, în
timp ce se
afla în exil
în Spania,
a trimis

agenţi să
caute
femeia şi
copilul. Dar
nu s-a găsit
nici un
copil. Nu
au reuşit să

dea nici de
urma
femeii,
care a
murit, se
pare, într-
un spital
din

Florenţa.
Este posibil
ca
povestea
cu copilul
să fi fost o
invenţie a
pro-

peronişti lor , pentru a demonstra că liderul lor era la fel de „viril” ca oricare alt

bărbat. A nu avea copii era o pată pentru un bărbat adevărat.

în 1943, Peron

devenise o importantă personalita te politică în Argentina. Şi presa a început să

se
intereseze
de el, cum
era de
aşteptat.
Câteva
reviste au
scris că

locuia într-
un
apartament
din Buenos
Aires, cu
fiica lui.
într-un
articol,

aceasta
apărea sub
numele de
Maria Ines,
iar altul se
referea la
ea drept
Isabelita.

Dar nu era
fiica lui, ci
o ado-
lescentă cu
care trăia
Peron. Juan
o poreclise
Piranha,

pentru că
muşca –
este
singura
informaţie
pe care o
avem
despre ea.

Se spune
că era
urâtă,
tăcută şi
plictisită să
pozeze în
rolul de
„fiică”.

Peron o ducea la meciuri de box şi o prezenta tuturor drept „fiica mea.”

Când a apărut Evita, nu s-a mai auzit nimic de „fiica” lui Juan. Există două

versiuni
referitoare
la
alungarea
tinerei
Piranha.
Una
susţine că

Evita a
sosit cu
bagajele la
apartament
ul lui Peron
şi a dat-o
afară,
punându-l

astfel pe
Juan în faţa
unui fapt
împlinit;
cealaltă,
mai
plauzibilă,
este că

dictatorul a
aranjat
singur
îndepărtar
ea ei. în
momentul
apariţiei
Evitei, se

zvonea că
Juan se
combinase
cu altă
femeie,
sora
Aureliei.
De fapt,

conform
spuselor
familiei
Tizon,
fusese cât
pe ce să se
însoare cu
sora fostei

soţii. Doar Evita l-a făcut să se răzgândească că.

Peron a cunoscut-o pe Eva

Duarte (Evita) în ianuarie 1944, când a solicitat ca actorii şi actriţele să dea un

spectacol
de
binefacere
pentru
victimele
cutremurul
ui. Şi, la
scurt timp

după acest eveniment, actriţa de 24 ani şi colonelul de 49 trăiau împreună.

Au fost
aproape
insepa-
rabili până
la moartea
ei,
survenită
în 1952.

Amintindu-şi despre prima întâlnire cu Evita, Peron spune: „M-am uitat la

ea şi m-am simţit copleşit; m-a impresionat vocea ei, figura ei... Am simţit

instinctiv
că
asocierea
cu o femeie
ca ea va fi
nepreţuită
pentru
menirea

socială la
care mă
gândeam...
Trebuia să
pregătesc o
femeie care
avea să fie
liderul

feminin al mişcării mele politice.”

Nu era scandalos să ai o amantă,

dar, dacă te
afişai cu ea
în public,
lucrurile se
schimbau.
Peron a
fost asaltat
de tot felul

de critici şi reproşuri. Când apărea în public cu el, Evita nu avea limite. Colegii lui

ofiţeri erau
revoltaţi şi
considerau
că Peron
dădea un
exemplu
negativ
pentru

ceilalţi militari. Se zvonea de asemenea că Eva fusese prostituată, dar nu era

adevărat. Criticii o caracteriza seră drept „genul de femeie care se regulează

cu cine
poate, ca
să obţină
un rol”. Iar
Juan
răspundea
tuturor
observaţiilo

r: „Mi se
reproşează
că mă
afişez cu o
actriţă? Şi
ce-ar vrea,
să ies cu
un actor?”

în septembrie 1944, ambasada SUA remarca un declin al popularităţi

i lui Peron,
„în parte
datorită
legăturii
sale cu Eva
Duarte”.
Statele
Unite nu-l

agreau pe dictatorul Peron, din cauza viziunilor sale naziste. în timpul

campaniei
electorale
argentinien
e din 1946,
mass-
media SUA
l-a atacat
susţinut pe

Peron.
Revista
Life a spus
că duce o
viaţă
scandaloas
ă şi a
comparat

poziţia Evei
cu cea a
soţiei lui
Goering
din
Germania
nazistă,

care era tot actriţă.

The New York Times Magazine îl caracteriza pe Peron

drept un
om
periculos,
susţinând
că succesul
lui
provenea
din faptul

că latino-
amer-
icanii erau
interesaţi
de oameni,
nu de idei.
Pentru a fi
un lider

tipic, era nevoie de nişte caracteristici bine-definite. „Trebuia, în primul

rând, să fie
un bărbat
adevărat şi
s-o
dovedească
, fie
întreţinând
mai multe

amante, fie
împuşcând
cât mai
mulţi
poliţişti...
Deşi nu se
sugerează
că Peron ar

fi împuşcat
vreodată
vreun
poliţist, în
rest totul i
se
potriveşte
ca o

mănuşă.”
Revista
Look
susţinea că
Peron
fotografias
e indience
goale şi

ascunsese
pozele în
biroul lui.
în articol,
se spunea,
de
asemenea,
că, în

perioada
colegiului
militar,
Juan ţinea
fotografii
cu femei
goale şi
ofiţeri

efeminaţi
în dulapul
său,
dovedindu-
şi ade-
văratele
preocupări.

Peron şi Evita s-au căsătorit pe 22 octombrie 1945. în registrele de la

primărie, s-
au scăzut
trei ani din
adevărata
vârstă a
Evei,
pentru a
reieşi că se

născuse
legitim. Pe
certificatul
iniţial de
naştere
scria Eva
Ibarguren,
născută în

1919, dar a devenit Eva Duarte, născută în 1922. S-a folosit certificatul de naştere

al unui
copil care
se născuse
şi murise în
acelaşi an.
Peron a dat
mită
pentru

aceste aranjamente. Şi Juan a fost trecut ca bărbat necăsătorit, nu văduv, şi s-a

precizat că
examenul
prenupţial
avusese
loc, deşi nu
era
adevărat.

Peron spune despre această căsătorie: „Sunt ferm convins că nu ar

trebui să te
căsătoreşti
cu o femeie
numai
pentru că
te simţi
bine fizic
cu ea.

Trebuie să
mai aibă şi
alte
calităţi...
Pentru că
frumuseţea
fizică este
trecătoare,

iar cea
spirituală
durează
mult mai
mult, ca să
nu mai
vorbim de
cea

intelectual
ă, cea mai
pertinentă
dintre
toate. Un
bărbat care
nu ţine
cont de

acest
lucru... îşi
ia o femeie
doar
pentru
câţiva ani.”
Cei care
au studiat

viaţa lui au
ajuns la
concluzia
că relaţia
dintre
Peron şi
Evita nu se
baza pe

sex. Un
scriitor
spune că
Peron îşi
dorea în
primul
rând o
femeie care

să-l asculte, să-l însoţească, să-l sprijine. Şi a ajuns la concluzia

că imboldul
sexual nu
era foarte
dezvoltat,
în cazul lui
Peron.
Acelaşi
lucru este

valabil şi
pentru
Evita.
Nivelul ei
pasional
era destul
de scăzut şi
n-o prea

interesa
sexul.
Căsătoria
lor a fost
dominată
de setea de
putere, nu
de iubire.

Totuşi, alt scriitor afirmă: „Se ajutau reciproc, dar dragostea conjugală

şi
afecţiunea
jucau
probabil un
rol minor
în relaţia
lor.”

Cea mai bună dovadă a acestei lipse de afecţiune este atitudinea

cinică a lui
Peron la
moartea
Evei.
Angajase
deja un
antrepreno
r de pompe

funebre
când soţia
lui mai
avea doar
câteva
clipe de
trăit,
îmbălsămar

ea a
început la
câteva
minute
după ce şi-
a dat
sufletul, se
aranjase

dinainte
unde va fi
expusă şi
se
împărţiseră
zeci de mii
de
fotografii

ale Evei, cu colţul îndoliat, în întreaga ţară. Eva a murit de cancer uterin, pe

26 iulie
1952.
Boala a
debutat din
1949 şi
este puţin
probabil că
cei doi au

mai putut
avea
contacte
sexuale.
în anul
următor,
1953,
Peron a

devenit mai
desfrânat
ca oricând.
Ministrul
învăţământ
ului a avut
ideea să
„peronizez

e”
adolescenţi
i. în acest
scop, s-a
creat
Uniunea
Liceenilor
(UES),

pentru a se
încuraja
sportul.
Peron şi-a
transforma
t reşedinţa
de vară de
la Olivos în

club de atletism. în UES, exista o ramură feminină şi una masculină. Dar numai

fetele
aveau
acces la
Olivos. Se
zvonise că
Juan şi
prietenii lui
organizau

adevărate
orgii cu
fetele. Şi
că unica
funcţie a
UES era să
satisfacă
preferinţa

dictatorului pentru fete cât mai fragede.

După înlăturarea lui Peron, comisia de

anchetă
care s-a
înfiinţat a
descoperit
un singur
caz care ar
fi putut să
fie o orgie.

Este vorba de petrecerea de Crăciun din 1953. Câteva fete din UES au petrecut

sărbătorile cu Peron şi asociaţii lui. Fetele au stat trei zile şi au primit cadouri

scumpe. Anchetatorii au descoperit, de asemenea, că dictatorul

se regula
cu fete din
UES şi apoi
aranja
operaţii de
chirurgie
plastică
pentru cele

care
doreau sâ-
şi refacă
himenul.
Peron
venea
aproape
zilnic la

Olivos, să privească fetele care făceau exerciţii în şorturi. Uneori, străbătea

străzile
oraşului pe
motocicleta
sa, urmat
de hoarde
întregi de
adolescent
e pe

biciclete.
Oamenii îşi
închideau
ferestrele,
scârbiţi de
asemenea
spectacole.
Juan

neglija
problemele
de stat,
astfel încât
Olivos avea
să fie
principala
cauză a

înlăturării sale de la putere.

Dar se pare că Olivos nu-i răpea tot timpul,

pentru că
reuşise să
întreţină
relaţii şi cu
cea mai
bună
tenismenâ
a

Argentinei
şi cu Edda
Ciano, fiica
lui Benito
Mussolini.
Prânzul la
Olivos
devenise o

tradiţie.
Fiecare
fată lua
masa, pe
rând, cu
dictatorul.
în
octombrie

1953, i-a
venit
rândul lui
Nelly
Rivas,
baschetbali
stâ, fiica
unui

portar. Avea paisprezece ani când s-a încurcat cu dictatorul, care, la

data respectivă, avea 58 de ani.

După prima masă luată împreună,

ea a
devenit
nelipsită şi
de la
Olivos, şi
din
reşedinţa
din oraş a

lui Juan.
După
câteva
vizite, s-a
mutat cu
Juan şi a
stat cu el
până a fost

înlăturat de
la putere.
El a luat- o
la meciuri
de box şi,
în 1954, la
un festival
al filmului

argentinian
, care a
atras
vedete
internaţion
ale, cum ar
fi Eroii
Flynn,

Edward G. Robinson şi Rirene Dunne. Cei doi au stat la un hotel.

Nelly îşi petrecea

timpul
vizionând
filme şi
opunând
rezistenţă
eforturilor
profesorilo
r puşi de

Peron s-o instruiască pe cât se putea. După un an, Juan i-a spus exasperat:

„N-o să-ţi
mai pun
profesori.
Dacă vrei
să rămâi o
ignorantă,
n-ai decât.”
Se afişa

fără ruşine
cu Nelly, la
fel cum
făcuse cu
celelalte
femei.

Când a
fugit din

ţară, în
exil, i-a
scris lui
Nelly, care
se
întorsese la
părinţii ei:
„Draga

mea
fetiţă... mi-
e tare dor
de tine şi
de câinii
mei... Te
sărut şi te
doresc.”

Scrisoarea era semnată „Tăticul”. A promis că o s-o ia cu el, dar n-a făcut-o.

„Mă
iubea”,
spunea
Nelly. „Ar fi
putut să-
mi fie
bunic, dar
mă iubea.”

Noul regim a trimis-o pe Nelly la o şcoală de corecţie, timp de opt luni. Când i s-a dat

drumul, ea
şi familia ei
au încercat
să plece
din ţară,
după
Peron, dar
au fost

întorşi de
la
frontieră.
În exil,
Juan a trâit
în diverse
ţări din
America de

Sud şi
Centrala,
înainte de
a pleca în
Spania,
pentru o
lungă
perioadă.

în
Argentina,
a fost
condamnat
în absenţă
de un
tribunal
format din

cinci
generali
pentru
diverse
delicte,
inclusiv
pentru
relaţii

sexuale cu minorii – apropo de Nelly.

Un scriitor, Gwen Bagni, care

l-a
cunoscut în
Panama, a
remarcat
că nu-şi
pierduse
farmecul.
Ori de câte

ori punea
ochii pe
vreo
femeie, îşi
făcea
cunoscute
sentimente
le prin

intermediul
unui
prieten şi
respectiva
se grăbea
să-l
cunoască.
Gusturile

lui erau
dintre cele
mai
variate, „de
la persoane
rafinate, la
fete naive,
grosolane”.

Când era
întrebat,
răspundea
simplu:
„îmi plac
femeile.”
Una
dintre

femeile cu
care a trăit
era o
tânără din
Chicago,
care lucra
la un
restaurant

şi venise în
vacanţă. Se
pare că
Peron era
dispus să
trăiască
împreună
şi fata şi-a

amânat de
mai multe
ori
întoarcerea
, spre
uimirea
părinţilor
săi. în cele

din urmă,
după
repetate
şovăieli, a
ales
Chicago şi
s-a întors
acasă.

La sfârşitul lui 1955, Peron a cunoscut o dansatoare, aflată în turneu, în

Panama. O chema Maria Estela Martinez – cunoscută sub numele de Isabel –

şi, peste
câteva
săptămâni,
cei doi
trăiau
împreună,
în 1960,
Juan se afla

în exil în
Spania şi
Isabel
trecea
drept
secretara
lui. Iar
Spania, o

ţară
conservato
are şi
catolică, nu
privea cu
ochi buni
legătura
dintre

Peron şi Isabel. De aceea, au fost nevoiţi să se căsă-torească pe 15 noiembrie

1961.
Peron avea
66 de ani la
vremea
aceea, iar
ea de-abia
împlinise
treizeci. în

cele din
urmă,
Peron s-a
întors tri-
umfător la
Buenos
Aires în
1973. în

anul acela
a fost ales
din nou
preşedinte,
iar Isabel a
devenit
vicepreşedi
nte. Dar el

era bolnav
şi a murit
în
următorul
an. I-a
urmat
Isabel, care
a fost

înlăturată de la conducere pe 26 martie 1976. Ea a avut domiciliu forţat până

Când a fost întrebat dacă este un afemeiat, Peron a replicat:

„îmi plac
femeile, nu
aş putea
trăi fără
una lângă
mine.”
Probabil că
nu conta ce

fel de
femeie –
dacă erau
foarte
tinere. Nu i
se părea
imoral ca
unui bărbat

să-i placă
femeile.
„Imoral ar
fi să-ţi
placă
bărbaţii”,
afirma el.

DON JUAN I

Bărbaţii
din această

categorie
alcătuiesc
un grup
variabil.
Despre
mulţi
dintre ei nu
se prea

cunosc
informaţii.
Dar, din
datele
existente,
rezultă
totuşi că îşi
merită

locul în
această
carte. Este
cazul lui
Romulo
Betancourt
, Salvador
Allende,

Duvalier
tatăl şi fiul
şi Zulfiqar
Aii Bhutto.
Se cunosc
ceva mai
multe
amănunte

despre
Jomo
Kenyatta şi
Regele
Hussein,
dar acestea
sunt la fel
de sumare

şi
schematice
.
Se pare
că
Muammar
Gaddafi al
Libiei a

devenit un
afemeiat
mai târziu,
ceea ce i-ar
conferi un
loc unic în
această
carte. Dar

este mai
plauzibil
faptul că
nu a fost
atât de pur
pe cât se
sugerează.
Se ştie de

exemplu că
îi plăcea să
facă
avansuri
ziaristelor
străine.
David Ben-
Gurion al

Israelului
era un
afemeiat
înrăit. Unii
îl scuză,
dând vina
pe
căsătoria

sa
nefericită,
dar nu se
gândesc că
era
nefericită
tocmai din
cauza

pasiunii lui pentru femei.

Anthony Eden şi Nelson Rockefeller au avut de

suportat amândoi consecinţele negative ale divorţului, care le-a distrus

cariera
politică.
Deşi
divorţul lui
Eden a
avut loc cu
mult
înaintea

celui al lui Rocky, şi într-o ţară mult mai conservatoare, Eden a ieşit basma curată, în

timp ce
Rocky a
fost mai
puţin
norocos.
Divorţul l-a
scos din
cursa

nominalizării prezidenţiale în 1964. Carlos Menem al Argentinei este o

figură nouă
pe scena
politică a
lumii, dar
un
afemeiat cu
state vechi.

MUAMMAR GADDAFI

Muammar Gaddafi al Libiei s-a

făcut cunoscut în 1980, prin avansurile pe care le făcea ziaristelor care

veneau să-i
ia
interviuri.
S- a născut
în iunie
1942 şi a
ajuns la
putere în

septembrie 1969, în urma unui puci militar.

Singura referinţă la activitatea

lui sexuală
din
adolescenţ
ă vine din
partea unui
scriitor
care afirmă
că Gaddafi

nu a fost
un
afemeiat în
tinereţe, ca
ceilalţi
ofiţeri, şi
că
reputaţia

lui de om
„pur” era
rareori
pusă la
îndoială.
Dar, ţinând
cont de
faptul că

afemeiaţii
îşi încep
cariera de
timpuriu,
fiind puţin
probabil ca
meteahna
să-i apuce

din senin la
maturitate,
această
referinţă
pare greu
plauzibilă,
deşi
trebuie să

ţinem cont de ea. Mai ales că acelaşi scriitor adaugă: „Cultura arabă nu

condamnă, în general, escapadele sexuale ale unui bărbat. Dimpotrivă, consideră

avansurile
sexuale
drept o
dovadă de
virilitate şi
o reacţie
normală
faţă de

prezenţa unei femei.”

Muammar s-a căsătorit prima oară cu Fathia

Khalid,
fiica unui
general,
ofiţer
superior în
timpul
vechiului
regim

libanez al Regelui Idris. A fost o relaţie de scurtă durată, care s-a terminat

prin divorţ,
în 1970.
Din
legătura
lor a
rezultat un
copil. La
puţin timp

după ce Gaddafi a venit la putere, s-a internat să se opereze de apendicită.

Una dintre asistentele medicale era o femeie pe nume Safyia, care este

actuala sa soţie. Cei doi s-au căsătorit în 1970 şi au avut şase copii. Safyia nu

iese în
evidenţă,
respectând
filozofia lui
Gaddafi,
potrivit că-
reia
femeile au

un rol secundar în viaţă.

S-a spus că Muammar simte nevoia să

se
înconjoare
de femei
supuse, dar
cu
caracter.
Această
tendinţă a

început să
iasă în
evidenţă în
1980, când
„Gaddafi
fusese
văzut, fără
să fie însă

fotografiat,
cu o trupă
de
bodyguarzi
femei,
instruite,
se pare, în
Germania

de Est.”
Alţii le-au
numit
„amazoanc
ele” şi
Gaddafi s-a
referit în
glumă la

ele, numindu-le „călugăriţele revoluţionare”. Dar majoritatea observatori

lor îşi exprimă îndoiala în privinţa castităţii lor.

Alt grup de

însoţitoare
nelipsite
este
alcătuit
dintr-un
grup de
trei femei:
două

iugoslave –
o asistentă
medicală şi
o maseuză
– şi o est-
germancă.
Sunt
cunoscute

sub numele de „Cele trei”. Se spune că liderul libian nu ar avea nimic împotrivă

să-şi lărgească această echipă.

După cum aminteam, Gaddafi

este vestit
pentru
avansurile
pe care le
face
ziaristelor.
Una dintre
ele, o

americană,
a protestat
vehement
când
Muammar
i-a pus
mâna pe
coapse.

Drept
rezultat, a
fost scoasă
la miezul
nopţii din
camera ei
şi lăsată să-
şi găsească

singură
drumul
spre hotel.
Alta
povesteşte
că Gaddafi
i-a spus:
„Se vede

din privirile
tale că eşti
curajoasă.
Poţi să mă
faci să uit
de
necazurile
mele

pentru o zi
sau măcar
pentru
câteva
ore?” O a
treia, când
i-a cerut să
se culce cu

el, l-a
refuzat, pe
motivul că
nu-l
cunoştea
destul de
bine, la
care

Gaddafi i-a răspuns: „Te respect.” În ianuarie 1986, Muammar

a invitat
cinci
ziariste din
străinătate
să-l
cunoască
pe el, pe
soţia şi pe

copiii lui. Motivul acestei invitaţii a fost încercarea de a destinde

relaţiile
dintre Libia
şi Statele
Unite –
care erau
foarte
încordate
la vremea

aceea – şi
de a
înlătura
zvonul că
„ar fi un
câine
turbat”, ce
circula în

presa
vestică. A
spus că a
invitat
femei, nu
bărbaţi, din
motive
ideologice

– dorea să
promoveze
drepturile
femeilor.
Dar
conferinţa
şi imaginea
sa de

familist au
fost
compromis
e când trei
dintre cele
cinci au
fost
asaltate de

propunerile lui.

Dar nu toate femeile l-au refuzat. De exemplu, ziarista

australianc
ă Renate
Possaming
i-a luat un
interviu, la
jumătatea
anilor
1980, şi a

avut o
scurtă
aventură
cu el. La
plecare, a
fost
copleşită
de haine şi

bijuterii;
mai mult
chiar,
Muammar
i-a cerut să
devină
soţia lui. O
reporteră

americancă
a primit de
asemenea
un cadou
de la el,
după o
escapadă
de o

noapte:
ceasul pe
care-l
purta.
Gaddafi l-a
scos şi i l-a
dat,
spunându-i

ce mult o
admiră.
Ceasul era
cu şapte
minute în
urmă şi s-a
oprit
complet

mai târziu,
când a
ajuns la
hotel. Era o
imitaţie de
proastă
calitate a
Rolexului,

fabricată în Taiwan, cu fotografia lui Gaddafi pe cadran.

Una dintre vizitatoarel

e sale a
fost şi
Imelda
Marcos a
Filipinelor.
Voia să-l
convingă
să nu-i mai

finanţeze
pe rebelii
musulmani
din ţara ei.
Şi, după
cea de-a
doua vizită,
nu i-a mai

finanţat. Se spune că Imelda a fost impresionată de Gaddafi şi l-a descris

drept un
„tip viril”.
Mai târziu,
o
cunoştinţă
a întrebat-o
dacă s-a
culcat cu

el, la care
Imelda i-a
răspuns
timidă: „Nu
se pune o
asemenea
întrebare

unei femei.”

La sfârşitul anilor 1980, câteva ziare şi

reţele de
televiziune
vestice şi-
au trimis în
Libia cele
mai tinere
şi drăguţe
ziariste,

sperând că
era cel mai
rapid mod
de a obţine
un interviu
în
exclusivitat

e cu liderul libian.

REGELE HUSSEIN

Regele Hussein s-a născut pe

14
noiembrie
1935 şi a
fost
încoronat
în 1952.
Activitatea
lui sexuală

timpurie îl
caracterize
ază drept
un gigo- lo,
interesat
de femei
simple,

supuse, şi de politică.

A studiat în Anglia, la Harow, între 1951-1952, şi şi-

a
manifestat
preferinţa
faţă de
maşinile
rapide şi
fetele
drăguţe.

Tot acolo a
cunoscut-o
pe Dina
Abdul
Hamed,
verişoară
de departe,
cu şapte

ani mai
mare decât
el. Hussein
s-a
îndrăgostit
de ea de
cum a
văzut-o,

dar Dina, o
fată foarte
inteligentă,
nu l-a iubit
niciodată,
dar i-a
respectat
poziţia şi a

răspuns
nevoii lui
de
susţinere şi
înţelegere.
Anul
următor a
alungat-o

pe Dina din mintea sa, continuând u-şi studiile tot în Anglia, la Sandhurst, unde

„umbla
după fete”
şi frecventa
cluburile
de noapte
şi
petrecerile.

Când s-a întors în Iordania, în 1954, Hussein a continuat să ducă o existenţă

de gigolo şi
avea o
mulţime de
femei. I s-a
dus vestea
până la
Amann,
numele lui

fiind asociat cu diverse femei. Pe 19 aprilie 1955, s-a căsătorit cu Dina,

dar relaţia
lor nu a
durat şi au
divorţat în
anul
următor.
Dina era o
intelectual

ă care
dorea să se
implice în
politică şi
pleca
foarte des
de acasă,
luptând

pentru
diverse
cazuri. Iar
Hussein îşi
dorea o
femeie
simplă,
care să

stea acasă
tot timpul
şi să nu se
bage în
politică.
Nici mama
lui Hussein
nu privea

cu ochi
buni do-
minaţia
Dinei.

Dina a
plecat într-
o scurtă
vacanţă în

Egipt, în toamna lui 1956, şi şi-a lăsat fetiţa la Amann. Când a ajuns la

Cairo, a primit o scrisoare de la Hussein, în care acesta-i spunea că

ar fi mai
bine să se
despartă.
Dina i-a
cerut
copilul, dar
Hussein a
refuzat. în

următorii
şase ani, şi-
a văzut o
singură
dată fiica,
până când
Hussein a
cedat şi i-a

permis s-o
viziteze
mai des. Se
spune că
cea de-a
doua soţie
l-ar fi
convins.

După ce a divorţat de Dina, Hussein a revenit la viaţa lui destrăbălată. Avea

diverse
aventuri şi
distracţia
lui
preferată
era să col-
inde de la
un palat la

altul, în
maşini
scumpe,
însoţit de
femei
frumoase.
Dădea
adesea

petreceri,
care durau
până
noaptea
târziu.
La una
dintre ele,
a cunoscut-

o pe
Antoinette
„Toni”
Gardiner,
fiica omului
numărul
trei ca
importanţă

din
Misiunea
Militară
Britanică
din
Iordania. în
curând, au
devenit

inseparabil
i. Toni nu
era
interesată
de politică,
nu avea
ambiţii
personale

şi nu era o intelectual ă. Bârfele au început în iarna lui 1960. Ambasador ul britanic

în Iordania
a instruit
misiunea
militară să
afle ce se
petrece. La
vremea
aceea, în

Orientul
Mijlociu
domnea o
atmosferă
încordată
şi britanicii
nu voiau să
pună paie

pe foc,
fiind
acuzaţi că
au pregătit
căsătoria
unei
britanice
cu regele

Iordaniei.
Se temeau
că o
asemenea
alianţă ar fi
interpretat
ă drept o
cimentare

a relaţiilor
colonialiste
dintre cele
două ţări.
Deşi
primele
rapoarte

au fost
liniştitoar
e,
britanicii
au
considerat
că trebuie

să ia
măsuri
pentru a
descuraja
legătura
lor.
Sperau,

de asemenea, că Hussein „nu va comite ceea ce echivala,

din
punctul de
vedere al
britanicilo
r, cu o
sinucidere
politică.”

Dar iată
că a
comis-o. în
1961

‚Hussein l-a chemat pe ambasadorul Marii Britanii la palat şi l-a informat că o să să se însoare cu Toni. Ambasadorul l-a implorat să n-o facă, pentru că toate ţările arabe se vor întoarce împotriva lui. Nici unii miniştri din cabinetul lui Hussein nu erau de acord cu hotărârea lui.

Dar totul a fost în zadar. Toni a acceptat să devină musulmancă şi să-şi ia nume arăbesc. L-a ales de comun acord cu soţul ei. Urma s-o cheme Muna al Hussein – „dorinţa lui Hussein." Hussein a anunţat logodna lor la radio, pe 1 mai 1961, spunând că soţia lui „era musulmancă, dar nu arăboaică." Abia mai târziu s-a aflat originea ei. Nunta a avut loc pe 25 mai 1961. Hussein a fost aspru criticat de mass-media – mai ales de cea egipteană. Dar maşina cu cei doi miri a fost întâmpinată cu urale de bucurie pe străzile Amannului. Nu s-a auzit nici un protest. Muna a renunţat la titlul de regină şi a dus o existenţă retrasă.

Căsătoria a durat până în 1972, când cei doi au divorţat. Escapadele lui Hussein, dacă^ au mai existat, nu au mai atras atenţia presei, în ultimele decenii. în 1972 s-a căsătorit cu o iordaniancă, care a murit într-un accident de elicopter în 1977. Un an mai târziu s-a însurat cu o americancă, pe nume Elizabeth Halaby, care a devenit Regina Noor.

JOMO KENYATTA

Jomo Kenyatta s-a născut cam prin 1897 – 1898. Implicat în politica ţării sale natale, el a devenit primul preşedinte în 1963, când Kenya şi-a câştigat independenţa. A deţinut acest post până la moartea lui, pe 22 august 1978.

S-a căsătorit prima oară în 1919 sau 1920, cu Grace Wahu şi s-a instalat la ferma familiei ei. A fost o căsătorie în tradiţia Kikuyu, ceea ce a nemulţumit biserica presbiteriană din care făcea parte. Kenyatta a trebuit să apară dinaintea unui tribunal bisericesc, fiind acuzat că „a comis un păcat cu fata pe care şi-a cumpărat-o ca nevastă şi a lăsat-o gravidă". Jomo şi-a recunoscut vina. Şi, drept pedeapsă, a fost suspendat din sânul bisericii şi i s-au retras toate privilegiile, până se spăla de păcate. Ceremonia tribală Kikuyu nu a fost acceptată şi i s-a spus să se însoare creştineşte. A făcut acest lucru în 1925 şi abia la sfârşitul acelui an a fost reprimit în sânul bisericii. în 1957, Jomo se afla în Anglia, unde şi-a

petrecut un timp îndelungat. La Londra, a cunoscut- o pe Dinah Stock, de 35 ani. Se spune că era o femeie inteligentă, care i-a făcut o impresie deosebită africanului. La început, l-a ajutat la o carte la care lucra, dar, în scurt timp, s-a mutat în apartamentul ei şi au trăit împreună câţiva ani.

La începutul celui de-al doilea război mondial, cei doi au părăsit Londra, din cauza bombardamentelor şi s-au stabilit la Storrington. Stock s-a angajat ca profesoară în Yorkshire, în 1940, şi-i trimitea bani lui Jomo, ca să poată păstra apartamentul. în acest timp, Kenyatta întreţinea relaţii şi cu alte femei. Una dintre ele a fost Edna Grace Clarke, de 31 ani, pe care a cunoscut-o în 1941. S-au căsătorit pe 11 mai 1942 – Jomo avea dreptul să aibă mai multe soţii. Pe certificatul de căsătorie, Kenyatta a trecut că avea 37 de ani şi era burlac. Edna ştia de Grace şi de cei doi copii din Kenya.

Jomo a călătorit prin Europa şi se zvoneşte că „a avut mare succes în capitalele europene. Kenyatta manifesta o deschidere dezarmantă faţă de aceste relaţii. Era un african – ca atare, monogamia vestului era pentru el doar un fenomen antropologic interesant”.

Când s-a întors în Kenya, după război, s-a căsătorit cu fiica unui şef de trib, pe nume Koinange, după ce i-a oferit-o pe una dintre fiicele sale. Peste câţiva ani, şi-a luat a patra soţie. Era elevă de colegiu şi o chema Ngina. Ea este cea care a devenit Prima Doamnă a Kenyei.

După ce a plecat din Anglia, în 1946, Jomo nu a mai revăzut-o pe Edna sau pe fiul lor, Peter, până în 1963. în anul acela, i-a adus în Kenya, să asiste la sărbătorirea independenţei ţării. Se spune că Edna i-a rămas credincioasă – cel puţin, până la jumătatea anilor 1950.

FRANÇOIS DUVALIER

François Duvalier s-a născut în Haiti, pe 14 aprilie 1907. Doamna Duvalier era nebună şi a stat închisă până a murit. La moartea ei, băiatul avea 14 ani. François a fost crescut de o mătuşă. A absolvit medicina în 1934, dar s-a implicat de timpuriu în politică. Pe urmă, a uitat de medicină. Papa Doc, cum fusese poreclit, a fost ales preşedintele Republicii Haiti în 1957. Alegerile au fost necinstite, pentru că ambele tabere au trişat. Prima măsură pe care a luat-o François, a fost să-şi creeze propria sa poliţie secretă, temuta Tonton Macoutes. Apoi, în

1964, s-a autodecretat preşedinte pe viaţă şi a condus până la moartea lui, survenită pe 21 aprilie 1971.

Când avea treizeci de ani, unul dintre prietenii săi a hotărât că era timpul ca Duvalier să se însoare. Aşa că i-a prezentat o asistentă medicală, pe nume Simone Ovide. La îndemnul prietenilor, cei doi s-au căsătorit pe 27 decembrie 1939. Au avut patru copii. Ca lider al Republicii Haiti, avea o secretară personală, Francesca Foucart Saint-Victor, care se bucura de mare influenţă. Se zvonea că era mai mult decât secretară şi că Simone era foarte geloasă pe ea. Influenţa ei era atât de mare, încât ajunsese să fie considerată „mâna dreaptă a lui Papa Doc şi posibila sa succesoare.”

Regimul instituit de François a fost brutal şi nemilos de la bun început. A amuţit toată opoziţia. A umplut străzile de cadavre. Cel mai mare duşman al lui era Yvonne Hakime-Rimpel care, împreună cu soţul ei, a refuzat să-i susţină campania. într-o seară, la începutul lui 1958, François şi alţi opt bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme militare, au dat buzna în casa ei şi i-au bătut pe doi dintre cei opt copii. Apoi au luat- o pe Yvonne, au dus-o într-un loc pustiu, au violat-o pe rând şi au bătut-o bestial. Când au terminat, Duvalier le-a spus celorlalţi: „Şi acum lichidaţi-o.” Omul care s-a oferit voluntar pentru această sarcină, a tras special în pământ,salvându-i viaţa. Deşi Yvonne a supravieţuit, nu şi-a revenit niciodată din şocul psihic.

François^ era un om bolnăvicios încă de când s-a instaurat preşedinte. în 1959, a suferit un grav atac cardiac, care, după părerea medicilor newyorkezi, îl făcea să aibă accese de „nebunie” din când în când. Când JFK a fost ucis, Papa Doc a sărbătorit evenimentul la palatul lui, cu prietenii, bucurându-se de moartea duşmanului său. Deoarece considera că 22 era numărul său norocos – atunci fusese ales preşedinte – François a considerat că provocase moartea lui JFK prin woodoo (magie neagră). La începutul lui 1964, Duvalier a trimis un om de încredere la cimitirul Arlington să ia o fiolă cu aer din partea laterală a mormântului, puţin pământ şi petale din florile coroanelor, pentru alte ritualuri vrăjitoreşti.

Una dintre fiicele lui Duvalier s-a căsătorit cu Luc Albert Foucard – fratele lui Saint-Victor. Altă fiică, Marie-Denise, s-a căsătorit cu Max Dominique. Cei doi gineri se

întreceau pentru putere şi favoruri pe lângă socrul lor. Doamna Duvalier ţinea cu Dominique. Dar Max a căzut în dizgraţie şi a fost condamnat la moarte. Doar intervenţia soţiei şi a soacrei sale l-a salvat. Max a fost trimis din ţară, ca ambasador al statului Haiti în Spania. Dar se pare că dictatorul s-a răzgândit la scurt timp după aceea pentru că, de îndată ce decolase avionul lui Max, Duvalier le-a ordonat temuţilor Toton Macoutes să ucidă şoferul şi, cei doi bodyguarzi ai lui Dominique. Max a fost acuzat şi condamnat pentru trădare în absenţa lui, a fost scos din armată şi i s-a poruncit să se întoarcă imediat în Haiti.

Furios, Duvalier şi-a certat soţia că i-a luat partea lui Dominique. Simone şi-a susţinut însă punctul de vedere, ceea ce l-a înfuriat şi mai rău pe dictator, care a început s-o bată cu pumnii. Duvalier fiul i-a despărţit şi l-a încuiat pe tatăl lui într-o cameră. Papa Doc a stat acolo, clocotind de furie trei ore, înainte să dea alarma şi să cheme soldaţii să- 1 elibereze. Duvalier şi-a continuat tirada împotriva lui Simone, spre uimirea militarilor, şi s-a plâns că nu-l ajută aşa cum făcea Eva cu Peron. Dar totul a fost dat uitării în curând şi Max cu soţia lui s-au întors în Haiti, unde au fost primiţi călduros de familia Duvalier. Dar Simone se săturase. A plecat din palat la sfârşitul anilor 1960 şi a trăit separat de Papa Doc. Marie-Denise a concediat-o pe Saint-Victor şi a devenit secretara tatălui ei.

în noiembrie 1970 dându-şi seama că mai avea puţin de trăit, dictatorul a început să se gândească la un succesor. Şi, cum nu avea decât un fiu, Jean-Claude, de 18 ani, nu prea avea de ales, deşi era conştient de faptul că fiul lui nu era foarte potrivit pentru această funcţie. Cu oarecare rezerve, Jean-Claude a fost desemnat să fie următorul preşedinte pe viaţă al statului Haiti. Conform constituţiei, preşedintele Republicii Haiti trebuia să aibă minimum 40 de ani. Dar, înainte de a muri, François a aranjat ca această poziţie să poată fi ocupată şi de un adolescent.

JEAN-CLAUDE DUVALIER

Jean-Claude, care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Baby Doc era bătaia de joc a tuturor. Era îngrozitor de gras şi prost. „Cartof umflat” şi „Cap de bou” erau cele două porecle care-l caracterizau cel mai bine. Pe băiat nu-l interesa deloc politica. Cu toate

acestea, a fost instaurat preşedinte pe viaţă pe 22 aprilie 1971.

Doctorii i-au dat atâtea calmante, încât nu s-a dus la înmormântarea tatălui său. Nici nu-i venea să creadă că murise cu adevărat. Când
François l-a anunţat că, în curând, va fi preşedinte, i-a răspuns: „Cred că Marie-Denise ar fi mai potrivită.”

Cursele de motociclete erau distracţia sa preferată, deşi se ţinea cu greu călare pe un asemenea vehicul. îl interesau, de asemenea, sportul, petrecerile şi filmele. La şcoală nu era bun la nici o materie, dar este evident că profesorii îl promovau. Lenea şi letargia lui erau atât de profunde, încât stârnea mai mult mirare decât dispreţ. Jean-Claude nu a luat niciodată o hotărâre prezidenţială şi nu a participat la şedinţe de cabinet. Ani de zile puterea a fost deţinută de mama lui, care se mutase înapoi la palat.

Fetele îi plăceau la fel de mult ca şi motocicletele. Mai ales cele cu păr lung. Prietenii aveau întotdeauna grijă să aducă unele pe gustul lui. Un contemporan de-al său remarcă: „Le seducea cu uşurinţă, pentru că le răsplătea cu bijuterii, bani şi uneori chiar cu o maşină, pentru talentele lor la pat.”

Profesorii de la universitate au fost aduşi la palat, ca să-l instruiască pe preşedinte, dar nu au avut nici un succes. Unul dintre ei îşi aminteşte că îl găsea jucându-se cu maşinile pe podeaua dormitorului. La cincisprezece minute de la începerea lecţiei, Baby Doc adormea. La început, haitienii l-au iubit şi aclamat ani de zile, deşi regimul lui a fost la fel de corupt şi violent precum cel al tatălui său.

Lui Jean-Claude îi plăcea să vorbească despre fete cu prietenii lui. îi plăcea de asemenea să se plimbe cu maşina de la palat la şcoala de studii economice să se zgâiască la fetele care ieşeau de la cursuri. îşi făcea liste cu preferatele sale. Şi, în timp ce adăuga sau tăia nume, îi scăpa din când în când câte un comentariu, de genul: „Mă culc cu nevastă-sa.”

în vara anului 1979, Simone l-a supus pe Jean-Claude unui ritual woodoo, care ar fi trebuit să-i garanteze încă 22 de ani de putere. A fost un pact cu diavolul. în anul următor, în mai, Baby Doc s-a căsătorit cu Michèle Bennett. Caracterizată drept o femeie neserioasă şi vulgară, ea se regula cu toţi. Partenerii ei erau foarte

încântaţi de serviciile sale. Deci se ştia că era foarte bună la pat. Din aceast motiv, i-a fost prezentată lui Jean-Claude. Baby Doc epuizase aproape toate tipele disponibile din Haiti.

Când s-au cunoscut, cei doi s-au retras rapid în dormitor, de unde Jean-Claude a ieşit peste câteva ore, glumind cu amicii săi: „Ei, băieţi, să ştiţi că mi-am găsit în sfârşit perechea!" După ce se culca cu ea, o punea să-i scarpine grăsimea. Michèle a devenit preferata lui, deşi nu- i era credincios. Când îl prindea că o înşela, făcea mare scandal.
Treptat, ea s-a impus în anturajul lui Baby Doc şi l-a convins s-o ia de nevastă.

Nimeni nu voia să-l vadă pe Baby Doc însurat cu o „târfa mulatră", cu atât mai puţin mama lui. Dar, în cele din urmă, Simone a renunţat şi s-a autoexilat, când şi-a dat seama că nu-şi poate convinge fiul. Michèle s-a răzbunat, exilând 96 dintre rudele lui Simone – adică tot ce avea în Haiti. Nunta a fost una dintre cele mai costisitoare din lume şi a costat înjur de 3 milioane de dolari. Funcţionarii palatului au trebuit să o deprindă pe Michèle cu bunele maniere; au învăţat-o să stea într-aşa fel încât să nu i se vadă chiloţii, să nu se scarpine sub braţ în public şi să nu-şi sugă braţul ochelarilor de soare în timpul discursurilor lungi. Baby Doc se temea de soţia sa, care-i spunea adesea: „Dacă nu o să fii bărbat, ca tatăl tău, o să fiu eu cocoşul în casă."

în ianuarie 1986, locuitorii ţării s-au răsculat, sătui de corupţie şi violenţă. în februarie, Jean-Claude, Michèle, Simone, trei bodyguarzi şi alte 18 rude au fugit din ţară. Au plecat cu pahare de şampanie în mână şi zâmbete pe buze. Au luat avionul până în Statele Unite, apoi s-au stabilit în Franţa, la Cannes, unde au închiriat una dintre casele lui Mohamed Khashoggi. Au trăit în opulenţă şi Baby Doc şi-a petrecut timpul distrându-se şi alergând după femei. Multe erau prezentate de fratele lui Michèle, care-i era recunoscător pentru că-l susţinea financiar. La un interviu din exil, Baby Doc a spus: „Nu m-am considerat niciodată un dictator, ci un preşedinte iubit."

DAVID BEN-GURION

Deşi a trudit din greu la clădirea noului stat Israel, David Ben-Gurion şi-a găsit totuşi timp să umble şi după femei. Căsătoria lui a durat până la moarte, dar a fost nefericită şi amară, mai ales din cauza firii sale

desfrânate. Când s-a născut, pe 10 octombrie 1886, îl chema David Yosef Grun (Verde) – în 1910 şi-a luat numele ebraic de Ben-Gurion. David a fost prim-ministrul Israelului din 1955 până în 1963 şi a murit pe 1 decembrie 1973.

Rachel Nelchin îl cunoştea din copilărie şi a devenit prima lui iubire în 1904. Cei doi erau atât de ataşaţi, încât au comis o mare îndrăzneală pentru vremea aceea – fata a apărut cu el, pe stradă, neînsoţită de altcineva. Unele familii le-au interzis fiicelor lor să fie prietene cu Rachel din acest motiv. „Oamenii erau foarte conservatori", îşi aminteşte David. „Un băiat şi o fată nu aveau voie să se plimbe singuri pe stradă. Când am ieşit cu ea, i-am revoltat pe toţi."

Deşi o iubea pe Rachel, Ben-Gurion avea relaţii şi cu alte femei. S- a combinat cu fiica proprietarului apartamentului unde locuia. O chema Genia Ferenbuk (Jenny Fernbuch). Se spune că David a început să se simtă rău când l-au copleşit grijile şi la Genia găsea alinare.

David, Rachel şi alţii au sosit în Palestina cam prin 1906 şi, peste un an, au început să trăiască împreună. Erau cunoscuţi drept oameni harnici, muncitori. Şi, când Rachel a fost concediată, s-au temut că o să-şi păteze reputaţia şi au ostracizat-o. Pe măsură ce reproşurile s-au intensificat, David s-a asociat cu cei care o criticau, în loc să-i ia apărarea. Când a trebuit să aleagă între ideologie şi iubire, Ben-Gurion a ales-o pe prima. Dar unul dintre observatori trage concluzia că sentimentele lui David faţă de Rachel au fost probabil cele mai profunde pe care le-a trăit vreodată.

în 1908, David s-a combinat cu o fată de şaptesprezece ani, pe nume Chana Anavi. Aceasta era logodită şi trebuia să se întâlnească în secret. Legătura lor a durat câteva luni. în anul următor a avut altă relaţie de scurtă durată. De data aceasta, cu fiica unui fermier. Era deprimat şi a găsit din nou alinare.

Ben-Gurion se afla la New York în 1916 – fiind deportat din Palestina, din cauza activităţilor sale sioniste – când a cunoscut-o pe Paulina „Paula" Monbaz. Ea era asistentă medicală şi nu se amesteca în politică. S-au îndrăgostit şi s-au căsătorit pe 5 decembrie 1917. Când David a cerut-o în căsătorie, a prevenit-o că va

trebuie să plece din Statele Unite într-o ţară mică şi săracă, unde nu existau electricitate, gaze sau troleibuze.

Legătura lor s-a deteriorat aproape imediat. Căsătoria a durat până la moartea Paulei, în 1968, dar nu a fost o relaţie fericită. Paula era îngrijorată şi geloasă, din cauza aventurilor soţului ei, încă din 1918, exprimându-şi adesea temerile în scrisorile pe care i le adresa. Şi s-a dovedit că temerile ei erau fondate.

Paula a fost descrisă de unul dintre biografi drept o femeie simplă. Avea gusturi domestice, neintelectuale. Nu vorbea ebraica şi nu era deosebit de interesată de sionism. „Toate talentele şi înclinaţiile ei se concentrau asupra speranţei într-o viaţă aşezată, de familie", afirmă acesta. „Ani în şir, singura ei sarcină era să aştepte acasă, în timp ce soţul ei dinamic colinda lumea, în misiuni dificile şi adesea periculoase." Paula nu privea cu ochi buni plecările soţului ei.

La începutul căsătoriei, nu prea aveau bani şi Paula renunţa adesea să mănânce, ca să le ajungă copiilor şi soţului. Din această cauză, odată s-a îmbolnăvit de malnutriţie. Ben-Gurion nu avea timp să discute sau să se joace cu copiii, lăsând toate aceste treburi în seama Paulei, chiar şi când nu era plecat. Cu excepţia întrunirilor oficiale, nu ieşeau împreună. Deşi el îşi găsea întotdeauna timp să se bucure de compania femeilor.

Din pricina nemulţumirilor, Paula s-a acrit şi a devenit cicălitoare. Se pare că nu se potriveau nici la pat. După cum se exprimă unul dintre biografi, „Ben-Gurion era încă plin de pasiune, în timp ce soţia lui nu reuşea să i-o satisfacă." în decembrie 1923, Ben-Gurion a scris următoarele rânduri în jurnalul său: „Ce viaţă nenorocită de familie are acest om." Zece ani mai târziu, a notat în jurnal datele de naştere ale părinţilor, copiilor şi a sa personal, exact în această ordine. Pe a Paulei însă a omis-o.

David şi-a vizitat vechea iubire, Rachel – care se căsătorise între timp –, la începutul anilor 1930, dar în prezenţa ambilor soţi. Paula era foarte geloasă pe Rachel şi, odată, a caracterizat-o drept „vampă". Ben-Gurion i-a spus lui Rachel: „Dacă m-aş fi căsătorit cu tine, n-aş fi plecat de acasă atât de des ca acum." Rachel şi David au continuat să se întâlnească ocazional şi grijile Paulei s-au intensificat atunci când soţul lui Rachel a murit, în 1958. Se temea că cei doi o să se apropie şi mai mult.

La un congres sionist din 1929, David a cunoscut-o pe Rega Kalpholz. Avea 22 de ani, iar el 42. Legătura lor a început în 1930 sau 1931, la Viena, unde Rega se afla întâmplător sau venise special. Ben- Gurion intenţionase să-şi petreacă trei zile la Viena şi apoi să plece în Cehoslovacia. Dar, când a întâlnit-o pe Rega, a stat cât a putut la Viena şi a uitat de Cehoslovacia.

Cei doi au corespondat şi s-au întâlnit ori de câte ori au putut – de obicei la Viena şi o dată la Praga. La un moment dat, ca să poată fi împreună cu Rega, David a plecat de la Paris – unde se afla cu Paula – şi i-a spus soţiei sale că avea nişte treburi de rezolvat şi că urmau să se întâlnească la Varşovia. Iniţial, trebuia să călătorească împreună cu Paula, de la Paris la Varşovia, dar el s-a dus la Viena, după Rega. însă a întârziat prea mult şi Paula nu l-a găsit când a sosit la Varşovia. „A ieşit mare scandal.” îşi aminteşte unul dintre delegaţii trimişi s-o întâmpine. „M-am dus s-o iau şi a ameninţat că se sinucide.”

Rega s-a mutat în Palestina în 1935, unde era şi David. Se pare că Paula aflase între timp de rivala ei. Odată, când a venit acasă la Ben-Gurion, Rega a fost primită de Paula, care a privit-o cu ostilitate şi i-a dat fotografiile în care apăreau ea şi David. De atunci, Paula a supravegheat-o îndeaproape. Trecea pe la ea, din când în când, pretinzând că vrea să discute prieteneşte, şi aşa mai departe. Şi, în curând, legătura Rigăi cu David a început să se răcească.

Cam în acelaşi timp când se combinase cu Rega, Ben-Gurion începuse altă legătură, cu Rivka Katzelson, tot de 22 ani. Această relaţie a durat doi ani. Rivka şi-a vizitat amantul acasă în 1931 şi o descrie pe Paula, de 44 ani, drept o femeie trecută, cu „o figură primitivă, respingătoare şi răutăcioasă.” Iar despre întâlnirile dintre ea şi Ben- Gurion, spunea că David era „pasional, agresiv, acaparator, ca un individ care doreşte să uite de tot.”

Când se afla la New York, la începutul anilor 1940, David a avut o legătură cu Miriam Taub, o angajată a Organizaţiei^ Sioniste Americane. Ea l-a plimbat cu maşina şi a fost secretara lui. în aceeaşi perioadă – dar în Palestina –, s-a combinat cu o „tânără emigrantă”, cu care l-a găsit Rachel, într-o zi. Femeia i-a cumpărat nişte haine, pentru că biata de ea era „practic desculţă”. Ruth

Goldschmidt a fost altă cucerire de-a lui Ben-Gurion. S-au cunoscut la Londra, în 1941. Legătura lor a început în 1947, când Ruth – care avea înjur de douăzeci de ani – a venit în Israel, la insistenţele lui Ben-Gurion. Una dintre cele mai stresante perioade din viaţa lui David a fost războiul din 1948. Atunci, a profitat din plin de prezenţa liniştitoare a lui Ruth, cu care se întâlnea acasă la aghiotantul său, Zeev Charef, unde locuia fata.

Ruth era prietenă cu fiica lui David, Renana. Când a adus-o odată acasă, Paula şi-a certat fata, pe motiv că o bagă în casă pe „amanta tatălui ei". Legătura lui David cu Ruth s-a încheiat în 1951. După aceea, s-a combinat cu secretara Yael Uzi.

Paula era revoltată de aventurile soţului ei şi l-a ameninţat că se sinucide. Prietenele ei au sfatuit-o să se intereseze mai mult de activităţile lui David, ca să-l recucerească. Dar era prea târziu.

Una dintre cele mai îndelungate legături ale lui Ben-Gurion – deşi sporadică – a fost cu o creştină, Doris May. Era o catolică din Lancing, un orăşel englezesc din apropierea Canalului Mânecii. Era foarte britanică şi se autocaracteriza drept „imperialistă, într-un anumit sens." David a întâlnit-o prima oară în anii 1930, când lucra ca secretară la Biroul Sionist londonez. Au petrecut mult timp împreună între 1940 – 1941, când Ben-Gurion călătorea des la Londra. Atunci a început şi legătura lor. El avea 53 de ani, iar ea 41.

în anii care au urmat, au ţinut legătura prin scrisori discrete şi întâlniri de scurtă durată – uneori, la intervale de ani. După război, se întâlneau la Londra din când în când şi David a vizitat-o cel puţin o dată la Lancing. în anii 1950, Doris lucra la ambasada israeliană de la Londra. Ben-Gurion a venit la Londra şi Doris a făcut câteva călătorii în Israel. La ambasadă se bârfea deja despre ei.

Paula era geloasă pe Doris şi avea bănuieli sau ştia de legătura lor, pentru că-i reamintea în permanenţă soţului ei că aceasta era o „şişka" (creştină). Odată, a întrebat-o pe Doris cum „putea să creadă în toate prostiile catolice." May avea mici probleme cu auzul şi odată, în timp ce David vorbea cu ea la telefon, Paula a zbierat la el, spunând-i: „Vorbeşte mai tare! Nu ştii că este surdă? „

în august 1956, Doris a venit în Israel, cu intenţia să rămână permanent şi să lucreze cu David. Dar speranţele

ei s-au spulberat. A fost angajată într-un birou unde era urmărită îndeaproape de Paula, care suna „aproape în fiecare zi pe una dintre secretarele soţului ei şi se interesa unde era Doris şi ce făcea”. Iar David nu avea timp de ea. După câteva luni, femeia s-a întors în Anglia. Corespondenţa dintre ea şi Ben-Gurion a încetat. Nu s-au mai întâlnit niciodată, până în 1966, când Doris se afla în Israel. May şi-a petrecut ultimii ani de viaţă la Lancing, unde a murit în 1968.

în anii 1950, când era prim-ministru, Ben-Gurion şi-a continuat escapadele amoroase. Se întâlnea cu femeile după program, în biroul lui sau acasă, la prieteni. Aghiotanţii lui îl acopereau cu devotament şi presa nu a aflat niciodată nimic. Unii încearcă să explice desfrânarea lui David prin faptul că „era dezamăgit de Paula, care nu-i satisfăcea nevoile lui emoţionale.”

Ceva din atitudinea lui Ben-Gurion faţă de credinţă şi loialitate reiese din reacţia lui faţă de vâlva creată de omul politic israelian Moshe Dayan, când s-a aflat de aventurile sale. Când un soţ furios i-a scris lui David, acuzându-l pe Dayan că i-a sedus soţia, David i-a răspuns în scris: „Un bărbat poate fi un ascet şi un sfânt toată viaţa, fără să aibă însă calităţi de om politic; bineînţeles, şi reciproca este valabilă.” Soţia lui Dayan, Ruth i s-a plâns lui David că soţul ei o înşală, la care Ben-Gurion i-a spus: „Trebuie să te obişnuieşti. Vieţile personale ale marilor oameni şi vieţile lor publice se desfăşoară adesea în planuri paralele, care nu se întâlnesc niciodată.” Ben-Gurion l-a dispreţuit pe George Bernard Sahw auzind că acesta a făcut dragoste prima oară abia la 29 de ani, când a fost sedus de o femeie.

ZULFIQAR ALI BHUTTO

Zulfiqar Aii Bhutto s-a născut pe 5 ianuarie 1929. A fost preşedintele Pakistanului din 1971 până în 1973, apoi prim-ministru, din 1973 până în 1977, când a fost înlăturat de la conducere. în ciuda protestelor internaţionale, noul regim l-a executat pe 4 aprilie 1979.

Când avea numai treisprezece ani şi era la şcoală, familia a aranjat să se însoare cu una dintre fiicele lui Sarder Ahmed Khan Bhutto. Aceasta era o verişoară de departe, cu zece ani mai mare ca el. Bhutto îşi aminteşte mai târziu despre acest eveniment: „Nici măcar nu ştiam ce înseamnă să ai o soţie şi, când au încercat să-mi explice, m-am înfuriat. Nu aveam nevoie de o nevastă.

Nu doream decât să joc cricket.” Dădea rar ochii cu această femeie, dar, din respect pentru familia sa, nu a anulat niciodată căsătoria.

La sfârşitul adolescenţei sale, „prinsese gustul femeilor”. Cam prin 1947, Bhutto s-a îndrăgostit de o actriţă indiană, Nargis. Fata îşi aminteşte despre el că era „fermecător, dar duhnea întotdeauna a gin şi a parfum”. „Din câte l-am cunoscut eu”, spunea ea, „Bhutto era un lord feudal, cu plăceri princiare. îi plăcea să bea, să joace shikar şi să danseze cu altă fată în fiecare noapte.”

în vara lui 1951, a cunoscut-o pe Nusrat Sabunchi şi s-a căsătorit cu ea pe 8 septembrie 1951. Bhutto şi-a convins părinţii s-o ceară în căsătorie pentru el. Ca ministru de cabinet, la sfârşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960, sub Ayub Khan, Bhutto îşi făcuse o reputaţie de om chipeş, cu privire ageră. Aceste calităţi l-au băgat în bucluc de nenumărate ori, dar nu i-au periclitat cariera politică. Cele mai multe necazuri le-a avut acasă, cu soţia lui, care era revoltată de aventurile sale. Se spune că însuşi Khan a trebuit să intervină pentru a aplana conflictul. Biografii oficiali ai lui Bhutto o consideră pe Nusrat unica lui soţie, dar „se crede că a avut şi altele, ascunse pe domeniile lui de la ţară”. Exista obiceiul ca marii proprietari să aibă „câte o soţie la ţară”, din cadrul clanului, pentru a păstra intacte proprietăţile moştenite.

ANTHONY EDEN

Anthony Eden se remarcă prin faptul că a candidat pentru un post înalt în Anglia postbelică, deşi era divorţat. S-a născut pe 12 iunie 1897 şi a murit pe 14 ianuarie 1977. A fost prim-ministrul Marii Britanii din 1955 până în 1957.

Eden a studiat la Oxford imediat după primul război mondial; despre el se spune că „se îndrăgostea foarte repede”. Trei femei i-au respins cererile în căsătorie în 1923. în schimb, a avut o logodnă pasională cu o actriţă/cântăreaţă. Eden era nelipsit de la teatru până la această legătură cu actriţa, care a fost de scurtă durată. Când a candidat la alegerile generale din 1923, se spunea că „era deja preferatul femeilor, spre mirarea şi disperarea invidioşilor săi colegi şi oponenţi.”

în acelaşi an, pe 5 noiembrie, s-a căsătorit cu Beatrice Beckett, fiica unui prieten. Era o femeie lipsită de veleităţi intelectuale sau interese politice. Căsătoria a

mers prost de la început şi stăteau din ce în ce mai puţin împreună. Una dintre probleme era faptul că Eden lipsea mult de acasă.

Lucrurile s-au agravat în 1953, când Eden a descoperit că soţia lui îl înşela încă de la începutul căsătoriei lor. Anthony s-a simţit profund jignit, dar cei doi au recurs la o înţelegere tacită, care se va păstra până când situaţia va deveni intolerabilă. îşi vedea fiecare de viaţa lui pentru că, pe atunci, divorţul punea capăt unei cariere politice.

Eden a avut şi aventuri în aceeaşi perioadă cu soţia lui, „corespondând indiscret cu nenumărate admiratoare.” Toate aceste legături au fost întâmplătoare, cu excepţia uneia. O femeie a lăsat una dintre scrisorile lui Eden pe noptieră, unde a fost găsită de mama respectivei. Pe urmă, a fost obligată să pună capăt legăturii lor. „Nu merită să ne riscăm fericirea”, i-a scris ea. „Am ştiut întotdeauna că o să iasă prost. Sunt foarte speriată... Te rog să mă înţelegi, Anthony, dragul meu. N- aş vrea ca iubirea ta să se transforme în ură.”

Căsătoria lui Eden s-a încheiat practic în 1947. Cei doi soţi au plecat împreună în Statele Unite. Beatrice a rămas acolo şi Eden şi-a continuat singur călătoria în alte ţări. Apoi, soţia lui i-a spus că a găsit pe cineva care dorea s-o ia de nevastă. Divorţul s-a pronunţat în 1950. Beatrice nu s-a recăsătorit şi a murit în 1957.

Când s-au despărţit, Eden s-a confruntat cu o problemă, pentru că nici un bărbat divorţat, chiar dacă fusese nevinovat, nu mai fusese vreodată prim-ministru. Probabil că s-a hotărât să rişte, pentru că în perioada aceea se împrietenise cu Clarissa Churchill, nepoata lui Winston. A cunoscut-o în 1936, dar a început s-o frecventeze abia în 1947. Ea era cu 23 de ani mai tânără decât el. S-au căsătorit pe 14 august 1952.

înainte să se recăsătorească, Partidul Conservator a făcut un sondaj de opinie în toată ţara şi a cerut Departamentului de Relaţii cu Publicul să pregătească un raport. Concluzia a fost că „toate dovezile obţinute au indicat că oamenii sunt în favoarea căsătoriei tale... Pare cam exagerat, dar te asigurăm că n-ai de ce să te îngrijorezi.”

Când s-a recăsătorit, Eden a fost criticat de biserică, dar reproşurile prelaţilor nu şi-au găsit un ecou mai larg. Peste câţiva ani, Eden a devenit primul premier divorţat

al Angliei. Ziarul Church Times a dezlănţuit o campanie împotriva lui. Susţinea că, în urmă cu o generaţie, un bărbat în situaţia lui Eden – se referea la ministrul de externe – ar fi trebuit să demisioneze şi nu i s-ar fi permis să se recăsătorească atâta timp cât prima lui soţie era încă în viaţă. Ziarul spunea, de asemenea: „Fapta domnului Eden din această săptămână demonstrează schimbarea în rău a climatului opiniei noastre publice... Se pare că lumea a ajuns să respingă făţiş legea lui Cristos."

ROMULO BETANCOURT

Romulo Betancourt s-a născut pe 22 februarie 1908. A fost preşedintele Venezuelei de două ori, între 1945-1948 şi între 1959- 1964. în Costa Rica, în 1934, s-a căsătorit cu profesoara Carmen Val- verde.

încă din adolescenţă avea succes la femei. Se spune că se simţea mai în largul lui cu femeile decât cu bărbaţii. A avut multe aventuri. Dar unul dintre biografii săi susţine că „a fost discret, chiar dacă s-a conformat standardelor latine tolerante în ceea ce priveşte moralitatea masculină. Comportarea lui nu a stârnit niciodată bârfe."

între cele două perioade de pauză prezidenţială, s-a autoexilat la New York, împreună cu Carmen. Acolo a întreţinut relaţii cu Renee Hartmann, care se autoexilase, la fel ca el. Aceasta era psihiatră şi activistă politică. După căderea regimului Perez-Jimenez, Romulo şi Carmen s-au întors la Caracas, iar Hartman le-a urmat exemplul. în cea de-a doua perioadă prezidenţială, Romulo a aranjat întâlniri discrete cu Renee.

Deşi apăruseră unele zvonuri în legătură cu dificultăţile relaţiilor sale conjugale, presa nu a publicat nimic. Carmen a continuat să fie Prima Doamnă, cel puţin oficial. La sfârşitul celei de-a doua perioade prezidenţiale, în 1964, Betancourt a plecat din nou într-un exil autoim- pus – de data aceasta în Europa. Carmen nu l-a însoţit, dar, la scurt timp de la plecarea sa, Renee s-a grăbit să i se alăture. Atunci Betancourt a divorţat şi s-a căsătorit cu Hartmann.

SALVADOR ALLENDE

Salvador Allende s-a născut pe 26 iulie 1908. în 1970, a fost ales preşedintele Republicii Chile. A fost primul marxist liber ales din emisfera vestică. Pe 11 septembrie

1973, a fost ucis de forţele de opoziţie, în timpul unui puci sângeros, care a înlăturat regimul său. în 1939, Allende s-a căsătorit cu o profesoară, Hortensia Bussi, în Valparaiso. Treptat, cei doi soţi s-au înstrăinat. Hortensia nu-şi petrecea toate nopţile în reşedinţa prezidenţială.

Unul dintre observatori afirmă că, „în cele patru decenii de activitate politică, Allende nu a ascuns niciodată faptul că îi plăceau femeile". Renumitul scriitor Gabriel Garcia Marquez îl caracteriza pe Allende drept un descendent al vechii şcoli, ce adora „bileţelele parfumate şi întâlnirile secrete." Iar politicianul Pedro Ibanez spunea că este reprezentantul „unui mod licenţios de trai."

Cât timp a fost preşedinte, a întreţinut relaţii cu secretara sa personală, Miriam Contreras Bel, poreclită La Payita. I-a cumpărat o proprietate pe numele ei, într-o suburbie a capitalei Santiago. Se pare că această proprietate mai era folosită drept „loc secret, unde preşedintele, prietenii şi amantele lor vizionau filme porno şi se fotografiau în poziţii compromiţătoare."

NELSON ROCKEFELLER

Relaţiile amoroase ale lui Nelson Rockefeller l-au costat scump – în mod surprinzător – nu o dată, ci de două ori. Şansele lui de a accede la preşedinţie s-au spulberat şi apoi firea lui afemeiată i-a dat o ultimă lovitură fatală. Dar poate că acesta este sfârşitul pe care şi-l doreşte orice bărbat viril – să moară călare. Nelson s-a născut pe 8 iulie 1908. A fost guvernatorul Statului New York, din 1958 până în 1973, şi apoi vicepreşedintele Statelor Unite sub Gerald Ford, din 1974 până în 1977. Rocky a murit pe 26 ianuarie 1979.

Referindu-se la tinereţea lui Rockefeller, un scriitor spune că „nu frecventa locurile rău famate". Dacă se referea la bordeluri, poate, dar Nelson nu a fost în nici un caz un puritan. Fratele lui, Laurance, i-a împrumutat maşina în 1928 şi, când i-a înapoiat-o, i-a spus în glumă: „Nu am ştiut drumul, dar am lăsat maşina liberă pe autostradă şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat colegiu de fete. Ai dresat-o bine." Nelson şi-a rezumat singur viitorul, spunând: „Trebuia să aleg între a deveni gigolo şi a devenit guvernator."

S-a căsătorit cu Mary Todhunter (Tod) pe 23 iunie 1930, imediat după ce a absolvit Dartmouth. Nu a trecut mult timp până ce aceasta a aflat de escapadele soţului

ei, dar le-a tratat cu indiferenţă. „A suferit cu nobleţe şi stoicism scandalul provocat de relaţiile extraconjugale ale soţului ei”, remarcă un biograf.

în 1957, Nelson a lansat prima sa campanie pentru postul de guvernator. Dar, cu puţin timp înainte, s-a îndrăgostit şi a vrut să dea divorţ. Rockefeller s-a sfătuit cu prietenul său, care l-a luat la plimbare cu maşina şi l-a convins că divorţul ar echivala cu o sinucidere politică. Aşa că Nelson a renunţat la această idee şi şi-a continuat escapadele. Pe proprietatea sa erau „ascunzători” speciale unde îşi aducea femei. Căsătoria lui Rockefeller era ca şi moartă practic în 1961, dar au hotărât să păstreze aparenţele. în public, Nelson va juca rolul soţului şi tatălui iubitor, iar în viaţa personală îşi va vedea fiecare de treburile lui.

Joseph Pérsico, care a lucrat pentru Nelson, a spus despre şeful său: „A fost şi a rămas toată viaţa un bărbat viguros şi viril... Era plăcut şi plăcea femeile. Afişa imaginea paradoxală a unui bărbat obsedat de activitatea sa, care-i crea un surplus de energie pe care trebuia să şi-o epuizeze în altă parte.” Pérsico susţine că toate legăturile lui se terminau elegant, cu respect reciproc şi afecţiune. A constatat, de asemenea, că angajase o mulţime de femei la întreprinderile şi companiile lui, care erau fostele sale amante. Pérsico s-a referit şi la prima lui căsătorie, spunând: „Efectul atitudinii sale în relaţia cu Tod nu a fost fatal de la bun început, dar a pus bazele unei morţi lente a căsătoriei lor.”

Dificultăţile sale conjugale au devenit publice în noaptea de 3 martie 1961, când a luat foc Reşedinţa din Albany. Reporterii veniţi la locul incendiului au observat că pompierii au scos-o pe Tod dintr-o aripă a clădirii, opusă celei unde dormea soţul ei. Tod nu s-a mai întors niciodată la Albany, dar nu s-a anunţat nici o separare oficială. Nelson s-a implicat în alegerile pentru Statul New York – luptând pentru putere şi influenţă, pentru a-şi mări şansele la nominalizarea prezidenţială republicană din 1964. în noiembrie 1961, după alegerile din New York, despărţirea celor doi soţi a fost anunţată oficial.

Tod s-a dus la Reno, Nevada, în februarie 1962, ca să dea divorţ. Nelson a negat vehement că ar avea pe altcineva. Voia să amâne această bombă până după realegerea sa ca guvernator, în acelaşi an. Ştia ce riscant

era pentru un bărbat în situaţia lui să-şi părăsească soţia şi mama celor cinci copii ai săi, după treizeci de ani.

Bineînţeles că avea pe altcineva, şi anume pe doamna Margaretta Fitler Murphy (Happy) care era cu aproape douăzeci de ani mai tânără ca el. Legătura lor a început la jumătatea anilor 1950, intensificându- se când a lucrat voluntar pentru prima lui campanie, iar apoi a făcut parte din personalul lui de la Albany. Pentru a se vedea mai des, Nelson a aranjat ca Robin, soţul lui Happy, să fie transferat de la New York la Albany.

Dr. James (Robin) Murphy făcea de mult parte din cercul lui Rockefeller. Nelson i-a aranjat diverse slujbe la Institutul Medical Rockefeller. Un prieten de-al lui îşi aminteşte că „Robin era un lingău, îl linguşea, râdea prea tare când Nelson făcea o glumă, îi aprecia în mod exagerat colecţia artistică. Era prea strident. De obicei, Rockefellerii îi depistau cu uşurinţă pe astfel de oameni."

Când Nelson a anunţat că o să se recăsătorească, a dat o mare lovitură familiei sale. Fratele său David s-a arătat distrus, iar celălalt frate, Winthrop, a venit din Arkansas ca să discute cu el. Fiica lui David, Abby, a spus despre tatăl ei că „această hotărâre a fratelui său a fost cel mai cumplit lucru care i s-a întâmplat vreodată." Trei dintre cei patru fraţi ai lui Nelson au refuzat să vină la nuntă. Ceremonia a avut loc pe 4 mai 1963. El avea 54 de ani, iar ea 36. Happy divorţase cu o lună în urmă şi renunţase la custodia celor trei copii ai ei.

Preotul prezbiterian care a oficiat căsătoria a fost mustrat fiindcă nu ceruse mai întâi aprobarea superiorilor săi. în prima săptămână după nuntă, preoţii tuturor celor trei religii principale „s-au grăbit să-l condamne în presă", dar criticile religioase s-au potolit în curând.

Publicul însă nu a uitat atât de repede. înainte să se recăsătorească, Rocky era favoritul nominalizării prezidenţiale republicane din 1964, devansându-l pe Barry Goldwater. Dar, după divorţ, popularitatea sa a scăzut drastic. Un sondaj Gallup, înainte de divorţ, arăta că Rockefeller avea 45% din voturi, iar Goldwater 26%. Dar, la trei săptămâni după ce s-a recăsătorit, situaţia s-a inversat, în favoarea lui Goldwater, care avea 35%, iar Nelson 30%. După cum remarca Stewart Alsop, la vremea aceea, „Nelson ar fi putut să se recăsătorească sau

să candideze la preşedinţie, dar în nici un caz să le facă pe amândouă.”^

Cu toate acestea, Nelson a continuat să candideze. în timpul campaniei californiene, care era deosebit de importantă, extrema dreaptă a organizat un talk-show la radio, în care s-a plâns că Rocky avea o moralitate îndoielnică şi era nepotrivit ca preşedinte. în perioada acestei campanii dure, Rocky conducea totuşi, dar, cu trei zile înainte de rezultatul final, Happy a născut un fiu. Acest fapt le-a amintit oamenilor de escapadele lui Nelson şi l-a făcut să piardă nominalizarea. Până şi conducătorul U.R.S.S., Nikita Hruşciov, a pus paie pe foc. Referindu-se la căsătoria Nelson/Happy, a denunţat „viaţa parazitară a capitaliştilor, care se lăfaie în lux, beau, se destrăbălează şi îşi schimbă nevestele”.

înlăturat din politică, Rocky şi-a continuat aventurile. La jumătatea anilor 1970, unul dintre scriitori comenta că nici tânăra lui soţie „nu reuşeşte să-l ţină în frâu.”

Moartea lui Nelson a stârnit o avalanşă de relatări contradictorii. A murit vineri noaptea, pe 26 ianuarie, la 10:15 p.m. în urma unui atac de cord. Prima versiune dată a fost că singurii prezenţi erau şoferul şi bodyguardul său. Dar a apărut repede altă versiune, potrivit căreia se afla singur în biroul său şi lucra la o carte de artă. Când a auzit povestea, Pérsico i-a spus soţiei sale: „Nelson Rockefeller nu-şi petrecea niciodată aşa nopţile de vineri.” Vecinii au văzut o femeie în rochie de seară însoţită de sanitarii ambulanţei. Omul de încredere al lui Rockefeller, Hugh Morrow, a susţinut însă că nu ştia nimic de o asemenea femeie. Dar tipa respectivă, Meg Marshack, se afla la spital, împreună cu ceilalţi. Se pare că Morrow a îndepărtat-o şi a liniştit-o pe Happy: „Nu te îngrijora. Nu este aici.” Iar apoi a inventat varianta oficială.

New York Times a început să întreprindă cercetări şi, la câteva zile, a scris exact ce se întâmplase. Nelson cinase cu familia şi plecase de acasă la 9:00 p.m. S-a dus la o adresă din oraş – 13 West 54th Street –, lângă sediul companiei sale. Acolo se afla Megan. Rocky a făcut atac de cord la 10:15 p.m. Megan a intrat în panică şi i-a telefonat prietenei ei, Ponchitta Pierce, rugând-o disperată să vină. Pierce a venit şi ea a fost cea care a telefonat la urgenţă, la o oră după atacul de cord.

Marshack avea 25 de ani şi lucra pentru Rocky. Avea un salariu de 60.000 $ anual, de patru ori mai mare decât la fostul ei patron. De asemenea, Megan primise un împrumut fără dobândă de 45.000 $ de la Nelson, pentru a-şi cumpăra apartamentul, care se afla alături de casa lui Rockefeller din oraş. în testamentul lui Rocky nu se spunea nimic despre acest împrumut.

După cum afirma ironic una dintre reviste, în momentul morţii sale, Nelson Rockefeller „era preocupat de cu totul altceva decât studiul artei, aşa cum se anunţase iniţial."

CARLOS MENEM

La naşterea sa, mama lui Carlos Menem a implorat Fecioara să apară. Dacă s-a întâmplat acest lucru, înseamnă că a fost prima oară când o virgină s-a apropiat de Carlos şi a plecat neatinsă. Pentru că Menem, preşedintele Argentinei, a fost un afemeiat înrăit. Deşi nu avea decât un metru şaizeci înălţime, Carlos se credea un bărbat irezistibil, se dădea mai tânăr, bea, practica sportul şi era un desfrânat de mare clasă. „Reputaţia lui de afemeiat", remarca un observator, „îl face pe Gary Hart să pară un sfânt pe lângă el."

Menem s-a născut pe 2 iulie 1930, în săraca provincie argentiniană La Rioja, într-o familie care emigrase din Siria. în 1964, Carlos era avocat şi îşi manifesta interesul faţă de politica peronistă şi faţă de Ana Maria Lujan, o tânără mamă divorţată. Insă doamna Menem nu o considera o partidă potrivită pentru fiul ei, aşa că l-a dus în Siria să-i găsească o femeie pe măsură. La Damasc, Carlos a cunoscut-o pe Zulema, care se născuse tot în La Rioja. Plecase temporar în Siria, împreună cu tatăl ei, care dorea să-şi petreacă ultimii ani în ţara lui natală.

Cei doi s-au curtat 20 de zile, după care Carlos a plecat în Spania. După doi ani, a cerut-o în căsătorie prin poştă şi s-au căsătorit prin procură. Zulema s-a întors în Argentina însoţită de tatăl ei, care voia să se asigure că fiica lui va avea parte de o căsătorie musulmană tradiţională. Nunta a avut loc în 1966. Zulema a rămas musulmană, dar Carlos s-a convertit la catolicism. Constituţia Argentinei cerea ca preşedintele să fie catolic.

Căsătoria a mers prost de la început. Au avut un fiu, în 1968, şi, după un an, Zulema şi-a luat copilul şi s-a întors în Siria. Despărţirea lor s-a datorat faptului că

soţul ei continuase legătura cu Lujan. „Se întâlneau de mai multe ori, cu ajutorul cumnatei mele, soţia fratelui său, senatorul Eduardo Menem”, susţine Zulema. Dar, la rugămintea soţului ei, s-a întors la el. în 1970, au avut o fiică. Zulema a pierdut trei sarcini în primii ani de căsătorie, „probabil din cauza supărărilor provocate de soţul meu”, spune ea.

Menem a fost ales guvernatorul provinciei La Rioja în 1973 şi şi-a păstrat acest post până a devenit preşedinte, cu excepţia unei perioade de şapte ani, în care a fost înlăturat de regimul militar ce conducea ţara la vremea aceea. Atunci, a fost închis câţiva ani, iar restul timpului l-a petrecut arestat la domiciliu. O vreme, a trăit cu fiica unui fost camarad de celulă. Spre sfârşitul perioadei sale de arest la domiciliu, Menem a fost transferat într-un sat, la frontiera cu Paraguayul. Acolo a făcut un băiat cu o localnică. Femeia l-a înfruntat în timpul campaniei electorale din 1989, fiind reprezentanta oponentului său, când Menem a vizitat zona. Dar lui Carlos nu i-a păsat.

Se împăcase cu Zulema înainte de campania electorală din 1983, când candida pentru a doua oară pentru postul de guvernator al provinciei La Rioja. Se zvonise că îi plătise o sumă însemnată ca să se întoarcă la el. Carlos avea legături cu multe femei, printre care diverse actriţe care treceau prin La Rioja şi Buenos Aires. Fusese cât pe ce să-i apară fotografia alături de vedete în revistele de cinema argentiniene. Un observator comenta despre aventurile guvernatorului: „Culmea este că nu neagă nimic. îi place rolul de cuceritor. Femeile se simt atrase de el tocmai din acest motiv.” Soţia respectivului observator era de aceeaşi părere.Zulema şi Carlos s-au despărţit din nou la puţin timp după aceea, ba chiar au înaintat divorţul în 1987. Dar, în ciuda acestui fapt, Menem a început să viseze la preşedinţia ţării. însă biserica catolică a Argentinei nu tolera un candidat cu o viaţă de familie „dezordonată.” Menem a înţeles mesajul şi s-a împăcat din nou cu Zulema, la începutul lui 1988. Zulema a dat chiar un anunţ în ziar, în care declara că nu mai trăiesc separat. Şi, ca să facă impresie bună, Carlos s-a ridicat împotriva legii divorţului argentinian.

Armistiţiul a fost mai mult politic decât personal. Unii comentatori cred că Zulema nu locuieşte împreună cu Carlos în reşedinţa prezidenţială. Se ştie că Menem are

un apartament într-un hotel din Buenos Aires, pe care-l foloseşte destul de des. Un chelner i-a făcut cu ochiul reporterului şi i-a spus: „Noi, cei de aici, îl servim bine.”

Se spune că Zulema este o femeie dominatoare, ambiţioasă, plină de personalitate. Se spune, de asemenea, că îşi doreşte să devină o a doua Eva Peron – Carlos este candidatul partidului peronist. Dar Menem se opune ca soţia sa să se bucure de prea mare influenţă. Certurile lor publice i-au creat reputaţia că este instabilă emoţional. Zulema se teme că soţul ei a pus la cale o conspiraţie, ca s-o declare nebună. Atunci când a fost întrebat dacă soţia sa are probleme emoţionale, Carlos a răspuns: „Nu sunt medic, dar sper să se însănătoşească. Are nevoie de ajutor, dar nu pot s-o sprijin mai mult decât o fac deja şi nu vreau să mai discut despre acest subiect.”

Cu puţin timp înainte de alegerile prezidenţiale din 1989., familia Menem şi alt cuplu cinau într-un restaurant din Buenos Aires. înjur de ora unsprezece p.m., a apărut o maşină condusă de o tânără blondă. Femeia a coborât şi i-a făcut semn lui Menem, care s-a ridicat de la masă fără nici o explicaţie şi a dispărut în noapte. Furioasă şi scârbită de „scenele” lui, Zulema ajurat că, într-o zi, o să-i înfigă un cuţit în spate.

Carlos a devenit preşedintele Argentinei în iulie 1989. în timpul campaniei, şi-a mărturisit adevărata vârstă de 58 de ani, în loc de 54, cât spusese până atunci că are. Şi totuşi, el a continuat să colinde restaurantele şi să umble cu femei. Chiar şi într-o ţară latino-americană ca Argentina, viaţa sexuală a lui Menem este considerată revoltătoare. Potenţa sa sexuală a devenit legendară.

întrebat de reporteri în legătură cu imaginea sa publică, Carlos i-a spus unuia dintre ei: „Dacă am reuşit să ajung preşedinte cu acest stil de viaţă, nu văd de ce l-aş schimba.” Iar altuia, care i-a pus aceeaşi întrebare, i-a răspuns: „Dacă m-aş schimba, poate n-aş mai fi reales.”

Un observator care l-a studiat cum dă iama prin femeile argen- tiniene i-a spus: „Este un nesătul, un obsedat sexual.” La criticile care i se aduc, Menem oferă următorul răspuns: „Sunt un seducător, nu un afemeiat. Nu pot spune că sunt un sfânt, pentru că n-am o aureolă în jurul capului. Să spunem mai bine că sunt un om obişnuit.”

CÂND BURLACI CÂND ÎNSURAŢI

w

Se întâmplă foarte rar ca un burlac să ajungă în fruntea ţării sale, dar unii au reuşit. în ciuda asemănărilor dintre ei, nu toţi au pozat la fel în rolul de burlaci. Fidel Castro şi Henry Kissinger nu erau practic burlaci – pentru că divorţaseră de soţiile lor. însă amândoi au fost necăsătoriţi cât s-au aflat la putere şi de aceea trebuie incluşi în această categorie.

Bărbaţii căsătoriţi şi-au ascuns adevărata fire, cel puţin faţă de mase. Pierre Trudeau şi Kissinger au procedat exact invers. Amândoi au afişat imaginea burlacului, dar realitatea era alta. Pentru amândoi era mai important să fie văzuţi în public cu diverse femei tinere şi frumoase, decât să se angajeze într-un număr mare de cuceriri sexuale. Trudeau a făcut acest lucru toată viaţa lui. Pentru Kissinger, această situaţie a durat cinci ani, dar i-a făcut o publicitate deosebită. Kwame Nkrumah, din Ghana, era exact invers. Făcea pe celibatarul, la fel ca Hitler, în timp ce realitatea era diferită.

Castro este singurul dintre aceştia patru care nu s-a deranjat să-şi cultive o imagine bazată pe celibat. După câteva legături de scurtă durată, a întreţinut o relaţie pe termen lung cu o femeie cu cinci ani mai mare ca el, care-l face unic în această privinţă. Bărbaţii din această carte au umblat numai după femei tinere sau foarte tinere, indiferent de vârsta lor. Acest lucru este valabil mai ales la liderii politici. Caracterul acestor bărbaţi prezintă unele similitudini care ar putea explica lungile perioade în care au rămas burlaci. Toţi sunt cu nasul pe sus, egocentrişti şi singuratici. Ori tocmai această ultimă caracteristică îi împiedică să fie nişte afemeiaţi.

PIERRE TRUDEAU

Pierre Trudeau a ocupat cel mai înalt post politic canadian datorită firii sale carismatice. Cu adevărat însă a fost un om schimbător. La el se poate vorbi mai mult de iluzie decât de realitate. Celibatar convins, s- a căsătorit pentru prima oară la 51 de ani, când era liderul Canadei. Trudeau s-a născut pe 18 octombrie 1919. A fost prim-

ministrul Canadei din 1968 până în 1979, şi din nou, din 1980, până în 1984.

A avut doar două relaţii serioase cu femeile, înainte de a se căsători. Amândouă au avut loc când avea douăzeci de ani. Therese a fost prima. Trudeau s-a logodit cu ea, dar fata a rupt logodna din cauză că nu suporta călătoriile lui dese prin toată lumea, din câte susţine el. Dar Therese a spus cu totul altceva prietenilor ei. Le-a explicat că era imposibil să trăiască cineva alături de el. La puţin timp după aceea, când lucra la Ottawa, s-a îndrăgostit de fiica unui diplomat suedez. Relaţia lor s-a terminat când femeia s-a întors acasă.

A avut multe legături în timpul lungilor ani de burlăcie. Le spunea adesea prietenilor săi căsătoriţi că nu puteai pretinde fidelitate celui lângă care trăiai – pentru că ar însemna să-i îngrădeşti libertatea. Dar, când s-a căsătorit, a văzut lucrurile cu totul altfel. Altă relaţie pe termen lung a fost cea cu profesorul universitar Madeleine Gobeil. Ea îl însoţea adesea şi a fost prietena lui semioficială în anii 1960. Trudeau nu i-a spus lui Gobeil de planurile sale de căsătorie. în schimb, şi-a lăsat prietenul, politicianul Gerard Pelletier, s-o informeze, în timp ce el a plecat la Vancouver, ca să se însoare cu Margaret.

Trudeau a început legătura cu Margaret Sinclair la sfârşitul anilor 1960. Deşi şi-au împărtăşit reciproc sentimentele, Pierre era plin de îndoieli şi-i spunea mereu lui Margaret: „Sunt prea bătrân. Cum poţi să te căsătoreşti cu un bărbat care este cu doi ani mai bătrân decât mama ta?” Când era chinuit de îndoieli, se întâlnea cu alte femei. De exemplu, cu Gobeil, cu o actriţă canadiană de origine franceză şi cu Barbra Streissand. Pierre a chemat-o pe Streissand la Ottawa, să-l însoţească la Gala Centrului Artistic din oraş. De asemenea, cei doi au cinat la reşedinţa oficială a primului ministru – 24 Sussex Drive. Mass-media a scris despre relaţia lor. Toate acestea au stârnit gelozia lui Margaret. Vreme de câteva zile după acest incident, i-a răspuns zbierând: „Du-te la actriţele tale americane”, ori de câte ori îi telefona Trudeau.

Dar, după ce a ajuns să-l cunoască, Margaret şi-a dat seama că Trudeau nu erau un gigolo, aşa cum se zvonea. Nu lua femeile peste picior şi nu făcea pe nimeni să

sufere. în plus, avea o educaţie iezuită, care excludea aventurile de o noapte.

Cel mai bun exemplu este povestea cu Streissand. înainte de a o invita la Ottawa în weekend – în 1970 –, o văzuse de câteva ori la New York. Barbra a venit însoţită de mama ei. Streissand era pasionată pe atunci de psihologia culorii şi-i tot spunea lui Trudeau despre aura lui albastră şi aura roşie. Pierre a fost încântat să fie fotografiat împreună cu ea, dar „conversaţia i s-a părut cam plictisitoare."

Când Margaret şi Pierre au cinat împreună şi au fost surprinşi de fotografi, aceştia au presupus că era una dintre prietenele lui. Nu şi-au imaginat că era ceva serios. Cel mai important era să fii văzut cu femei tinere şi drăguţe. El era întotdeauna curtenitor cu sexul opus. Un autor scria: „La nici cinci minute după ce soseşte la o petrecere, Trudeau găseşte cea mai frumoasă fată şi o monopolizează pentru tot restul serii. în avioane, discută cu cele mai drăguţe stewardese. Şi tot aşa, oriunde femeile sunt drăguţe şi tinere." A mai adăugat că Pierre „adoră să fie înconjurat de femei, dar nu duce lipsa nici uneia când nu mai sunt."

Se spunea, de asemenea, că Trudeau avea o singură pretenţie de la femei – să nu aibă pretenţii. Trebuia să fie tinere şi frumoase. Nici când avea peste şaizeci de ani, nu conta. Un prieten de-al lui considera că „era incapabil să întreţină o relaţie cu o femeie matură." Dacă erau trecute de prima tinereţe, femeile deveneau mai pretenţioase, aveau mai multă personalitate.

Când îi făcea curte lui Margaret, petreceau uneori weekendul singuri, la reşedinţa lui de la Harrington Lake. Se plimbau prin casă şi răvăşeau toate paturile, ca să le facă să creadă pe menajerele care veneau luni că fiiseseră mai mulţi oaspeţi.

Şi Margaret avea unele îndoieli faţă de relaţia lor. La începutul anilor 1970, a cunoscut un student în timpul unei perioade în care relaţia cu Trudeau mergea prost. Ba chiar s-a şi logodit cu el, ca să-l facă gelos pe prim-ministru. Mama ei a prevenit-o: „Nu este bine să fii amanta unui politician de două ori mai mare ca tine. Pierre nu o să se căsătorească niciodată cu tine." Odată, când s-au certat, Pierre i-a spus: „Nu cred că o să-mi fii credincioasă." Şi când a cerut-o în căsătorie i- a atras

atenţia: „Am cincizeci şi unu de ani, nu am trăit niciodată mult timp cu o femeie şi sunt o fire singuratică.”

în septembrie 1970, Trudeau a trimis-o pe Margaret în oraşul ei natal, Vancouver – aflat la 3000 de mile de Ottawa. Voia să vadă dacă va reuşi să-i fie credincioasă între prieteni de vârsta ei. A doua condiţie era să nu mai fumeze marijuana. Margaret a susţinut că le-a îndeplinit pe amândouă. Pierre şi Margaret s-au căsătorit pe 4 martie 1971. El avea 51 de ani, iar ea 22. După patru ani şi jumătate, aveau trei copii, între timp, ea se apucase din nou de ţigările cu marijuana. Când un prieten politician, Jean Marchard, a aflat de această căsătorie, a comentat: „Slavă Domnului că are douăzeci şi doi de ani.” Dar, oricum, căsătoria nu avea nici o şansă de reuşită.

Din când în când, Margaret pleca singură în excursie, să uite de tot. Le numea excursiile ei de „libertate”. într-una dintre aceste excursii, în 1974, s-a dus două săptămâni la Paris şi apoi s-a întâlnit cu Trudeau la New York. Se spune că acolo „s-a îndrăgostit” de un american – într-o singură după-amiază. A doua zi, Trudeau a găsit-o beată şi a întrebat- o: „M-ai înşelat la Paris? Hai, spune!” După un weekend cumplit, Margaret a recunoscut în cele din urmă că s-a îndrăgostit. La care Trudeau i-a răspuns: „Eşti bolnavă.”

Căsătoria s-a destrămat definitiv în martie 1977. Margaret a plecat la Toronto, la o petrecere cu Rolling Stones, a petrecut câteva zile acolo şi apoi s-a dus la New York cu grupul rock, ca să continue distracţia. Au luat avioane separate. La Toronto, Margaret a stat la acelaşi hotel cu cei din formaţie. Rockerii au stat şi au băut toată noaptea, iar Margaret a fost văzută bântuind de colo-colo în pijama. Firește, a izbucnit un mare scandal. Ziare din alte ţări, cum ar fi Anglia, au descris incidentul mult mai detaliat, spre deosebire de presa canadiană, care s-a ferit s-o facă, din respect faţă de prim-ministru.

Probabil că a fost mai mult decât umilitor pentru Trudeau, dar el nu a discutat niciodată public despre această problemă. Oamenii îi strigau prim-ministrului „încornoratule” când îl vedeau pe stradă. Margaret s- a întors acasă, în 24 Sussex Drive, după acel weekend ruşinos, dar în vara acelui an, 1977, s-a anunţat oficial divorţul. Pierre a obţinut custodia copiilor. Dar povestea

cu Rolling Stones a intensificat popularitatea lui Pierre. Considerat până atunci arogant şi inabordabil, a devenit mai uman în ochii alegătorilor.

Trudeau a avut întotdeauna succes la femei. Un scriitor rezuma farmecul său, spunând: „A atras femeile toată viaţa, indiferent de vârstă. Are ceva din Peter Pan. Şi, mai mult decât orice, este dotat cu o calitate pe care o posedă dinainte de a fi devenit prim-ministru – aura afro- disiacă a unui bărbat puternic."

KWAME NKRUMAH

Celibatarului Kwame Nkrumah îi plăcea să treacă drept un om pur. Considera că imaginea unui celibatar schimbător nu este potrivită pentru conducătorul unei ţări. Nkrumah s-a născut pe 21 septembrie 1909 şi a murit pe 27 aprilie 1972. A fost prim-ministrul Ghanei din 1957 până în 1966, când a fost înlăturat de o lovitură de stat.

în Ghana s-a crezut mult timp că Kwame n-o să se însoare pentru că „ura femeile". Mulţi dintre cei care afirmau acest lucru o spuneau cu admiraţie. Era doar un mit politic, la fel ca ideea, la fel de răspândită că ar fi un abstinent. Nu s-a auzit niciodată de vreo legătură cu vreo femeie. Toate acestea făceau parte din imaginea purităţii politice cultivată de Nkrumah. îi plăcea să spună că era soţul tuturor femeilor din Ghana, pentru că nu avea timp să curteze nici una. în realitate însă, a avut câteva prietene şi nişte copii. Unul dintre ei a devenit doctor şi a practicat medicina în Ghana.

Una dintre cele mai apropiate femei şi legătura de cea mai lungă durată a fost cu Genoveva Marais. Deşi Nkrumah denunţa public Africa de Sud, Marais se născuse în această ţară. S-au cunoscut în 1957, după ce Marais a fost numită inspectorul şcolilor din Ghana. Mai târziu, a cerut-o în căsătorie, dar a fost refuzat, pe motiv că voia să rămână o femeie independentă şi să se dedice carierei sale. Au rămas împreună până când Kwame a fost înlăturat de la conducere.

După părerea Genovevei, lui Nkrumah „îi plăceau femeile." Primea scrisori de la tipe din toată lumea, care i se adresau adesea cu „Dragă domnule seducător". Când le răspundea, nu semna de obicei cu numele lui întreg, pe motiv că „prea mulţi bărbaţi avuseseră de suferit pentru că scriseseră femeilor." Nkrumah simţea în permanenţă nevoia unei femei. Marais scria apropo de

acest lucru: „îi plăcea ca femeile să fie elegante, sexy, comenta cum se îmbrăcau, ba chiar le critica uneori... nu avea prieteni bărbaţi, dar anturajul său feminin căpăta uneori o importanţă vecină cu fanatismul.”

în cele din urmă, Nkrumah a hotărât să se însoare, deşi nu-i surâdea ideea. Considera că este de datoria lui – pentru a deveni şi mai respectabil. Se spunea că tinerele îl venerau „ca pe un zeu” şi asociaţii săi politici sperau că o căsătorie va pune capăt acestui gen de idolatrizare. O căsătorie o să-i diminueze aura, ziceau ei. Alţi politicieni considerau de asemenea că însurătoarea era necesară pentru toţi şefii de stat.

Pentru a-şi găsi o soţie, Nkrumah a apelat la oracolul său, Kankan de Guineea, care l-a sfătuit să-şi ia o egipteancă. Kwame i-a trimis o scrisoare lui Nasser, în Egipt, în care îşi explica intenţiile. Iar Nasser i- a trimis fotografiile câtorva femei. Kwame a ales-o pe Fathia Helim Rizik. Ar fi preferat-o pe sora Fathiei, dar familia respecta tradiţia şi nu o lăsa pe sora cea mică să se mărite înaintea celei mai mari.

S-au făcut aranjamentele necesare, pentru a-şi aduce mireasa în capitala Ghanei, Accra. Când a sosit, Fathia era atât de ameţită, încât a crezut că aghiotantul trimis s-o întâmpine era viitorul ei soţ. Cei doi nu vorbeau aceeaşi limbă; s-au căsătorit în 1963, exact în ziua când Fathia a sosit la Accra.

Au avut trei copii, dar Marais este de părere că a fost o căsătorie nereuşită, pentru că nu aveau preocupări comune şi Nkrumah nu o băga în seamă. „Avea nevoie de o femeie calmă, liniştită, care să nu-l contrazică şi să nu se amestece în politică”, a spus Marais. „Or Fathia nu a făcut nici una, nici alta... Nu reprezenta nimic pentru el.” Cu puţin înainte de înlăturarea sa de la putere, „era aproape un celibatar”, din câte afirmă Marais. După lovitura de stat, a fost mai întâi închis şi apoi deportat, iar Fathia a plecat în Egipt.

„Femeile sunt fiinţe ciudate, cu toane”, a spus odată Nkrumah. „Un bărbat important trebuie să aibă mai multe femei, pentru a-şi satisface dorinţele de tot felul.”

FIDEL CASTRO

Prima şi singura căsătorie a lui Fidel Castro a fost de scurtă durată, acesta sacrificând-o în cele din urmă pe altarul obiectivelor sale politice. încă din tinereţe, Castro îşi dedicase din ce în ce mai puţin timp femeilor – sau

poate reuşise să fie foarte discret. Fidel s-a născut pe 15 august 1926 şi a preluat puterea în Cuba în 1959.

Datorită educaţiei sale iezuite, a fost destul de retras în privinţa femeilor, până a ajuns la universitate. Dar chiar şi atunci se spunea că era foarte timid cu fetele. Oricum, activităţile sale politice i-au lăsat puţin timp pentru distracţii. Una dintre femeile cu care a întreţinut legături, a fost Mirta Diaz Balart. Unele relatări susţin că a fost singura lui prietenă în anii de studii, în timp ce altele pretind că a avut şi alte legături. „Se resimţea o oarecare promiscuitate, când era vorba de femei”, spune una dintre surse. Este foarte probabil ca Mirta să fi fost singura sa prietenă.

Fidel a cunoscut-o pe Mirta, studentă la filozofie, la începutul anului 1948 şi s-au căsătorit pe 12 octombrie 1948, când amândoi aveau 22 de ani. Căsătoria nu a fost pe placul familiei lui Castro, pentru că tatăl şi fratele Mirtei ocupaseră funcţii importante în guvernul Batista – împotriva căruia lupta Fidel. A fost o nuntă fastuoasă, urmată de o lună de miere de „trei luni” în Statele Unite – la Miami şi New York. Angel Castro, tatăl lui Fidel a plătit tot. Cei doi au avut un singur copil, Fidelito, care s-a născut pe 14 septembrie 1949.

La începutul anilor 1950, căsătoria a început să scârţâie. Unul dintre motive era faptul că politica îi ocupa aproape tot timpul şi nu mai avea când să se ocupe de soţie şi de copil. Iar al doilea motiv a fost o femeie, pe nume Naty Revuelta. Era soţia unui medic şi ajuta la strângerea de fonduri pentru mişcarea politică a lui Castro, când a cunoscut- o Fidel, în noiembrie 1952. La puţin timp după aceea, vor începe o legătură care va supravieţui anilor lui de închisoare şi divorţului. Se pare că Mirta ştia de Naty.

Din cauza mişcării lui politice, Castro a fost închis pe Insula Pinilor, unde Mirta şi sora lui, Lidia, îl vizitau regulat. Cu ajutorul intermediarilor, au reuşit să păstreze reţeaua lui politică. Pe 17 iulie 1954, în timp ce se afla în închisoare, a auzit la radio o ştire care l-a şocat. Comunicatul spunea că ministrul de interne o concediase pe Mirta. Era o lovitură murdară, menită să-l distrugă, sugerând că soţia lui lucrase pentru regimul Batista – chiar cel împotriva căruia lupta.

Mirta îl susţinuse întotdeauna în mod public pe Castro. Dar, când acesta fusese închis, rămăsese fără

bani şi a apelat la fratele ei Rafael – subsecretar în ministerul de interne. Acesta i-a dat câte 100 $ pe lună, pe care îi scotea din fondurile ministerului, trecând-o pe Mirta în registre ca angajată. în cele din urmă, ministrul de interne al lui Batista a aflat şi a anunţat bucuros că soţia lui Castro era pe statul de plată al ministerului.

Fidel a refuzat să creadă şi i-a scris imediat Mirtei, afirmându-şi credinţa în onestitatea ei. A sfătuit-o de asemenea să dea imediat în judecată ministerul. Credea că cineva îi falsificase probabil semnătura. A fost atât de furios, încât ar fi fost în stare să-şi provoace cumnatul şi ministrul la duel. Fidel crezuse că propria lui familie, care avea bani, îi întreţinea soţia.

Dar Lidia l-a vizitat la închisoare pe 21 iulie şi i-a spus că ştirea era adevărată. Conform unei surse, Castro a dat imediat divorţ, în timp ce altă susţine că Mirta a înaintat actele. Cei doi au divorţat în 1954 şi Fidel a obţinut custodia copilului. Mirta nu a comentat niciodată incidentul în mod public – indiferent dacă a ştiut sau nu de unde proveneau banii fratelui ei. Treizeci de ani mai târziu, cineva din familia Mirtei a spus: „Cred că a fost singura femeie pe care a iubit-o cu adevărat.” Şi alţii sunt de aceeaşi părere.

Eliberat din închisoare în 1955, Fidel pleacă în Mexic. Naty rămăsese între timp gravidă cu el. I-a spus că o s-o ia de nevastă dacă vine cu el, dar femeia a refuzat. Mai târziu, când a fost criticat pentru felul cum s-a purtat cu ea, a răspuns: „I s-a oferit o şansă, dar a ratat-o.” Azi, la Havana, se ştie că Fidel are cel puţin încă un copil matur – în afară de Fidelito – şi un nepot, dintr-o legătură romantică. Se pare că este vorba de copilul lui Revuelta.

în Mexic, în vara lui 1956, Castro a cunoscut o fată de optsprezece ani, Isabelle Custodio, prin intermediul unui prieten. La puţin timp după aceea, a cerut-o în căsătorie şi a fost acceptat. Isabelle şi-a dat demisia de la magazinul de discuri unde lucra, ca să se pregătească pentru nuntă. Fidel respectase tradiţia şi obţinuse binecuvântarea părinţilor. Castro i-a cumpărat haine noi viitoarei sale soţii şi un costum de baie întreg, în loc de bikini, „care ofensau firea lui puritană.”

în septembrie şi octombrie, Fidel a fost preocupat de planurile sale de a invada Cuba, ceea ce a facut-o pe Isabelle să se simtă părăsită. Drept urmare, ea i-a sugerat să renunţe la revoluţie şi să rămână în Mexic. Au

mai apărut şi alte probleme. Unii dintre bogătaşii mexicani care-l susţineau pe Castro începuseră s-o numească „viitoarea Primă Doamnă a Cubei” în prezenţa ei. Castro a presupus că i s-a urcat la cap. La puţin timp după aceea, s-au despărţit, iar Isabelle a revenit la un fost logodnic, care se reîntorsese în oraş. Această presupusă viitoare soţie a fost uitată repede de Castro, care i-a spus unui camarad că a avut o singura logodnică – revoluţia.

înainte s-o cunoască pe Isabelle, Castro aflase că Mirta urma să se mărite cu un om de afaceri bogat. Şi prietenii au presupus că se ataşase de Isabelle mai mult ca o reacţie faţă de această veste, decât din dragoste. Nici la Naty nu ţinuse cu adevărat. Unul din prietenii lui Castro afirmă: „Sunt convins sută la sută că o iubea încă pe Mirta cât era în Mexic.”

Cea mai importantă relaţie a lui Fidel cu o femeie a început în primele luni ale lui 1957, în munţii Cubei, în timp ce pregătea atacul final pentru înlăturarea lui Batista. Celia Sanchez, fiică de doctor, l-a cunoscut pe Castro exact în această perioadă şi, mai târziu, în 1957, s- a mutat definitiv în munţi. Era cu cinci ani mai mare decât Castro şi a devenit în scurt timp cel mai de încredere ajutor al său. Au devenit inseparabili şi au rămas împreună timp de 23 de ani, până când a murit de cancer, în 1980. Celia avea propriul ei apartament şi Fidel dormea la ea adesea.

La începutul lui 1959, la o lună după ce Castro a preluat puterea, vasul german de croazieră „Berlin” a ancorat la Havana. Castro şi alţii au urcat la bord, iar Fidel a fost puternic impresionat de Mărie (Marita) Lorenz, fiica de nouăsprezece ani a căpitanului. Liderul cubanez a încercat s-o convingă să rămână la Havana, oferindu-i postul de secretară. Dar Lorenz a refuzat. Peste două săptămâni, când vasul a ancorat la New York, a fost întâmpinat de cubanezii trimişi de Castro. în mesajul lui, o implora să se mai gândească, pentru că avea mare nevoie de ea ca translator. De data aceasta Mărie a acceptat. Aplecat cu un avion guvernamental la Havana, unde a fost instalată în apartamentul lui Castro de la Habana Libre.

Mai târziu, în 1959, Castro se afla la New York, într-o vizită oficială în Statele Unite, însoţit de Mărie. La o recepţie dată de o ambasadă, a cunoscut-o pe dr. Lidia

Vexel Robertson, psihiatru la Spitalul Mount Sinai. Femeia l-a urmărit într-un mod agresiv, ba chiar a venit după el la Havana. Nu se ştie dacă Fidel a încurajat-o sau nu, dar se pare că i- a spus că Mărie era prietena bodyguardului său. Conform afirmaţiilor Lidiei, legătura lor a fost „intensă, dar cuviincioasă".

Când s-au întors în Cuba, Mărie a susţinut că a fost supusă unui gen de arest la domiciliu şi apoi a fost dusă pe Insula Pinilor. Lidia spune că circulau deja zvonuri că ea şi Castro se vor căsători. Dar totul s-a sfârşit când a intervenit Celia. Până atunci, ea nu se amestecase în legăturile întâmplătoare ale lui Castro cu femei ca Mărie, considerându-le probabil inofensive. Dar a acţionat imediat când a apărut ceva „serios". Iar căsătoria lui Castro i-ar fi ameninţat poziţia.

Lidia susţine că „Celia a ameninţat-o voalat şi l-a prevenit pe Fidel că va lua măsuri drastice dacă mai continuă." în cele din urmă, Lidia a aflat de legătura lui Fidel cu Mărie şi relaţia lor s-a răcit. Lidia s-a căsătorit cu un membru din anturajul lui Fidel şi, până la urmă, Mărie a ajuns într-adevăr prietena bodyguardului său.

La începutul anilor 1960, conform unui biograf, Fidel devenise un sex simbol „de proporţii uluitoare, chiar şi pentru femeile cubaneze de rând". în aceasta perioada, a mai avut cel puţin încă o legătură. Castro a invitat pe văduva unui fost candidat prezidenţial columbian şi pe fiica ei să viziteze Cuba. Cu această ocazie, s-a zvonit că fiica şi Castro s- au combinat în cele câteva săptămâni cât a stat în ţară.

Dar Celia Sanchez şi-a intensificat influenţa asupra lui Fidel, pentru a se asigura că nu va deveni nimeni femeia numărul unu în viaţa lui. „I-a fost manager, soţie, confidentă, secretară, consilier şi protector. Era mereu în preajma lui şi nu lăsa pe oricine să ajungă la liderul cubanez." De la moartea Celiei, nu s-a mai auzit de nici o legătură a lui Castro.

HENRY KISSINGER

Mâna dreaptă a lui Richard Nixon, Henry Kissinger, a fost un afemeiat de altă natură. De fapt, se poate spune că, până în 1969, nu a fost deloc afemeiat. Dar, după aceea, a devenit brusc unul dintre cei mai mari fustangii ai lumii – sau, cel puţin, aşa este descris. Oricum, Henry era interesat în primul rând să fie văzut alături de femei frumoase, nu neapărat să se culce cu ele. Dar faima lui

de afemeiat s-a risipit la fel de repede cum a apărut, în mai puţin de cinci ani. în orice caz, Henry va fi amintit întotdeauna în analele afemeiaţilor, pentru remarca sa des citată, referitoare la motivul pentru care femeile sunt atrase de politicieni.

Heinz Alfred Kissinger s-a născut pe 27 mai 1923, în Germania – şi-a luat numele de Henry abia când a venit în Statele Unite, adică în 1938, când a fugit de naziști. Din 1968, Nixon l-a numit adjunct pentru Problemele de Securitate Naţională. în 1973, devenise secretar de stat în administraţia Nixon, poziţie pe care a ocupat-o şi sub Ford.

La fel ca şi Kissinger, Ann Fleischer era o refugiată evreică din Germania lui Hitler. Cei doi s-au întâlnit în SUA şi s-au căsătorit în februarie 1949, când Henry studia încă la Harvard. Căsătoria lor, care a durat cincisprezece ani, a fost mai mult decât furtunoasă. La un moment dat, în anii 1950, situaţia lor familială începuse să se deterioreze. Una dintre prietenele lui Ann spunea că soţia lui Kissinger îi era exagerat de devotată, aproape ca o „orientală”. Alt observator susţine că „Ann era o soţie europeancă, grijulie, gata oricând să-şi servească soţul, fără să se considere vreodată egala lui.” Henry ieşea întotdeauna în prim plan şi nu era omul care să-i insufle încredere în sine lui Ann. Kissinger era descris drept „egocentrist.” Adesea îşi repezea soţia. Cei din jurul lor remarcau acest fapt şi se simţeau stânjeniţi. Un vecin spunea că „nu se purta prea frumos cu soţia lui.” Şi un prieten comun afirma de asemenea: „Ann îşi ajustează viaţa după cerinţele lui Kissinger. El este şeful, cel care impune legea.”

Când Henry avea în jur de patruzeci de ani, căsătoria lui se afla în mare cumpănă. Un prieten l-a vizitat odată în biroul său. Ann a venit şi ea, dar Kissinger i-a cerut să plece. Când a ţinut o cuvântare la hotelul din Boston, pentru Military Intelligence Association of New England, Henry a pus-o pe soţia sa să stea în hol, deşi alte soţii de militari erau în sală. Un psihiatru din Boston a spus: „Henry o făcea pe Ann să se simtă inferioară nu numai ca soţie, ci şi ca femeie... Nu era considerată de soţul ei drept o consoartă potrivită.” Ann a divorţat la Reno, în 1964, deşi nu apăruse altă femeie în viaţa lui Kissinger.

Abia în anul acela, după ce a dat divorţ, Henry a cunoscut-o pe Nancy Sharon Maginnes, o tânără

absolventă de 30 de ani, la Convenţia Republicană din San Francisco. Peste zece ani, pe 30 martie 1974, cei doi s-au căsătorit în secret. Când s-a aflat, ştirea a ajuns pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă. Henry pleca adesea pe furiş de la Washington, ca sâ-şi petreacă weekendul la New York, cu Nancy. în cei zece ani cât au fost împreună, legătura lor nu a fost cunoscută de presă. înainte să se mărite cu Henry, ea a trebuit să se obişnuiască un timp cu escapadele lui – despre care aflase şi presa.

După divorţ, Henry şi-a croit drum până la postul de consilier politic al Casei Albe. Intelectual serios, decent, nu prea chipeş şi nu prea tânăr (avea peste patruzeci de ani), Kissinger nu părea potrivit pentru rolul de afemeiat. Transformarea s-a produs în octombrie 1969, când a participat la un cocktail monden, acasă la Barbara Wowar, în Washington, în onoarea scriitoarei Gloria Steinem. Kissinger stătea singur într-un colţ, când reportera Sally Quinn l-a zărit şi l-a rugat să facă o fotografie cu Steinem. „Cred că sub această mască serioasă se ascunde un afemeiat, nu-i aşa?" a glumit Quinn. La care Kissinger i-a răspuns: „Să zicem că-mi ţin în secret aventurile." Totul a început în momentul acela. Fotografia lui cu Olivia şi citatul au făcut înconjurul ţârii şi i-au schimbat radical imaginea. Barbara Walters de la NBC l-a numit „Jackie Onasis al administraţiei Nixon."

în scurt timp, Kissinger a devenit nelipsit de la toate petrecerile din Washington. Era încântat de atenţia care i se acorda şi de faptul că presa îl punea alături de diverse femei, ca într-o „distribuţie de păpuşi de la o coastă la alta a Statelor Unite." La fiecare serată mondenă, apărea cu câte o femeie frumoasă. Unele erau celebre, altele nu. De obicei, era alta de fiecare dată. Erau fotografiaţi şi pozele apăreau în ziarele din ziua următoare, ceea ce îi sporea reputaţia de afemeiat. Dar Henry era conştient de valorea publicitară a noii sale imagini – atât pentru el, cât şi pentru administraţia Nixon. Unui prieten care îi atrăsese atenţia că mersese prea departe, Kissinger i-a răspuns: „Ştiu eu ce fac."

Prin intermediul lui Frank Sinatra, a cunoscut-o pe Jill St. John, iar apoi pe redactorul rubricii de cancanuri, Joyce Harper, care i-au aranjat ulterior diverse întâlniri cu femei de la Hollywood, când venea în California. Dintre vedetele cu care s-a întâlnit şi cu care a fost

fotografiat, le amintim pe: Samantha Egger, Joanna Barnes, Marlo Thomas, Hope Lange, Candice Bergen, Jill St. John, Liv Ullmann, Ann Miller, Susan Oliver şi Judy Brown. Zsa Zsa Gabor, altă femeie cu care s-a afişat, a spus după ce s-au întâlnit: „Nu este cine ştie ce la prima vedere, dar, după ce deschide gura, zici că-i Cary Grant... Este tot ce-şi poate dori o femeie.” Zsa Zsa i-a dat lui Kissinger câteva sfaturi în legătură cu vestimentaţia, pe care Henry nu le-a urmat însă. Cei doi s-au întâlnit de câteva ori.

Pe Henry îl uimea faptul că devenise dintr-o dată atât de solicitat, încă nu-i venea să creadă că avea atâta succes. în tinereţe, se crezuse un bărbat insipid, incapabil să atragă atenţia unei femei. Dar totul se schimbase când ajunsese la putere. De aceea Kissinger punea întregul său succes pe seama acestui fapt. „Femeile sunt atrase numai de puterea mea. Dar ce-o să se întâmple când n-o s-o mai am? Mă îndoiesc că or să stea să joace şah cu mine... Puterea este cel mai tare afrodisiac.” Altă dată, glumea, spunând: Acum, când plictisesc oamenii, îşi imaginează că este vina lor!”

Această reputaţie de afemeiat i-a uimit şi pe cei care-l cunoşteau din tinereţe. Un profesor, prieten cu Kissinger din anii de studenţie de la Harvard, spunea: „Sunt uluit. Nu mai este Henry pe care-l ştiam.” Dar nimeni nu punea la îndoială noua lui imagine. La Casa Albă, Alexander Haig era mâna dreaptă a lui Kissinger, aşa cum era Henry pentru Nixon. Se purta respectuos cu el, dar în spate îl lua peste picior. Secretarul lui Kissinger, Lawrence Lynn Jr., îşi aminteşte că „Haig spunea despre Henry ca este un obsedat sexual, care-şi avea mintea în pantaloni.”

Dacă Kissinger s-a folosit de actriţe în scopuri publicitare, uneori şi ele i-au imitat exemplul. Kissinger s-a întâlnit cu St. John timp de câteva luni şi i-a plăcut să se afişeze în tot Washingtonul cu ea – mai ales că prefera rochiile foarte scurte. Când Mexico City a găzduit Campionatul Mondial de Fotbal, Kissinger a participat atât ca fan, cât şi ca delegat prezidenţial. Agentul de presă al lui Jill a profitat de ocazie şi a anunţat că actriţa va merge cu el în Mexic, dar Henry a negat hotărât zvonul.

Senzaţională a fost relaţia sa cu actriţa Judy Brown, care debutase într-un film danez. Kissinger a spus că

legătura lor s-a limitat la trei întâlniri la cină, în timp ce Judy a insistat că prietenia lor a durat un an şi a inclus cadouri şi promisiuni. Brown a dat şi un comunicat de presă în legătură cu relaţia lor, dar a renunţat la această tactică după ce a văzut că nu are efectul scontat în cariera ei. Brown l-a acuzat pe Henry că o „ţine în umbră" şi umblă cu femei mai „acceptabile". Conform spuselor ei, se aflau într-un restaurant, când Henry a aflat că fotografii erau la intrare; atunci, el s-a grăbit s-o scoată pe uşa din spate. Când au ajuns la ea acasă, Judy i-a spus că asemenea atitudine era revoltătoare, pentru că, vorba proverbului, nu putea să rămână cu prăjitura şi s-o şi mănânce în acelaşi timp. La care Kissinger i-ar fi răspuns, înainte de a pleca: „Atunci, cred că o să mă lipsesc de prăjitură." Brown a făcut public acest incident chiar în ziua următoare.

Danielle Hunebelle era o reporteră franceză care a căzut şi ea victimă farmecului lui Kissinger. Se pare că s-a îndrăgostit nebuneşte de el şi, când Henry a venit la Paris şi a curtat altă femeie, a vrut să se sinucidă, conducând nebuneşte. Danielle îşi aminteşte apoi despre relaţia ei cu Kissinger în cartea Dragă Kissinger, în care spune că Henry avea rufe murdare împrăştiate în tot dormitorul şi că era lipsit de maniere la masă. „Eram doi romantici, făcuţi pentru pasiune, la fel ca Tristan şi Isolda", susţine Danielle. Când un vizitator i-a cerut amănunte lui Henry despre această femeie, i s-a răspuns: „Dacă vom avea ocazia să discutăm de trei ori, se poate spune că relaţia voastră va fi mai profundă decât a mea cu Hunebelle."

Chiar şi când nu se afla în compania vedetelor, îi plăcea să păstreze vie imaginea lui de afemeiat. Un prieten, Peter Peterson, l-a întrebat odată: „Spune-mi, Henry, când ieşi cu fete..." La care, Kissinger l-a întrerupt şi i-a spus: „Mori de invidie, Peterson." îi mai plăcea ca, din când în când, să dispară misterios, vreme de câteva zile. După o asemenea absenţă, reporterii l-au întrebat unde a fost, fiindcă nu credeau în versiunea oficială, care susţinea că petrecuse patru zile la Acapulco. Şi Kissinger le-a răspuns: „Am patru matori care dovedesc că am fost acolo – patru fete."

Actriţele se simţeau extrem de atrase de Henry, dar el nu avea o părere prea bună despre ele. „Ies cu actriţe pentru că nu sunt capabil să mă însor cu una", a spus el.

Iar altă dată a afirmat: „Vedetele cu care mă întâlnesc nu sunt prea sexy.” însă, din puţinele informaţii disponibile, reiese că nici Kissinger nu era un pasional. Una dintre prietenele lui spunea: „Henry este un tip de modă veche, un om moral, care crede în viaţa de familie. Nu mi se pare deloc un afemeiat.” Alta, când a fost întrebată ce făceau, a răspuns: „De obicei, mâncăm.” O a treia glumea, afirmând că: „Prin sex, Henry înţelegea să încetinească maşina la 30 de metri pe oră şi să te lase acasă..”

Când Ann Miller s-a întâlnit cu Henry, i-a reproşat că a fost văzut la Trader's Vie îmbrăţişând şi sărutând o tânără femeie. I-a spus că nu se cade, când soldaţii din Vietnam mureau pe capete. La care Kissinger s-a înfuriat şi i-a răspuns: „Nu ştii nimic despre mine. Am avut o căsătorie nefericită. Nu m-am distrat niciodată. Acum, este timpul să-mi iau revanşa. Când o să cadă Nixon, o să fiu un profesor amărât. Dar, până atunci, o să mă bucur de privilegiile pe care le am.”

Se spune că Henry evita femeile inteligente şi că „îi plăceau cele cu sâni mari.” Partenerele sale de la dineurile Casei Albe erau alese de secretara cu probleme sociale, Lucy Winchester, conform criteriului „despicâturii”, cum îi plăcea să spună în glumă. Dacă se aşeza lângă el o femeie cu sâni mai puţin ampli, îi reproşa imediat lui Lucy: „Noaptea trecută, m-ai pus lângă o baborniţă de 98 de ani!” Alt scriitor remarca despre prietenele lui că „au sâni din ce în ce mai mari şi minte din ce în ce mai puţină.” Cineva din Departamentul de Stat a observat de asemenea acest lucru, pentru că un ofiţer de protocol i-a sugerat celui din biroul lui Henry că şefului său i-ar sta mai bine cu o „femeie mai de calitate, la anumite reuniuni diplomatice.” Henry şi-a însuşit critica, folosindu-se, de obicei, de una sau două „tipe de calitate”. Una dintre ele era Nancy Maginnis.

Faima lui de afemeiat s-a stins la fel de repede cum a apărut. După ce a devenit secretar de Stat, vedetele şi celelalte au dispărut. La scurt timp după aceea, s-a căsătorit. într-un rând, Henry i-a împărtăşit ziaristei Oriana Fallaci părerea sa despre femei: „Nu contează cât timp îi dedici unei femei, ci ce loc ocupă în viaţa ta. Or, în ceea ce mă priveşte,

ele nu reprezintă o preocupare centrală, ci mai mult un hobby, un mod de a-ţi trece timpul. Şi nimeni nu-şi dedică prea mult timp unui hobby.”

O DATĂ A FOST DE AJUNS

Bărbaţii de genul o dată a fost de ajuns sunt cei care s-au limitat la un singur adulter – intens mediatizat – sau au suferit consecinţele unei singure escapade. Dwight Eisenhower a avut o singură legătură, la fel ca şi FDR, probabil. Când s-a aflat de ea, nu mai trăia, astfel încât informaţia a devenit o notă de subsol istorică, dar interesantă. I-a cauzat câteva neplăceri cu soţia lui şi i-a pus capăt cu greu, dar nu i-a afectat cariera. Nici Roosevelt nu şi-a periclitat situaţia, dar acest lucru a avut un impact enorm asupra căsătoriei sale, care s-a redus la o relaţie nefericită pentru tot restul vieţii lor. Eleanor nu i-a iertat niciodată această rătăcire.

Alţi patru bărbaţi din acest capitol au fost prinşi practic asupra faptului. Politicienii de genul lor trebuie să tragă învăţăminte din ceea ce li s-a întâmplat acestora. Toţi patru au minţit şi au negat tot, în-greunându-şi situaţia, pe măsură ce zilele treceau şi dovezile se adunau. în cele din urmă, au fost nevoiţi să recunoască şi să-şi justifice toate minciunile.

Cei patru au fost oameni lipsiţi de demnitate, care nu au ce căuta în politică. Nu se ştie dacă au avut una sau mai multe legături. Se pare că Wayne Hays a avut, iar Gary Hart nu. Locul lui Hart ar fi fost mai degrabă în capitolul Bărbaţi fatali, dacă relaţia nu i-ar fi afectat cariera. Impactul asupra carierei este elementul care-i deosebeşte. Alţii, cum ar fi Rockefeller şi Ted Kennedy, au pierdut şi ei nominalizarea prezidenţială din cauza desfrânării; totuşi, în privinţa lor, nu s-a putut „dovedi” nimic clar. în schimb, în cazul celor patru, legătura este evidentă. Când congresmenul Wilbur Mills a fost prins beat, în pat cu prietena lui, şi-a pierdut mult-preţuitul scaun de preşedinte al comisiei şi a refuzat să mai candideze pentru Congres, fiindcă ştia ce-l aşteaptă. Congresmenul Wayne Hays a făcut-o şi mai lată – şi-a pus amanta pe statul de plată al guvernului. Şi, cu toate că făcuse asemenea greşeală grosolană, Hays a refuzat să

demisioneze discret, fiind îndepărtat pas cu pas. El era un tip nesuferit, care nu era îndrăgit de colegii săi congresmeni, dar ştia să facă o afacere. Nu aveţi de ce să-l compătimiţi, pentru că a plecat fără să fie acuzat de nimic. S-a ales de asemenea cu o pensie grasă pentru tot restul vieţii, care era mult mai mare decât venitul mediu la vremea aceea. Şi toate acestea pentru un om care, conform zvonurilor, brusca femeile. în Anglia, Cecil Parkinson intrase într-o încurcătură şi mai mare. Nu numai că a avut o relaţie cu o femeie, dar a lăsat-o şi gravidă. Şi nu a rezolvat lucrurile până nu a fost obligat de respectiva femeie. Membru al partidului conservator, Cecil a făcut parte din cabinetul Thatcher şi a fost unul dintre favoriţii Doamnei de Fier. A primit o pedeapsă destul de blândă. Nu şi-a pierdut locul în Camera Comunelor, dar a demisionat din postul său, pentru a-l primi înapoi peste câţiva ani, la următoarele alegeri. A avut norocul s-o aibă de partea lui pe Thatcher.

Majoritatea bărbaţilor din această carte s-au încurcat cu femei uşoare, de proastă calitate. Dar prietena lui Cecil nu se î ncadra în această categorie. Era inteligentă şi a luptat pentru dreptate şi pentru propria ei carieră politică. Şi, pentru că a avut curajul s-o facă, a avut de suferit.

Gary Hart, bătaia de joc a anului 1988, a reuşit să se facă de râs în stil mare. Când a fost prins cu mâţa-n sac, s-a arătat revoltat de faptul că cineva avea neobrăzarea să-l denunţe. Uitase că provocase oamenii, pariind că nu vor fi în stare să-l prindă. Unii au crezut că, în sinea lui, dorea probabil să fie prins – era un fel de dorinţă sinucigaşă, un sentiment religios al vinovăţiei, care l-a mânat inconştient spre recunoaştere şi mântuire. Dar în realitate nu a fost decât aroganţă, fiindcă s-a crezut mai presus decât orice lege. Dar aroganţa combinată cu prostia poate fi un amestec letal – mai ales pentru posesor.

Andreas Papandreu al Greciei şi-a părăsit soţia după o viaţă, pentru o femeie care avea jumătate din vârsta lui. Contrastul fizic dintre ei era atât de exagerat, încât a devenit în curând bătaia de joc a întregii Europe şi a pierdut alegerile. Ultimul bărbat prezentat în acest capitol, Sousuke Uno al Japoniei, a pierdut de asemenea alegerile şi a fost obligat să demisioneze, din cauza legăturii lui. Aroganţa i-a dat lovitura de graţie, pentru

că a refuzat să discute despre acuzaţiile care i s-au adus. Şi femeile japoneze şi-au adus din plin contribuţia la înlăturarea lui Uno, depâşindu-şi condiţia de fiinţe supuse soţilor.

O parte dintre femeile care au întreţinut relaţii cu bărbaţii de genul o dată a fost de ajuns au avut de profitat financiar de pe urma respectivei legături. Amanta lui FDR a murit, dar cea a lui Ike a scris o carte, deşi era bolnavă de o maladie ajunsă în stadiu final la vremea respectivă. Prietena lui Mills, care era stripteuză, a fost copleşită de contracte şi i s-a mărit salariul mai mult decât ar fi visat vreodată. Donna Rice a lui Hart a primit oferte financiare nesperate. Gheişa lui Uno era plătită lunar pentru serviciile ei.

DWIGHT EISENHOWER

Dwight D. Eisenhower a fost preşedintele Statelor Unite în perioada anilor 1950. în mod surprinzător, chiar şi Ike a avut o legătură – una singură. Şi probabil că a avut destulă bătaie de cap ca să-şi păstreze imaginea.

Ike s-a născut pe 14 octombrie 1890 şi a murit pe 28 martie 1969. Pe 1 iulie 1916, s-a căsătorit cu Mary Geneva Doud (Mamie). A fost preşedintele Statelor Unite din 1953 până în 1961.

Unica lui aventură a avut loc în timpul celui de-al doilea război mondial şi nu s-a aflat despre ea decât după treizeci de ani, când cel de la Casa Albă de dinaintea lui, Harry Truman, a amintit-o în autobiografia lui. Aceasta s-a întâmplat la sfârşitul anului 1973. Cam în aceeaşi perioadă, femeia implicată a aflat că suferă de o boală letală şi şi-a scris memoriile.

Conform spuselor lui Truman, imediat după război, Eisenhower i-a scris generalului George Marshall şi i-a spus că dorea să divorţeze de Mamie când avea să se întoarcă în Statele Unite, ca să se „însoare cu englezoaica”. „Ar fi fost şocant”, spune Truman, „pentru un om care fusese generalul armatei Statelor Unite.” Marshall s-a înfuriat şi i-a scris imediat lui Ike: „Dacă Eisenhower face aşa ceva, îl dau afară din armată şi-i fac viaţa amară cât o să trăiască.” Marshall a promis că o sâl hâituiascâ în orice ţară s-ar stabili şi o să „facă un iad” din existenţa lui. Truman a adăugat: „Nu l-am plăcut niciodată pe Eisenhower, dar unul dintre ultimele lucruri pe care le-am făcut ca preşedinte a fost să scot aceste

scrisori din dosarul lui de la Pentagon şi să le distrug.” Cel puţin atât îşi aminteşte Harry Truman.

Zvonuri despre aceste scrisori misterioase au apărut încă de la începutul lui 1952, înainte de Convenţia Naţională Republicană. Robert Taft era principalul oponent al lui Ike şi oamenii lui Taft voiau să pună mâna pe scrisori, pentru a le folosi împotriva lui Dwight, la convenţie. Generalul maior Harry Vaughan, aghiotantul lui Truman, îşi aminteşte că şeful lui nu voia ca povestea să se răspândească în toată ţara. De aceea, „cred că le-a trimis generalului Marshall, cu un bileţel în care scria: «Acestea aparţin dosarelor dumneavoastră personale. Consider că nu trebuie folosite în manevre politice murdare.»„

Ideea divorţului nu pare neobişnuită în sine. Unul dintre camarazii apropiaţi ai lui Dwight a făcut exact ce se presupune că ar fi dorit şi Ike. Mai existau câţiva generali cunoscuţi, de sub comanda lui Eisenhower, care „îşi înşelaseră soţiile pe faţă”, conform lui Peter Lyon. Acest autor a luat legătura cu directorul Fundaţiei de Cercetare George C. Marshall din Arlington, Virginia, care a spus că nu existau materiale de genul celor menţionate de Truman, în dosarele lui Marshall. Directorul a adăugat că acest subiect nu a fost niciodată menţionat în numeroasele interviuri pe care le-a avut cu Marshall. Nici femeia în cauză nu ştia de existenţa unei asemenea scrisori. Truman era foarte bătrân când i s-a luat interviu şi este posibil ca versiunea sa să fi fost incorectă. în orice caz, un lucru este cert – Ike a avut o amantă.

Este vorba de Kay Summersby. Ea s-a născut în Irlanda, în 1908 şi a murit în 1975. În 1939, Kay a divorţat de soţul ei, Gordon Summersby, şi locuia la Londra, unde lucra ca model, când a izbucnit războiul. A intrat imediat ca voluntară la Britain's Motor Transport Corps. Deşi la începutul anului 1941 America nu intrase încă în război, mulţi ofiţeri plecaseră în Anglia şi aveau nevoie de şoferi sâ-i transporte. Şi, din cauza ceţii, a lipsei indicatoarelor rutiere şi a camuflajelor, s-au folosit localnici. Iar Kay a devenit unul dintre şoferii americanilor.

în mai 1942, a fost numită şoferul personal al lui Eisenhower, pe atunci un general cu două stele. Cel care i-a atribuit această însărcinare i-a spus: „Sper că nu te

superi, Kate. Eisenhower ăsta este singurul care a rămas.” Kay comentează incidentul, spunând: „ Ştia că voiam un general important, nu o nulitate cu două stele, aşa că m-am strâmbat şi am spus: «O.K.»„

Războiul i-a făcut să stea împreună ore-n şir, uneori chiar şapte zile pe săptămână. în vara lui 1942, se zvonea că ar fi ceva între ei, dar nu exista nici o dovada. Cu toate acestea, Ike i-a scris lui Mamie în octombrie, acelaşi an: „îmi plac câteva, dar nu m-am îndrăgostit de nimeni şi nu-mi doresc altă soţie.” La vremea aceea, Kay era logodită cu un pilot american. Un scriitor a descris-o pe Summersby drept o femeie „impulsivă şi cochetă”, care îl venera pe Ike.

Abia în vara lui 1943 Ike i-a mărturisit dragostea şi ea i-a răspuns la fel. Pe atunci, lucrau în Alger. Eisenhower i-a spus: „Trebuie să fim foarte prudenţi. Nu vreau să te simţi jignită, nu vreau să se bârfească despre noi. Doamne, ce n-aş da să fie altfel... Fir-ar să fie, nu-ţi dai seama că sunt nebun după tine?” Pilotul cu care ea era logodită murise de curând în luptă. Nu prea se văzuseră. Când a murit, Summersby a recunoscut că nici nu prea se cunoşteau.

Lui Eisenhower îi plăcea s-o alinte pe Kay. Conform spuselor generalului Patton, găsea adesea scuze, să-i atingă mâna sau genunchiul. Bârfele s-au intensificat. Erau văzuţi adesea călărind împreună. Soldaţii scoteau miorlăituri sugestive, spre furia generalului, care „se facea roşu la faţă.” Ike a discutat despre Kay cu un vechi prieten, Everett Hughes, care a scris în jurnalul lui, în vara lui 1943: „Nu ştiu dacă Ike vrea sâ-şi facă un alibi, dar spune că o ţine de mână, o conduce acasă. Nici vorbă să se culce cu ea. Dar protestează prea mult când este vorba de reputaţia fetei la Londra.”

între timp, acasă, în Statele Unite, Mamie devenea tot mai suspicioasă şi geloasă. Văzuse o mulţime de fotografii cu celebrul ei soţ şi pe fundal apărea întotdeauna faţa lui Kay. Ike a trebuit sâ-i scrie şi s-o asigure că nu-l interesa nimeni în afară de ea. I-a spus, de asemenea, că era mult prea ocupat ca să mai aibă timp de „relaţii emoţionale” şi „prea bătrân pentru poveşti de dragoste.” Alţi aghiotanţi militari şi colegi, inclusiv generalul Bradley, ştiau de relaţia lor, dar erau de părere că „Ike şi Kay trebuiau lăsaţi în pace.”

Corespondenţii de război au fost de asemenea discreţi şi nu au trâmbiţat legătura dintre ei.

în 1944, generalul a căpătat o permisie de câteva săptămâni, pe care şi-a petrecut-o acasă, cu Mamie. Atunci s-au certat rău din cauza lui Kay. Când s-a întors la Londra, Eisenhower i-a povestit lui Kay cum decursese întâlnirea: „Problema este că îi tot spuneam Kay. De câte ori deschideam gura să-i spun ceva lui Mamie, o strigam Kay. Iar asta o scotea din sărite." Şi Kay şi-a petrecut o scurtă vacanţă la New York şi Washington în vara lui 1944, în timp ce Ike era în Franţa. Fiul generalului, John, a condus-o peste tot. A cunoscut-o şi pe Mamie şi pe câteva prietene de-ale ei. A fost primită destul de rece şi şi-a dat seama că bârfele se extinseseră şi în America, nu se limitaseră la Anglia. Kay a fost informată în legătură cu „câteva articole răutăcioase despre general şi frumoasa lui şoferiţă".

Kay fusese singura persoană civilă din personalul generalului, până în octombrie, când a devenit WAC. Eisenhower a tras sfori în acest scop, mai ales că era cetăţeancă britanică. „N-o să stau veşnic în Europa", i-a explicat generalul. „Ţi-am spus odată că n-o să ne despărţim. Dacă eşti în WAC, voi putea să te păstrez şi după război." Summersby îşi petrecea în continuare timpul lucrând pentru Dwight, dar nu mai era şoferul lui. Dimpotrivă, călătorea pe bancheta din spate, alături de el. Spera să devină cetăţean SUA, pentru a fi cu Ike în Statele Unite. Cu toate acestea, ea realiza faptul că era ridicol ca şeful de stat american de la Pentagon să aibă un supus britanic ca aghiotant personal.

Conform spuselor lui Kay, generalul îi spusese că ar putea face un copil împreună, dacă ar vrea ea. Dar relaţia lor a rămas platonică aproape un an – adică până în primăvara sau vara lui 1944. Când au vrut să se culce, Eisenhower a constatat că nu poate avea o erecţie. Mai târziu, şi-a explicat acest eşec datorită degradării relaţiilor dintre el şi Mamie. „Vreau să-ţi spun că nu sunt amantul pe care ar fi trebuit să-l ai, Kay", a zis generalul. „Simt că a murit ceva în mine. Nu deodată, dar puţin câte puţin. Au trecut ani de zile fără să mă gândesc să fac dragoste. Şi apoi, când m-am gândit... Când este singurul lucru la care mă gândesc de săptămâni în şir, am dat greş. N-am reuşit să fac nimic, draga mea." Au încercat din nou peste un an, cu acelaşi rezultat.

„Aşteaptă, eşti prea excitat”, i-a spus Kay. „Va fi totul bine.” „Ba nu va fi”, i-a răspuns el cu amărăciune. „Este prea târziu. Nu pot.”

Când s-a încheiat pacea, Ike a ştiut, indiferent ce i-a spus ei, că legătura lor trebuia întreruptă. La început, a încercat să-i aranjeze un post în Germania, la biroul succesorului său, generalul Lucius Clay, dar Kay n-a acceptat. Spre sfârşitul lui 1945, Eisenhower a plecat definitiv în Statele Unite. Kay mai spera că o s-o cheme să lucreze pentru el. Apoi a sosit un telex prin care personalul generalului era anunţat să se pregătească să-l urmeze în America peste zece zile. Dar telexul următor o excludea pe Summersby de pe lista celor programaţi să plece la Washington. Nu se dădea nici o explicaţie. Pe urmă, Kay a primit o scrisoare oficială, dictată, în care Ike îi spunea că nu putea s-o păstreze în personalul lui. Scuza avansată de Ike fusese aceea că nu putea fi WAC fără cetăţenie americană, care se obţinea în cinci ani. Şi el nu putea angaja un civil la Ministerul Apărării. Dar Kay nu s-a lăsat. A plecat singură la Washington şi a trecut pe la Pentagon, ca să revadă nişte vechi prieteni – şi pe Ike. Generalul i-a vorbit politicos, dar distant. Pe urma, şi-a primit noile însărcinări WAC, care o trimiteau în California. însă nu i-a plăcut acolo şi şi-a dat demisia, stabilindu-se la New York. Acolo, a reuşit să dea peste Ike la Columbia University, unde s-a dus în mod special, ca să-l întâlnească, ştiind că era preşedintele acestei instituţii. „Este imposibil, Kay. Nu pot face nimic”, i-a spus el.

Kay a încercat periodic să restabilească legătura cu Ike. Generalul a evitat-o pe cât a putut, iar, când n-a putut, s-a purtat foarte oficial. în cele din urmă, a refuzat s-o mai vadă. Când, într-un rând, ea a încercat să fixeze o întâlnire printr-o scrisoare, Ike i-a scris drept răspuns: „Nu ştiu când ne-am putea vedea. Sunt foarte ocupat.”

Legătura dintre ei se terminase. Kay a scris o carte, în 1948, Eisenhower a fost şeful meu, care s-a bucurat de succes, şi a fost invitată să ţină discursuri în toată ţara. Era o carte care cuprindea numai lucruri de laudă la adresa generalului şi nu făcea nici cea mai mică aluzie la relaţia dintre ei. însă Ike s-a simţit stânjenit când i s-a trimis un exemplar din ea. Mareşalul Montgomery, care ştia de legătura lor – el şi Eisenhower nu s-au înghiţit

niciodată –, i-a cerut maliţios un exemplar. Dar Eisenhower a susţinut că nici nu văzuse cartea.

Kay s-a întors în Marea Britanie şi, mai târziu, s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Reginald Morgan. Mai sunt şi alţii care nu au crezut în relaţia lor. David Eisenhower, nepotul lui Ike, în cartea sa despre anii de război ai bunicului, recunoaşte contribuţia lui Kay ca membră a personalului lui Ike, dar spune că „a exagerat povestea romanţioasă."

WILBUR MILLS

Wilbur Mills s-a împuşcat în picior. Constatând că n-a păţit mai nimic, s-a crezut invulnerabil, a căpătat curaj şi s-a împuşcat din nou. De data aceasta însă nu a mai fost la fel de norocos şi a trebuit să-şi ia adio de la cariera lui. Mills s-a născut în 1909 şi a fost ales pentru prima oară în Congres în 1938 – ca deputat democrat de Arkansas. Wilbur a devenit preşedintele House Ways and Means Committee în 1958. Această funcţie i-a conferit mare putere asupra legislaţiei impozitelor. Uneori era considerat drept cea mai importantă persoană din House. Anul 1974 l-a gâsit în aceeaşi funcţie, fiind reales cu credinţă de electorat la fiecare doi ani. Avea 65 de ani şi era căsătorit de patruzeci.

Pe 7 octombrie, în zona Washingtonului, autorităţile au oprit o maşină care circula cu farurile stinse la ora 2 a.m. „în mare viteză." în maşină era o femeie de 38 de ani, Annabella Battistella, originară din Argentina, care locuia în Statele Unite în vremea aceea. Annabella a fugit şi s-a aruncat îmbrăcată în Bazinul Colector al Râului Potomac, de unde a fost recuperată imediat. Nu se ştie dacă a încercat să se sinucidă sau dacă era prea beată ca să-şi mai dea seama ce făcea. Cel deal doilea ocupant al maşinii era congresmenul Mills, cu faţa însângerată şi intoxicat.

Un martor al incidentului susţine că i-a văzut luptându-se în maşină, înainte să fie opriţi de po-liţie. Lui Wilbur îi curgea sânge din nas şi era zgâriat pe obraji. Reporterii care au relatat scena au susţinut că poliţia l-a ferit pe unul dintre ocupanţii maşinii de fotograf, spunând: „Veniţi, domnule congresman, nu aveţi nevoie de publicitate negativă." Prima declaraţie din partea lui Mills referitoare la respectivul incident, a fost dată de Gene Goss, purtătorul de cuvânt al congresmenului. Goss

a declarat că „Wilbur nu se afla în maşină şi nu ştia nimic despre acea poveste.”

Peste câteva zile, pe 10 octombrie, Mills a recunoscut că era în maşină. Şi a motivat prima declaraţie spunând că oamenii săi nu înţeleseserâ bine. Wilbur a declarat că Battistella, care locuia aproape de el, era o prietenă apropiată. Din spusele lui, reieşea că femeii i se făcuse rău şi el împreună cu alţii hotărâseră s-o ducă acasă. Pe drum, a încercat să iasă din maşină şi a trebuit s-o reţină. Femeia s-a lovit cu cotul de geam şi l-a spart. Aşa se explicau tăieturile de pe faţa lui. Wilbur a susţinut că era „stânjenit şi umilit” de întregul incident. întrebat dacă a fost ceva între el şi Battistella, Mills a spus un „nu” hotărât.

Evenimentul picase cum nu se poate mai prost pentru Wilbur. Alegerile urmau să se desfăşoare în mai puţin de-o lună. Se spunea că nu-i va fi prea uşor să câştige. Mills nu-şi dăduse prea mult osteneala sâ-şi convingă alegătorii şi investise puţin bani în campania electorală, motivând că era prea ocupat la Washington. Un suporter de-al său i-a spus: „Cine o să te mai creadă că eşti foarte ocupat după ce s-a întâmplat duminică noaptea?” Alt prieten din Arkansas i-a atras de asemenea atenţia: „îl credeam om serios. Nu avea ce să caute la ora aceea cu o dansatoare.”

Mills s-a gândit să repare lucrurile, ducându-se acasă, în Arkansas, ca să intensifice campania electorală. La prima lui apariţie publică pe 17 octombrie, după incidentul respectiv, când s-a adresat celor din Little Rock Jaycees, a recunoscut că era beat în noaptea cu pricina. După ce s-a scuzat, oamenii şi-au salutat congresmenul cu aplauze şi urale. Dar a avut mai puţin succes când s-a adresat elevilor şi profesorilor de la un liceu, care l-au asaltat cu întrebări ostile. Mills s-a plâns că presa a mituit studenţii cu bancnote de 5 $, ca sâ-l încolţească. Ulterior, el a fost atacat din amvon de un pastor dintr-un orăşel.

între timp, povestea Annabellei se răspândise. Fostă stripteuzâ, ea fusese poreclită odată „Dinamita Argentinei”, deşi era mai bine cunoscută sub numele de Fanne Foxe. În iulie 1973, când o cunoscuse Wilbur, Foxe lucra la un bar de noapte râu famat din Washington, Silver Slipper. La o lună după aceea, Mills şi soţia lui s-au mutat într- un apartament, în aceeaşi clădire cu

Fanne. Cam de două ori pe lună, Fanne şi Wilbur se duceau la Silver Slipper, unde congresmenul comanda şampanie pentru Fanne şi dădea de băut tuturor. Cheltuia rareori mai puţin de 100 $ pe noapte. Odată a ajuns până la 1700 $, bani gheaţă. încăierarea din maşină nu era prima, pentru că, într-o noapte, la Silver Slipper, cei doi se luaseră la bătaie, după ce Foxe observase câ-i acorda prea multă atenţie stripteuzei Vegas Vixen (Vul- poaica de Las Vegas). Foxe era despărţită de soţul ei, dar acesta stătea uneori în apartamentul ei. La un moment dat, după ce Fanne îl cunoscuse pe Mills şi înainte de incidentul cu maşina, îşi dăduse demisia de la bar şi nu se ştia din ce trăieşte.

Wilbur a câştigat fără probleme la alegeri. Lupta fusese mai strânsă decât altă dată, dar nu existase un pericol real. Congresmenul căzuse în rahat, dar aterizase în picioare. Fanne a anunţat că terminase definitiv cu soţul ei, care locuia în Argentina şi fusese revoltat de publicitatea negativă la care fusese expusă. Dar a recunoscut că relaţia lor scârţâia dinainte de incident.

Dar pe Foxe o aşteptau surprize plăcute. La jumătatea lui noiembrie, i s-a oferit un contract de două săptămâni, de 6000 $, să facă striptease la Boston Pilgrim Theatre, unde fusese prezentată drept „Bomba din Bazinul Colector al Washingtonului.” Până atunci, câştigase maximum 700 $ pe săptămână. Fanne a discutat cu Mills despre noua ei slujbă, dar congresmenului nu i-a convenit. „Nu-mi place ce faci, Anna”, i-a spus el. Când îşi dăduse demisia de la Silver Slipper, Mills a pus-o să-i promită că n-o să mai practice niciodată meseria ei.

Pe 31 noiembrie 1974, în ultima noapte de spectacol, Fanne a spus publicului: „Aş vrea să vă prezint pe cineva. Domnule Mills, domnule Mills, unde eşti?” Wilbur a fost condus pe scenă, a salutat oamenii, i- a spus lui Foxe „scumpa mea argentiniancă”, iar apoi a plecat cu ea braţ la braţ. în culise, când l-au abordat reporterii, Mills se clătina şi s- a sprijinit de un scaun, susţinând că lua nişte medicamente pentru inimă, care-l făceau să pară „beat”.

Congresmenul a comentat apariţia sa pe scenă, spunând: „N-o să mă distrugă. Nimic nu mă poate distruge. Oamenii mă consideră un înger. O să fac o stea de cinema din ea.” Pe urmă, a declarat că lansase vreo paisprezece fete până atunci, fără să le dea numele. O dată, a numit-o pe Shirley MacLaine. Când a fost

întrebată ulterior, actriţa a râs şi a spus că nu are nici o legătură cu Mills.

De data aceasta, atitudinea lui Mills a stârnit mare scandal. Colegii l-au mustrat. I s-au retras o parte dintre prerogative şi s-a pus problema cenzurii. Arkansas Gazette, publicat în Little Rock, cel mai importat ziar al statului, i-a cerut să renunţe la stripteuzâ sau să demisioneze. Era aceleaşi ziar care îi susţinuse candidatura cu numai o lună în urmă. Fanne a spus referitor la apariţia lui pe scenă: „Nu l-am invitat eu pe domnul Mills. El a spus că vrea să vină, pentru că nu are nimic de ascuns.” Şi a mai adăugat: „îl iubesc pe domnul Mills şi el mă iubeşte pe mine, dar nu suntem amanţi – doar prieteni foarte buni.” Altă dată l-a caracterizat pe Mills drept „un suflet tânăr într-un trup de adult.” Mills a declarat că a urcat pe scenă ca să pună capăt „insinuărilor” referitoare la relaţia lui cu stripteuzâ. „Cred că am avut dreptate”, a spus el. „Deşi este posibil să mă fi înşelat.” Foxe a primit şi alte contracte avantajoase.

Activitatea lui Wilbur a fost îngrădită pas cu pas. Mai întâi, i s-a retras dreptul de a mai numi membrii comitetului. După care i s-a dat un ultimatum: fie se interna într-un spital, fie pierdea funcţia de preşedinte. Se spune că toţi colegii săi erau revoltaţi de prejudiciile aduse nu numai propriei lui persoane, dar şi lor, în mod indirect. Wilbur s-a internat până la urmă, pe motiv că era epuizat. Au început să apară plângeri şi din partea alegătorilor. Guvernatorul de Arkansas era sunat de diverşi oameni care se interesau ce se putea face pentru ca Mills să fie înlăturat. Mills a susţinut că s-au primit şi telefoane de ameninţare la Little Rock. Pe 10 decembrie 1974, Mills a renunţat la funcţia de preşedinte al Comisiei. Iar pe 30 decembrie 1974 a pus toate cele întâmplate pe seama alcoolismului, jurând că va renunţa la acest obicei pe viitor. A declarat, de asemenea, că-şi va păstra locul în Congres.

Wilbur a urmat o cură de dezalcoolizare şi a revenit în Congres abia în mai 1975. între timp, Foxe sugerase că era posibil ca ea şi congres- menul să se căsătorească. La care Mills a comentat în glumă: „Sunt deja însurat. Doar n-o să comit o bigamie.” Fanne scrisese, de asemenea, o carte despre relaţia lor şi, când Wilbur a fost întrebat dacă era revoltat, a răspuns. „Nu, nici un pic. Eram beat

şi nu ştiam ce fac. Azi nu mai ştiu nimic despre această femeie. Nu i-am citit cartea. M-a sunat înainte s-o publice şi mi-a spus că au obligat-o să scrie multe lucruri care nu erau adevărate."

Wilbur n-a mai candidat pentru Congres şi cariera lui s-a sfârşit în decembrie 1976, după 37 de ani.

CECIL PARKINSON

Indiscreţiile lui Cecil Parkinson au dus la demisia lui din cabinetul Thatcher. Dar el a reuşit să se reabiliteze cu uşurinţă. în scurt timp, şi- a recăpătat postul. în schimb, femeia implicată a tras toate ponoasele şi la propriu şi la figurat, demonstrând ce se poate întâmpla unei femei care încearcă să obţină dreptate, face prea mult zgomot şi deranjează „ordinea naturală" a lucrurilor.

Parkinson s-a născut în 1931 şi a intrat prima oară în Camera Comunelor în 1970, ca membru al Partidului Conservator. Uneia dintre speranţele partidului, omului de încredere al prim-ministrului Margaret Thatcher, i se profila un viitor promiţător. în 1938, el era membru al cabinetului – secretar de stat pentru comerţ şi industrie. Cecil s-a căsătorit cu Ann în 1957. Cei doi au avut trei fiice.

Private Eye, publicaţie de scandal din Marea Britanie, a aprins flacăra scandalului în toamna lui 1983, când a tipărit un scurt articol în care se sugera că o femeie pe nume Sara Keays trăia cu un politician. Din greşeală, în loc de Parkinson, au împroşcat cu noroi alt parlamentar. Dar confuzia s-a limpezit pe 5 octombrie 1983, când avocaţii lui Cecil au dat o declaraţie din partea clientului lor, prin care acesta recunoştea că a întreţinut relaţii cu fosta sa secretară – Sara Keays –, care urma să-i nască progenitura în ianuarie. Conform acestei declaraţii, Cecil dorise sâ se însoare cu Sara, dar acum hotărâse să rămână cu soţia lui. Relaţia lor durase câţiva ani şi Parkison urma să facă aranjamentele financiare necesare pentru mamă şi copil. Prin intermediul purtătorului ei de cuvânt, Thatcher a spus că era la curent cu declaraţia ministrului ei şi că „nici nu s-a pus şi nici nu se va pune" problema demisiei sale.

Iniţial, s-a crezut că Cecil avea slabe şanse sâ supravieţuiască din punct de vedere politic acestui scandal. S-a considerat, de asemenea, că Thatcher aflase de legătura lui încă din aprilie 1982 – ceea ce nu era

adevărat –, când Parkinson fusese inclus În cabinetul de război pentru Insulele Falkland. Dar faptul că nu a trebuit să demisioneze imediat a fost un semn de respect şi simpatie pentru o persoană care făcea parte din cercul ei de apropiaţi. Thatcher a continuat să considere întregul incident drept o „problemă personală.”

La două zile după declaraţia sa, Cecil a apărut pentru prima oară în public, ţinând un discurs la Clubul Parlamentar Eastbourne. A fost aplaudat la sosire şi ovaţionat la plecare. Parlamentarii locali au apreciat „remarcabilul curaj al lui Cecil.” Dar nu toţi au fost de aceeaşi părere. Biroul Central al Partidului Conservator a primit „un număr semnificativ de proteste” referitoare la atitudinea lui Cecil faţă de Sara şi soţia lui. Hastings Keays, tatăl Sarei, a declarat că, înjur de 1980, Parkinson i-a spus că se va căsători cu fiica lui. „M-am simţit înşelat”, a spus bătrânul.

Până pe 10 octombrie, doar prim-ministrul declarase public că îşi susţinea ministrul – ceilalţi conservatori de frunte s-au abţinut discret. Mulţi dintre ei nu erau de acord cu Cecil şi doreau să fie înlăturat. „Admir curajul prim-ministrului...” a spus unul dintre ei, „dar cred că zilele lui sunt numărate.” Un sondaj efectuat pe un eşantion de 580 adulţi a demonstrat că 62% erau de părere să nu demisioneze, iar 32% considerau că ar trebui s-o facă.

Peste câteva zile, Partidul Conservator, reunit la conferinţa de la Blackpool, şi-a manifestat pe deplin solidaritatea. Câţiva vorbitori au meţionat favorabil numele, ceea ce a atras aplauze prelungite din partea majorităţii. Cecil şi-a făcut apariţia pe scenă împreună cu Thatcher. Ceilalţi miniştri erau şi ei prezenţi alături sau în spatele lui şi el a fost aplaudat din nou de cei 5000 de delegaţi. Minoritatea, care nu a aplaudat, nu s-a făcut auzită. Unul singur, conservatorul Ivor Stanbrook, a spus despre Cecil că este „un afemeiat şi un om prost.” Ivor a fost revoltat de faptul că elita partidului voia să dea uitării acest incident. După părerea lui, Cecil ar fi trebuit să demisioneze.

Ziarul londonez Times a fost uimit de această atitudine şi a publicat un articol în care îşi exprima nedumerirea. Presa considera că Cecil ar fi trebuit să abordeze problema în genul „nu trebuie să se amestece nimeni în viaţa mea personală”, aşa că nu ar fi fost

necesar să dea în vileag toată povestea. Iar dacă a făcut-o, ar fi trebuit să demisioneze, aşa că, în concluzie „încurcase lucrurile în mod lamentabil.” Deşi nu ştiau ce era mai rău: fapta sa în sine sau declararea ei publică. Dar reporterii de la Times nu aveau de unde să ştie, la vremea aceea, că Cecil nu dezvăluise povestea de bunăvoie, ci silit.

După conferinţa de pe 13 octombrie de la Blackpool, se părea că Parkinson avea să scape basma curată, fără să-şi vătămeze cariera. Presa a fost atenţionată blând de Partidul Conservator, iar acum 90% dintre telefoanele primite erau în favoarea lui Cecil. Parkinson însuşi spusese că nu avea de gând să demisioneze decât dacă „va înceta să fie o piesă importantă în guvern. Viitorul îi surâdea. Până pe 14 octombrie, la ora 2 a.m. când a citit la Blackpool, la fel ca Thatcher, copia unui articol care urma să apară în ziarul Times din ziua aceea. Articolul conţinea o lungă declaraţie dată de Sara Keays, în care relata întreaga poveste. Mai târziu, în dimineaţa aceea, în timp ce toată Anglia citea articolul, Parkinson şi-a înaintat demisia şi Thatcher a acceptat-o. Cecil şi-a păstrat locul în Camera Comunelor, hotărât să nu demisioneze. Sara se născuse în 1947. La 25 de ani se angajase secretară la parlamentarul nou-ales, Parkinson. Relaţia lor a început în jur de 1974 şi a continuat zece ani. „Cine îi vedea, îi considera doi colegi”, declară un observator. Se implica în politică şi-l ajuta foarte mult. Lucra 12-14 ore pe zi pentru el.” Cecil a cerut-o prima oară în căsătorie în 1979, dar s-a răzgândit repede, pe motiv că una dintre fiicele lui avea probleme cu drogurile. Legătura dintre ei s-a răcit şi Sara a lucrat în străinătate, timp de un an, ca secretară a Comisiei Europene de la Bruxelles. Se pare că tânăra a încercat să termine cu el atunci, în 1980, dar Parkinson s-a opus, convingând-o să se întoarcă şi să-şi reia postul de secretară în 1981. Cei doi intenţionau în continuare să se căsătorească. Conform spuselor tatălui Sarei, Cecil fixase şi data – iunie 1983.

în articolul din Times, Keays a declarat că a continuat această relaţie, numai pentru că spera că se vor căsători. Unul dintre motivele pentru care se hotărâse să dea cărţile pe faţă fusese acela că mass- media insinuase că ea ar fi încercat sâ-i întindă o cursă lui şi că parla-

mentarul nu o ceruse în căsătorie decât după ce rămăsese gravidă.

Sara aflase că era gravidă în mai 1983 şi Cecil refuzase să se mai însoare cu ea. Tânăra spune că putea accepta acest lucru, dar copilul ei avea dreptul să-şi cunoască tatăl. în mai şi iunie, Keays l-a îndemnat pe Parkison să-i spună prim-ministrului. în anul acela, au avut loc alegerile şi, pe 9 iunie, Cecil a hotărât să se împace cu ea. A cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat. Parkinson i-a promis de asemenea că o s-o informeze pe Thatcher de relaţia lor şi de faptul că o să dea divorţ. Iar în noaptea aceea i-a spus într-adevăr lui Thatcher şi familiei Sarei despre planurile lui. Sarei i s-a cerut să renunţe la slujbă şi sâ-i lase timp să aranjeze lucrurile. Keays a demisionat la sfârşitul lui iunie. Cecil a plecat în vacanţă în străinătate cu soţia şi copiii pe 5 august, după ce a asigurat-o mai întâi pe Sara că intenţiile lui erau aceleaşi. Spre sfârşitul lunii, Sara l-a informat pe parlamentar, care nu se întorsese din vacanţă, că presa aflase de povestea lor şi făcea presiuni asupra ei, dar nu spusese nimic. Ministrul a sfatuit-o să părăsească Londra – ceea ce a şi făcut – promiţându-i că o să discute cu ea la întoarcere. Pe 1 septembrie, s-au întâlnit la biroul lui din Londra şi i-a spus că s-a răzgândit din nou şi nu mai se căsătorea cu ea.

Cecil îi spusese într-adevăr lui Thatcher, în noaptea alegerilor de relaţia lui cu Keays. Dar, cu puţin timp înainte, prim-ministrul îi dăduse de înţeles că o sâ-l numească ministru de externe după alegeri. Era postul la care visase dintotdeauna şi pe care l-a pierdut după ce şi- a dezvăluit legătura. Thatcher i-a spus totuşi că va primi un minister şi, la câteva zile după alegeri, a fost numit la Comerţ şi Industrie. Când Thatcher a aflat de intenţiile lui de a se căsători cu Sara, l-a sfătuit să chibzuiască bine înainte să facă acest pas. Un prieten de-al lui Cecil, secretarul particular al lui Thatcher, Ian Gow, „a insistat chiar să urmeze sfatul prim-ministrului.” Thatcher se gândea la soţia lui, Ann, şi la scandalul care ar fi izbucnit. Se pare că în vacanţa din august, Cecil i-a mărturisit escapada soţiei sale şi a fost iertat. Aşa s-ar explica atitudinea lui de pe 1 septembrie, când a respins-o din nou pe Sara. Această atitudine a bucurat-o pe Thatcher. Acum, şi Ann Parkison dorea să muşamalizeze întregul incident. Thatcher a tras sfori şi s-a amestecat în

viaţa personală a ministrului ei, de aceea l-a susţinut public şi nu i-a cerut să demisioneze de la început. Ea considera că Cecil fusese destul de pedepsit, întrucât rămăsese fără ministerul mult-visat.

întâlnirea din 1 septembrie a pus capăt legăturii dintre Keays şi Cecil, dar a rămas un subiect de bârfa în cercurile politice. Un politician laburist a transmis ceea ce ştia pe adresa lui Daily Mirror, publicaţie cu orientare laburistă. Dar cei de la ziar nu au publicat nimic, susţinând că „nu voiau să se amestece în viaţa personală a unui om." De aici, zvonurile au ajuns la Private Eye, care s-a dovedit mai puţin discret. între timp, Sara, l-a tot rugat pe Parkinson să dea o declaraţie, pentru a lămuri lucrurile. L-a prevenit că, dacă refuza, o s- o dea ea, ca să se apere. Cecil a acceptat doar să recunoască paternitatea copilului în comunicatul din 5 octombrie.

După ce a demisionat, Times a susţinut că a intervievat un eşantion ales la întâmplare dintre cei care l-au votat pe Cecil şi majoritatea ţineau cu el. Cu toate acestea, un sondaj efectuat de Sunday Times a demonstrat că 59% erau de acord cu demisia ministrului, în timp ce 37% considerau că ar fi trebuit să rămână. Acelaşi sondaj a arătat că 55% considerau incidentul o problemă personală, care nu avea nici o legătură cu politica, în timp ce relaţiile sexuale extraconjugale erau criticate de 71% şi aprobate de 23%. 40% credeau că Sara va avea cel mai mult de suferit, 26% indicau copilul şi numai 14% îi desemnau pe Cecil şi Sara. Alt sondaj a ajuns la concluzia că femeile îl înţelegeau mai mult pe Parkinson decât bărbaţii. 34% dintre bărbaţi erau de părere că n-ar fi trebuit să demisioneze, dar femeile împărtăşeau această părere în proporţie de 42%.

Times a publicat multe fotografii cu Cecil şi familia – toţi fericiţi şi zâmbitori – în timpul scandalului, în timp ce cu Sara nu au apărut decât câteva poze. Acest ziar a dat vina pe celelalte publicaţii şi pe Sara. Un cetăţean intervievat a spus: „Viaţa lui personală nu are nimic de-a face cu viaţa lui publică." Altul a spus: „Nu trebuia să-i promită că se însoară cu ea, dar şi femeia a fost naivă să-şi imagineze că o s-o facă."

Prietenii lui Cecil au tăbărât pe Keays şi „au acuzat-o că vrea să-i distrugă cariera fostului ei amant." Unul dintre miniştri a spus: „Este remarcabil că a rezistat în timpul campaniei cu femeia aceea care îl suna de două

ori pe zi şi-l pisa la cap cu divorţul. Ar trebui sâ-i fim recunoscători că n-a cedat nervos.”

Sara activa şi ea în Partidul Conservator şi a întrevăzut o posibilă carieră politică. Ea a încercat să fie nominalizată pentru un loc în Parlament, ca reprezentantă a provinciei Bermondsey, dar Peter Davis i-a luat-o înainte cu un vot – acest lucru se întâmpla în 1982. Pe neaşteptate, peste o săptămână, Davis a demisionat brusc şi a fost necesară repetarea alegerilor. Afacerile nu-i lăsau timp să se ocupe de candidatură, aşa că s-a retras. Unii membri marcanţi ai Partidului Conservator de la filiala locală doreau ca Sara sâ-i ia locul. Dar au intervenit cei de la centru şi au decis să iniţieze un proces riguros de selecţie. S-a alcătuit o listă scurtă – numai bărbaţi. Sara a fost intervievată numai după ce se discutase mai întâi cu vreo treizeci-patruze- ci de bărbaţi. Unul dintre motivele respingerii ei a fost acela că partidul nu voia ca „o femeie să candideze împotriva domnului Peter Tatchell, reprezentantul laburist.”

Cecil îi spusese Sarei că n-avea rost să candideze pentru Bermondsey, pentru că Partidul Conservator nu avea nici o şansă, aşa că ar trebui să opteze pentru altă circumscripţie electorală, chiar dacă locuia în Bermondsey. După ce legătura lor a luat sfârşit, Keays a susţinut că fostul ei amant a intervenit pentru a-i bloca şansele, temân- du-se că o să atragă atenţia mass-media şi că reporterii o sâ-i lege numele de al lui. După ce Parkinson a demisionat din guvern, numele Sarei a fost scos de pe lista candidaţilor conservatori şi partidul a refuzat să-i dea explicaţii. A afirmat de asemenea că personaje sus- puse au făcut presiuni asupra membrilor familiei ei, sfatuindu-i să nu- i ia apărarea. „Partidul Conservator era hotărât să mă înlăture”, afirmă Sara furioasă, „în cel mai laş şi murdar mod posibil. Şi au continuat să- 1 părtinească pe Cecil.” în 1987, a anunţat că n-o sâ-i susţină pe conservatori în alegerile din acel an.

Keays a născut o fiică pe 31 decembrie 1983. Ziarele menţionaseră adesea că Parkinson îi oferise uriaşa sumă de 100.000 de lire, dar realitatea era că, până în vara lui 1984, nu primise în total decât 5.000 de la ministru. Referindu-se la sumele vehiculate, Sara a spus: „Nu mă

îndoiesc că Cecil sau cineva apropiat a lansat aceste cifre ca să întoarcă opinia publică împotriva mea.”

Casa în care locuia Sara a fost spartă de hoţi în 1985. Sara a afirmat că ofiţerul anchetator i-a spus că „Downing Street 10 a ordonat să nu apară nimic în presă în legătură cu acest incident”. Din casă nu s-a luat nimic decât unul sau două jurnale personale de-ale Sarei. Sara a susţinut că Parkinson îi împărtăşise câteva dintre secretele cabinetului de război din timpul conflictului Falkland. Scotland Yard i-a interogat pe ambii amanţi ca să vadă dacă s-au scurs într-adevăr secrete de stat. După ce a discutat cu ea, Scotland Yardul i-a dat să semneze transcrierea interviului. Dar Sara a refuzat, pentru că nu era de acord cu ce era scris acolo. Printre altele, se spunea că „nu primise niciodată informaţii secrete.” Această declaraţie era menită să-l scoată basma curată pe Cecil. De fapt, este exact ce a făcut Scotland Yardul după aceea. în 1987, casa Sarei a fost prădată din nou. De data aceasta, a fost atenţionată de poliţie că locuinţa tatălui ei ar putea avea aceeaşi soartă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Parkinson a jucat un rol-cheie în alegerile generale din 1987. A fost unul dintre puţinii Tory aleşi să pledeze cauza partidului la radio şi TV.
Şi-a câştigat detaşat un loc în Parlament, cu 51,8% din voturi. în 1983 obţinuse 54,1. După alegerile din 1987, Thatcher l-a numit pe Parkinson în cabinetul ei, ca secretar de Stat pentru Energie.

în august 1986, Keays a confirmat faptul că fiica ei, Flora, suferea de epilepsie. Cecil nu văzuse nici copilul, nici mama de la naştere. Flora a suferit o operaţie pe creier în 1988. La o lună după aceea, Cecil a fost de acord, după ce i s-a intentat proces, să mărească întreţinerea fiicei sale la 10.000 lire sterline pe an, de la 3.000, cât stabilise instanţa la naşterea ei. Magistraţii au fost de acord cu noua sumă, pe motiv că întreţinerea copilului „crescuse substanţial.”

WAYNE HAYS

Când Wayne Hays a fost prins cu pantalonii în vine, a făcut la fel ca alţii, adică a minţit, agravându-şi situaţia. Atitudinea lui a fost atât de revoltătoare, încât colegii lui de partid s-au văzut nevoiţi să-l înlăture. Dar a plecat nepedepsit, pentru că reuşise să ajungă la o înţelegere.

Wayne a fost ales pentru prima oară în Parlamentul Statelor Unite din partea Partidului Democrat, ca reprezentant al statului Ohio, în 1948. Din doi în doi ani, timp de treisprezece legislaturi, a fost reales, uneori cu 70%-80% din voturi. în primăvara lui 1976, a prezidat patru comitete, The House Administration Committee fiind cel mai important. Hays s-a născut în 1911. S-a căsătorit cu prima lui soţie, Martha, în 1937 şi au divorţat în 1975. Pe 13 aprilie, s-a însurat cu Patricia Peak – care avea înjur de 40 de ani – secretara lui de la biroul din Ohio.

Elizabeth Ray avea 27 de ani – ulterior a spus că avea 33 – şi făcea parte din personalul comitetului House Administration. La sfârşitul lui mai 1976, s-a dus la sediul ziarului Washington Post cu o poveste fierbinte. Ray a spus că era amanta lui Hays de doi ani. Deşi era plătită cu 14.000 $ pe an, a afirmat că „nu ştiu să dactilografiez, să ţin nişte dosare sau să vorbesc la telefon.” Se hotărâse să dea pe faţă relaţia lor pentru că se temea de Hays. Afirmaţiile ei au fost negate cu vehemenţă de preşedintele comitetului, care mărturisea că avea o căsătorie fericită. Wayne a declarat ziarului Post că Ray lucra pentru alt membru al comitetului de administraţie, Mendel J. Davis (Dem – S.C.). Ray apărea pe lista comitetului ca membru al personalului administrativ. „Nu este adevărat, s-a revoltat Hays. Fata urmează un tratament psihiatric. Iată ce răsplată am primit pentru că am încercat să ajut o persoană bolnavă.” Când a fost întrebat, David a spus că Elizabeth lucrase pentru el o singură lună, în vara lui 1975, iar despre talentele ei de secretară a afirmat: „Nu bate 300 de cuvinte pe minut, dar se descurcă.”

A doua zi, Wayne a continuat să nege, dar a recunoscut implicit că tânăra făcea parte din personalul lui, dar că „lucra opt ore pe zi, ca toţi ceilalţi.” A negat şi că cinase cu ea. Dar doi reporteri îi văzuseră, cu o săptămână înainte. Atunci Wayne a retractat, afirmând că nu a stat mai mult de douăzeci de minute în restaurant. A susţinut că a fost chemat de Ray pentru că nu avea bani şi-i era foame. Aşa că i-a cumpărat un sandwich, i-a dat 5 $ şi a plecat. Furios, Hays a dat vina pe ziarul Post, acuzându-l că „a declanşat de mult o vendetă politică împotriva mea”, întrebat despre abilităţile secretariale ale lui Ray, alt membru al comisiei,

Frank Thompson Jr., a susţinut de asemenea că „se descurcă.”

A mai trecut o zi şi Departamentul de Justiţie a afirmat că va cerceta acuzaţiile care se aduc congresmenului, potrivit cărora ar fi angajat-o pe Ray într-un post guvernamental, în schimbul unor favoruri sexuale. Femeia începuse să dea amănunte. Spusese că i se oferise un birou în Capitol Hill, dar îşi petrecea puţin timp acolo. în general, Wayne o scotea la cină de două ori pe săptămână, la restaurante din Arlington, după care o ducea la ea acasă şi întreţineau relaţii sexuale. A repetat că s-a hotărât să dea totul pe faţă din cauza ameninţărilor lui Hays şi pentru că se temea să mai primească pe degeaba salariul guvernamental.

între timp, Hays nega toate acuzaţiile care i se aduceau. „Nu m-am culcat niciodată cu ea”, a spus el. „Relaţia noastră era strict profesională”. în privinţa talentelor ei secretariale, a afirmat: „Lucra bine, dacă o supravegheai îndeaproape. Bătea la maşină, ţinea dosarele în ordine şi se pricepea să răspundă la telefon.” Hays a concediat-o pe Ray la scurt timp după izbucnirea scandalului, nu pentru acuzaţiile pe care i le adusese, ci pentru că lipsise de la serviciu. Furios, învinuia ziarul Post şi pe Ray, „care m-a dus de nas... Dar n-o să se mai întâmple, pentru că sunt prea bătrân pentru asta.” Afirmaţia lui Wayne, potrivit căreia Ray urma un tratament psihiatric, a fost susţinută de Kenneth L. Gray – fostul patron al lui Elizabeth –, care a spus că s-a tratat cinci sau şase ani şi „avea probleme grave, de genul Dr. Jekyll – Mr. Hyde.” Ray a recunoscut că a urmat tratament psihiatric, dar numai din cauza stresului provocat de legătura ei cu congresmenul.

Elizabeth Ray lucrase ca chelneriţă, funcţionară la o firmă de închiriat maşini şi stewardesă. Se angajase prima oară în Capitol Hill şi făcuse parte din personalul lui Gray, în 1970 – 1972. Un purtător de cuvânt al lui Gray^ a spus că s-a descurcat destul de bine, dar „crea veşnic neplăceri.” în ultimele luni ale lui 1974, lucra deja pentru Hays şi primea 11.000 $ pe an. La sfârşitul lui 1975, a plecat să-şi încerce norocul la Hollywood. Când s-a întors la Washington, în iulie 1975, Wayne i-a aranjat să facă parte din personalul lui Davis. Luna următoare, Hays a transferat-o la biroul lui, mărindu-i salariul la 14.000 $ pe an. Unii susţin că s-a înfuriat când şeful ei s-

a căsătorit cu Peak şi că acesta ar fi fost adevăratul motiv pentru care a făcut publică relaţia lor.

După câteva zile, Hays a limpezit în sfârşit lucrurile. într-un discurs la House of Representatives, ţinut pe 25 mai, a recunoscut că a avut o „relaţie personală" cu fosta sa angajată, o perioadă îndelungată de timp. Relaţia a fost, „acceptată de bunăvoie şi de unul, şi de celălalt." A susţinut că nu a angajat-o ca să-i fie amantă, dar a recunoscut că „a comis o gravă eroare când a ascuns faptele." Conform spuselor con- gresmenului, a prevenit-o pe Ray că o s-o ceară în căsătorie pe Patricia Peak şi trebuia să se despartă. La care au apucat-o istericalele şi l-a ameninţat că se sinucide – la fel cum făcuse şi altă dată. L-a ameninţat totodată că o să-l şantajeze şi o să-i distrugă logodna. Aşa s-ar explica şi de ce a negat la început relaţia lor: „Ca să-mi protejez noua soţie."

Ziaristul Jack Anderson a spus că Ray îi prezentase cazul Hays cu doi ani înainte. Fusese intervievată de doi oameni de-ai lui, dar ajunseseră la concluzia că era „ciudată şi rece... Nu am scris nici un articol despre povestea ei, pentru că tipa ni s-a părut cam ţicnită." în 1974, Ray se împrietenise cu un patron de restaurant din Washington şi distrusese maşina unei femei pe care o bănuia că vrea să-i fure prietenul. A fost condamnată la şase luni cu suspendare.

Nici trecutul lui Hays nu era prea curat. Cineva a raportat FBI-ului despre o femeie care lucrase odată pentru congresmen. Conform acestei persoane, femeia fusese angajată numai după ce acceptase să se culce cu el de câteva ori pe săptămână. în cele din urmă, îşi dăduse demisia, când Hays îi propusese să se reguleze pe biroul lui, în pauza de prânz. în ianuarie 1975, The New York Times a investigat o declaraţie care susţinea că Hays o lovise pe Peak – pe atunci secretara lui – în biroul său din Ohio. Hays nu a comentat această acuzaţie şi le- a sugerat reporterilor să discute cu medicul lui Peak. Iar acesta le-a spus că femeia intrase în spital nu pentru ca o lovise Wayne, ci pentru ca „avea o mulţime de probleme emoţionale."

Mulţi se bucurau de dificultăţile prin care trecea Hays. Nu era un om iubit la serviciu, fiind descris adesea drept „autoritar şi neiertător." Când preluase preşedinţia consiliului, în 1971, avea 28 de angajaţi. Iar, când a izbucnit scandalul, personalul său se ridica la 274 de

oameni. Era clar o exagerare, mai ales că Hajs era cel care-i criticase adesea pe cei care încârcau statul de plată. În 1966, condusese o investigaţie legată de acelaşi motiv, împotriva lui Adam Clayton Powell, care dusese la excluderea acestuia din House Committee. în 1972, Hays a anunţat că formase o comisie specială, care să investigheze câţi angajaţi inutili existau în total. Când voia ceva, trebuia să se facă imediat şi-i critica nemilos pe subalternii care nu se grăbeau să-i îndeplinească ordinele. înainte să depună mărturie, le-a spus colegilor: „Am dat de bucluc. Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteţi da.” Şi culmea este că i l-au dat.

La o zi după declaraţie, Wayne a susţinut că Elizabeth l-a şantajat şi că a trebuit să-i plătească 1000 $ în ultima lună, ca sâ-i astupe gura. A spus de asemenea că putea dovedi 325 $ din suma respectivă. întrebat de reporteri de ce nu a anunţat autorităţile, le-a răspuns: „Nu ar fi avut nici un rost. F.B.I.-ul este pornit să mă distrugă.” Intre timp, unii reprezentanţi ai House Committee făceau deja demersuri pentru a-i retrage preşedinţia. Se spune că ar fi avut aprobarea tacită a conducerii Partidului Democrat. La o săptămână de la izbucnirea scandalului, Ray a anunţat câ va publica o carte cu aventurile ei în Capitol Hill. Aceasta a apărut pe 4 iulie şi ajunsese la un tiraj de 1,6 milioane de exemplare la o lună după publicare. Pe 4 iulie se împliniseră şase săptămâni de la respectivul incident. Cartea a figurat pe lista best-seller-urilor.

Dar opinia publică l-a susţinut, se pare, în circumscripţia lui din Ohio, unde 95% dintre apelurile făcute la sediul partidului au fost în favoarea sa. Unii chiar l-au admirat că mai putea să „satisfacă fete tinere” la 65 de ani. Samuel Lofton, primarul orăşelului Bridgeport, a spus: „Oamenii nu sunt supăraţi pe el pentru câ şi-a luat o amantă tânără, ci pentru că o întreţinea pe banii contribuabililor.” Dar nimeni nu făcea mare caz pe această temă.

Dar nu toţi erau atât de indiferenţi ca electoratul din Ohio. La începutul lui iunie, congresmenii făceau presiuni pentru înlăturarea lui din funcţie. Toţi cei 75 de reprezentanţi în Congres ai partidului erau de aceeaşi părere. Wayne a încercat să încheie o înţelegere, oferindu- se să elibereze temporar preşedinţia unei comisii, şi anume, The

Democratic National Congressional Committee, până când limpezea acuzaţiile care i se aduceau. Dar nu a fost de ajuns şi, pe 9 iunie, a fost scos permanent din funcţia de preşedinte a acelei comisii. Două nopţi mai târziu, pe 11 iunie, Wayne a intrat în comă pentru că luase o doză dublă de somnifere. S-a considerat o posibilă încercare de sinucidere. Dar Hays a negat această insinuare, atunci când s-a adresat mulţimii din Ohio, pe 4 iulie. A fost un accident, a spus el. Cei 200 de oameni prezenţi l-au ovaţionat.

Dar s-a continuat să se facă presiuni asupra lui şi pe 18 iunie. Wayne şi-a anunţat demisia din mult-preţuitul post de preşedinte al Administration Committee. Pe 13 august, a anunţat că nu va mai candida la următoarele alegeri pentru congres, din noiembrie. A motivat că este bolnav „din cauza necazurilor prin care a trecut familia mea, din cauza ziarului Washington Post.” Şi pe 1 septembrie şi-a anunţat demisia din House.

în următoarele două luni care au trecut între supradoza de somnifere şi demisie, Wayne a acuzat atât probleme psihice, cât şi fizice. Totuşi, a fost în stare să lupte, pentru a încheia o înţelegere convenabilă. înainte să-şi depună demisia, Hays şi prietenii lui au încercat să obţină o asigurare de la House, în care să se specifice că nu se vor lua alte măsuri împotriva lui după plecarea sa. Răspunsul oficial a fost: „Nu putem garanta aşa ceva.” Cu toate acestea, chiar în seara demisiei, Comitetul de Etică a votat cu 12 la 0 încheierea investigaţiei de trei luni a cazului Hays. Dar au negat că au încheiat o înţelegere cu Hays. Au susţinut că au renunţat la investigaţie, pentru că aceasta nu- şi mai avea rostul după demisie. Şi Departamentul de Justiţie a renunţat la investigaţie. Wayne s-a ales cu o pensie de 30.000 $ anual.

Un membru al Comitetului de Etică a afirmat că nu merita să-şi piardă timpul cu cazul Hays. în timpul negocierilor, Hays le-a spus prietenilor că intenţiona să fie reales şi să-şi recâştige postul de preşedinte. I-a spus lui Frank Thompson Jr. – care l-a înlocuit ca preşedinte al Administraţiei – că nu va candida împotriva lui anul următor, dacă Thompson va opri audierile finale. Thompson a refuzat şi dovezile descoperite ulterior l-au subminat şi mai mult pe Hays. în tot acest timp, un prieten congresmen al lui Wayne a răspândit zvonul că

Hays era foarte deprimat şi stresul îi provocase o uşoară pareză la mâna dreaptă.

în noiembrie 1978, Hays a câştigat alegerile ca reprezentat al statului Ohio. Oponentul său republican i-a promis că nu se va folosi de scandal în spoturile lui publicitare din timpul campaniei – dar a făcut- o. însă această tehnică s-a întors împotriva lui. Peste doi ani, în alegerile din noiembrie din 1980, Hays a pierdut, fiind învins de un tânăr de 26 de ani, care-şi depusese prima oară candidatura. Dar Hays nu s-a lăsat. A candidat din nou în noiembrie şi a obţinut un loc în Comisia pentru Educaţie din Ohio. Hays a decedat în februarie 1989.

Un coleg l-a caracterizat pe Wayne drept „cel mai meschin om din Congres." Altcineva considera că era un „dictator de doi bani". După scandal, un scriitor spunea în concluzie: „Nu morala personală a lui Hays a revoltat publicul, ci atitudinea şi afacerile lui."

FRANKLIN ROOSEVELT

La fel ca în cazul lui Eisenhower, legătura extraconjugală a lui Franklin Delano Roosevelt nu a ieşit la iveală decât după zeci de ani de la consumarea ei. Şi la fel ca Ike, FDR s-a limitat la o singură aventură – deşi nu toţi sunt de aceeaşi părere. Escapada lui a transformat o căsătorie şubredă într-una nefericită, lipsită de sex, menţinând însă aparenţele. Franklin s-a născut pe 30 ianuarie 1882 şi a murit pe 12 aprilie 1945. S-a căsătorit cu Eleanor pe 17 martie 1905. FDR a fost preşedintele Statelor Unite din 1933 până la moarte.

Legătura extraconjugală a lui FDR a fost, în parte, consecinţa abordării pudice a sexului şi planningului familial, în vremea aceea. Ultimul copil al lui Eleanor s-a născut în martie 1916, fiind al şaselea. Nu mai voia alţii, dar nu ştia nimic despre contracepţie şi nici nu ştia cum să deschidă subiectul. Din 1915, cei doi soţi au avut dormitoare separate. Elliott Roosevelt fiul a spus că „ignoranţa lui Eleanor, care nu se pricepea să evite o sarcină nedoritâ, nu i-a lăsat altă soluţie decât abstinenţa." Mândria şi timiditatea ei au împiedicat-o să ceară sfatul unei prietene sau unui medic. Dar a fost mai mult decât teama de a nu rămâne gravidă. Lui Eleanor nu-i plăcea, pur şi simplu, să facă dragoste. Câţiva ani mai târziu, i-a spus fiicei sale, Anna, că sexul „era un chin care trebuia suportat."

Lucy Page Mercer a fost angajată de Eleanor la începutul lui 1914, ca secretară cu probleme sociale. Venea la ea de trei ori pe săptămână, dimineaţa. Avea 22 de ani şi era plătită cu 25 $ săptămânal. Lucy a făcut impresie bună familiei şi uneori era invitată la petreceri şi dineuri, unde era nevoie de o femeie în plus. Mama lui FDR, Sara, scria despre ea: „Domnişoara Mercer este aici. E atât de dulce şi atenta! Pur şi simplu, te adora, Eleanor.” Descrisa drept o fata drăguţa, inimoasă, fermecătoare şi plăcută, Mercer era exact opusul doamnei Roosevelt, care era o femeie serioasă şi lipsită de umor. Mercer provenea dintr-o familie „bună”, care sărăcise însă. De aceea, fusese educată în aşa fel încât sâ-şi poată câştiga existenţa. în aprilie 1917, Lucy a plecat de la familia Roosevelt şi s-a angajat voluntar ca yeomanette*. A fost eliberată din serviciu în luna octombrie a aceluiaşi an. Cât timp a activat în forţele navale, a locuit alături de reşedinţa soţilor Roosevelt din Washington.

Nu se ştie exact când a început relaţia lor – în orice caz, cel mai târziu în vara lui 1916-1917. Eleanor şi-a petrecut vara lui 1916 la reşedinţa de vacanţă a familiei de la Campobello. în scrisorile sale, Franklin îi spunea că era absorbit de muncă. Pe atunci, toţi cei care îşi permiteau un asemenea lux obişnuiau să plece în timgul verii din capitală, pentru a scăpa de căldura umedă, înăbuşitoare. în vara lui 1917, Eleanor devenise deja suspicioasă, pentru că începuseră deja bârfele, în timpul absenţei sale, Franklin fusese văzut într-un grup de prieteni din care făcea parte şi Lucy. De obicei, numele lui Mercer era legat de cel al lui Nigel Lawm, un prieten de-al lui FDR: probabil ca să abată suspiciunile. Dar, uneori, Lucy şi FDR apăruseră singuri.

În vara lui 1917, Eleanor şi-a întârziat plecarea la Campobello până la 15 iulie, după ce s-a certat cu soţul ei. FDR a îndemnat-o să plece, ca să scape de căldura sufocantă. Se pare că cearta s-a iscat din cauza lui Lucy. Mai târziu, în vara aceea, i-a scris soţului ei, dându-i de înţeles să apară imediat la Campobello. „Nu uita, contez pe tine pe 26. Ameninţarea mea nu a fost în van.” îl ameninţase probabil că o sâ-l părăsească. FDR i-a respectat dorinţa şi Eleanor a încercat probabil să pună capăt aventurii lui, apelând la ajutorul soacrei sale, Sara. Dar FDR a negat că ar avea altă femeie.

Una dintre persoanele care a încurajat escapada lui Franklin şi a contribuit la răspândirea bârfelor a fost verişoara celor doi soţi, Alice Roosevelt. Alice îi invita la cină pe Lucy şi pe FDR, iar apoi murea de nerăbdare să şoptească „secretul" la urechea lui Eleanor, dar ea nu voia s-o asculte. I-a mărturisit lui FDR că „n-am vrut s-o ascult, pentru că nu vreau să aflu lucruri pe care soţul meu nu doreşte să mi le comunice, aşa că i-am spus să mă scutească de secretele ei." Când a fost întrebată de ce îi invita la cină pe Lucy şi pe FDR, Alice a răspuns: „Am făcut- o pentru Franklin. Merita şi el sa se distreze. Iar cu Elizabeth, asta era imposibil."

Dar lucrurile au ieşit la lumina pe 20 septembrie 1928, când FDR tocmai se întorsese din Europa, bolnav de pneumonie. în timp ce zăcea în pat, Eleanor i-a desfăcut bagajul şi i-a găsit scrisori compromiţătoare de la Lucy. FDR a recunoscut că a înşelat-o pentru prima oară. Eleanor a rămas însă cu un gust amar, fiindcă o dăduse la o parte după treisprezece ani de căsătorie şi o mulţime de copii, pentru o femeie mai tânără. înarmată cu dovezile de care avea nevoie, şi-a luat- o pe Sara drept aliată.

La început, Eleanor a vrut să divorţeze – şi soţul ei a fost de acord. Dar Sara a ameninţat că-l dezmoşteneşte pe Franklin. Discuţiile care au urmat au lămurit, se pare, lucrurile. în final, s-a ajuns la concluzia că divorţul şi/sau separarea nu puteau fi acceptate, din cauza efectului care l-ar avea asupra copiilor, a ameninţării Sarei, a impactului negativ asupra carierei sale politice şi a faptului că Mercer, care era catolică, n-ar fi acceptat, probabil să se mărite cu un bărbat divorţat. FDR a promis că va pune capăt „legăturii sale romantice" cu Lucy şi că n-o să se mai întâlnească niciodată cu ea. Una dintre rudele lui Lucy a spus că principalul factor era acela că „Eleanor nu era dispusă să se dea la o parte." Sau poate că asta era explicaţia dată de Roosevelt, pentru a scăpa dintr-o situaţie dificilă.

Eleanor s-a simţit atât de jignită de legătura lor, încât n-a pomenit- o în nici una dintre cărţile pe care le-a scris. Vor trece mulţi ani până s- o discute chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni. Peste câţiva ani, a spus referitor la acest incident: „Am o memorie de elefant. Pot să iert, dar nu pot să uit." La un sfert de secol de la legătura soţului ei, i-a declarat unui reporter: „Am simţit că-mi fuge

pământul de sub picioare. M-a confruntat pentru prima oară în mod sincer pe mine, cu lumea mea." După această întâmplare, şi-a croit propria ei viaţă, diferită de cea a soţului ei.

Cei doi soţi s-au împăcat, cel puţin de ochii lumii, dar durerea a rămas pentru tot restul existenţei lor. Elliot îşi aminteşte: „Mama avea o încăpăţânare de fier. S-a hotărât să nu mai aibă de-a face cu tata, deşi el se umilea în mod penibil, încercând să se reabiliteze în ochii ei... Pentru tot restul vieţii lor, nu au mai avut parte de o relaţie adevărată... Au existat puţine momente fericite... Nu şi-au mai regăsit niciodată fericirea."

Lucy s-a angajat guvernantă la un crescător de câini bogat, rămas văduv de curând, Winthrop Rutherfurd. Cei doi s-au căsătorit în 1920, când ea avea 29 de ani şi el 58. Pe parcursul anilor, FDR a mai păstrat legătura cu ea, fără ştirea lui Eleanor. Lucy a primit invitaţie la prima lui inaugurare şi a fost prezentă când şi-a ţinut discursul la Convenţia Democrată din 1936. Când bătrânul Rutherfurd era pe moarte, în 1941, în urma unei apoplexii, FDR şi Lucy se întâlneau regulat la Washington. Agenţii de la Secret Service îl duceau pe Franklin la întâlnire, pe Canal Road, în afara Georgetown-ului, unde Lucy îl aştepta în maşină. Pe urmă, se plimbau şi discutau. După moartea soţului ei, în 1944, Lucy a venit de câteva ori la Casa Albă, când Eleanor era plecată. De obicei, era însoţită de o fiică sau de unul dintre copiii ei vitregi. Aceste întâlniri nu erau clandestine şi nu însemnau decât o revedere între doi vechi prieteni.

Fiica lui Roosevelt, Anna, care s-a mutat la Casa Albă, ca să-şi ajute tatăl, îşi aminteşte că a aranjat multe dineuri la care Lucy era prezentă şi mama ei lipsea. S-a spus, de asemenea, că Franklin se abătea pe la Lucy, în drum spre reşedinţa sa de vacanţă din Warm Springs, Georgia. Aceste întâlniri aveau loc la proprietatea din Carolina de Sud a lui Ber- nard Baruch, în apropiere de casa familiei Rutherod din Aiken, Carolina de Nord.

în ziua în care Franklin a căzut mort, erau prezenţi câţiva – printre care şi Lucy. Eleanor a fost şi mai mâhnită când a aflat acest lucru. I s- a spus că se întâlniseră pe parcursul anilor şi că cinase în diverse ocazii la Casa Albă. Deşi s-a abţinut de ochii lumii, cei apropiaţi au spus: „Era furioasă că Lucy fusese prezentă

când soţul ei murise.” Iar, când a aflat totul, a fost „şi mai furioasă... I-a reproşat Annei şi a făcut o scenă foarte urâtă.”

„Mama a fost foarte supărată”, îşi aminteşte Anna. „Deşi nu lăsa nimic să se vadă, s-a supărat râu pe mine. Mă întrebam dacă acest lucru va afecta relaţia dintre noi două. Dar i-a trecut supărarea după douâ- trei zile şi, pe urmă, nu a mai discutat niciodată despre asta.” Anna se va întreba întotdeauna dacă mama ei o iertase cu adevărat.

După moartea soţului ei, Eleanor le-a spus prietenilor că nu-l mai iubise pe FDR după escapada lui, dar „îşi respectase soţul şi crezuse în idealurile lui.”

Fiul lui FDR, Elliot, a declarat că tatăl lui a avut o aventură şi cu Marguerite „Missy” LeHand, care a fost ani de zile mâna lui dreaptă şi a lucrat pentru el din 1920 până în 1941. A îndeplinit, într-adevăr, multe dintre obligaţiile unei soţii – de exemplu se ocupa de recepţii –, dar numai pentru că Eleanor era adesea absentă. Missy nu s-a căsătorit niciodată şi şi-a distrus sănătatea în slujba şefului ei. în 1927, a făcut un atac de cord, apoi apoplexie, în 1941, şi a murit de embolie cerebrala, în 1944. Mulţi dintre cei care au scris despre Roosevelt, inclusiv fiul sau, James, susţin ca FDR a fost combinat cu LeHand, deşi, probabil, aceasta n-a fost decât o funcţionara devotata. Un biograf recent al lui FDR pomeneşte de Livingston Davis, prietena din colegiu a lui FDR, care s-a angajat în echipa lui în 1917. Davis susţine ca FDR era un afemeiat şi ca Mercer nu a fost singura lui aventura. Dupâ părerea lui, a mai avut destule legături şi dupâ povestea cu Lucy.

Dar informaţiile sunt vagi şi nefondate. Nu există nici o dovadă care să demonstreze că FDR fusese un afemeiat de la bun început, înainte să se însoare. Desfrânarea este o trăsătură de caracter care nu se schimbă o dată cu trecerea timpului. Afemeiaţii o încep de tineri şi o ţin tot aşa. Nu este un obicei care apare ca din senin la maturitate. FDR a dat impresia că regretă sincer relaţia lui cu Lucy şi s-a străduit din răsputeri s-o împace pe Eleanor – deşi n-a reuşit niciodată. Şi-a pus în primejdie cariera politică şi a abătut asupra lui mânia mamei sale. în vara lui 1921, a făcut poliomielită şi a considerat-o un fel de pedeapsă divină. Franklin şi-a revenit uimitor, dar nu a mai putut niciodată să meargă fără ajutorul cârjelor.

Deşi doctorii de azi susţin că putea să întreţină relaţii sexuale – ar fi trebuit să stea întins pe spate – ce spuneau oare cei din anii 1920? Este puţin probabil ca Roosevelt să fi avut altă aventură în afară de cea cu Lucy.

GARY HART

Gary Hart a fost considerat principalul candidat la nominalizarea prezidenţială a Partidului Democrat, în anul 1988, până s-a făcut de râs. Dar oricine admiră deschis familia Kennedy – aşa cum făcea Hart – devine automat suspect. După ce a fost prins şi a ajuns bătaia de joc a tuturor, a început să se lamenteze public, în mod deplorabil.

Gary Hartpence, alias Gary Hart, s-a născut în 1936 şi şi-a schimbat ulterior numele în Hart. Fost senator democrat de Colorado, s-a căsătorit cu Lee Hart în 1959. Cei doi soţi s-au despărţit pentru o scurtă perioadă de două ori, o dată în 1979 şi o dată în 1981. Gary a candidat pentru prima oară la preşedinţie în 1984. A fost un efort care l-a înglodat în datorii. Dar a început devreme campania din 1988, când şi-a anunţat oficial candidatura la preşedinţie pe 13 aprilie 1987.

La puţin timp după acest anunţ, candidatul a fost intervievat în amănunţime de un reporter, care a remarcat: „Nici un candidat nu vorbeşte atât de vulgar ca Hart – despre relaţiile cu soţia, cu celelalte femei sau despre propria lui psihologie.” Ca răspuns la acuzaţiile care i s-au adus, printre care şi cea de desfrânare, Hart a aruncat o îndrăzneaţă provocare presei: „N-aveţi decât să mă urmăriţi. Nu-mi pasă, pentru că sunt om serios. Dacă vrea cineva să se ţină după mine, n-are decât. Va constata că o să se plictisească.”

Interviul acesta a fost publicat în The New York Times Magazines, pe 3 mai. Deşi Hart habar n-avea, cineva luase în serios provocarea lui şi, chiar în ziua în care new-yorkezii citeau despre omul din Colorado, cei din Miami citeau o poveste complet diferită despre acelaşi om. Un grup de reporteri de la Miami Herald îl urmărise pe Hart şi nu se plictisise deloc. După ce primise un pont, personalul ziarului începuse să supravegheze casa lui Hart din Washington în noaptea de vineri 1 mai 1987, până a doua zi. în articolul publicat, se scria că o tânără femeie plecase cu avionul din Miami, ca sâ-şi petreacă noaptea cu el. Şi, cu toate că nu i se preciza numele, ziarul susţinea că relaţia cu ea dura de cel puţin două

luni. Se pare că Hart o cunoscuse pe 1 martie, pe un yacht, în Miami, în timp ce se afla în weekend. Conform părerii celor de la Herald, Hart recunoştea că o sunase de mai multe ori, dar o descria drept „o cunoştinţă", „prietena unui prieten de-al meu".

William Dixon, managerul campaniei electorale a lui Hart, a declarat că femeia era Donna Rice şi a acuzat ziarul Herald, susţinând că nu avea dreptul să pună candidatul sub supraveghere. Dixon susţinea că, în noaptea respectivă, Donna fusese oaspetele prietenului lui Hart şi a consilierului Wiliam Broadhurst. Gary a recunoscut că a fost pe yacht, deşi nu-şi aminteşte când anume. Dar despre evenimentele din noaptea de 1 mai îşi amintea foarte clar şi hotărât: „Nu a stat nimeni în apartamentul meu. Nu întreţin nici o relaţie cu persoana pe care o urmăriţi." Ca răspuns la acuzaţiile care se abătuseră asupra ziarului Herald, referitor la tacticile sale „îndoielnice", redactorul şef, Heath Meriweather, a spus: „Domnul Hart nu a negat că a cunoscut-o pe această femeie în sudul Floridei cu câteva săptămâni în urmă şi că au discutat de mai multe ori la telefon de atunci... Am supravegheat casa domnului Hart mai mult de 24 ore, de la o distanţă respectuoasă, şi am avut o atitudine civilizată, profesionistă."

Donna Rice avea 29 de ani şi Gary 50. Era fotomodel şi actriţă. Dixon a susţinut că Donna şi clientul lui se întâlniseră prima oară la o petrecere, în Aspen, Colorado, de Revelion, în 1986. Gary a spus că ia telefonat de mai multe ori lui Rice şi i-a propus sa lucreze pentru campania lui electorala. Toţi cei care o cunoşteau pe Rice ştiau ca nu o interesa deloc politica. Dar Donna a negat toate aluziile şi l-a susţinut pe Hart. Furnizând detalii despre povestea cu yachtul, Donna a spus ca ea şi prietena ei, Lynn Armandt, au fost pe yacht într-un weekend din martie, unde se aflau Hart, Broadhurst şi echipajul. Au navigat spre Bimini, în Bahamas. Deşi nu intenţionaseră, au fost obligaţi să rămână peste noapte, pentru că vama era închisă. Rice a explicat de asemenea că bărbaţii au dormit în altă barcă, aşa cum se cădea.

The New York Times a avut aceeaşi bătaie de cap cu această poveste, ca ziarul englez cu nume similar, în cazul Parkison. Nu ştiau dacă era sau nu drept să se amestece în viaţa personală a unui om. Publicul trebuia să ştie totul despre candidat, dar în anumite limite. The

New York Times a rezolvat această dilemă, hotărând că era cinstit să judeci un candidat după propria sa judecată, care, în cazul lui Hart, îi lipsea cu desăvârşire.

Timp de câteva zile, controversa s-a învârtit în jurul acţiunii de supraveghere, desfăşurată de cei de la Herald. Cei din tabăra lui Hart au spus că nu au urmărit locuinţa candidatului clipă de clipă. Iar ziarul a recunoscut acest lucru, conform spuselor lui Hart. Deşi şi-a susţinut farâ să clipească nevinovăţia, a recunoscut totuşi că a făcut o greşeală, pentru că „a dat naştere la interpretări... Am făcut ceva imoral? în nici un caz." Gary a adoptat aceeaşi atitudine sfidătoare ca şi fraţii Kennedy, dar nu se bucura de influenţa lor. Lee Hart a venit repede sâ-şi susţină soţul în New Hampshire, unde se afla în campanie, şi a declarat că îl iubeşte şi-l crede când spune că nu s-a întâmplat nimic. Când un reporter l-a întrebat pe Gary dacă a comis vreodată un adulter şi dacă relaţia cu soţia lui este monogamă, candidatul a refuzat să răspundă la ambele întrebări.

Dar povestea începuse deja sâ-i scadă din popularitate. în martie, el era susţinut în proporţie de 46,5% de candidaţii democraţi. în schimb într-un sondaj făcut imediat după izbucnirea acestui scandal în presă, procentul scăzuse la 36%, deşi se afla tot pe primul loc. Alt sondaj a întrebat alegătorii ce s-ar întâmpla cu un candidat care ar corespunde vederilor lor, dar ar fi necredincios soţiei? 36% au răspuns că nu l-ar mai vota. Dar acesta era considerat cel mai mic păcat. Ar pierde voturile în proporţie de 39% dacă ar fi prins beat la volan, de 55% dacă ar urma tratament psihiatric într-un spital, de 65% dacă nu şi-ar declara corect impozitele, de 46% dacă ar minţi în privinţa livretului militar şi de 91% dacă s-ar droga. Washington Post i-a dat lovitura finală pe 8 mai, când a furnizat dovezi despre legătura dintre Hart şi o femeie nei- dentificatâ – alta decât Rice – din 20 decembrie 1986. Post susţinea ca aceasta relaţie durase ceva timp. Cei din tabăra lui Hart aflaseră despre această poveste cu o zi înainte de publicarea ei. După două ore, Hart hotărâse să se retragă din campanie. Nu înainte ca prietenii lui să fi încercat să convingă ziarul să nu publice articolul, pe motiv că Gary se retrăgea. Ce rost avea, argumentaseră ei, să publici informaţii despre un om care nu mai candida la nici o funcţie? Informaţia apăruse într- un ziar anonim şi fusese apoi confirmată de

Post. Cât fusese despărţit de soţia lui, în 1981, Gary se mutase în apartamentul lui Bob Woodward. Dar Woodward şi alţi prieteni senatori de-ai lui Hart „se supâraserâ că Hart dăduse de înţeles presei că stătuse acasă la Woodward, când, de fapt, locuise la o femeie."

Pe 8 mai, Hart s-a retras oficial din cursa prezidenţială. Cu câteva zile înainte, pe 5 mai, s-a adresat Asociaţiei Editorilor Americani şi le- a spus că reporterii au refuzat să ia interviu celor implicaţi. Drept urmare, Herald l-a etichetat drept mincinos într-unui dintre numerele sale. Reporterii îl rugaseră în repetate rânduri sâ-i lase să discute cu femeia pe care o văzuseră la el vineri şi sâmbătă. Ziarul îl considera de asemenea un mincinos, pentru că criticase ziariştii care organizaseră supravegherea casei, susţinând că nu fuseseră prezenţi tot timpul. Retragerea din campanie fusese o mare lovitură şi, ca să se răzbune, criticase presa, declarând că se interesase mai mult de viaţa lui personală decât de agenda sa politică. în discursul lui de rămas bun, a tras concluzia că era un om bun, că ar fi fost un preşedinte minunat şi, într-un exces de autocompâtimire, dăduse vina pe toată lumea – cu excepţia lui.

Pe urmă, lucrurile s-au liniştit, până pe 31 mai, când National Enquirer a publicat o fotografie cu Rice stând pe genunchii lui Hart, cu braţul petrecut după gâtul lui. Fusese făcută în excursia din Bimini şi Lynn Amandt o vânduse ziarului pentru 25.000 $. Editorialul nu confirmase suma, dar spusese că diverse copii ale fotografiei se vânduserâ la mai multe publicaţii europene şi persoana respectivă încasase în jur de 100.000$ într-o lună.

Lynn era proprietara un boutique din Miami şi, la începutul lui iunie, se hotărâse să dea pe faţă toată povestea. Conform spuselor ei, Hart şi Rice dormiserâ împreună pe yacht, în excursia la Bimini şi se dusese acasă la Hart pe 1 mai, aşa cum descoperise ziarul Post. A doua zi de dimineaţă, adică sâmbătă, Gary îl chemase pe William Broadhurst – unde se afla şi Lynn – şi-i rugase să vină pe amândoi, pentru câ descoperise reporterii care-i supravegheau casa. „Părea şocat", a declarat Lynn. „Éra alb la faţa. De atunci, s-a terminat totul între domnul Hart şi domnişoara Rice. Noi trebuia s-o scoatem din casa. A fost o despărţire foarte rece – nici măcar n-a

sărutat-o pe obraz, ceea ce a întristat-o pe Donna.” Când toţi cei patru s-au întors la Broadhurst, Lynn a declarat că Hart nu i-a învăţat ce să spună, a zis doar: „Iată ce s-a întâmplat.”

Acesta ar fi trebuit să fie sfârşitul pentru Hart, şi a fost – până pe 15 decembrie. Atunci, Gary a reintrat în cursa prezidenţială, spre surprinderea tuturor. Dar a devenit ţinta tuturor glumelor. Mulţi considerau că o făcuse ca să primească fonduri guvernamentale, pentru a-şi acoperi cheltuielile campaniei. Când se retrăsese, în mai, rămăsese fără bani. Datoria lui din 1984 se ridica la 1,3 milioane $ şi a primit peste 1 milion $ când a reintrat în cursa prezidenţială. A fost cercetată, de asemenea, şi finanţarea lui pentru campania din 1988, fiind suspectat de neregularităţi. Unii democraţi au fost furioşi şi uluiţi de revenirea lui. Considerau că tratase Partidul Democrat la fel ca pe soţia lui – şi anume ca pe un bun personal. Alţii însă îl considerau doar o curiozitate politică, nu un candidat serios.

La sfârşitul lui decembrie, Hart se plângea că devenise ţinta criticilor presei „pentru că stilul meu este diferit şi această diferenţă îi ameninţă pe apărătorii status quo-ului.” în februarie, la întrunirea electorală de la New Hampshire, a obţinut doar 45 din voturi şi a ieşit ultimul dintre cei şapte candidaţi democraţi. La începutul lui martie, s- au ţinut câteva întruniri electorale în „Joia Mare”, la care Hart a obţinut 3% din voturi. Pe 11 martie 1988, Hart s-a retras din nou din cursa prezidenţială – de data aceasta definitiv – spunând că mesajul său politic, nu greşelile personale îndepărtaseră alegătorii, în 1974, The Christian Century (Secolul Creştin) îl descoperise pe Gary când candida pentru Senat, ca reprezentant al Statului Colorado. După ce scosese în evidenţă activităţile sale şi faptul că mergea regulat la biserică, revista eticheta candidatul drept un om „moral.” Iar autorul articolului spunea: „O să-l urmăresc câteva luni, să văd dacă este posibil ca un om moral să se descurce cu succes în condiţiile imorale ale politicii.” Dar nu-şi aleseseră omul potrivit.

ANDREAS PAPANDREU

Legătura extraconjugală a prim-ministrului grec Andreas Papandreu, care a început în 1987, nu a fost prima. Dar ea s-a transformat într-un scandal de proporţii în ţara lui, ameninţându-i cariera politica. S-a

născut pe 5 februarie 1919 şi şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în ţara sa natală. Când era profesor la Universitatea Minnesota, a cunos- cut-o pe Margaret Chant, din Elmhurst, Illinois, în 1948. Cei doi s-au căsătorit în 1951 şi au trăit următorii zece ani la Berkeley, California. Soţii Papandreu şi cei patru copii ai lor s-au mutat la Atena la începutul anilor 1960 şi Andreas a intrat în politică. Popularitatea lui din ce în ce mai mare a fost retezată de Puciul Coloneilor, din 1967, când a fost întemniţat şi ameninţat cu moartea. Margaret a organizat o campanie internaţională de protest, care a avut drept rezultat eliberarea soţului ei şi exilul său. După căderea dictaturii coloneilor, în 1974, Papandreu s-a întors la Atena şi a devenit primul preşedinte socialist al ţârii, în 1981, fiind reales în 1985.

Poveştile despre legătura lui au început în august 1987, când Andreas nu a asistat la ceremoniile din oraşul Kalamata, unde avea loc prima comemorare a unui cutremur care răpise 22 de vieţi. Oficial, s- a anunţat că nu avusese timp, fiindcă avea de rezolvat probleme de stat, dar fusese zărit exact în aceeaşi perioadă într-o croazieră pe Marea Egee cu Dimitra Liani, de 35 ani, fostă stewardessâ la Olympic Airways. Andreas avea 68 de ani şi îşi arăta vârsta. La scurt timp după aceea, povestea s-a transformat într-un scandal, care a ajuns pe prima pagină a ziarelor şi l-a hăituit mult timp pe liderul grec. Kathimerini, publicaţia Partidului Conservator, aflat în opoziţie, l-a acuzat pe Andreas că „şi-a abandonat soţia după 36 de ani de căsătorie” şi „a preferat o croazieră privată, care s-ar putea sâ-l coste cariera, în loc sâ- şi aducă omagiile victimelor cutremurului.” Eleftherotypia, ziar progu- vernamental, a atras atenţia că guvernul s-ar putea să cadă şi l-a îndemnat pe prim-ministru „să încheie această afacere într-un fel sau într-altul, dar aşa încât să limpezească lucrurile.”

Deşi se spune că asemenea incidente nu sunt prea grave de obicei, acesta a fost, pentru că Andreas a încălcat mai multe reguli nescrise. A afişat dispreţ faţă de familia sa, faţă de popor şi a făcut ca Grecia să ajungă de râsul lumii. Papandreu a angajat-o pe Liani ca reporter la televiziunea naţională şi l-a făcut pe soţul ei co-producâtor la aceeaşi televiziune deşi nici unul dintre ei nu avea pic de experienţă. Unul dintre primii oameni intervievaţi de Dimitra a fost Papandreu. Când a izbucnit

scandalul, prima oară, Margaret a recunoscut că zvonurile conţin un sâmbure de adevăr, dar a declarat, apropo de relaţia ei cu Andreas, că „avem de gând să rămânem împreună, ca... soţ şi soţie.” A adăugat, de asemenea, că o legătură trainică „nu poate fi zguduită de incidente inerente în viaţa unei femei. Nu este ceva nemaiauzit. Şi, în orice caz, nu se pune problema divorţului.”

Legătura lui a atras din nou atenţia presei în 1988, când Andreas s- a dus la Londra, pentru o operaţie pe cord deschis. Şi, în timp ce se afla în pregătire pentru operaţie, s-a lăsat fotografiat pe când se plimba cu Liani de mână, prin curtea spitalului. Doamna Papandreu a refuzat sâ- şi viziteze soţul, din cauza prezenţei lui Liani, dar, referindu-se clar la rivala ei, a spus: „Istoricii care vor urma vor scoate la lumină toate aceste lucruri imorale care se petrec şi vor spune clar cine dintre persoanele apropiate s-a făcut vinovat de neglijarea sănătăţii primului ministru.” Această declaraţie l-a jignit profund pe Andreas, stârnind glume de genul „Papandreu a îmbogăţit Kama Sutra cu o nouă poziţie – cea cu un picior în groapă.”

Era prea mult pentru Andreas, care a anunţat imediat divorţul. între timp şi Liani divorţa de soţul ei. Papandreu a găzduit summit-ul Comunităţii Europene pe insula Rhodos, în decembrie 1988, unde şi-a afişat tânăra amantă, facându-se şi mai mult de râs. Toate ziarele europene au publicat fotografii cu prim-ministrul cu figură de bunic şi tânăra lui amantă în fustă mini, în timp ce vecinii Greciei se amuzau copios. Cotidianul turc Hurriyet a spus despre Papandreu că este „bătaia de joc a lumii întregi”. Sondajele efectuate cu câteva luni înainte de 18 iunie 1989 au arătat că viaţa personală a lui Andreas era principalul motiv al scăderii dramatice a popularităţii sale şi preziceau înfrângerea sa în alegeri.

între timp, Papandreu şi Liani, sau Mimi cum îi spunea el, trăiau împreună pe faţă, de mai bine de un an, ea asumându-şi deja rolul de Primă Doamnă. Se publicaseră fotografii, în care apărea salutând şefi de stat, dar şi poze în care era nud. Presa o zugrăvise în cele mai odioase culori, de la prostituată la Mata Hari. Un popular spectacol satiric, ce a avut loc înainte de alegeri, era intitulat „Grecia arde şi Mimi se piaptănă”. în schimb, presa i-a acordat respectul cuvenit lui

Margaret, pentru umilinţa suferită. Papandreu a obţinut pronunţarea divorţului cu o săptămână înainte de ziua votării şi Margaret s-a ales cu 1 milion $ pentru că a fost discretă în toată această perioadă.

Sondajele electorale s-au confirmat, pentru că Andreas a pierdut alegerile. Cât a fost la putere, administraţia a fost zguduită şi de alte scandaluri importante, dar legătura cu Liani i-a pus capacul. Vorba proverbului: „Şi prost, şi bătrân e prea mult."

SOUSUKE UNO

în general, scandalurile legate de sex, în care sunt implicaţi politicieni, nu fac obiectul dezbaterilor de presă japoneze. Se subînţelege, probabil, că mulţi dintre politicieni sunt implicaţi în relaţii extra- conjugale. Bărbaţii consideră că este dreptul lor, iar femeile japoneze – educate să fie mult mai supuse decât cele din Statele Unite – tolerează asemenea relaţii fără să protesteze. Dar toate aceste presupuneri s-au dovedit false, când Sousuke Uno, de 66 ani, a devenit prim-ministrul Japoniei la începutul lui iunie 1989. Femeile s-au aliat, revârsându-şi furia care clocotea de mai multe secole, obligându-l pe Uno să demisioneze la nici opt luni de când îşi preluase funcţia.

Când Uno a fost numit prim-ministru, l-a înlocuit pe Noburu Takeshita la conducerea Partidului Liberal, care conducea Japonia de zeci de ani. Takeshita fusese obligat să demisioneze din cauza unui scandal de proporţii, care implicase trafic de influenţă şi mită, cunoscut sub numele de Afacerea Recruţilor. în perioada aceea, popularitatea Partidului Liberal scăzuse drastic.

De-abia trecuse o săptămână de când Uno era prim-ministru, când o populară revistă japoneză de duminică a publicat un articol despre Sousuke, spunând că avusese o relaţie cu o gheişă vreo patru-cinci luni, între 1985-1986. Femeia, căreia nu i se dezvăluia numele, susţinea că Uno îi plătise în jur de 2.300 $ pe lună, ca să aibă dreptul să se culce când dorea, fără s-o anunţe din timp. Când relaţia s-a terminat, se spunea în articol, „Uno nu-i oferise bani de consolare femeii, încălcând o veche regulă nescrisă între gheişă şi stăpân." Gheişa l-a descris în presă drept un om vanitos, încrezut şi uneori crud. „N-aş vrea să se folosească de politică aşa cum a făcut cu mine", spunea ea.

Aceste declaraţii ale femeii, identificata drept gheişa de 40 de ani Mitsuko Nakanishi, au încălcat un tabu vechi de secole în societatea japoneză, unde asemenea probleme nu se discutau niciodată în public. De obicei, gheişele sunt instruite încă din copilărie în arta desfătării unui bărbat. Dar Nakanishi s-a apucat târziu de meserie, când avea în jur de 35 ani. Până atunci fusese căsătorită, făcuse un copil, divorţase şi lucra ca funcţionară într-un birou, pentru 900 $ pe lună. Mitsuko a devenit gheişă numai pentru bani, gândindu-se că putea să câştige de câteva ori mai mult decât salariul ei de funcţionară. în ceea ce priveşte servilismul necesar într-o asemenea meserie, care venea în contradicţie cu instinctele ei de femeie modernă, spunea: „Mi-am spus că era vorba de afaceri... şi am refuzat să mă gândesc la altceva."

Uno a remarcat-o mai întâi în octombrie 1985, când era un parlamentar de frunte. A aranjat o întâlnire într-un restaurant modern. După ce au discutat puţin, Uno a trecut la treabă şi i-a fixat o sumă lunară. I- a fixat, de asemenea, suma de „deschidere", care s-a ridicat la 13.000 $. Dar, când Uno i-a cerut să se întindă chiar acolo, pe „covoraşul de paie" din restaurant, l-a refuzat. Gheişa a declarat că nu au întreţinut relaţii sexuale până în decembrie, când Uno a stricat atmosfera, insistând prea mult asupra banilor pe care-i plătea. Se pare că sumele primite de Mitsuko erau modeste pentru o gheişă. Uno obişnuia s-o sune devreme, de dimineaţă, să se laude cu cariera lui politică în ascensiune. I-a promis multe daruri – un fapt de asemenea obişnuit pentru o gheişă –, dar nu i-a făcut nici unul. Viitorul prim-ministru a întrerupt relaţia în martie 1986, pe motivul că medicul i-ar fi recomandat abstinenţă sexuală.

Nakanishi a susţinut că nu a făcut publică relaţia lor, pentru că s-a simţit jignită. Ci pentru că, după părerea ei, un bărbat care se purta în asemenea hal cu femeile, nu trebuia lăsat să conducă o ţară. în afară de revista de duminică, povestea nu a mai apărut în nici un alt ziar, pentru că membrii presei au făcut corp comun. Dar tot o femeie va fi cea care va aduce incidentul în prim-planul societăţii japoneze. O membră a Partidului Socialist japonez, Manae Kubota, care a ridicat problema în faţa Parlamentului, concentrându-se asupra efectului acestei poveşti, asupra percepţiei internaţionale a Japoniei,

evitând astfel să fie admonestată că aduce în discuţie „probleme personale.”

„Publicul, mai ales femeile”, a spus Kubota, „sunt ruşinate şi îndurerate de acest incident”. Şi i-a cerut prim-ministrului să răspundă la acuzaţii. Dar Uno n-a răspuns decât că „mă abţin să comentez astfel de probleme în public.” Discuţia din Parlament a fost prezentata la toate buletinele de ştiri de seara.

Scandalul a fost comparat cu cele în care a fost implicat Gary Hart în 1987. Soţia lui Uno, Chiyo, a răspuns la fel ca Lee Hart, cel puţin în public. A declarat că „are încredere în soţul ei” şi că, oricum, „povestea e de domeniul trecutului.” La început, s-a sperat că scandalul se va stinge de la sine. Bărbaţii erau de părere că Uno nu se făcuse de râs pentru că îşi înşelase soţia, ci pentru că nu îşi plătise suficient amanta, ca să-şi ţină gura. Un observator remarca: „Domnul Uno şi-a făcut o reputaţie de zgârcit şi nu-i prieşte deloc. „Un industriaş de vază, simpatizant al Partidului Democrat Liberal, a spus: „A pierdut controlul asupra situaţiei. Dacă ar fi ştiut ce are de făcut, ar fi avut grijă să nu se publice articolul sau ar fi plătit-o destul pe biata femeie, ca să nu-l pună în asemenea situaţie. Este o ruşine pentru liderul unui partid, al cărui fondator, Bukichi Miki, i-a strigat celui care l-a acuzat că ţine şapte femei: «Este adevărat, dar nu le lipseşte nimic, la nici una».”

Femeile au refuzat să lase scandalul să se stingă. Au început să apară şi alte poveşti, despre legăturile lui cu minore. Uno a refuzat în continuare să comenteze. Atitudinea sa i-a făcut pe unii suporteri de-ai săi din presă să se întoarcă împotriva lui. O coaliţie a grupurilor feministe a început să boicoteze toate apariţiile publice ale lui Uno, cerându-i să demisioneze. Unul dintre grupuri, Asociaţia Gospodinelor, a primit sute de apeluri telefonice, care condamnau faptele prim-ministrului. Vicepreşedintele acestui grup, Kii Nakamura, a afirmat: „Este evident că un om care nu respectă femeile nu merită să fie prim-ministrul Japoniei.” Partidul Democrat Liberal a suferit pierderi la alegeri, atât la nivel local, cât şi naţional. După ce partidul său a pierdut o circumscripţie importantă în Dietă, unde fusese majoritar timp de 34 de ani, Uno şi-a anunţat demisia din postul de prim-ministru, pe 24 iulie 1989. A recunoscut că scandalul sexual a fost unul dintre factorii înfrângerii

partidului, declarând: „Am spus deja că îmi asum întreaga responsabilitate pentru această răspundere.”

La alegerile din februarie 1990, Uno a fost votat din nou. Publicul îi acorda din nou încrederea.

DESPRE SPIONI, TÂRFE SI HOMOSEXUALI

#

Scandalurile citate în acest capitol au fost mult mai mari ca importanţa decât bărbaţii implicaţi. În unele cazuri, ele au tras în jos şi guvernul respectiv. în altele, opoziţia a fost cea care a îndepărtat guvernul. Deşi s-a adus adesea în prim plan problema securităţii naţionale, adevăratul motiv a fost acapararea puterii politice şi cât ar avea de câştigat opoziţia dacă ar face public incidentul. Unele dintre aceste scandaluri au mocnit ani de zile, înainte de a izbucni.

Trecutul lui Jeremy Thorpe a stat îngropat aproape douăzeci de ani înainte sâ-i păteze cariera. L-a terminat definitiv ca politician – până în ziua de azi – şi a provocat mari daune Partidului Liberal englez, din care făcea parte. Iubitul său homosexual a încercat ani de zile să iasă la iveală, până a reuşit. Alt partid important avusese ocazia să se folosească de această poveste, dar a refuzat s-o facă – poate fiindcă li s-a părut prea suculentă pentru gustul lor.

Atmosfera a devenit clocotitoare în Canada, atunci când a ieşit la iveală cazul Munsinger. Un membru al cabinetului guvernului conservator avusese o aventură cu o est germancâ bănuită de spionaj. Povestea a stat îngropată timp de şase ani, până când a venit la putere Partidul Liberal şi conservatorii au trecut în opoziţie. Prim-ministrul liberal a dat din întâmplare peste această poveste, dar nu s-a folosit de ea timp de cincisprezece luni. O păstrau ca pe un as în mânecă, atunci când greşelile lor vor da apă la moară opoziţiei. Şi aşa a ieşit la iveală vechiul scandal şi toată ţara a început să strige că s-a violat securitatea naţională.

în Anglia, conservatorii aveau un om extraordinar în persoana romancierului Jeffrey Archer. Până când Archer a făcut o prostie şi Partidul Conservator a hotărât că nu mai poate sâ-l păstreze. Toţi au fost de acord că n-o să se mai reabiliteze niciodată politic – dar asta rămâne de

văzut. Se pare că severitatea pedepsei depinde de femeia im- plicată în fiecare caz în parte. Relaţia extraconjugală a unui politician cu o femeie „obişnuita” nu este la fel de grava ca aceea cu o prostituata: de exemplu, cazul lui Parkinson şi Archer. De asemenea, legătura cu o prostituata este mai puţin compromiţătoare decât cea cu o femeie bănuită de spionaj: de exemplu Archer şi Profumo. Iar acest fapt ne duce la cel mai bine cunoscut scandal despre sex şi politică din Anglia, cel al lui John Profumo, Christine Keeler şi o mare companie. Acesta a înglobat toate elementele necesare unei drame de calitate: comunişti, târfe, aristocraţi, spioni şi aşa mai departe. Şi a fost scos la lumină, parţial, tot de partidul de opoziţie, determinând guvernul să se coalizeze pentru a-l susţine pe Profumo într-o serie de declaraţii minci- noase. Apoi, s-a declanşat o anchetă de mare amploare, în care poliţia a aranjat ca principala personalitate ne- politică să-şi asume vina şi să cadă, salvându-i pe ceilalţi. Cu alte cuvinte, conservatorii au tras sforile cât au putut. Scandalul Profumo a fost atât de cunoscut şi răsunător, încât la Hollywood s-a turnat un film de amploare, după douăzeci şi cinci de ani de la stingerea sa. Singura poveste din acest capitol care nu a depăşit ca importanţă protagonistul ei a fost cea a lui Barney Frank, din SUA. Prins cu o târfă masculină, Frank a reuşit să se salveze cu ajutorul unei campanii inteligente de manipulare.

JEREMY THORPE

Jeremy Thorpe a făcut ca Partidul Liberal să ia 19,3% din voturi – un record postbelic – la alegerile generale din 1974. Dar, peste câţiva ani, Thorpe a fost obligat să demisioneze, acoperindu-se de ruşine. Nu- şi va reveni niciodată politic nici el, nici partidul din care făcea parte. Povestea a urmat un drum încâlcit, întortocheat şi i-au trebuit aproape douăzeci de ani să se deruleze complet, ajungând până la prim-min- istru.

John Jeremy Thorpe s-a născut pe 29 aprilie 1919 şi a studiat la Eton şi Oxford. Ales prima oară în Camera Comunelor în 1959, ca reprezentant al circumscripţiei North Devon, s-a ridicat rapid, până a ajuns liderul partidului, în 1967 – funcţie pe care a îndeplinit-o până la demisia sa în 1976. Fusese descris încă din capul locului drept un politician ambiţios. Povestea debutează în 1960. La începutul acelui an, s-a zvonit ca Jeremy s-ar putea sa fie cavaler de onoare la căsătoria Prinţesei Margareta cu

Anthony Armstrong Jones. Şi, datorită acestei posibilităţi, autorităţile i-au investigat în mod serios trecutul. Una dintre concluziile investigaţiei a fost că „mulţi oameni considerau că Thorpe avea tendinţe homosexuale.” în vremea aceea, homosexualitatea era o acuzaţie gravă în Marea Britanie.

La un moment dat, pe parcursul aceluiaşi an, Jeremy a cunoscut un tip de douăzeci de ani, Norman Josiffe – care şi-a luat la scurt timp după aceea numele de Norman Scott – care era un simplu grăjdar. Se pare că Scott avea probleme mentale şi Thorpe s-a oferit să-l ajute. Oferta sa a fost acceptată abia în noiembrie 1961, când Scott a venit sâ-l vadă pe Jeremy la Parlament. Mai târziu, în aceeaşi zi, Norman s- a dus acasă cu noul său binefăcător – Thorpe locuia cu mama lui – şi cei doi au început să întreţină relaţii homosexuale chiar în acea noapte, conform spuselor lui Norman. Thorpe a negat în permanenţă afirmaţiile lui, bineînţeles. Dar dovezile ulterioare vor demonstra că a existat o relaţie între ei, care s-a încheiat în primăvara lui 1963.

Parlamentarul l-a ajutat pe grăjdar sâ-şi găsească o slujbă şi o locuinţă, dar se pare că relaţia lor a mers prost, pentru că Norman s-a dus la poliţie pe 19 decembrie 1962. „Am venit la poliţie să vă povestesc despre relaţiile mele homosexuale cu Jeremy Thorpe, parlamentar liberal, pentru că aceste relaţii m-au chinuit şi mă tem să nu păţească şi altcineva la fel”, a spus el. Poliţia a luat scrisorile scrise de Thorpe lui Scott, dar nu l-a interogat niciodată pe parlamentar.

Scott avea probleme mentale, care-l împiedicau sâ-şi păstreze o slujbă. în general, era considerat un mincinos. Deşi relaţia lor se încheiase, Norman îl considera în continuare pe Thorpe „apărătorul” lui. în 1965, i-a scris direct mamei lui Thorpe, povestind cu lux de amănunte legătura dintre el şi parlamentar şi i-a cerut bani. Situaţia se complicase probabil destul de râu, pentru că Jeremy a apelat la ajutorul unui prieten şi coleg parlamentar, Peter Bessell. După ce au discutat, Bessell a recunoscut că şi el a avut tendinţe homosexuale în tinereţe. Thorpe a afirmat acelaşi lucru, susţinând însă că nu fusese nimic serios şi a renunţat mai târziu. Bessell şi-a asumat sarcina să se ocupe de Scott.

în 1967, Norman îi scria lui Bessell şi-i cerea ajutor sub formă de bani, serviciu şi altele. Soluţia lui Bessell a

fost următoarea: i-a fixat lui Scott o sumă săptămânală, care varia între 5 şi 10 lire, până reuşea sâ-i găsească o ocupaţie permanentă. într-un acces de furie, Norman îşi distrusese vechiul paşaport şi voia ca Peter sâ-l ajute să capete altul – cu noul sau nume. Scott dorea sa plece în SUA. Bessell i-a promis ca o sâ-i rezolve problema, dar, în realitate, a avut grija ca Norman sa nu primească viza de SUA. Peter se temea ca o sa spună povestea în Statele Unite, unde se oferea mai puţină protecţie împotriva calomniei decât în Anglia. Iar Peter, care făcea afaceri în acea ţară, nu avea nevoie de publicitate negativă. în mai 1968, Scott primea în continuare o sumă lunară, iar totalul se ridicase la vreo 600-700 de lire sterline.

Liderul Partidului Liberal hotărâse că poziţia lui îl obliga să se însoare; ca atare, pe 30 mai 1968, Jeremy s-a căsătorit cu Caroline Allpass. în 1969 au avut un fiu. îngrijorat încă din cauza lui Norman şi mai ales a scrisorilor sale, parlamentarul şi Bessell au discutat şi apoi au încercat, fără succes, ca Bessell să se dea drept reporter, ca sâ-i pună întrebări lui Scott şi să recupereze scrisorile. Aceasta este versiunea lui Bessell. David Holmes a fost cavaler de onoare la nunta lui Thorpe şi apoi a avut grijă ca Scott şi Bessell să aibă alte preocupări.

Norman, care se căsătorise şi el între timp şi era disperat după bani, a sunat acasă la Thorpe în vara lui 1969. Cea care i-a răspuns a fost Caroline şi i-a povestit totul. Era prima oară când afla această poveste, în anul următor, Caroline a murit într-un accident de maşină – şi-a lăsat automobilul să depăşească axul drumului şi să se ciocnească de un camion care venea din sens opus. Un pasager din camion a spus că femeia părea în transă. în alte rapoarte se avansează ideea că era sub influenţa sedativelor. Nu s-a găsit niciodată o explicaţie satisfăcătoare pentru acest accident şi se bănuieşte că atitudinea lui Caroline a fost urmarea telefonului lui Scott.

în 1971, un prieten de-al lui Norman a apelat direct la Jeremy pentru bani, dar a fost refuzat de Jeremy, care a spus că nu are nici o obligaţie. Gwen Paray-Jones era o femeie care se împrietenise cu Scott şi-l crezuse când îi spusese că Thorpe îi distrusese viaţa. în 1972, a prezentat problema într-o scrisoare adresată unui parlamentar liberal. Ea şi Scott s-au întâlnit apoi cu

liberalul David Steel. Căruia i-au destăinuit numele lui Thorpe. Cu ajutorul poliţiei, Partidul Liberal a întreprins o investigaţie, dar l-au crezut pe Thorpe, care a negat totul şi au închis cazul.

Norman era din ce în ce mai revoltat de felul cum fusese tratat şi a spus povestea la diverşi prieteni. Unul dintre ei i-a transmis-o unui reporter, Gordon Winter, care l-a intervievat pe Scott timp de două săptămâni. Winter era britanic şi trăise în Africa de Sud de la sfârşitul anilor 1950, până fusese deportat, în 1966, pentru că avusese legături cu nişte gangsteri. în Anglia, lucra în afara Londrei şi scria articole pentru ziare din Africa de Sud specializate în acoperirea mişcării anti-apartheid. Partidul Liberal era duşmanul apartheidului şi Winter – care a susţinut apoi că era agentul Biroului de Securitate al Africii de Sud – nu a publicat povestea decât când s-a asigurat că va lovi din plin liberalii. De fapt, Winter nu a găsit cumpărători când a încercat sâ-şi vândă articolul ziarelor britanice. în 1973, Thorpe s-a căsătorit cu Marion, contesă de Harewood.

între timp, Norman îşi spunea povestea oricui dorea sâ-l asculte. în noiembrie 1973, ea a ajuns la urechile lui Tim Keigwan, care era oponentul conservator al lui Thorpe în North Devon. S-a aflat până la cel mai înalt nivel în partid, până când preşedintele conservatorilor, lordul Carrington, şi parlamentarul Edward Heath au interzis să se folosească de ea.

Dr. Gleadle l-a supus pe Scott unui tratament psihiatric în 1975 şi a luat legătura cu avocatul lui Jeremy, sâ-i spună că Scott deţinea scrisori care ar putea fi interesante pentru Thorpe. David Holmes s-a prezentat imediat şi le-a cumpărat cu 2.500 de lire sterline, arzându-le imediat cum a intrat în posesia lor. Mai târziu, Holmes va afirma că acţionase farâ să se consulte cu Thorpe.

Situaţia s-a agravat în 1975. Norman şi-a fixat o întâlnire cu un reporter, pe nume Steiner, pentru a-şi publica povestea în revista germană Der Spiegel. Când a sosit la hotel la ora fixată, cu servieta plină de materiale, recepţionerul i-a spus că Steiner nu era, dar va sosi în curând. Mai târziu, a fost chemat la telefon, unde Steiner l-a anunţat că avea un reportaj urgent şi se vor întâlni în altă zi. Când s-a întors, Norman nu şi-a mai găsit servieta. S-a dovedit apoi că revista nu avea nici un

reporter Steiner. Peste o săptămână, Scott a fost bătut pe stradă de doi bărbaţi şi a început să primească telefoane ciudate. Printre alţii, a fost sunat de cineva care pretindea că fusese pus de Gordon Winter să fixeze o întâlnire. Norman nu s-a dus la nici o întâlnire. Winter fusese plecat din ţară în perioada aceea şi, la întoarcere, a spus că nu autorizase pe nimeni să transmită asemenea mesaj. Pe urmă, un bărbat pe nume Andrew Newton – deghizat şi cu nume fals – l-a luat pe Scott la o plimbare, la ţară. Norman era cu câinele. Când au ieşit din oraş, Newton a împuşcat câinele şi apoi a îndreptat arma spre Scott. Dar s-a blocat şi Newton a plecat cu maşina, spunând: „Tot o să te ucid, până la urmă". Dar se pare că Newton nu avusese de gând sâ-l omoare, ci doar sâ-l sperie.

între timp, poliţia se implicase mai activ, din cauza posibilităţii şantajului – povestea cu scrisorile. Newton a fost arestat şi se zvonea câ a nu s-a mulţumit doar sa împuşte un câine. David Holmes a fost trimis în California – unde locuia Bessell – sâ-l convingă pe Peter sa scrie o scrisoare în care sa declare câ Scott era un şantaj ist. Holmes a spus câ Norman şantajase un pilot, adicâ pe Newton, pentru o fotografie nud şi, în toiul discuţiei, împuşcaserâ câinele. Bessell n-a vrut sa scrie scrisoarea, dar a acceptat pânâ la urma, dupâ ce Holmes l- a asigurat câ nu se vor folosi de ea.

în ianuarie 1976, a ieşit totul la iveala, când Scott a apărut în faţa tribunalului pentru un delict minor. Norman s-a folosit de această ocazie pentru a-l acuza în public pe lider. Thorpe a dat o declaraţie în care a spus: „Au trecut mai bine de doisprezece ani de când l-am văzut sau am vorbit cu domnul Scott. Afirmaţiile domnului Scott nu sunt adevărate." Scrisoarea lui Bessell a fost folosită imediat şi Peter a spus furios presei câ Norman nu-l şantajase niciodată şi câ banii trimişi săptămânal lui Scott fuseseră doar un gest caritabil. Thorpe a avut o discuţie între patru ochi cu prim-ministrul Harold Wilson, care i-a luat imediat partea. Dupâ întâlnire, Thorpe a afirmat: „E bine. O să se pună totul pe seama sud-africanilor." La întâlnire, Wilson a sugerat câ afirmaţiile lui Scott erau încurajate şi exploatate de agenţii sud- africani, pentru a încerca să discrediteze liberalii, care criticaseră vehement politica rasială din Africa de Sud. Cea mai bună dovadă în acest sens era

Winter. „Nu am absolut nici o îndoială că sud-africanii sunt implicaţi în activităţile recente care-l vizează pe liderul partidului liberal” a declarat Wilson în Camera Comunelor.

Jeremy a continuat să nege orice relaţie homosexuală, iar, în privinţa scrisorilor, a afirmat că au existat poate „una sau două epistole pur formale, dar atâta tot.” Credibilitatea lui Bessell a fost atacată într- un articol dintr-un ziar şi Peter a ştiut că era mâna lui Thorpe. Revoltat, a oferit presei propria sa versiune despre întreaga poveste. Până în mai 1976, apăruse o relatare şi mai detaliată şi dăunătoare pentru Thorpe. Liderul liberal şi-a dat demisia luna aceea. Harold Wilson demisionase cu puţin înainte.

În cele din urmă, în 1978, Jeremy Thorpe a fost arestat. El şi alţi trei bărbaţi au fost acuzaţi de conspiraţie la crimă. Ceilalţi trei au fost David Holmes, John Le Mesurie şi George Deakin. Ultimii doi erau prieteni cu Holmes. Procesul a fost fixat iniţial pentru 1 mai 1979, dar a fost amânat pe 8 mai, pentru ca Thorpe să poată candida pentru un loc în Parlament la alegerile generale de pe 3 mai, pe care le-a pierdut.

La proces, acuzarea a susţinut că relaţiile sexuale au continuat după prima noapte, tot anul 1962, până în primăvara lui 1963. Uneori, cei doi se întâlneau acasă la mama lui Thorpe, alteori în apartamentul lui Scott. David Holmes fusese cel care se dăduse drept Steiner. Thorpe se gândise mai întâi să-l ucidă pe Scott, la sfârşitul lui 1968, când i-a mărturisit lui Bessell, conform declaraţiilor acestuia, că povestea plutea ameninţător deasupra lui „ca un nor negru.” Lui Peter i se păruse imposibil să-i facă rost lui Scott de un serviciu în Statele Unite. La care Jimmy spusese: „Atunci va trebui să scăpăm de el.” „Ai de gând să-l ucizi?” îl întrebase Bessell şi răspunsul lui Thorpe fusese afirmativ. La altă întâlnire, Thorpe îi sugerase să-l pună pe Holmes să-l lichideze. Planul a fost amânat când Scott s-a însurat în mai 1969 – speraseră că o să se „aşeze” – şi reluat după ce au constatat că speranţele lor fuseseră zadarnice. Atunci au fost recrutaţi ceilalţi. Apărarea s-a concentrat asupra lipsei de credibilitate a martorilor. Peter primise 17.000 lire sterline avans de la un ziar pentru povestea sa. Şi urma să mai primească încă 8.000, dacă Thorpe era achitat şi încă 50.000 dacă era condamnat.

Dintre cei patru inculpaţi, doar Deakin a depus mărturie. A declarat că existase o conspiraţie menită să-l sperie pe Scott – din care recunoştea că făcuse parte –, nu să-l ucidă. Newton s-a răzgândit şi a hotărât să depună mărturie de partea acuzării. La proces, judecătorul i- a caracterizat pe toţi cei implicaţi, pentru a uşura sarcina juraţilor. Despre Newton, a spus: „Un incompetent, un neisprăvit." Pe Bessell l- a făcut „escroc", atrăgând atenţia că „mărturia lui trebuia privită cu suspiciune." Iar despre Scott a spus: „Un isteric, un ratat... Este un parazit, un om nerealizat. Dar s-ar putea, bineînţeles, să spună adevărul. Eu unul mă abţin să-mi spun părerea."

în schimb, pe Deakin, l-a considerat „un om fără pată", iar pe Thorpe „o personalitate naţională, cu un trecut impresionant." Judecătorul a adăugat că nu trebuie să se tragă concluzia că este o persoană dubioasă, chiar dacă nu a depus mărturie. Scrisorile lui Jeremy către Scott denotă afecţiune, dar „nu trebuie să presupuneţi că afecţiunea implică neapărat ceva murdar", le-a atras atenţia judecătorul. Pe 22 iunie 1979, toţi cei patru au fost achitaţi. Şi nu s-a pomenit nimic despre influenţa sud-africanâ.

în general, presa l-a aclamat pe Jeremy după ce a fost achitat. Cu o singură excepţie, Private Eye, unul dintre puţinele ziare care se ocupase de cazul Thorpe din primii ani, când celelalte publicaţii îl ignoraseră. Private Eye a scos o ediţie specială dedicată achitării, cu fotografii ale lui Thorpe, sub care scria: „Poponarii câştigă întotdeauna."

Dar, fie ca a fost lăudat, fie că nu, observatorii politici au fost de acord că se terminase cu cariera lui politică. Propriul său avocat recunoscuse în faţa instanţei tendinţele homosexuale ale clientului său. „Sunt unele lucruri pe care doreşti cu pasiune să le ţii ascunse" spusese Thorpe în anii 1970. „Lucruri care nu privesc pe nimeni. Dar nu şi-a dat nimeni seama cu cât profesionalism nu dau în vileag ceea ce nu vreau." în 1982, a fost numit directorul organizaţiei Amnesty International, dar a fost nevoit să demisioneze în urma protestelor vehemente. în 1987, Thorpe a fost ales preşedintele Asociaţiei Liberale North Devon.

PIERRE SEVIGNY

Cel mai mare scandal legat de sex din Canada, a ajuns să fie cunoscut sub numele de afacerea Munsinger, după numele femeii implicate. El nu a izbucnit decât după mulţi ani, când bărbatul în cauză se retrăsese din viaţa politică şi femeia părăsise Canada. Iar, când a ieşit la suprafaţă, motivele au fost mai mult de natură politică, nu de siguranţă naţională, aşa cum s-a insinuat.

Joseph Pierre Albert Sevigny s-a născut pe 17 septembrie 1917. Ales pentru prima oară în 1958 în Camera Comunelor canadiană, ca membru al Partidului Conservator, a fost numit în acel an deputy speaker. Prim-ministrul John Diefenbaker i-a dat un loc în cabinetul său, ca ministru asociat al Apărării Naţionale. Nemulţumit de politica lui Diefenbaker, Pierre a demisionat din cabinet în februarie 1963 şi a pierdut apoi alegerile generale din acelaşi an. Sevigny nu a mai revenit niciodată în politica naţională.

Femeia cu care a întreţinut relaţii a fost Gerda Munsinger, născută Gerda Hessler în 1929, în Germania de Est. Hessler a fugit din ţară în 1949. A încercat să emigreze în Canada în 1952, dar a fost refuzată, din motive de securitate. Conform unui raport al RCMP, „desfăşura activităţi de spionaj şi ducea o viaţă imorală.” Atât în Germania de Est, cât şi în cea de Vest fiisese arestată pentru furturi mărunte şi prostituţie. Când a fost arestată în Germania de Vest, în 1949, a recunoscut că a spionat pentru Uniunea Sovietică.

în timp ce se afla încă în Germania, s-a căsătorit cu un american, Mike Munsinger, în 1952 sau 1953. Zece ani mai târziu, Mike Munsinger – pe atunci poliţist în Brooklyn – îşi aminteşte că, după nuntă, a completat actele necesare pentru a-şi aduce soţia în SUA, dar „am primit o înştiinţare din partea Departamentului de Stat, în care se spunea că... intra sub incidenţa unei legi... şi din anumite motive nu i se permitea intrarea în ţară, pentru că periclita siguranţa naţională.” înştiinţarea a venit în 1953, iar căsătoria s-a anulat în acelaşi an. Gerda a negat întotdeauna că i se refuzase intrarea în America. Ulterior, Departamentul de Stat al SUA a transmis autorităţilor canadiene informaţii confidenţiale, care explicau de ce fusese respinsă. Dar aceste informaţii nu s-au dat niciodată publicităţii. Unul dintre motive a fost, poate, faptul că tatăl ei – care rămăsese în

Germania de Est – era persoană oficială în cadrul Partidului Comunist.

Munsinger a lucrat în Europa, în 1954, ca secretară pentru NATO. în anul următor, ea a primit viză de Canada, dar nu se ştie cum a reuşit să facă rost de ea. RCMP nu au dat niciodată altă explicaţie, decât „eroare nejustificatâ.” în Canada, Gerda a practicat diverse meserii, de la secretară până la chelneriţâ în Montreal. Conform spuselor ei, l-a cunoscut pe Pierre Sevigny în 1958, când a intrat să bea ceva în barul unde lucra, ca damă de companie. Apoi, au început să se vadă regulat în 1958, 1959 şi 1960. A călătorit alături de el într-un avion guvernamental până la Boston, „la curse.” Gerda susţine de asemenea că a cunoscut „foarte bine” alt ministru din cabinetul conservator, pe George Hees.

Davie Fulton era ministru de justiţie în guvernul conservator, în 1960, când RCMP i-au semnalat legătura dintre Sevigny şi Munsinger. Acesta a fost prevenit că femeia era o prostituată şi reprezenta un pericol pentru siguranţa naţională. Nu este clar cum au aflat toate acestea. Fulton i-a transmis lui Diefenbaker tot ce aflase şi prim-ministrul l-a chemat imediat pe Sevigny. Când a fost confruntat cu faptele, Sevigny a şovăit un timp, dar, „după oarecare ezitări”, a recunoscut: „Da, o cunosc. Ne vedem. Ne-am întâlnit de câteva ori. Ceea ce s-a întâmplat între noi este ceea ce se întâmplă între o femeie frumoasă căreia îi place un bărbat şi un bărbat căruia îi place o femeie frumoasă, atâta tot.” Prim-ministrul i-a spus lui Sevigny că se va deschide o anchetă, informându-l că Gerda fusese arestată pentru furt în Germania şi cunoştea un maior rus la Berlin. Apoi, Diefenbaker i-a precizat ministrului: „îţi dai seama, sper, că va trebui să demisionezi, dacă ancheta stabileşte că femeia a periclitat siguranţa naţională.” Pierre l-a asigurat câ nu poate fi vorba de aşa ceva, a promis ca va întrerupe legătura cu ea şi se pare câ a făcut-o. Poliţia a mai discutat de câteva ori cu Fulton, dar nu a descoperit nici o încălcare a normelor de siguranţa naţionala, în final, după mai multe dezbateri, prim-ministrul şi Fulton au ajuns la concluzia: „Nu s-a violat siguranţa statului şi nu este necesar sa se ia masuri disciplinare.” Totuşi, Fulton era de părere câ Sevigny ar trebui scos din cabinet. Prim-ministrul i-a telefonat apoi lui Pierre sâ-i spunâ câ nu exista nici o scurgere de informaţii.

Diefenbaker l-a întrebat pe Pierre daca Munsinger se întâlnea şi cu alţii. I-a pomenit de „George Hees”, la care Pierre i-a răspuns „Da.” „Pe urma, m-a mustrat din nou şi trebuie sa recunosc câ a avut dreptate s-o facâ”, îşi aminteşte Pierre.

în ceea ce-l privea pe Diefenbaker şi guvernul sau conservator, cazul era închis – ei nu aveau de gând sâ-l facâ public. Gerda Munsinger plecase din Canada în Germania, în februarie 1961. în ultimele trei luni, RCMP o supraveghease îndeaproape. Securitatea canadiana a susţinut câ apartamentul în care locuia era frecventat de agenţi ruşi, deşi nu aveau nici o dovada. Cu puţin timp înainte sa plece, a fost arestata la Montreal, când încerca sa schimbe un cec fals.

Nu s-a mai auzit nimic despre acest incident pânâ în noiembrie 1964, când prim-ministrul Lester Perason a cerut RCMP sâ-i punâ la dispoziţie toate informaţiile disponibile despre membrii Parlamentului. Era o perioada în care existau mari temeri sa nu se fi infiltrat spioni în posturi înalte. Regimul politic din Canada se schimbase. Venise la putere Partidul Liberal, sub conducerea lui Pearson, în timp ce conservatorii lui Diefenbaker trecuseră în opoziţie. Pearson a primit de la RCMP doar dosarul Munsinger. Pe 4 decembrie 1964, Pearson i-a trimis o scrisoare lui Diefenbaker, în care spunea câ „a fost foarte surprins de uşurinţa cu care se abordase problema.” Şi i-a cerut fostului prim-ministru sa clarifice situaţia. Se aştepta la o scrisoare, dar a primit în schimb vizita personala a lui Diefenbaker. Aceşti doi politicieni nu se înghiţeau deloc şi „s-au luat la cearta”. Diefenbaker i-a spus câ nu luase nici o măsura, pentru câ nu existase nici o scurgere de informaţii. La care Pearson i-a răspuns câ era exact ce dorea sa audâ. Prim-ministrul i-a cerut sâ-i dea o hârtie scrisa, în care sa declare acest lucru, dar Diefenbaker a refuzat. între timp, Sevigny ieşise din viaţa politica şi se zvonea câ Munsinger murise în Germania. Iar Pearson nu a mai făcut nici un demers.

Scandalul a izbucnit în mod public, atrăgând atenţia presei, abia în martie 1966. Aceasta se datorează faptului câ, pe parcursul anului 1965 şi în primele luni ale lui 1966, liberalii fuseseră atacaţi feroce în Parlament. Ofensiva fusese condusa de John Diefenbaker, care era încântat sâ-i tortureze pe duşmanii lui, liberalii.

Partidul aflat la putere devenise ţinta atacurilor din doua motive. Unul era faptul ca şase parlamentari din alt partid trecuseră la liberali. Iar altul, de fapt principalul – un scandal de spionaj, care-l avea în prim plan pe un anume Spencer. Respectivul scandal nu avea nici o legătura cu Munsinger. în Parlament, cele mai multe atacuri, unele personale, erau îndreptate împotriva ministrului de justiţie, Lucien Cardin. Opoziţia cerea să se deschidă o anchetă care să investigheze imediat povestea cu spionajul. Cardin a refuzat, dar Pearson a cedat presiunii şi a autorizat investigaţiile.

în cele din urmă, pe 4 martie, Cardin nu a mai suportat şi l-a acuzat pe Diefenbaker că a fost implicat în cazul „Monsignor.” Ministrul nu văzuse niciodată dosarul cu numele respectiv, aşa câ-l pronunţase greşit. Lucien era atât de furios, încât fusese cât pe ce să demisioneze. Pearson, care ştia foarte bine la ce se referise omul lui, a rămas uimit. Prim-ministrul nu dorea să dezgroape acest caz şi se spune că şi el fusese la un pas de demisie.

Sperase totuşi că referirea la „Monsignor” va fi uitată, dar presa clocotea, înnebunită să afle despre ce era vorba. Cardin a organizat o conferinţă de presă pe 10 martie. Pearson nu a aflat decât cu zece minute înainte de începerea ei – şi nu a mai avut timp s-o anuleze. Dar şi-a prevenit ministrul „să fie mai atent şi să nu se lase asaltat de întrebări referitoare la cazul Munsinger”. Când a fost întrebat, Cardin a explicat că a pronunţat numele Munsinger „fără să vrea”.

La conferinţă, Cardin a expus faptele şi a explicat de ce a adus cazul în atenţia publicului. „Am ştiut că domnul Pearson nu a vrut să divulge cazul Munsinger şi vă rog să mă credeţi că nutresc toată stima şi admiraţia pentru domnul prim-ministru. Dar, pe de altă parte, nu mi s- a părut drept nici pentru partid, nici pentru parlament, nici pentru altcineva să fim discreţi, după ce am fost acuzaţi, defăimaţi şi obligaţi sâ- 1 investigăm pe Spencer. Aşa că am ajuns la un compromis cu mine însumi şi am jurat să nu scot nici un cuvânt despre cazul Munsinger decât dacă voi fi întrebat direct. în care caz nu voi ocoli întrebarea, ci voi spune tot ce ştiu.” A declarat, de asemenea, că nu-l interesa persoana lui Sevigny. Voia doar să scoată în evidenţă incapacitatea lui Diefenbaker de a rezolva un caz de securitate naţională, când era

prim- ministru. Cu toate acestea, Sevigny a fost cel care a intrat în atenţia publicului.

Pierre fusese prevenit însâ dinainte. în noiembrie 1965, la scurt timp după alegerile generale, Pierre a avut o discuţie între patru ochi cu un bancher important din Montreal, care deţinea informaţii de culise. Acest om i-a spus lui Sevigny ca liberalii îl vor ataca în forţa pe Diefenbaker – pentru a abate atenţia de la greşelile lor – cu scopul de a scoate în evidenţa erorile guvernării conservatoare. Bancherul i-a spus de asemenea ca „liberalii se vor agâţa de faptul ca ai fost aspru mustrat de Diefenbaker în perioada cât erai ministru, din cauza ca te încurcaseşi cu o femeie care avea cazier în Germania şi era bănuita de spionaj." Liberalii intenţionau să dea totul pe faţa şi să transforme incidentul într-un scandal legat de sex şi spionaj. în felul acesta îşi vor salva pielea, implicându-l pe George Hees şi stârnind „ceva asemănător cu povestea Profumo – Christine Keeler".

Bancherul a susţinut că a participat la şedinţa când liberalii şi-au făcut planurile şi că le-a atras atenţia că scandalul putea sâ-l distrugă pe Sevigny şi familia lui. La care unul dintre cei prezenţi i-a răspuns: „Doar e pielea lui în joc. N-are decât sâ-şi poarte singur de grijă." Dar Pierre nu a ţinut cont de acest avertisment, deşi prietenul lui l-a prevenit din nou de Crăciun şi în ianuarie 1966. Sevigny credea că nu avea nici un rost să se redeschidă dosarul acum când se retrăsese din politică. Dar, când a izbucnit scandalul, Sevigny s-a înfuriat şi a declarat turbat de mânie la radio şi la TV că va lupta. „Cu cât luptam mai mult, cu atât îmi agravam situaţia", îşi aminteşte el. „Presa nu era interesată decât de aspectul sexual al problemei. Şi mi-am dat seama deodată că mă râzboiam cu prim-ministrul Canadei, cu ministrul de justiţie, cu RCMP, cu tot Partidul Liberal."

Acuzaţiile lansate au avut drept rezultat deschiderea unei anchete – condusă de domnul Wishart Spence de la Curtea Supremă a Canadei. Davie Fulton a insistat că Sevigny nu a periclitat siguranţa naţională, deşi a recunoscut că „s-a pus totuşi această problemă", deoarece femeia avea un „trecut murdar" şi exista o relaţie ilicită, care putea duce la un şantaj. Iniţial, Diefenbaker încercase să ascundă tot. Doar el şi Fulton ştiau despre ce era vorba. Nici un alt ministru al

cabinetului, inclusiv ministrul de justiţie, nu fusese informat în 1960. La început, se stabilise ca ancheta să se desfăşoare cu uşile închise, dar apoi Diefenbaker insistase să fie publică. Spera probabil că oamenii vor fi atraşi de aventurile sexuale ale lui Pierre şi că nu vor lua în seamă felul cum abordase el problema la vremea aceea. în cele din urmă, investigaţiile s-au desfăşurat în ambele feluri: şi în cerc restrâns şi în văzul tuturor. Când a izbucnit scandalul, Sevigny a încercat să discute cu Diefenbaker, dar fostul prim-ministru a refuzat să-l primească. L-a sfătuit în schimb să stea acasă şi să nu se prezinte la anchetă. Sfat pe care Sevigny nu l-a urmat. Lui Cardin i s-a părut că Diefenbaker îl sacrifica pe Sevigny, în loc sa-l protejeze.

Iată ce a declarat public Pierre despre legătura lui cu Gerda: „Pe doamna Munsinger am cunoscut-o în august 1959. Ne-am întâlnit cu diverse ocazii în următoarele luni şi relaţia noastră a fost pur socială." El a susţinut că, la întoarcerea în Germania, Gerda a fost angajată secretară la München de Biroul de Spionaj al Armatei SUA. Pierre avea o scrisoare a Gerdei, trimisă unei prietene, care do-vedea acest lucru. Voia probabil să demonstreze că femeia nu avea cum să fie spioană. Deşi scrisoarea a fost depusă ca probă, Spencer nu o menţionează în raportul său, pentru că Pierre a afirmat că judecătorul vrea să-i reabiliteze pe liberali şi sa-l bage la apă pe Diefenbaker. Poate că scrisoarea fUsese reală, dar nu şi conţinutul.

S-a dovedit apoi că Munsinger nu murise, ci trăia foarte bine la München în 1966, unde au descoperit-o reporterii. Se ocupa de o cafenea şi a declarat că ea şi Pierre füseserä amanţi, deşi Sevigny insistase că legătura lor fusese pur socială. Gerda a spus că nu fusese spioană şi că părăsise Canada în 1961 nu pentru că era bănuită de afaceri necurate, ci pentru că i se făcuse dor de casă.

însă, la anchetă, cei de la RCMP au afirmat că erau convinşi că ambasada sovietică de la Ottawa ştia foarte bine cu ce se ocupa Munsinger de când venise în Canada, în 1955. Au susţinut, de asemenea, că femeia lucrase ca prostituată în Canada şi că plătise bani de protecţie mafioţilor din Montreal.

Din informaţiile celor de la RCMP rezulta că Gerda îi cunoscuse pe Sevigny şi pe fostul ministru George Hees.

La început, Hees a recunoscut că era posibil să fi luat prânzul împreună, o dată sau de două ori. Apoi, s-a hotărât că fuseseră două prânzuri şi o cină. Dar Hees a demisionat din cabinetul Diefenbaker cam în acelaşi timp cu Sevigny, deci nu există nici un element care să indice că afacerea Munsinger ar fi compromis în vreun fel guvernul. Hees nu a candidat la alegerile din 1963, dar a fost reales în 1965.

Când raportul anchetei s-a dat publicităţii, în septembrie 1965, Spence a ajuns la concluzia că legătura dintre Gerda şi Sevigny „a periclitat siguranţa statului şi ar fi impus demisia sa din cabinet.” Raportul o caracteriza pe Munsinger drept un agent sovietic minor, o hoaţă şi o prostituată care avea legături cu lumea interlopă. Spence a tras concluzia că nu există nici o dovadă să fi fost scurgeri de informaţii, dar, în această privinţă „cazul Munsinger putea fi mai rău decât afacerea Profumo”. Diefenbaker a fost „aspru criticat” pentru felul cum abordase problema. Fostul prim-ministru a considerat însă că ancheta fusese „o răzbunare – un proces politic”.

John Diefenbaker a fost înlocuit – împotriva voinţei sale, după o luptă susţinută – din funcţia de lider al Partidului Conservator, în 1967. Au existat multe motive care au dus la îndepărtarea sa. Cazul Munsinger a fost unul dintre ele. Sevigny a comentat odată: „Am cunoscut-o pe această Gerda Munsinger. Era o fată frumoasă, agreabilă. Câţi bărbaţi în locul meu nu ar fi procedat la fel ca mine? Dar asta nu contează.”

JEFFREY ARCHER

Remarcându-se în activitatea de strângere a fondurilor pentru partidul conservator, autorul de succes Jeffrey Archer s-a distrus financiar şi politic pentru că a plătit o prostituată, pe care nu a văzut-o în viaţa lui, să plece din ţară şi să nu spună nimic despre ceva care cei doi n-au făcut niciodată împreună.

Jeffrey Archer s-a născut în 1940. Şi-a început cariera politică în 1969, ca parlamentar în Camera Comunelor. I se profila un viitor politic strălucit, dar a demisionat în 1974, după ce a pierdut 400.000 de lire sterline într-o afacere frauduloasă. Ajuns în pragul falimentului, Archer şi-a dat demisia, pentru a nu pune partidul conservator într-o situaţie penibilă. Jeffrey s-a apucat de scris, a scos câteva romane de succes şi a devenit un renumit scriitor

internaţional. Unul dintre romanele sale, Primul între egali, a fost ecranizat la TV în Marea Britanie exact când a izbucnit scandalul. Culmea este că intriga se referă la o prostituată care încearcă să şantajeze un parlamentar.

Jeffrey s-a căsătorit cu Mary în 1966 şi a avut doi copii. Prim-min- istrul Margaret Thatcher l-a numit pe multimilionarul romancier în funcţia de preşedinte adjunct al Partidului Conservator, în 1985. Atribuţiile sale constau în ridicarea moralului membrilor Tory din toată ţara şi în strângerea de fonduri. în călătoriile sale prin Marea Britanie, el a adunat sute de mii de lire pentru partidul său într-un singur an – datorită discursurilor pe care le-a ţinut. într-o vineri, pe 24 octombrie 1986, Jeffrey a trimis pe cineva la o întâlnire cu o prostituata în gara Victoria din Londra. Intermediarul i-a dat femeii, din partea lui Archer, un plic cu 2.000 de lire sterline. Cu banii aceia, femeia trebuia sa stea un timp în strâinâtate, pentru a scăpa de insistenţele presei. Dar Jeffrey nu avea de unde să bănuiască atunci că mai ştiau şi alţii de această tranzacţie. Povestea a ajuns în ziarele de duminică din acea săptămână şi Archer a demisionat.

Prostituata era Monica Coghlan de 35 de ani, care îşi practica meseria sub numele de Debbie. Conform spuselor Monicâi, ea lucra în noaptea de 8 spre 9 septembrie 1986 la Londra. în jur de ora douăsprezece, a agâţat-o un bărbat şi au fixat preţul pentru a întreţine relaţii sexuale. Dar, înainte să înceapă, omul a trebuit să plece, sâ-şi repare maşina. A lipsit mult timp şi Monica a crezut că n-o să se mai întoarcă. Aşa că a plecat cu alt client, suporterul laburist şi avocatul Aziz Kurtha, la hotelul Albion. Când au ieşit din hotel, o aştepta Archer. Kurtha a luat-o de-o parte pe Coghlan şi i-a spus cine era celebrul ei client. Monica şi Archer s-au dus în camera 6A de la respectivul hotel şi au întreţinut relaţii sexuale pentru suma stabilită. La un moment dat, Monica şi-a întrebat clientul ce meserie avea, la care acesta i-a răspuns că vindea maşini. A plecat imediat după ce au făcut sex.

Peste o săptămână, Kurtha a căutat-o pe Monica şi i-a sugerat să ia legătura cu presa. I-a spus că ar primi vreo 700-800 de lire sterline pentru informaţiile pe care le deţinea. Monica i-a răspuns că nu o interesa, dar, în aceeaşi noapte, a fost abordată de un ziarist de la News

of the World. Mai târziu, acest ziar va declara că avocatul Kurtha a fost cel care le-a oferit povestea şi a cerut să fie plătit. Deşi Kurtha susţine că n-a pretins bani. Eddie Jones de la News of the World a discutat mai întâi cu Coghlan şi i s-a părut puţin probabil ca Jeffrey să fi apelat la o prostituată. Dar, pe parcurs, a început s-o creadă şi i-a spus că are nevoie de dovezi mai concrete. Aşa că au clocit un plan – Monica urma sâ-l sune pe Archer şi News of the World va înregistra conversaţia fără ştirea lui Archer.

în noaptea de 25 septembrie, Jeffrey a primit primul telefon de la Debbie. I-a spus că este prostituată şi că un client de-al ei se asociase cu Archer la începutul acelei luni. Jeffrey a negat această asociere şi a spus că nu ştie la ce se referea femeia, sfatuind-o să se ducă la poliţie. Dar ea a continuat sâ-l sune şi, în cele din urmă, Jeffrey a acceptat sâ-i dea 2.000 de lire sterline, când a aflat că era urmărită de presă. Mai târziu, şi-a explicat hotărârea spunând: „Deşi acum îmi dau seama ce prostie am făcut, atunci m-am lăsat atras în capcana pe care mi-a întins-o prostituata, la sugestia unui ziar, în mod sigur. Crezând ca aceasta femeie doreşte în mod sincer sa scape de presa şi deoarece eram perfect conştient ca o asemenea publicitate mi-ar fi dăunat, m-am oferit sâ-i dau bani, ca sa stea un timp în străinătate, şi am aranjat sâ-i primească."

Cu o zi înainte de efectuarea plăţii, Jeffrey a primit un telefon de la şeful de personal al partidului conservator, care l-a prevenit că a doua zi, duminică, pe 26 octombrie, News of the World va publica o poveste foarte defăimătoare despre el. Jeffrey a luat legătura cu David Montgomery, editorul ziarului, şi a negat că i-ar fi dat vreun ban Monicâi. Şi abia atunci a aflat, şocat, că cei de la ziar îi înregistraseră convorbirile. Scriitorul a explicat că a plătit prostituata de teamă că o publicitate negativă i-ar fi dăunat la viitoarele alegeri. Conform spuselor lui Montgomery, Jeffrey le-a mărturisit: „Mare parte dintre dovezile pe care le aveţi sunt adevărate. Nu ştiu ce să vă răspund. Vă promit că o sâ-i spun primului ministru tot ce s-a întâmplat, o să-mi dau demisia şi n-o să vă intentez proces, dacă nu publicaţi articolul. Am făcut o mare prostie, într-adevăr. Şi, dacă toată cariera mea trebuie să fie distrusă de o singură greşeală, atunci aşa să fie. Vă implor să nu publicaţi nimic." Dar rugăminţile lui nu au

avut nici un rezultat. La o întâlnire cu Montgomery, în prezenţa editorului politic Grania Forbes, s-a presupus că Archer a ameninţat că va apela la Thatcher pentru a-l discredita pe Montgomery.

Povestea a apărut în presă şi Archer a demisionat pentru că fusese atât de prost încât să dea bani unei femei necunoscute. „Numai şi numai pentru acest gest nesăbuit mi-am dat demisia" a spus el. „Repet pentru a nu ştiu câta oară că nu o cunosc pe Monica Coghlan şi nu am avut niciodată legături cu o prostituată." Soţia lui, Mary, l-a susţinut şi a considerat că demisia sa din funcţia de preşedinte adjunct al Partidului Conservator este „o nedreptate monstruoasă", etichetând atitudinea Monicâi drept „revoltătoare".

Din punct de vedere politic, Archer era terminat. Un observator remarca: „Nici măcar el nu mai poate spera la o revenire pe arena politică." Ziarul londonez Times spunea că „este normal să nu mai fie preşedintele adjunct al unui partid britanic aflat la guvernare". Parlamentarul Tory Peter Bruinvels a declarat că demisia sa era inevitabilă, pentru că „suntem un partid conservator şi nu avem de-a face cu prostituate, un partid cu înalte principii morale, în care nu au ce căuta oameni dubioşi". Conform conducerii Partidului Conservator, Jeffrey a rămas un orator la fel de popular. S-au primit zeci de apeluri telefonice la sediul partidului şi nimeni n-a cerut anularea vreunui discurs. De la izbucnirea scandalului şi până în luna iulie, Archer avea de ţinut 130 de discursuri. în noiembrie 1986, a dat în judecata pentru calomnie ziarele News of the World şi The Star, care prezentase şi el povestea cu lux de amănunte. Procesul cu acesta din urma s-a judecat înaintea celui cu News of the World. Monica a declarat în faţa instanţei ca primise 6.000 de lire sterline de la News of the World pentru povestea ei. The Star publicase un articol lung, care cuprindea conversaţiile dintre ea şi familia ei. Deşi a recunoscut ca era „o pura fantezie", a insistat ca întreţinuse relaţii sexuale cu Archer, în noaptea respectiva.

Jeffrey, la rândul lui, declarase în faţa instanţei ca în noaptea aceea fusese la un restaurant cu editorul şi agentul lui. Editorul plecase la 10:30 şi Archer îşi condusese agentul acasă, cu maşina la 12:45 a.m. Apoi se întorsese în apartamentul lui şi se culcase singur –

soţia lui era plecată. De aceea, când îl sunase Debbie, peste două săptămâni, fusese şocat. Principalul martor al lui Archer a fost Terrence Baker, prietenul de la restaurant, cu care vorbise până la 12:45 a.m. Baker nu a putut să dea amănunte referitor la maşina pe care o conducea Jeffrey în noaptea respectivă, la hainele cu care era îmbrăcat sau la starea vremii. A spus că i se ceruse să depună mărturie pe 27 octombrie, în timp ce Jeffrey afirmase că nu-l solicitase pe Baker decât la mijlocul lui noiembrie.

Avocatul ziarului a susţinut că Archer s-a folosit de două alibiuri diferite pentru noaptea în cauză, altele decât cel prezentat în faţa instanţei. înainte de proces, îi spusese unui reporter că fusese la o întâlnire la care participaseră cincizeci de oameni. Iar altuia, că participase la o recepţie, unde fuseseră prezenţi alţi patruzeci de invitaţi, iar apoi se întâlnise între patru ochi cu organizatorul party-ului. Şi, în timp ce Jeffrey susţinea sus şi tare că nu o văzuse în viaţa lui pe Monica, doi reporteri erau de altă părere. în ajunul publicării poveştii, Adam Raphael, pe atunci ziarist la The Observer, a afirmat că Archer îi mărturisise că o cunoscuse „întâmplător" pe Monica, alias Debbie, cu şase luni în urmă. Şi se pare că spusese acelaşi lucru şi lui Rupert Morris, de la Sunday Today.

Procesul intentat ziarului The Star s-a încheiat în iulie 1987. Judecătorul a rezumat pledoaria lui Mary Archer spunând: „Probabil că nu veţi uita niciodată eleganţa şi distincţia ei. Nu şi le-a pierdut, în ciuda stresului acestui proces." Iar despre Jeffrey a afirmat: „Este un om serios, sănătos, sportiv. Vi se pare genul care să întreţină relaţii sexuale sordide luni, la unu noaptea?" După ce au deliberat mai mult de patru ore, juraţii i-au dat câştig de cauza lui Archer şi s-a stabilit ca The Star trebuia sâ-i plătească 500.000 lire sterline daune morale. Până la urmă, s-a convenit o sumă de 50.000 de lire, pe care a el donat-o, în cea mai mare parte, în scopuri caritabile.

Chiar şi după încheierea proceselor de calomnie, s-a considerat că Archer nu putea să mai ocupe vreodată un post în Partidul Conservator. Juraţii au luat o hotărâre pripită, care i-a făcut pe cei de la ziarul londonez Times să scrie: „Ţinând cont de părtinirea arătată de judecător, am rămas surprinşi că deliberările au durat atât de mult."

JOHN PROFUMO

Când John Profumo, ministru în guvernul conservator englez al lui Harold Macmillan, a fost prins cu o prostituată, a adoptat atitudinea tradiţională şi a negat toate acuzaţiile. Dar, cu toate că a tratat povestea cu aroganţă şi i-a ameninţat pe toţi cu procese de calomnie, faptele l- au înfrânt. Scandalul a uimit o ţară întreagă şi, când a căzut, Profumo l-a tras şi pe Macmillan după el.

John Profumo s-a născut pe 15 ianuarie 1915. în 1954, s-a căsătorit cu actriţa Valerie Hobson. Ca politician, Profumo a fost numit Secretary for War în 1960, în cabinetul conservator. Şi-a menţinut această funcţie până şi-a dat demisia, în 1963. Se cunosc puţine lucruri despre viaţa sexuală a lui Profumo înainte de scandal. S-a zvonit, în presă, „că a trăit cu o văduvă, membră a familiei regale" – se făcea aluzie, probabil, la ducesa de Kent. Considerat un tip „şmecher", el avea o slăbiciune pentru viaţa de noapte. Una dintre activităţile sale preferate era să frecventeze barurile, unde îi plăcea să se întreţină cu dame de companie.

Pe 8 iulie 1961, Profumo a participat la o petrecere, la reşedinţa de la ţară a unui aristocrat bogat, lordul Astor. Profumo a fost prezentat unei tinere de nouăsprezece ani, Christine Keeler, de către Stephen Ward, artist şi medic osteopat, care se învârtea în cercuri înalte. Ward o cunoscuse pe Keeler cu doi ani în urmă, pe când fata lucra într-un bar de noapte londonez. în acelaşi weekend, Christine a fost prezentată căpitanului Eugene Ivanov, care era ataşatul naval al ambasadei sovietice de la Londra şi era bănuit, de asemenea, că făcea parte din spionajul militar sovietic, GRU. Keeler a început să întreţină relaţii sexuale cu amândoi, fără să ştie unul de altul.

Ca medic osteopat, Ward îi tratase, printre alţii, pe Anthony Eden, Winston Churchill, Joseph Kennedy, Elizabeth Taylor şi Frank Sinatra. Iar ca portretist schiţase diverse personalităţi, printre care se numărau Peter Sellers, Sophia Loren şi cel puţin opt membri ai familiei regale, inclusiv prinţul Philip. Era fascinat de sex, recruta femei tinere şi frumoase şi se făcea util bărbaţilor bogaţi şi influenţi, prezentându-i acestor femei. Pe proprietatea Clivenden a lordului Astor, avea propriul său bungalow, unde organiza orgii şi furniza

femei. Se pare că şi prinţul Philip a participat la una dintre ele.

Keeler se întâlnea separat când cu Ivanov, când cu Profumo. John a dus-o odată la el acasă şi au întreţinut relaţii sexuale în patul conjugal. Conform spuselor Christinei, Profumo i-ar fi propus sâ-i ia un apartament şi să rămână amanta lui – atunci locuia la Ward –, dar ea ar fi refuzat. Atunci Profumo i-a explicat că nu puteau să se întâlnească, atâta timp cât locuia la Ward. La sfârşitul lui 1961, Keeler s-a mutat în cele din urmă în apartamentul ei. Era perfect conştientă că John voia s- o transforme în amanta prietenilor săi din guvern. întrebată dacă se simţea atrasă de ministru, Christine a răspuns: „Profumo degaja putere. Probabil că aşa au simţit şi alte femei când s-au regulat cu Marlon Brando...”

Acest trio ciudat a atras încă de la început atenţia serviciului britanic de spionaj MI5 – probabil, din primele zile ale lunii iulie. Cei de acolo au luat legătura cu secretarul de cabinet, Sir Norman Brook, şi l-au pus la curent. Brook a transmis mesajul celor de la MI5 colegului său, pre- venindu-l să se ferească de Ward. în cea de-a doua parte a mesajului, MI5 îi propunea lui Profumo sâ-i ajute sâ-şi pună planul în aplicare – voiau sâ-l facă pe rus să dezerteze. îngrijorat de faptul că MI5 ştia totul despre relaţia lui, Profumo a refuzat. A susţinut că a întrerupt legătura cu Keeler în august 1961. Alţi martori vor declara însă, ulterior, că relaţia lor a continuat în 1962.

Scandalul era gata să izbucnească în 1963, când Christine nu s-a prezentat la procesul unui fost prieten acuzat că trăsese în ea cu o armă. Se zvonea că întreţinea relaţii cu o persoană sus-pusâ, care o convinsese să nu se prezinte, de teamă să nu i se divulge numele. în cele din urmă, în martie 1963, parlamentarul laburist George Wigg a făcut o interpelare în legătură cu acest caz, în Camera Comunelor. După o întrunire la vârf a conservatorilor, s-a răspuns la întrebare a doua zi, în Parlament. Profumo a recunoscut ca o cunoştea pe Keeler şi ca o întâlnise la reşedinţa de la ţara a lui Astor. De atunci, o văzuse de şase ori, în apartamentul lui Ward, dar, de fiecare dată, venise sâ-l viziteze pe acesta. Ministrul a precizat foarte clar ca nu întreţinuse relaţii sexuale cu Keeler. Declaraţia sa a fost susţinuta de prim-ministrul Harold Macmillan şi de alţi membri ai

cabinetului. Macmillan aflase de triunghiul sexual, cel mai târziu de pe 28 ianuarie 1963. Atunci când Profumo a ameninţat ca nu va ezita sa intenteze procese de calomnie daca „monstruoasele insinuări” pe care le auzise vor fi rostite sau repetate în afara Parlamentului, colegii săi conservatori l-au ovaţionat. Dovezile de solidaritate au continuat după-amiaza, când John s-a dus la curse cu Regina Mamă şi au fost fotografiaţi împreună. în seara aceea, a cinat cu soţia lui în oraş şi le-a spus ziariştilor: „Poftim, îmi iubesc soţia şi ea mă iubeşte pe mine, iar altceva nu contează.” Majoritatea ziarelor au publicat declaraţia sa „în întregime, arătându-şi simpatia.”

Dar opoziţia nu era mulţumită şi a continuat să-i piseze pe conservatori. Liderul opoziţiei, Harold Wilson, a trimis un memorandum în care îşi exprima îngrijorarea faţă de securitatea naţională. în scrisoarea lui, insinua că MI5 ştiuse de la început de trioul sexual şi că Macmillan aflase înainte ca Profumo să nege orice implicare, în Camera Comunelor. Ward fusese cel care îi furnizase detaliile lui Wilson. Şi tot Ward îl informase pe secretarul parlamentului, care-l anunţase pe Macmillan.

Presa străină a preluat povestea şi Profumo şi-a pus în practică ameninţările. Numărul din 6 aprilie al revistei italiene II Tiempo inserase un articol despre ministru şi Keeler. John i-a acuzat de calomnie, tot tirajul a fost scos din circulaţie, iar distribuitorii, Continental Publishers, şi-au cerut scuze în instanţă. Profumo a primit 50 de lire sterline pentru daune morale, plus plata cheltuielilor de judecată, bani pe care i-a donat în scopuri caritabile. După ce adevărul a ieşit la lumină, situaţia s-a schimbat radical şi Continental l-a dat în judecată pe Profumo, pentru prima sa acţiune, ajungându-se în cele din urmă la o înţelegere în afara tribunalului.

Sub presiunea opoziţiei, Macmillan a ordonat deschiderea unei anchete care să investigheze cazul. Pe 5 iunie 1963, la numai patru zile de la declanşarea anchetei, John Profumo şi-a depus demisia. în scrisoarea sa, recunoştea că minţise parlamentul referitor la legătura lui cu Keeler. Camera Comunelor l-a găsit vinvoat şi l-a scos din funcţiile deţinute. Profumo n-a mai revenit în politică, în ultimii ani de viaţă activând în mişcarea de reabilitare a delincventilor minori. Deşi se deschisese o ancheta, opoziţia a continuat să-l atace pe

prim-ministru. Macmillan a demisionat în octombrie 1963, invocând probleme de sănătate şi s-a retras din Parlament în septembrie 1964.

Lordul Alfred Denning a condus ancheta, pentru a stabili dacă Profumo trădase sau nu secrete de stat şi a ajuns la concluzia că nu se întâmplase acest lucru. Stephen Ward a căzut cel mai prost. A fost implicat nu numai în anchetă, ci şi în amplele cercetări iniţiate de poliţie. El a fost ţapul ispăşitor, care a abătut atenţia opiniei publice de la guvern, de la Profumo şi de la problemele de securitate. Ward a fost arestat în iunie 1963 şi acuzat de proxenetism. A fost găsit vinovat, dar se ştie că a fost victima unei înscenări. După cum remarcă un scriitor contemporan, „procesul a fost o farsă juridică."

Medicul osteopat nu a apucat să audă verdictul, pentru că a luat o supradoză de droguri pe 30 iulie, a zăcut câteva zile şi a murit pe 5 august 1963. Cu câteva clipe înainte să moară, a spus: „Trebuia sacrificat cineva şi acela am fost eu... când conducătorii vor sânge, au grijă întotdeauna să-l obţină." Şi nici n-a trăit destul să vadă raportul lui Denning, „care-l făcea de ocară, post mortem, în timp ce era exagerat de politicos faţă de fostul ministru, John Profumo, care declanşase întreaga poveste." Stephen lucrase pentru MI5, pentru spionajul sovietic, sau poate făcuse joc dublu, dar nu fusese un proxenet. Raportul Denning i-a absolvit pe toţi membrii guvernului de orice vină, dar a fost o mascaradă. A omis să scoată în evidenţă faptul că Macmillan îl acoperise pe ministrul său şi a susţinut că MI5 a aflat de legătura dintre Profumo şi Keeler abia la începutul lui 1963, ceea ce era o minciună.

Şi Christine Keeler a fost zugrăvită în cele mai cumplite culori. Odată, când a venit la procesul lui Ward, femeile furioase din faţa tribunalului au ameninţat-o cu umbrelele şi i-au strigat. „Keeler ar trebui arsă de vie." Altă dată au aruncat cu ouă în ea şi au insultat-o, la ieşirea din sală. încercând să profite de notorietatea lui Keeler, proprietarul unui bar de noapte din East End, L'Hirondelle, i-a oferit 75.000 lire sterline, ca să apară timp de trei luni în spectacolul său. Joseph Mourat avea de gând s-o facă pe Christine prezentatoarea unui program de televiziune. Dar, când s-a aflat, reacţia a fost imediată şi ostilă. S-au trimis sute de scrisori de protest,

unele ameninţând chiar cu bombe. Liderul laburist Harold Wilson s-a plâns, spunând: „Este de-a dreptul greţos că o societate este gata să plătească o târfa de 25 de ori mai mult decât un prim-ministru.” Mourat şi-a anulat imediat oferta făcută lui Christine, vâicârindu-se: „Regret că am auzit de numele ei.”

Mai târziu, Keeler a susţinut ca unul dintre amanţii ei a fost John Kennedy. Era o declaraţie atât de exagerata, încât n-a fost bâgatâ în seama. în general, era considerata o mincinoasa. în anii 1980, Christine trâia modest şi obscur şi ajunsese aproape în pragul sărăciei. Din când în când, apela la asistenţa socială. În 1989, a apărut un film, Scandalul, inspirat de afacerea Profumo, care e posibil sâ-i fi îmbunătăţit starea materială.

în martie 1963, când a negat acuzaţiile care i s-au adus în Camera Comunelor, Profumo şi-a încheiat discursul, spunând: „Şi, în orice caz, al cui cuvânt o să cântărească mai greu, al unei târfe sau al unui om care este în guvern de zece ani?”

BARNEY FRANK

Scandalul în care a fost implicat congresmenul Barney Frank, reprezentantul circumscripţiei electorale Boston 4th District, în 1989, seamănă cu cele care i-au avut drept protagonişti pe Wayne Hays şi Wilbur Mills. Şi deoarece Frank era homosexual, ar fi fost de aşteptat ca povestea lui să se termine la fel de prost ca şi cea a lui Hays şi Mills. Dar Frank s-a dovedit un adevărat artist, manipulând cu mare dibăcie mass-media, pentru a atenua dezastrul.

Născut în 1940, Barney Frnak a copilărit în Bayonne, New Jersey. Era un puşti gras, cu ochelari, pasionat de cauzele liberale. După ce a absolvit Harvardul, în 1962, a intrat în politică, angajându-se ca asistent al primarului Bostonului, Kevin White. S-a ridicat treptat, devenind membru al Massachusetts Legislature. în 1980, şi-a câştigat un loc în Congres, fiind reales din doi în doi ani, inclusiv în 1988.

Frank a ştiut încă de la 13 ani că era homosexual, dar a ascuns cu străşnicie acest lucru. Familia a aflat abia când avea 40 de ani. I-a spus mamei sale în 1984, pentru că se temea să nu afle de la altcineva. Iar oamenii din circumscripţia sa au aflat în 1987, când homosexualitatea lui Frank devenise un caz de notorietate publică. A recunoscut abia după îndelungate

şi agonizante discuţii cu asistenţii şi consilierii săi, care au cântărit bine riscurile politice. Frank era pe atunci un politician carierist de 47 de ani.

Imaginea conta cel mai mult pentru congresmen. Cunoscut pentru aspectul său neîngrijit, a candidat odată lansând sloganul „Eleganţa nu este totul.” Pentru a contracara aceasta imagine, Frank şi-a reîmprospătat garderoba, a slăbit 30 de kg, şi-a pus lentile de contact şi şi-a aranjat părul. Frank era mai îngrijorat de homosexualitatea lui decât oamenii din circumscripţia sa. Cea mai bună dovadă este că nu le-a păsat când au aflat şi l-au votat în proporţie de 70% la alegerile din 1988. în Congres, era cunoscut drept un om spiritual, serios, „adoratul” aripii stângi a Partidului Democrat.

în 1985, Frank s-a combinat cu un bărbat bisexual de 32 de ani, pe nume Stephen L. Gobie, care practica prostituţia masculină. După ce i- a plătit 80 de $, Barney a întreţinut relaţii sexuale cu Gobie. Congresmenul l-a găsit pe Gobie prin intermediul unor anunţuri într- un ziar de homosexuali, The Washington Blade. în anunţ, se spunea: „Bărbat arătos, plăcut, atletic, disponibil la orice oră. Asigur plăceri deosebite.” Ulterior, Barney l-a angajat pe Gobie ca şofer şi menajeră, pentru 20.000 $ pe an – plătiţi din fondurile sale personale. Steve locuia în subsolul casei din oraş a lui Frank, într-un apartament pe care l-a transformat în bordel.

Dar nu s-au luat în discuţie aceste lucruri. Gobie a susţinut că Barnes ştia de bordel, în timp ce congresmenul a negat cu vehemenţă. Barney a recunoscut de asemenea că Gobie nu a fost singurul homosexual de care s-a folosit. Gobie pretinde că a întreţinut de nenumărate ori relaţii sexuale cu Frank, în timp ce aceasta afirmă că s-a întâmplat o singură dată. Cei doi s-au despărţit în 1987, exact când Frank a recunoscut public că era homosexual. Cinicii cred că a facut-o ca să fie mai puţin vulnerabil, în caz că Gobie ar fi încercat sâ-l şantajeze.

Barney a spus că l-a angajat pe Gobie şi l-a lăsat să locuiască la el, pentru că voia sâ-l „reabiliteze.” Cazierul lui Stephen cuprindea deţinere ilegală de droguri şi fotografierea unei fete de 15 ani în poziţii obscene. Congresmenul a trimis scrisori elogioase despre Stephen ofiţerului care-l ţinea sub observaţie. Gobie a afirmat însă că se oferise sâ-l găzduiască şi sâ-i dea o slujbă, ca

să nu atragă atenţia poliţiei. Conform spuselor lui Barney, de îndată ce a aflat de la proprietâreasa sa de existenţa bordelului, l-a izgonit imediat pe Gobie. Dar Gobie susţine: „Ştia perfect ce făceam. Doar era destul de evident. Dacă trebuia să vină acasă mai devreme, suna mai întâi, să se asigure că o să găsească totul în ordine."

Povestea a ajuns în presă în vara lui 1989, când Gobie a vrut să vadă dacă putea scoate bani cu informaţiile pe care le deţinea. La prima vedere, era de ajuns sâ-l doboare pe Frank chiar cu lucrurile pe care le recunoştea. Un sondaj iniţiat de Newsweek a arătat că 46% din cei intervievaţi au considerat ca n-ar mai trebui ales, în timp ce 42% au susţinut contrariul. Alt sondaj a indicat ca va fi reales.

Când un congresman se murdăreşte, îi împroaşcă şi pe cei din grupul său parlamentar. Liderul minorităţii, Robert H. Michael, a declarat că scandalul lui Frank „se râsfrângea asupra tuturor... Dacă ar fi să-mi angajez o prostituată, pentru a-mi satisface plăcerile, vă spun sincer că aş merita să fiu izgonit din oraş." Preşedintele democraţilor, Ron Brown, a afirmat de asemenea: „Se fac presiuni asupra lui să demisioneze." Un politician de vază din Massachusetts a spus pe un ton sec: „Ar trebui să se retragă." Harrison Hickman, directorul agenţiei democrate de sondare a opiniei publice, a declarat că „mulţi democraţi pe care-i cunosc sunt revoltaţi. Nu mai poate fi apărat politic şi nici nu cred că o să încerce cineva s-o facă."

Boston Globe, un ziar influent, apărător al drepturilor civile, care-l susţinuse până atunci pe Frank, a pus în evidenţă contrastul dintre idealurile publice ale lui Frank şi viaţa sa personală sordidă, spunând în concluzie: „Barney Frank trebuie să se retragă." Renumita ziaristă Ellen Goodman din Boston şi-a exprimat în oarecare măsură admiraţia faţă de Barney ca congresman, dar l-a sfătuit: „Renunţă."

Chiar şi comunitatea homosexualilor îi era ostilă într-un fel, considerând că aveau deja destule probleme de când erau acuzaţi de răspândirea maladiei SIDA. Barney frecventase regulat Provincetown Mass., un loc de adunare pentru homosexuali. Cu puţin înainte să izbucnească scandalul, fusese văzut adesea cu tineri pe

care unii homosexuali îi caracterizau drept „gunoaie Provincetown.”

Editorul publicaţiei The Washington Blade, Donald Michaels, a afirmat: „Mulţi consideră că Barney a greşit şi a făcut mult râu cauzei noastre.” Newsweek comenta ironia unei declaraţii recente a lui Frank, înainte de izbucnirea scandalului, referitoare la etica Washingtonului: „Dreptul la intimitate se sfârşeşte acolo unde începe ipocrizia.” Revista considera că era o regulă severă, care ar putea fi „propriul său epitaf politic.”

Dar culmea este că n-a fost. Barney a preluat imediat ofensiva, recunoscându-şi vina. Ba chiar a mers mai departe, afirmând că se folosise şi de alte cocote masculine. Nu a minţit nici o clipă, cel puţin în privinţa problemelor în cauză. Această sinceritate îl deosebeşte net de ceilalţi politicieni aflaţi în circumstanţe asemănătoare: de exemplu Mills, Hays, Ted Kennedy şi Gary Hart. Un politician care minte atunci când faptele sunt evidente nu face decât să se confrunte cu şi mai multe probleme şi să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. Atunci, ar trebui să explice nu numai scandalul, ci şi minciunile.

Cazul a fost investigat de Comisia de Etica a Congresului, dar Frank câştigase un serios avantaj în ochii publicului, pentru ca solicitase chiar el investigaţia, înainte să se producă inevitabilul. Cea mai mare lovitura, care a inversat complet situaţia, a dat-o o data cu arti- colul publicat în Newsweek. Se prezentau bineînţeles toate părţile negative ale cazului, dar însoţite de un interviu pe doua pagini cu con- gresmenul. Pentru a obţine un asemenea interviu exclusiv cu o persoana aflata în prim planul opiniei publice, un ziar lasă de obicei la latitudinea respectivului desfăşurarea interviului. Prin urmare, se poate trage concluzia că Frank a manevrat întrebările şi răspunsurile în avantajul lui.

în interviu, congresmenul a scos în evidenţă povara psihică a homosexualului, singurătatea pe care a resimţit-o în anii 1980, ca persoană publică, dificultatea de a cunoaşte pe cineva. Deşi a recunoscut că a greşit atunci când s-a ataşat de Gobie, Frank a folosit expresii la modă în anii '80, cum ar fi: „Eram vulnerabil emoţional... Mă aflam într-o stare depresivă. împlineam 40 de ani şi mă simţeam singur”, pentru a impresiona şi

a-şi atrage simpatia oamenilor. Deşi interviul său a fost cât se poate de sincer, el este, în acelaşi timp, cel mai bun exemplu de manipulare a opiniei publice.

în 1990, scandalul a fost uitat. Barney Frank a ieşit basma curată, mai ales datorită campaniei sale ofensive. Şi-a păstrat locul în Congres şi a rămas deputat de Massachusetts. înainte de izbucnirea scandalului, Barney lansase o campanie împotriva Departamentului Dezvoltării Urbane, acuzându-l de proastă coordonare. Insă, după cum remarcase sarcastic, dar corect, Patrick Buchanan, cum ar putea sâ acuze departamentul de urbanizare un om care „nu fusese în stare sâ depisteze un bordel în propriul său subsol."

Deşi Gobie îşi spusese povestea în multe emisiuni, inclusiv în cea a lui Jerry Williams de la Boston, nu a reuşit, se pare, sâ distrugă reputaţia de politician a lui Barney. La prima convenţie a Partidului Democrat, Frank Barney a fost ovaţionat atunci când a luat cuvântul.

CUPRINS

POLITICIENII ŞI SEXUL.....5
BARBĂ ALBASTRĂ.....15
Adolf Hitler.....16
Iosif Stalin.....23
Idi Amin.....28
John F. Kennedy.....32
Robert F. Kennedy.....50
Edward M. Kennedy.....56
ŢAPI.....62
Benito Mussolini.....63
Ibn Saud.....69
Rafaël Trujillo.....73
Sukarno.....76
Lyndon Johnson.....82
Jean-Bedel Bokassa.....89
BĂRBAŢI FATALI.....92
Chiang Kai-Shek.....93
Ferdinand Marcos.....95
Bob Hawke.....101
Şahul Iranului.....103
Willy Brandt.....107
Mao Zedong.....109
Anastasio Somoza.....113
Juan Peron.....115
DONJUANI.....121

Muammar Gaddafi.....121
Regele Hussein.....123
Jomo Kenyatta.....125
François Duvalier.....126
Jean-Claude Duvalier.....128
David Ben-Gurion 130
Zulfiqar Ali Bhutto.....135
Anthony Eden.....136
Romulo Betancourt.....137
Salvador Allende.....138
Nelson Rockefeller.....139
Carlos Menem.....142
CÂND BURLACI, CÂND ÎNSURAŢI.....145
Pierre Trudeau.....146
Kwame Nkrumah.....149
Fidel Castro.....150
Henry Kissinger.....154
O DATĂ A FOST DE AJUNS.....159
Dwigth D. Eisenhower.....161
Wilbur Mills.....165
Cecil Parkinson.....169
Wayne Hays.....175
Franklin D. Roosevelt.....180
Gary Hart.....184
Andreas Papandreu.....189
Sousuke Uno.....191
SPIONI, TÂRFE ŞI HOMOSEXUALI.....194
Jeremy Thorpe.....195
Pierre Sevigny.....201
Jeffrey Archer.....207
John Profumo.....211
Barney Frank 21

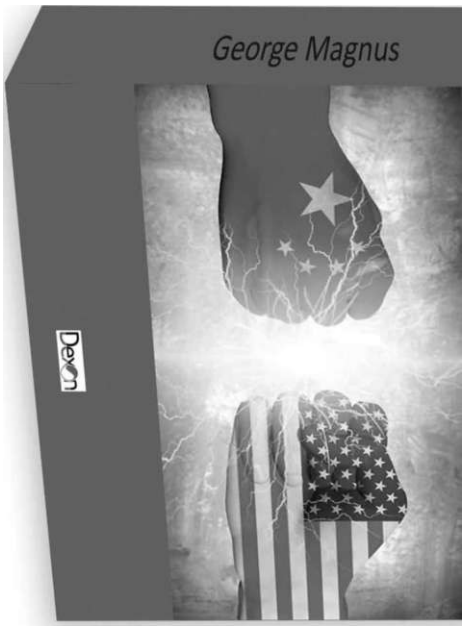

E S i

q e

'Jd'Jij^rjdT

UN MISTER NEDEZLEÔAT

Dan Apóstó

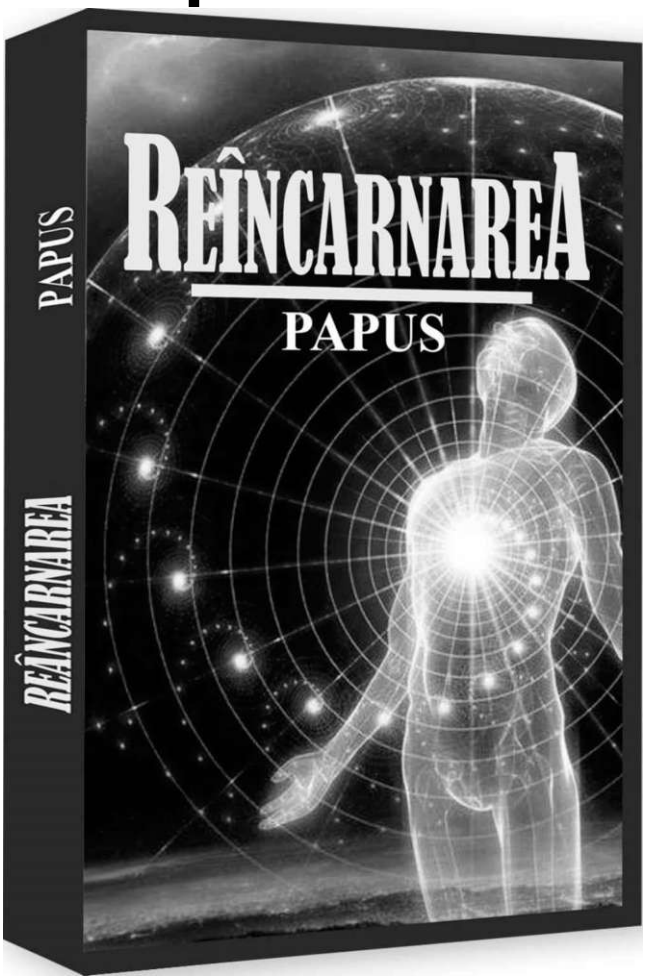

DEVENIŢI SCRIITOR EDITAŢI PROPRIA DVS. CARTE!
NOI VĂ ASIGURĂM

Editarea, Tipărirea, Distribuţia, Promovarea ***GRATUIT*** *– Consilierea* ***GRATUIT*** *– Upload carte electroică*

COMANDAŢI CĂRŢI

prin poştă, site, e-mail, telefon

REDUCERI SUBSTANŢIALE

ÎN FUNCŢIE DE VALOAREA COMENZII

Cereţi catalogul editurii

Autori în colecţiile noastre: Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociaţia Pro Democraţia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D. Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, etc.

e-mail: aldopress@rdsmail.ro **siteurile noastre** www.aldopress.ro;www.onlinebiospa.com tel: 0314099488